

Dạm thần kiên ngạo

Mạch
Ngôn
Xuyên

www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Mục lục

[Chương 1: Bất Ngờ Gặp Nhau](#)

[Chương 2: Tôi Cầu Xin Anh](#)

[Chương 3: Bị Ghét Bỏ](#)

[Chương 4: Chờ Điện Thoại](#)

[Chương 5: Gặp Lại](#)

[Chương 6: Uất ức](#)

[Chương 7: Thụ Sùng Nhược Kinh](#)

[Chương 8: Một Chút Ấm Áp](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Thương Thức Cảnh Đêm](#)

[Chương 11: Dụng Cụ Tán Gái](#)

[Chương 12: Đùng Hiếu Lành](#)

[Chương 13: Bữa Ăn Tối](#)

[Chương 14: Bài Ca Anh Hùng](#)

[Chương 15: Hành Động Vô Lễ](#)

[Chương 16: Mất Ngủ](#)

[Chương 17: Lại Xoa Đầu Cô](#)

[Chương 18: Làm Tóc](#)

[Chương 19: Chi Riêng Hai Người](#)

[Chương 20: Thật Là Thật Thà](#)

[Chương 21: Anh Thích Hình Dáng Em... Anh Thích Hình Dáng Em...](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bất Ngờ Gặp Nhau

“Tất cả các cuộc gặp gỡ đều là một sự bất ngờ, Chu Nịnh Nịnh rất may mắn khi có được sự bất ngờ này.”

Hai tuần trước, Chu Nịnh Nịnh dùng số tiền ít ỏi của mình để mua một chiếc xe chạy bằng điện, đây là loại xe mà phần lớn các nữ sinh đều rất yêu thích, màu trắng sữa, hình dạng nhỏ gọn đáng yêu. Gần đây, tiền tiết kiệm của cô không nhiều lắm, bởi vì chi phí đi học ngày thường đã tốn một khoản tiền khá lớn, sau khi mua chiếc xe này túi tiền của cô lập tức mỏng lại, được rồi, thật ra là chẳng còn lại bao nhiêu.

Nhưng mà Chu Nịnh Nịnh vẫn cảm thấy rất vui vẻ, giống như mình mua được món đồ chơi yêu thích khi còn bé, mỗi ngày đều muốn chơi một chút, sau khi ăn cơm trưa xong, cô cầm lấy chiếc chìa khóa ở trên bàn chạy ra ngoài cửa: “Cha mẹ, con ra ngoài đi dạo một lát.”

Nhìn vẻ mặt và giọng điệu hưng phấn của cô cứ giống như chiếc xe cô mua không phải xe chạy bằng điện mà là xe hơi thể thao mui trần vậy. Ông Chu bất mãn nói: “Con gái con đưa sao lại suốt ngày chạy tung tăng bên ngoài như thế, cuối tuần về nhà cũng không biết an phận một chút. Đúng là không nên mua chiếc xe đó cho con, buổi sáng đi dạo, giữa trưa đi dạo, buổi chiều cũng đi dạo!”

Lời này quả thực không sai, Chu Nịnh Nịnh quýnh quýnh, lập tức cười cười biện giải cho mình: “Đó là bởi vì không khí rất tốt, con mới đi hấp thụ không khí trong lành, giữa trưa là con đi dạo, đến buổi chiều ở bờ sông có thể cảm nhận được gió đêm thổi vào. Con đây chính là có thái độ sống tích

cực, như vậy mới tốt! Cứ suốt ngày ở trong nhà, con cũng không thể tích lũy thêm được gì. Bây giờ con đi nhà sách, xem xem

có cuốn sách nào hay không, sẽ về nhanh ạ.”

Chu Nịnh Nịnh vừa nói vừa thay giày, nói chưa hết lời, cô đã mở cửa chạy ra ngoài. Ông Chu còn muốn nói tiếp cái gì đó nhưng ngẫm lại rồi chỉ hừ hừ hai tiếng, Mạc Tú Trân theo cô ra tới cửa dặn dò: “Con chạy xe cẩn thận một chút, đừng có để bị té nữa, nếu để cha con biết hai đầu gối con đầy vết thương thì con cũng không được chạy chiếc xe đó nữa đâu.”

“Mẹ, tối hôm qua là do ngoài ý muốn thôi ạ, mẹ đừng nói lại với cha nhé.” Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng nói, sau đó cười tủm tỉm vẫy vẫy tay.

“Con đi đây!”

Mạc Tú Trân đứng ở cửa nhìn theo bước chân nhẹ nhàng lại sung sướng của con gái, mái tóc dài bay bay tạo ra một độ cong xinh đẹp, cái balo theo bước chân của cô cũng xóc xóc theo, giống như khi còn bé cô đeo cặp tới trường, bà nhin không được nở nụ cười, quay đầu nói với ông Chu: “May mà con gái chúng ta không có đi học ở tỉnh khác, nếu không một năm cũng không gặp được mấy lần. Như lão Vương hàng xóm, con gái ông ta chỉ trở về vào kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè, sau khi tốt nghiệp cũng đi nơi khác làm việc, nghe nói là có bạn trai chuẩn bị kết hôn cũng là người nơi khác, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng.”

Lúc này ông Chu mới giãn mặt mày ra, cười đến thư thái: “Nịnh Nịnh còn một năm nữa mới tốt nghiệp, hơn nữa nó cũng nói với tôi rồi, sẽ không đi chỗ khác làm việc.”

Kỳ thật sau đó Chu Nịnh Nịnh còn nói một câu không biết xấu hổ, sau khi con kết hôn sẽ mang chồng con về nhà ăn chực.

Ông Chu cũng không thèm để ý, bởi vì ông không muốn con gái bảo bối của ông lập gia đình sớm như vậy. Ai bảo ông lớn tuổi mới có con gái làm gì! Lúc ông 41 tuổi mới sinh Chu Nịnh Nịnh, mà Mạc Tú Trân cũng đã 36 tuổi rồi. Chính vì vậy hai vợ chồng ông rất yêu quý đứa con gái bảo bối này.

Chu Nịnh vừa dẫn chiếc xe đạp của mình, Tiểu Quy, từ trong gara đi ra, điện thoại của cô liền đổ chuông, lấy điện thoại ra xem là số ở khu vực của cô, chắc là bưu điện.

Quả nhiên, vừa bắt máy, anh chàng bưu điện liền hỏi: “Đang ở nhà sao? Xuống lầu lấy bưu phẩm.”

Chu Nịnh Nịnh nói: “Ờ....”

Nói chưa dứt câu, anh chàng bưu điện đã cúp máy rồi.

Chu Nịnh Nịnh muốn nói cô đang ở dưới lầu, nhưng không thấy người đưa bưu phẩm!

Ba phút sau, anh chàng bưu điện bước xuống từ xe vận chuyển, đi về phía khu nhà cô.

“Chu Nịnh Nịnh.” Cô chủ động xưng tên.

Anh chàng bưu điện đưa cho cô hai gói bưu phẩm. Chu Nịnh Nịnh nhanh chóng mở ra, là mũ bảo hiểm và áo chống nắng cô đặt mua, áo chống nắng có hai cái, một cái còn lại là cho bạn tốt của cô, Tăng Tiểu Mông, bưu phẩm này tới thật đúng giờ, hôm nay vận khí thật tốt.

Đội mũ bảo hiểm, mặc áo chống nắng, Chu Nịnh Nịnh ngâm nga hát, mang Tiểu Quy xuất phát.

Đi về hướng nội thành, Chu Nịnh Nịnh phát hiện hôm nay trên đường rất đông các bạn nhỏ, xem ra đều là cha mẹ dẫn con đi chơi, đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu nhi.

Ngày Quốc tế Thiếu nhi thì không liên quan đến cô, nhưng ngày mai là sinh nhật của Tăng Tiểu Mông, cô quên mua quà rồi, nếu cô lấy áo chống nắng làm quà cho cô ấy, không biết cô ấy có cắt đứt quan hệ với cô

không.

Cô dừng xe lại ở một gốc cây đại thụ bên đường, gọi cho Tăng Tiểu Mông, sau khi điện thoại được thông, cô chưa kịp nói gì thì bên kia Tăng Tiểu Mông đã hưng phấn kêu lên: “Chu Tiểu Nịnh! Tớ muốn một con thỏ tai cụp!”

Chu Nịnh Nịnh mở miệng, suy nghĩ xem thỏ tai cụp là cái gì, cô còn chưa nhớ ra được, Tăng Tiểu Mông đã nhắc cô: “Mai là sinh nhật tớ.”

Chu Nịnh Nịnh cũng không dám nói cô xem quên, vội vàng nói: “Bây giờ tớ đang ở bên ngoài. A... Chuẩn bị đi mua quà cho cậu.”

Tăng Tiểu Mông cười ha ha giục cô: “Nhanh nha! Sáng mai qua nhà tớ, sau đó buổi trưa chúng ta đi dạo, buổi tối cùng mọi người đi hát.”

“Được, tớ biết rồi!”

Hai người không nói gì nhiều, nhanh chóng cúp điện thoại. Chu Nịnh Nịnh dùng điện thoại tra trên Baidu, thì ra thỏ tai cụp chính là loại thỏ nuôi có hai cái tai cụp xuống, hình tròn lông xù, hai cái lỗ tai dài mềm cụp xuống trông rất đáng yêu.

Lại tra giá cả trên Baidu, cũng may không quá đắt, cô thử phào một cái. Thành phố B ở đâu có bán loại thỏ này đây? Chu Nịnh Nịnh tìm một lát, Baidu thật sự là đồ tốt, rất nhanh liền có đáp án. Không đi nhà sách nữa,

cô lái chiếc xe đi về phía chợ Tranh Hoa Điều, ở đó có tiệm chuyên bán thỏ.

Chợ Tranh Hoa Điều không ít người! Chu Nịnh Nịnh dùng xe bắt đầu đi tìm cửa hàng chuyên bán thỏ mà trên mạng nói. Dạo một vòng quanh cái chợ, cuối cùng cũng tìm được cửa hàng đó, thật sự là chỉ chuyên bán thỏ, cái tên cũng rất đáng yêu là “Cửa hàng Thỏ Thỏ”.

Đi vào trong xem một vòng, đủ loại thỏ, đều rất đáng yêu, thật ra cô cũng rất thích loại động vật nhỏ lông xù này, nhưng mà nếu cho cô nuôi thì cô càng thích nuôi chó nhỏ hoặc mèo thôi. Rất nhiều thỏ, đều rất đáng yêu, Chu Nịnh Nịnh thật vất vả mới chọn được, một con thỏ có bộ lông tơ màu trắng và rám nắng, phần lông ở chỗ đôi mắt có màu rám nắng, ngay cả phần lông hai bên miệng và hai cái tai cũng là màu rám nắng, cô cảm thấy rất đặc biệt, bởi vì đặc điểm ở đôi mắt rất giống gấu trúc, gấu trúc không phải là quốc bảo sao?

Trả giá với ông chủ, cuối cùng Chu Nịnh Nịnh bỏ ra 150 đồng mua con thỏ này, còn có một cái lồng, cô cảm thấy rất vừa vặn, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chu Nịnh Nịnh mang theo cái lồng ra khỏi cửa hàng, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Mặt trời tháng sáu rất gay gắt, thực tế nhiệt độ hôm nay khá cao, ánh mặt trời chiếu vào có chút hoa mắt, bây giờ cô không muốn đi đâu cả.

Cất kỹ cái lồng thỏ, Chu Nịnh Nịnh bắt đầu về nhà. Mấy phút sau, Chu Nịnh Nịnh vô cùng hối hận hôm nay ra đường đã không xem lịch, cô đi khỏi chợ Tranh Hoa Điều chưa đến 1000m, liền gặp sự cố. Cô bị tông xe, ngã sấp xuống mặt đường, chiếc xe nhìn qua là loại rất mắc tiền.

Sự tình là thế này, Chu Nịnh Nịnh lái xe, thấy phía trước có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ bên đường, cô muốn vòng qua phía bên trái chiếc

xe để đi, vốn là không có vấn đề gì nhưng đột nhiên có một thứ lông xù cọ vào chân cô!

Hôm nay, cô mang một đôi sandal đế bằng, cái thứ lông xù kia đột nhiên há miệng cắn một cái vào ngón chân cô, rất ngứa, còn hơi đau! Cô nhin không được giật mình, cúi đầu nhìn, cửa chiếc lồng không biết vì sao lại mở ra, cả nửa người con thỏ chui ra ngoài, cọ cọ chân cô, còn gặm gặm đầu ngón chân của cô.

Chu Nịnh Nịnh thăm nghĩ nhanh chóng tấp vào lề đường, nhốt con thỏ lại vào lồng. Chỉ là vài giây đồng hồ, lúc cô ngẩng lên nhìn phía trước, cô mới phát hiện khoảng cách giữa cô và chiếc xe đã rất gần, chiếc xe hơi kia vang lên hai tiếng còi, lúc này cô mới giật mình sắp đụng vào đuôi xe người ta rồi, vội vàng thắng xe lại. Luống cuống tay chân, cô làm sai phương pháp, chiếc xe thắng gấp lại khiến cô theo quán tính nhào về phía trước, lúc hai chân chạm đất, chân trái của cô đạp phải cái lồng, không có điểm tựa cân bằng, vì thế cả người cô đều té xuống bên trái.

Trong xe, người đàn ông ngồi ở ghế lái, nhìn thấy toàn bộ quá trình té xuống của cô qua kính chiếu hậu, lông mày có chút cau lại. Cô gái này bị ngốc sao, phản ứng lúc gặp nguy hiểm thật quá kém, đầu óc không linh hoạt mà động tác còn chậm chạp, nếu cô ấy bẻ đầu xe về phía bên trái, cũng sẽ không bị tông vào rồi.

Vừa rồi, lúc anh sang xe, trong kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe màu trắng sắp đụng vào xe mình, phía trước có xe, anh tránh đi không được, liền bấm còi nhắc nhở, không ngờ được cô gái này vẫn tông vào.

Tắt máy.

Lục Cận Thâm mở cửa xuống xe, chân dài bước hai bước liền tới trước mặt Chu Nịnh Nịnh. Chu Nịnh Nịnh còn đang ngồi dưới đất, trong tầm mắt liền xuất hiện một đôi giày da màu đen của nam, cô ngược mắt

nhìn lên, chiếc quần tây màu đen ưu nhã, chân dài, áo sơ mi trắng, trên mặt đeo kính râm, cao thấp nhìn cô.

Người đàn ông này rất cao, khí chất lạnh lùng, rất có cảm giác áp bách. Mặt trời có chút gay gắt, anh ta đứng trước mặt cô, dáng người cao to vừa vịn che đi ánh mặt trời chói mắt, nhưng trong khoảnh khắc đó, Chu Nịnh Nịnh vẫn cảm thấy áo sơ mi trắng của anh ta dưới ánh mặt trời rất chói mắt, cô nhìn không được hí hí hai mắt.

“Có thể đứng lên không?”

Giọng nói của anh ta thuần hậu trầm thấp, mang theo một chút khàn khàn từ tính, cảm giác âm thanh kéo dài, Chu Nịnh Nịnh gật đầu, cô không có bị thương. Chỉ là khuỷu tay có hơi đau một chút, chắc là đã bị trầy da rồi.

Chu Nịnh Nịnh đứng lên, muốn dựng chiếc xe lên, có chút quá sức, lúc này người đàn ông mới giúp cô một tay, Chu Nịnh Nịnh nhìn không được nhìn những ngón tay của anh ta, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay được chăm sóc rất sạch sẽ chỉnh tề. Từ lúc học tiểu học cô đã học vẽ, đã vẽ rất nhiều thứ, tĩnh vật, chân dung, người mẫu v.v... còn có tay. Tay của anh ta nhìn rất đẹp, nhìn không được cô ngắm thêm mấy lần.

Đứng ở trước mặt mới phát hiện, anh ta thật sự rất cao, còn cao hơn anh của cô một chút, cô nhìn chiếc cúc áo thứ hai của anh ta, suy đoán chắc anh ta phải cao gần một mét chín. Hai người mặt đối mặt, Chu Nịnh Nịnh rất khẩn trương, cô lén nhìn xuống chiếc xe của anh ta, đuôi xe bên trái bị trầy mất một miếng sơn, so với xung quanh thân xe bóng loáng, nhìn rất chướng mắt. Chu Nịnh Nịnh có chút cảm giác khóc không ra nước mắt, hôm nay cô nên nghe lời ông Chu, nên ở nhà cho tốt!

Im lặng trong một lát, người đàn ông cũng không nói chuyện, Chu Nịnh Nịnh cân nhắc mở lời: “Cái kia... Tiên sinh, thực xin lỗi, cái này....

Tôi sẽ bồi thường phí sửa chữa...”

Lời này nói ra thật không có sức lực, đã nghèo còn mắc cái eo!

Đoạn đường này, người qua lại không nhiều, xe cộ cũng ít, chỉ có những người chạy xe điện ngang qua mới giảm tốc độ ngó vài cái, cũng không có người nào dừng lại xem chuyện. Dù sao cũng là hai giờ chiều, trời vẫn còn rất nắng.

Cô gái nhỏ trước mắt, hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc đơn giản, áo thun trắng cùng quần jean, khoác bên ngoài là bộ đồ chống nắng màu xanh nhạt, cái mũ bảo hiểm màu hồng bị lệch qua một bên, mà chiếc kính che mắt ánh mắt của cô, chỉ có thể nhìn thấy cái mũi thanh tú, làn da trắng ngần, ánh mặt trời ánh lên đám lông tơ tinh tế trên mặt cô. Nghe giọng điệu giải thích của cô có thể thấy cô đang rất khẩn trương.

Ánh mắt Lục Cận Thâm rơi vào trên cánh môi bị cắn chặt, giọng nói trầm thấp như cũ: “Được thôi, để lại tên và số điện thoại của cô, còn nữa, tháo mũ bảo hiểm xuống.”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Cầu Xin Anh

Nghe thấy anh ta nói đến mũ bảo hiểm, Chu Nịnh Nịnh mới nhớ ra bản thân cô còn đang đội mũ bảo hiểm, hèn chi vừa rồi lúc ngẩng đầu quan sát anh ta cô có cảm giác hơi nặng, đôi mắt thì giống như bị một tấm vải che mắt.

Nhưng mà anh ta muốn cô bỏ mũ bảo hiểm ra là muốn nhìn rõ xem người gây họa là ai ư? Sợ cô quỵt nợ sao? Mặc dù chỉ là bị trầy chút xíu nhưng chiếc xe này nhìn qua có vẻ rất mắc tiền, chi phí sửa chữa đối với một sinh viên như cô mà nói chắc chắn không hề nhỏ.

Chu Nịnh Nịnh chưa bao giờ thích chiếm tiện nghi của người khác, nếu đó là trách nhiệm của cô, cô tuyệt đối sẽ không trốn tránh, sẽ càng không ôm loại suy nghĩ “Anh giàu có như vậy đừng nên tính toán với tôi chút chuyện nhỏ này”. Người khác có tiền là do năng lực của họ, đều dựa vào sức lao động và trí tuệ của họ kiếm được, dựa vào đâu lại để cho người khác tùy tiện chi tiêu? Nghĩ như vậy, tâm trạng vốn đang khẩn trương của cô dần bình tĩnh lại, chịu trách nhiệm vì lỗi của mình thì có gì phải xấu hổ. Ừm, nghĩ như vậy là đúng!

Chủ xe muốn nhìn mặt để nhận diện thì nhìn, cô thoải mái cởi mũ bảo hiểm ra, sau đó vuốt lại mái tóc lộn xộn của mình, gãi gãi tóc mái. Cái cảm cân đối, ánh mắt trong suốt ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta đang đeo một chiếc kính râm quan sát mình.

Lục Cận Tâm sững sốt, cô gái nhỏ trước mặt còn rất trẻ, ít nhất là trẻ hơn so với anh ta khá nhiều, mái tóc đen dài ngang bả vai, ngũ quan thanh

tú xinh đẹp, làn da trắng, sống mũi xinh xắn, cặp mắt to trong suốt nhìn anh, nhưng mà anh ta phải xác nhận qua một lát: “Học sinh cấp 3?”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng lắc đầu: “Tôi sắp trở thành sinh viên năm tư rồi, tôi sẽ cho anh số điện thoại, tên và địa chỉ trường, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Lục Cận Thâm nhướn mày, anh vốn định nói nếu là sinh viên thì không cần, xe cũng chỉ bị trầy một chút, không nghiêm trọng lắm, anh cũng không đến mức đi làm khó một cô gái nhỏ, nhưng ngược lại cô rất kiên trì. Nhìn cô lấy từ trong balo ra một quyển vở phác thảo và một cây viết, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn nhanh chóng lật ra, anh nhìn thoáng qua mấy lần, bên trong là kí họa tiện tay vẽ và truyện tranh.

Ngón tay Chu Nịnh Nịnh dừng một chút, quyển vở phác thảo đã không còn trang trống, cô chỉ có thể chọn một chỗ trống đằng sau bức vẽ mà ghi. Đặt quyển vở lên yên xe, chăm chú ghi.

Cô đứng khom người, Lục Cận Thâm trong lúc lơ đãng thấy khuỷu tay cô, chiếc áo chống nắng mỏng nhẹ đã bị rách, ngay chỗ đó đã trầy đến rách da, sưng đỏ, chảy ra một ít tơ máu.

Hai mắt anh sụp xuống, như có điều suy nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Tay của cô không sao chứ?”

Chu Nịnh Nịnh có chút bất ngờ, hiển nhiên là không ngờ hẳn sẽ “quan tâm” cô, lúc vừa ngã thì cảm thấy hơi tê, bây giờ quả thực là rất đau, cô vẫn chỉ chịu đựng.

Người đàn ông đứng thẳng ở bên trái cô, cảm giác tồn tại rất mạnh, nghĩ đến đối phương là chủ nợ của mình, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy trái tim mình có chút yếu ớt, nếu như ở trước mặt đối phương tỏ ra mình rất đau như vậy sẽ rất đáng thương.

Cho nên, Chu Nịnh Nịnh giả bộ thoải mái nói: “Không sao, chỉ là trầy da chút thôi, không đau lắm.”

Lông mày Lục Cận Thâm nhướng lên, khóe miệng nhếch lên, nhìn cô đang cố tỏ ra “Tôi không đau chút nào”, nghĩ thầm: Đúng là không hề yếu ớt.

Họ tên, số điện thoại, địa chỉ trường học, lớp, xác định tất cả rành mạch hết rồi, Chu Nịnh Nịnh xé tờ giấy ra, đưa cho người đàn ông trước mặt, nghiêm túc nói: “Tất cả những thông tin này đều là thật, nếu không tin anh có thể gọi thử vào điện thoại tôi.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt nhìn cô một cái, nhận lấy tờ giấy, đang định nói chuyện, trên chân lại bị một thứ mềm mềm mập mập cọ cọ, anh cúi đầu nhìn, chỉ thấy là một con vật lông xù đang dùng móng vuốt cào cào giày của anh.

Lông mày anh nhăn tít lại, đây là cái thứ gì vậy?

Chu Nịnh Nịnh nhìn anh ta, thấy anh ta hình như cứng người lại một cái, sau đó nhìn xuống đất, cô cũng nhìn theo ánh mắt của anh ta, bắt gặp con thỏ cô vừa mua đang thân mật cọ cọ giày anh ta, lúc này cô mới la lên: “A! Thật xin lỗi! Tao quên mất còn có mày!”

Cô cúi người bế con thỏ lên, cẩn thận kiểm tra, nhìn xem nó có bị thương gì không, kiểm tra hết một lượt cũng không phát hiện ra vấn đề gì, thật may. Chu Nịnh Nịnh nhin không được nở nụ cười, bên má phải có một cái má lúm đồng tiền nhỏ, tươi cười ngọt ngào đáng yêu.

Lục Cận Thâm trầm mặc nhìn cô gái nhỏ ôm con vật lông xù kia sờ tới sờ lui, tùy tiện nhìn lướt qua thông tin của cô, Chu Nịnh Nịnh, đại học Z khoa Hội họa.

Ánh mắt của anh giấu sau cặp kính râm, nhìn nụ cười của cô có chút híp híp mắt, ho nhẹ một tiếng, giọng nói trầm thấp: “Như vậy là được, cô đi đi.”

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, mở to đôi mắt, phản ứng chậm nửa nhịp: “Hả? À, được.”

Nhớ lại gần đây bản thân rất nghèo, chuyện này cô lại không muốn nói với cha mẹ, cô muốn hỏi anh chàng này xem chi phí có thể trả trả cho anh ta không, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là: “Cái kia..... Tiên sinh, số tiền này khi nào tôi nên trả cho anh?”

Lục Cận Thâm dừng lại một lát, “Tôi sẽ báo cho cô.”

Anh quay người , bước qua trước mặt Chu Nịnh Nịnh, vì thế, khi nào anh ta thông báo cho cô, cô phải lập tức trả tiền!

Chu Nịnh Nịnh vẻ mặt đau khổ nghĩ nghĩ, nếu như đến lúc đó cô vẫn không đủ tiền, đành phải đi cầu cứu anh cô vậy.

Ngược lại, xe của Lục Cận Thâm vẫn còn tốt, sau khi anh ta lên xe, tiện tay ném tờ giấy sang bên cạnh, nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu cảm xoắn xuýt của Chu Nịnh Nịnh, lạnh nhạt khởi động xe, tiếp tục lái xe.

Chu Nịnh Nịnh thật muốn ngửa mặt lên trời hét to! Cái lồng thỏ hư rồi! Áo chống nắng mới mua rách rồi! Đây là lần đầu tiên thiếu nợ trong đời cô, tai họa bất ngờ làm cô khóc không ra nước mắt.

Cô tự an ủi bản thân mình, hôm nay đã trải qua xui xẻo khó khăn rồi, chắc chắn sẽ có may mắn lớn đang chờ cô!

Cái lồng chỉ có thể quay lại mua cái khác, nhưng là con thỏ không nghe lời! Có lẽ vừa rồi đã hù dọa nó, Chu Nịnh Nịnh đặt nó lên xe, nhưng

nó lại không an phận, vẫn cứ nhúc nhích không ngừng, cong người muốn nhảy xuống xe.

Cô bất lực nhìn xung quanh, ở đây cách nội thành khá xa, con đường rất rộng, xe qua lại cũng không nhiều, mặt trời chậm rãi ngã về phía Tây, cây cối hai bên đường cũng chiếu xuống những bóng râm.

Nghe thấy tiếng khóa xe sau lưng, hai mắt Chu Nịnh Nịnh sáng rực lên, ôm thỏ xoay người.

Anh ta đã tháo kính râm xuống, cuối cùng Chu Nịnh Nịnh cũng thấy được diện mạo thật của chủ nợ. Không thể không nói, chủ nợ của cô bộ dáng rất đẹp, tuấn tú, lịch sự, tao nhã, dáng người cao ngất, khí chất xuất chúng. Cô ôm con thỏ đứng ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng quan sát cô, mặt mày nhàn nhạt liếc cô, “Còn việc gì?”

Chu Nịnh Nịnh đột nhiên nghĩ nếu như anh ta còn đeo kính thì tốt rồi, ít nhất không nhìn thấy ánh mắt của anh ta, bây giờ nhìn thấy lại không mở miệng được.

Ánh mắt của đối phương vô cùng thanh đạm, đôi đồng tử đen như mực, cảm giác đầu tiên để lại cho người khác là người này không dễ ở chung, toàn thân bắn ra loại cảm giác rất mạnh. Trước đó, Chu Nịnh Nịnh được anh ta hỏi han qua vết thương trên tay mới cảm thấy người này cũng dễ nói chuyện, cho nên mới muốn nhờ anh ta giúp đỡ.

“Hửm?” Lục Cận Tâm híp mắt, rất ngăn gọn nhắc nhở cô gái nào đó đang thất thần.

“À.” Âm thanh trầm thấp cuối cùng cũng kéo hồn Chu Nịnh Nịnh về, cô cắn môi, nhanh chóng nói: “Cái lồng tôi mua đã bị hư, bây giờ con thỏ lại không chịu nghe lời, có thể vừa rồi đã dọa nó sợ, nó không chịu đứng yên trên xe của tôi. Tôi muốn nhờ anh trông chừng nó giúp tôi, tôi chạy đến

chợ Tranh Hoa Điếu phía trước mua một cái lồng khác, sẽ nhanh chóng quay lại, tối đa là 10 phút thôi.”

Chu Nịnh Nịnh nói xong một mạch, đôi mắt nhìn thẳng vào anh ta, chờ mong hỏi: “Có được không?”

Cô rõ ràng là nói có được không? Lục Cận Thâm lại thấy được ba chữ “Cầu xin anh” trong ánh mắt của cô, anh đưa tay nhìn đồng hồ ước lượng thời gian, nói: “Được, chỉ 10 phút thôi.”

Chu Nịnh Nịnh cười rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ánh sáng, ôm con thỏ đi về phía trước ba bước, đưa con thỏ cho anh, không ngớt lời cảm ơn.

Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua con vật lông xù, có chút ghét bỏ: “Tôi chỉ trông nó giúp cô, không nói là sẽ ôm nó.”

“Hả? À, vậy tôi đặt nó dưới gốc cây, anh có thể ở bên cạnh vừa hóng mát vừa trông nó.” Cô rất tốt bụng đề nghị.

Hóng mát...

Cô đứng ở gốc cây, dùng ánh mắt cầu xin mà nhìn anh, khóe miệng Lục Cận Thâm co rút vài cái, chỉ có thể sai bước chân dài đi đến dưới tàng cây, hóng mát.

Chu Nịnh Nịnh thở hắt ra một hơi, nhanh chóng lấy Tiểu Quy chạy đến chợ Tranh Hoa Điếu, cô không nhìn thời gian, chỉ muốn càng nhanh càng tốt. Nếu không sau 10 phút mà cô không quay trở lại, đoán chừng người đàn ông kia sẽ để con thỏ lại đó mà đi mất.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của cô, bởi vì người kia cho cô cái cảm giác, nói 10 phút thì nhất định sẽ không cho thêm một giây nào nữa.

Bên này, một người một thỏ đứng dưới tàng cây hóng mát, ngẫu nhiên có người qua đường đi ngang qua sẽ quay lại nhìn, tỉ lệ những người quay đầu lại nhìn họ là hai trăm lẻ một phần trăm. Không thể trách được, vì hình ảnh này rất đẹp! Sự tương phản rất lớn!

Người đàn ông tuấn tú, lịch sự, tao nhã, chân dài đứng đó, khí chất xuất chúng, vốn sẽ làm cho người ta phải liếc mắt nhìn. Huống chi, bên cạnh anh ta còn có một con thỏ tai cụp cực kỳ đáng yêu! Chỉ cần con thỏ đó di chuyển xa anh một chút, anh ta sẽ đuổi cái chân dài mà đẩy nó về, con thỏ tai cụp nghĩ rằng anh ta đang chơi đùa với nó, nên khi anh vừa đẩy nó về, nó lại chạy đi, cứ lặp lại không ngừng như vậy.

“Tiên sinh, con thỏ của anh thật đáng yêu! Anh có thể nói cho tôi biết anh mua nó ở đâu được không?” Cô gái A đến gần.

“Không biết.” Anh thật sự không biết.

Cô gái A thất vọng rời đi.

“Tiên sinh, con thỏ của anh có đôi mắt như gấu trúc vậy! Tôi cũng nuôi một con thỏ tai cụp nhưng không đặc biệt như của anh, tôi có thể chụp một tấm hình được không?” Cô gái B tiến tới.

“Không thể.” Bởi vì cái con vật lông xù này không phải của anh.

“Được rồi.” Cô gái B vẻ mặt thất vọng.

“Chú ơi, con có thể sờ con thỏ của chú được không?” Một cậu bé hỏi với vẻ mặt chờ mong.

“Không thể, nó sẽ cắn cháu đấy.” Dưới đôi mắt chờ mong của cậu bé, anh bịa ra một câu nói dối.

“À! Con không muốn sờ nó nữa, cha mẹ, chúng ta mau đi thôi!” Cậu bé chạy quay lại bên cạnh cha mẹ cậu, ánh mắt cha mẹ cậu có chút tế nhị.

Cuối cùng, không còn ai đến gần nữa, lông mày của anh mới giãn ra. Một lát sau, con thỏ kia lại chạy đến bám lấy ống quần của anh, anh lườm lườm nhìn xuống nó, nhắc chân hất ra nhưng nó cứ ôm lấy không thả, anh dùng sức đá một cái lên bụng con thỏ.

Con thỏ tai cụp lăn trên mặt đất hai vòng, nằm rạp trên đất, đôi tai dựng thẳng lên.

Đúng lúc này, Chu Ninh Ninh quay về, nhanh chóng dựng xe, cầm chiếc lồng mới mua chạy tới, “Tôi về rồi! Không vượt quá thời gian chứ?”

Vì thời gian gấp gáp nên cô chạy đại đến một cửa hàng bán dụng cụ nuôi chó gần đây mua một cái lồng.

Lục Cận Thâm giơ tay nhìn đồng hồ, mới tám phút, lạnh nhạt mở miệng: “Không có, tôi đi trước.”

“À, tốt, cảm ơn anh.” Chu Ninh Ninh cười ngọt ngào với anh, thành tâm cảm ơn anh, cô dựng phải xe của anh, anh còn đồng ý giúp đỡ cô, anh cũng không giống như vẻ ngoài lãnh đạm của mình.

Lục Cận Thâm không nói gì, khẽ lên tiếng, xoay người rời đi.

Lúc này Chu Ninh Ninh mới khom lưng muốn ôm con thỏ bỏ vào lồng, sau đó ánh mắt cô bỗng nhiên trừng lớn. (⊙o⊙)

(`Д') Cái gì đây? Tại sao con thỏ của cô lại có một cái tai cụp xuống, một cái tai dựng lên thế này???

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bị Ghét Bỏ

Chu Nịnh Nịnh trợn mắt há mồm nhìn con thỏ một tai cụp một tai dựng, loại cô mua chính là thỏ tai cụp mà, tại sao mới rời đi vài phút, lỗ tai của nó lại dựng lên thế kia?

Cô xoay người nhìn theo bóng lưng thon dài kia, thật sự rất muốn chạy theo hỏi anh xem, tại sao anh trông chừng con thỏ tai cụp của cô có vài phút mà tai nó đã dựng lên thế này.

Nhưng mà, anh đã đi mất, Chu Nịnh Nịnh cũng không thật sự muốn chạy theo hỏi anh, làm vậy giống như là cô đang chất vấn anh.

Chẳng lẽ là giống không thuần chủng? Chắc là lý do này.

Chu Nịnh Nịnh cắt con thỏ vào lồng, quay lại cửa hàng Thỏ Thỏ hỏi ông chủ xem sao.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, Chu Nịnh Nịnh mang theo cái lồng vào cửa hàng, rất khiêm tốn hỏi: “Ông chủ, lúc nãy cháu có mua ở đây một con thỏ tai cụp, nhưng bây giờ tai nó dựng thẳng lên rồi....”

Ông chủ quan sát, quả thật hai lỗ tai của con thỏ có một bên dựng đứng lên, ánh mắt sắc bén của ông ấy đảo qua khuỷu tay bị thương của Chu Nịnh Nịnh, sau đó hỏi: “Có phải cháu đã làm nó hoảng sợ không?”

Hoảng sợ sao? Vừa rồi cô bị ngã, không biết có phải vì vậy mà dọa sợ nó không, dù sao cũng là bị dọa sợ rồi.

Chu Nịnh Nịnh vô tâm cười cười: “Vừa rồi cháu có bị ngã, nhưng mà qua một lúc lâu nó mới dựng lỗ tai lên mà.”

Rất nhanh, ông chủ đưa ra kết luận: “Không sao đâu, nó chỉ bị hoảng sợ thôi, con thỏ này còn nhỏ, mang về nhà nuôi một thời gian ngắn, đợi nó quen rồi, cái tai sẽ sụp lại như bình thường thôi.”

Chu Nịnh Nịnh nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ ngay thẳng của ông chủ, cô cảm thấy ông ấy không phải là loại người buôn bán lòng dạ nham hiểm.

Ông chủ trò chuyện với cô một lúc, chỉ cho cô một vài phương pháp nuôi thỏ, bình thường cần phải chú ý cái gì, rất hòa ái dễ gần.

Cuối cùng, Chu Nịnh Nịnh mang theo con thỏ một tai sụp một tai dựng về nhà, cô dừng xe ở dưới lầu, cởi bộ áo chống nắng bị té rách ra, thay một bộ khác.

Trước khi lên lầu, Chu Nịnh Nịnh đem bộ áo chống nắng bị rách ném vào thùng rác, tiêu hủy chứng cứ.

Ông Chu đang xem TV, nhìn thấy con gái mang một cái lồng trở về, bên trong cái lồng còn có một con vật lông xù không phải chó cũng chẳng phải mèo, một bên lỗ tai dựng thẳng lên, hình dáng rất kỳ lạ. Ông hỏi: “Không phải con nói đi nhà sách sao? Đây là con gì vậy?”

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì đặt cái lồng xuống, ngồi lên ghế salon bên cạnh ông Chu, “Đây là quà sinh nhật con mua cho Tiểu Mông, ngày mai là sinh nhật của nó.”

“À, ra là vậy, tiền tiêu vặt còn đủ không? Không còn thì nói với cha.” Ông Chu quan tâm đến vấn đề tiền tiêu của cô.

Chu Nịnh Nịnh rất cảm động, cô rất muốn nói là không đủ. Bây giờ cô rất cần tiền! Cô thiếu nợ người ta! Nhưng mà lúc trước khi cô mua xe, ông Chu sợ cô không có tiền tiêu vặt, đã chuyển tiền cho cô rồi. Bây giờ cô vẫn còn tiền nên chi phí sinh hoạt tháng này vẫn không cần lo.

“Đủ mà, lần trước cha chuyển tiền cho con vẫn còn đây này!” Chu Nịnh Nịnh ôm cánh tay ông Chu làm nũng, “Cha, tối nay con sẽ ở nhà Tiểu Mông! Sẽ không ăn cơm ở nhà, một lát nữa con sẽ đi luôn.”

“Không phải ngày mai mới sinh nhật sao?” Ông Chu nhăn mặt.

“À, Tiểu Mông nói đêm nay 12h sẽ cắt bánh sinh nhật, con muốn ăn bánh.” Chu Nịnh Nịnh cười thật ngọt ngào.

“Con muốn đi thì đi.” Ông Chu gật đầu đồng ý, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Mẹ con nói hôm nay làm món sườn kho tàu và cá nướng đó.”

“AAAAAA! Thật muốn ăn!” Chu Nịnh Nịnh kêu to, nước miếng sắp chảy ra rồi, bình thường thức ăn trong trường không có ngon như vậy, ngoại trừ cuối tuần về nhà ăn cơm bên ngoài với cha mẹ, đều không có món ăn ngon như vậy.

Tuy rất muốn ở nhà ăn cơm tối, nhưng nghĩ lại vẫn không được, khuỷu tay của cô bị thương rất dễ bị người khác nhìn thấy, thời tiết ngày hè không thể mặc áo tay dài, nếu để cha mẹ nhìn thấy sẽ gặng hỏi cho bằng được, nếu để cha cô biết cô bị tông xe, chắc ngay ngày mai ông sẽ bán Tiểu Quy đi mất.

Chu Nịnh Nịnh vỗ vai ông Chu, sáp lại dặn dò: “Cha, tối nay cha phải ăn nhiều một chút, ăn luôn phần của con, bây giờ con đi chuẩn bị đồ đạc ra ngoài!”

Ông Chu hừ hừ, sườn kho tàu và cá nướng cũng không đủ sức hấp dẫn nó rồi.

Rất nhanh, Chu Nịnh Nịnh từ trong phòng đi ra, ông Chu lấy bóp ra, rút ra vài tờ tiền màu hồng đưa đến trước mặt cô, hừ nói: “Cầm lấy đi, đi ra ngoài trên người phải mang theo ít tiền.”

Chu Nịnh Nịnh cười đến cực kỳ vui vẻ, đôi mắt to cong thành hình trăng lưỡi liềm, vừa muốn cầm vừa không muốn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhó đưa tay nhận lấy, sau đó chạy lại ôm lấy ông Chu, “Ba ba, I love you, ba là người ba đẹp trai nhất trên thế giới này!”

Ông Chu chỉ hừ hừ hai tiếng, nhưng mà là một bộ dáng sung sướng.

Lúc Chu Nịnh Nịnh đi xuống lầu đã là năm giờ chiều, nhà của Tăng Tiểu Mông không xa, cô chạy chiếc xe Tiểu Quy khoảng 20 phút là tới.

Từ lúc học cấp hai, hai cô đã là học cùng trường, cấp 2 lên cấp 3, cả hai đều là bạn học cùng lớp kiêm cùng bàn, bạn thân nhất của Chu Nịnh Nịnh chính là nó. Hôm nay, cô có rất nhiều chuyện muốn kể với nhỏ bạn này đó.

Cô mang theo chiếc lồng theo thói quen đi thang máy lên lầu, nhà của Tăng Tiểu Mông ở tầng 15, gia đình nó dọn đến đây hồi đầu năm. Gia cảnh của Tăng Tiểu Mông rất tốt, cha mẹ đều là thương nhân, việc làm ăn mấy năm nay rất tốt, cho nên mới đổi chỗ ở, căn nhà này rất lớn, ước chừng rộng khoảng 200 mét vuông.

Cô bấm chuông cửa, đợi một lát, liền thấy Tăng Tiểu Mông chạy đến mở cửa, trong ngực còn ôm một vật lông xù toàn thân màu trắng. Là thỏ tai cụp!

Chu Nịnh Nịnh kinh ngạc: “Con thỏ này là ở đâu ra vậy?”

Tằng Tiểu Mông cười haha, vừa vuốt ve con thỏ vừa nói: “Là chị họ của tớ cho tớ đó, tên của nó là Điem Điem.”

Chu Nịnh Nịnh bốc hỏa: “Vậy sao còn nói với tớ cậu muốn một con thỏ tai cụp!”

“Ừa? Cậu mua rồi sao?” Lúc này Tăng Tiểu Mông mới chú ý thấy cô cầm theo một cái lồng.

Chu Nịnh Nịnh xụ mặt nhìn cô nàng, thật muốn đánh nó vài cái, cô hung dữ trừng mắt nói: “Hôm nay, cậu nói với tớ muốn một con thỏ tai cụp, không phải tớ nói là tớ chuẩn bị đi mua quà cho cậu sao?”

“A... Tớ quên mất...” Tăng Tiểu Mông vè mặt thật có lỗi nhìn cô.

Chu Nịnh Nịnh không muốn nhìn cô nàng, mang theo chiếc lồng bước vào nhà, bất đắc dĩ nói: “Vậy con này làm sao bây giờ? Cậu nuôi luôn hai con sao?”

Nuôi hai con? Tăng Tiểu Mông cảm thấy mình quản không nổi, cô nói: “Nếu không thì cậu nuôi nó đi. Chúng ta mỗi người một con, thật tốt!”

Tốt cái rắm! Chu Nịnh Nịnh bất đắc dĩ, xụ vai xuống, hữu khí vô lực nói: “Tớ không có thời gian, hơn nữa cũng không muốn nuôi thỏ.”

“Thỏ tai cụp siêu cấp đáng yêu đấy! Đến đây! Chúng ta cùng chơi với chúng, khẳng định cậu sẽ thích, thật sự rất đáng yêu!” Tăng Tiểu Mông đem Điem Điem trong ngực đưa cho Chu Nịnh Nịnh, sau đó cầm lấy cái lồng trên tay cô, lôi kéo cô cùng ngồi xuống chiếc thảm, cô nàng để chiếc lồng trên sàn nhà, muốn mở cửa thả con thỏ tai cụp kia ra ngoài chơi một lát.

Sau đó...

“Nịnh Nịnh, con thỏ này.... Có hơi xấu một chút... Hơn nữa khẳng định không phải dòng thuần chủng, nó có một lỗ tai dựng lên, chị họ tớ nói, dòng thỏ tai cụp thuần chủng lúc vừa ra đời hai tay đã cụp xuống rồi.” Tăng Tiểu Mông nghiên cứu một chút, kết luận: “Đây nhất định không phải dòng thuần chủng rồi.”

Đã không nhận quà của cô, còn chê con thỏ cô mua xấu xí, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy không phục phản bác: “Cái gì là không thuần chủng? Đây là con lai, loại tớ mua chính là loại thỏ con lai! Hơn nữa đôi mắt của nó không phải rất giống với gấu trúc quốc bảo sao? Rất quý đó!”

Tăng Tiểu Mông há to miệng, nhin không được bật cười ha ha, “Con lai? Ha ha ha! Thì ra thỏ không thuần chủng cũng có thể gọi là con lai, đặc biệt như vậy thì cậu tự mình nuôi nó đi!

Chu Nịnh Nịnh hừ nhẹ, bắt đầu kể khổ: “Hôm nay tớ xui xẻo chết mất, đụng vào xe người khác, còn phải bồi thường cho người ta.”

Tăng Tiểu Mông vội hỏi: “Hả? Vậy cậu có sao không?”

“Tớ không có việc gì, chỉ là làm trầy xe của người ta, tớ phải bồi thường tiền.” Nghĩ tới đây, Chu Nịnh Nịnh lại cảm thấy đau đầu.

Tăng Tiểu Mông: “Bồi thường bao nhiêu? Cậu có đủ tiền không?”

Chu Nịnh Nịnh chua khở nói: “Chưa biết, phải đợi chủ nợ thông báo. Cái xe đó nhìn rất mắc tiền. Mùa hè này tớ phải cố gắng làm việc để kiếm tiền trả nợ.”

Tăng Tiểu Mông bị hai chữ chủ nợ này thu hút, hỏi: “Chủ nợ của cậu có hình dáng như thế nào? Là đàn ông trung niên hay phụ nữ?”

Chu Nịnh Nịnh không đề cập đến khuôn mặt tuấn tú của chủ nợ, cả khí chất xuất chúng của anh, “Khoảng chừng hơn hai mươi tuổi.”

“Trẻ như vậy sao?”

“Ừm...”

“Được rồi. Vậy anh ta có đẹp trai như anh của cậu không? Chân có dài bằng chân của anh cậu không?”

“Đủ rồi đó, Tăng Tiểu Mông! Anh ta là chủ nợ của tớ! Tớ thật sự không muốn khen ngợi anh ta đâu.”

“A, nói mau nói mau.” Phần tử nhiều chuyện trong Tăng Tiểu Mông đã thức tỉnh, cô nàng lắc lắc cánh tay của Chu Nịnh Nịnh, cô nhẹ buông tay ra, con thỏ trong ngực cô liền chạy đi.

Chu Nịnh Nịnh bị cô nàng làm phiền đến nỗi không còn cách nào khác, đành phải nói: “Cao hơn so với anh tớ một chút, gần một mét chín, nhìn rất được.”

“Có phải toàn thân tỏa ra khí chất tinh anh không? Tớ đã nói cậu mà! Hai ngày trước, ở trong chung cư, tớ có thấy một người đàn ông, mặc dù chỉ là bóng lưng của anh ta, nhưng tấm lưng kia thẳng tắp thon dài, tư thế đi đường rất đẹp.”

“Dừng lại! Chúng ta đừng nói về chuyện chủ nợ đó nữa được không? Cho dù có đẹp trai thì cũng là chủ nợ!” Chu Nịnh Nịnh ghé vào trên bàn, vùi mặt xuống, bày ra bộ dáng không muốn nói chuyện.

Tăng Tiểu Mông đành phải dừng lại, ôm Đềm Đềm đang chạy loạn lại, giải thích cùng Chu Nịnh Nịnh: “Sáng hôm nay, tớ đến nhà chị họ chơi, mới phát hiện chị ấy nuôi con thỏ tai cụp này. Cậu nhìn xem, nó trắng như vậy, thật đáng yêu! Tớ nhìn thấy liền rất thích, sau đó năn nỉ chị họ cho tớ nhưng chị ấy không chịu, bảo tớ tự mình mua đi. Sau đó, cậu gọi điện thoại cho tớ, tớ mới nói muốn một con thỏ tai cụp.”

Chu Nịnh Nịnh nghiêng đầu, “Vậy vì sao chị ấy lại đột nhiên tặng nó cho cậu?”

Tằng Tiểu Mông nói chuyện như thật: “Giữa trưa, bạn trai của chị họ về nhà, chị họ kể lại cho anh ấy. Bạn trai chị ấy mới bảo chị ấy cho tớ con thỏ đi, sau đó bọn họ sẽ nuôi một con chó. Bạn trai của chị họ nói anh ấy rất thích chó, không thích thỏ, hơn nữa chó thông minh hơn thỏ. Chị họ cân nhắc giữa con thỏ và bạn trai, sau đó dứt khoát cho tớ con thỏ, chiều nay bọn họ đi mua chó rồi. Bây giờ con thỏ đã thuộc về tớ, hahaha!”

Chu Nịnh Nịnh bó tay. (T_T)

Tằng Tiểu Mông lấy điện thoại di động ra, nhờ Chu Nịnh Nịnh chụp cho cô nàng và Đằm Đằm mấy tấm hình, cô muốn đăng lên blog của mình.

Hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu nhi, trên blog đủ loại hình ảnh nam nữ yêu đương, nhìn một lượt, đều là quà tặng, sau đó mọi người chúc nhau Quốc tế Thiếu nhi vui vẻ.

Ngày Quốc tế Thiếu nhi đã trở thành Lễ tình nhân rồi, đủ loại quà tặng bày tỏ tình cảm.

Tằng Tiểu Mông cũng đăng hình lên blog, khoe khoang con thỏ tai cụp của cô nàng, sau đó lấy điện thoại của Chu Nịnh Nịnh chụp cho con thỏ trong lồng mấy tấm hình, sau đó thay cô đăng lên blog, cũng khoe ảnh chụp.

Cô nàng vuốt vuốt chiếc lồng, chớp mắt, cười đến giảo hoạt: “Hình con thỏ này đăng trên blog cậu chính là xác minh cậu sẽ nuôi nó!”

Chu Nịnh Nịnh vội càng cầm lại điện thoại xem, trạng thái được cập nhật mới nhất của “Nịnh Nịnh không thích ăn chua, chỉ thích ăn ngọt” là:

“Con của ta cũng là quà tặng trong ngày!” Đằng sau đó kèm theo mấy cái icon, hình minh họa chính là con thỏ tai cụp mới mua hôm nay.

Đã có hai bình luận:

“Hơi xấu một chút! *cười ra nước mắt* ”

“Mặt mèo! Một lỗ tai dựng lên, chắc không phải dòng thuần chủng, tội nghiệp Nịnh Nịnh bị lừa rồi!”

Lại xem trên blog của Tăng Tiểu Mông, đã có vài bình luận, cùng với bình luận bên cô, quả thật như hai thái cực:

“Thật đáng yêu!! Ta cũng muốn nuôi thỏ! “chảy nước miếng*”

“Lông trắng mượt này, ánh mắt kiêu ngạo này, quả thật là thỏ thần mà!”

“Thật sự đáng yêu! Nhớ mang nó đến ký túc xá để tớ nhìn nó một cái.”

Chu Nịnh Nịnh co rút khóe miệng. Không làm bạn bè gì nữa, cắt đứt luôn!

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chờ Điện Thoại

Cuối cùng, Chu Nịnh Nịnh bị ép nhận nhận lấy con thỏ tai cụp “con lai” này, Tăng Tiểu Mông hỏi cô: “Đặt tên cho con thỏ nhà cậu chưa?”

Chu Nịnh Nịnh chưa nuôi con gì, nên cũng không hào hứng lắm: “Tên gì?”

Cặp mắt Tăng Tiểu Mông bỗng nhiên sáng rực: “Hay gọi nó là Tâm Tâm được không? Cùng với Điềm Điềm của tớ tạo thành Sweetheart.”

Haha, còn Sweetheart nữa chứ! Bây giờ cô rất cực khổ được không? Chu Nịnh Nịnh cầm cái lồng lên nhìn con thỏ tai cụp trong lồng, hôm nay nếu không phải vì nó, cô cũng không xui xẻo như vậy. Con thỏ ở trong lồng, đột nhiên lấy hai móng vuốt che đi mắt của nó, đáng điệu rất ngây thơ, Chu Nịnh Nịnh nở nụ cười, lập tức quyết định: “Gọi là Lucky đi.”

Tăng Tiểu Mông không hiểu: “Hả? Cậu nói gì? Gọi nó là rác rưởi sao?”

Chu Nịnh Nịnh hung hăng liếc mắt nhìn cô nàng: “Lucky! Là may mắn! Tăng Tiểu Mông, anh văn cấp 4 của cậu thi mấy lần còn chưa qua, cậu có muốn tốt nghiệp không?”

Tăng Tiểu Mông tuyệt không để ý, “Lớp chúng ta mới có ba người thi qua anh văn cấp 4, còn một nhóm người lớn giống tớ, không cần sợ!”

Thật thoải mái, tuy nói sinh viên học nghệ thuật chỉ cần tiếng Anh cơ bản là được, nhưng đây là cuộc thi cấp 4 đó. Lúc học năm 2, Chu Nịnh

Nịnh đã thi qua rồi, thành tích cũng chỉ bình thường. Cô mở lồng ra, thả Lucky ra ngoài, sờ lên lỗ tai mềm mại gọi nói: “Lucky, mày có thích cái tên này không? Sau này phải biết nghe lời, mang đến may mắn cho tao nhé.”

Rất thần kỳ, cô vừa gọi tên nó vừa sờ lỗ tai nó, bên lỗ tai vốn dựng thẳng lên vậy mà có hơi chút sụp xuống.

Chu Nịnh Nịnh rất vui vẻ: “Mày rất thích cái tên này đúng không?”

Sự thật chứng minh, cho dù Chu Nịnh Nịnh đặt tên cho con chó của mình là Lucky, cũng không cải thiện được vận khí tồi tệ của mình.

Chung cư chỗ Tầng Tiểu Mông ở là chung cư cao cấp, các công trình phục vụ cho sinh hoạt rất đầy đủ. Bên trong khu chung cư có siêu thị, cửa hàng bán đồ ăn sáng, cửa hàng bánh ngọt. Tầng Tiểu Mông muốn đền bù cho Chu Nịnh Nịnh nên buổi tối rủ cô xuống cửa hàng bánh ngọt ở trong khu chung cư.

Chu Nịnh Nịnh thích ngọt như mạng sống của mình, hương vị bánh trong tiệm rất tuyệt, hai người ăn cảm thấy rất thỏa mãn, lê bước chân chậm chạp tản bộ trong khu chung cư. Hoàn cảnh trong này rất tốt, có hoa có cỏ, có dòng suối nhỏ, gió thổi khiến lá cây vang lên tiếng xào xạc, gió đêm mùa hè vô cùng mát mẻ, ngay cả người đàn ông đang đi về phía này cũng là một cảnh đẹp ý vui.

Và nhìn có chút quen mắt.

Cây cầu gỗ nhỏ dài khoảng 3-4m, mặt cầu rất chật, Chu Nịnh Nịnh vịn vào hai bên thành cầu đi từng bước đã chiếm mất cả mặt cầu. Ánh trăng sáng mà tối, người đàn ông đối diện lại tối mà sáng, thân hình cao to, dáng người hoàn mỹ, ánh trăng dịu dàng vây quanh người anh tạo nên một vòng sáng nhàn nhạt, hình dáng người đàn ông hoàn hảo dần rõ ràng hơn.

Ôi! Là oan gia ngõ hẹp sao? Chu Nịnh Nịnh có chút run rẩy, ai có thể nói cho cô biết, vì sao đến khu chung cư của bạn thân chơi cũng có thể gặp được chủ nợ vậy?

So sánh với Chu Nịnh Nịnh đang bối rối thì Tăng Tiểu Mông lại bình tĩnh hơn nhiều, cô nàng kéo Chu Nịnh Nịnh qua bên phía mình, còn mình đứng che trước mặt cô, “Nường đường cho chúng tôi.”

Chu Nịnh Nịnh luống cuống tay chân khều khều Tăng Tiểu Mông đang đứng trước, muốn khuyên cô nàng nhìn một chút, cô giương mắt nhìn về phía anh, vừa hay bắt gặp ánh mắt của anh, đôi mắt kia vẫn nhạt nhẽo như buổi sáng nay vậy. Chu Nịnh Nịnh đang do dự có tiến lên chào hỏi hay không, đối phương đã liếc cô một cái rồi thu hồi ánh mắt, lập tức sai bước chân, rất nhanh bước ngang qua các cô.

Không biết có phải do khoảng cách quá gần hay không, hay là gió đêm thổi nhẹ qua sát bên người, Chu Nịnh Nịnh mãi cảm nghĩ được một loại khí tức sạch sẽ trên người anh, tầm mắt của cô không tự chủ được bị hút theo đó.

Người đàn ông đã đi xa, Chu Nịnh Nịnh vẫn còn ngoái nhìn lại về phía sau, Tăng Tiểu Mông giơ tay chỉnh đầu cô ngay lại, đùa giỡn: “Như thế nào? Còn nhìn sao? Bộ dạng của cậu bây giờ giống như rất muốn cùng người ta về nhà đó!”

Chu Nịnh Nịnh đẩy tay của cô ra, không thèm để ý lời trêu chọc của cô. Khẳng định vừa rồi anh cũng nhận ra cô, cô cảm thấy hai người chạm mặt như vậy rất xấu hổ, anh giả bộ không biết như vậy thật khiến cô nhẹ nhõm.

“Trước đó, tớ có kể với cậu, hai ngày trước ở trong khu chung cư nhìn thấy một bóng lưng rất đẹp, chính là người đàn ông đó đấy. Tư thế đi bộ rất đẹp, vừa rồi nhìn thấy mặt anh ta có chút cảm giác rất lạnh lùng.” Tăng

Tiểu Mông nhận xét, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên trời nói: “Tớ thích loại đàn ông cuồng dã như vậy, giống như trong phim, soái ca một tay đẩy tớ vào góc tường bắt lấy tớ không buông rồi nói, tôi muốn em làm người phụ nữ của tôi.”

Chu Nịnh Nịnh không chút lưu tình cười nhạo cô nàng: “Haha, dồn vào góc tường, là lưu manh sao?”

Tằng Tiểu Mông: “Cút đi!”

Hai tuần lễ tiếp theo, Chu Nịnh Nịnh bận rộn chuẩn bị cho kỳ thi học kỳ, nhưng vẫn liên hệ tìm việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè, chính là đi dạy học sinh học vẽ. Lúc bắt đầu, công việc này là do mẹ giúp cô liên hệ, sau đó người phụ trách lớp học thấy cô là người tốt lại kiên nhẫn, các học trò cũng rất thích cô, vì thế nên kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè năm nhất và năm hai cô đều qua đó đi dạy.

Hè năm nay cũng không ngoại lệ, lần này cô chủ động liên hệ với giáo viên phụ trách là giáo viên Trịnh, hỏi xem năm nay có thể giúp cô phân công thêm nhiều lớp nữa không. Cô giáo Trịnh nói bây giờ vẫn chưa xác định là mở mấy lớp, nếu có sẽ giúp cô sắp xếp.

Chu Nịnh Nịnh yên tâm, cô giáo Trịnh là bạn của mẹ cô, bà nói giúp đỡ cô thì nhất định sẽ giúp đỡ. Trong hai tháng, cô có thể kiếm được khoảng hai ngàn, chắc cũng đủ để trả nợ.

Đã qua nửa tháng, nhưng Chu Nịnh Nịnh vẫn chưa nhận được điện thoại của chủ nợ, có đôi khi cô nghĩ chắc không phải anh quá bận rộn mà quên luôn rồi chứ? Hay là cảm thấy không có gì quan trọng, cho nên vẫn chưa giải quyết?

Chu Nịnh Nịnh không muốn như vậy, nhưng cô cũng không sợ không tìm thấy anh. Tối hôm đó, ở chung cư của Tiểu Mông đã gặp được anh, cô đoán chắc là anh cũng ở khu chung cư đó. Nếu như anh thật sự quên, cô có thể đến chỗ cây cầu nhỏ đó, buổi tối khi về nhà không phải anh sẽ đi ngang qua đó sao.

Thật ra điều khiến cho cô thất vọng đó là gần đây ngày nào cô cũng nhớ tới người đàn ông đó, ánh mắt thanh đậm, dáng người cao lớn, âm thanh trầm thấp từ tính nói với cô: “Tôi sẽ thông báo cho em”. Sau đó, mỗi ngày cô đều vô thức mà đợi điện thoại của anh, cô cảm thấy nhất định là vì cô thiếu nợ anh, cho nên mới thường xuyên nhớ anh. Đợi sau khi trả tiền cho anh xong, cũng sẽ không còn nhớ anh hằng ngày nữa.

Ngoại trừ chuyện này, còn có một chuyện khiến cô đau đầu, đó là con chó của cô, Lucky, nó rất thích gặm gặm đồ vật, bắt được cái gì liền đưa vào miệng gặm.

Ban đầu, cô cũng đưa nó đến ký túc xá nuôi, ký túc xá nữ sinh cũng có không ít người nuôi thú cưng, nhưng đều là lén lút. Chỉ cần bạn cùng phòng đồng ý thì không có vấn đề gì cả, dì quản sinh cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh mang Lucky đến ký túc xá, ngoại trừ Mạnh Nghiên, hai người còn lại ai cũng rất thích nó, tỏ vẻ nuôi nó trong phòng không có vấn đề gì cả. Chu Nịnh Nịnh hỏi ý kiến Mạnh Nghiên, cô ấy cũng nói: “Không vấn đề, cậu có thể nuôi nó, chỉ cần đừng gây ồn ào là được.”

Lúc ấy, ba người đều nhất trí, chắc chắn sẽ không ồn ào, chỉ là một con chó nhỏ cũng sẽ không “Gâu gâu gâu” hay “Meo meo meo.”

Nhưng các cô đã đánh giá thấp sức mạnh của Lucky! Tuy nó không sủa “Gâu gâu gâu” hay kêu “Meo meo meo” nhưng nó sẽ gặm cửa lồng.

Nửa đêm tiếng gặm lông kêu lách cách lách cách. Không gian phòng ngủ nhỏ, ban đêm rất yên tĩnh, Lucky cứ gặm như vậy, mọi người trong phòng đều bị làm cho tỉnh giấc, cô cảm thấy không ổn. Qua ngày thứ hai, chạy con Tiểu Quy mang Lucky về nhà cho cha mẹ cô nuôi giúp.

Sau đó, phải làm cho nó một cái ổ có mọi thứ, từ máng thức ăn, ấm nước, chén bát, toilet thô, đệm cỏ, lông thô rộng hơn, tạt xấu nửa đêm gặm lông cuối cùng cũng chữa khỏi. Chỉ là lúc thả ra nhất định phải trông nó, bằng không nó sẽ như cũ, gặp cái gì là gặm cái đó. (>____<)

Bận rộn vì cuộc thi, thời gian trôi qua rất nhanh, lúc rảnh rồi Chu Nịnh Nịnh sẽ lấy điện thoại ra cầm tay nhìn nhìn, chỉ sợ là có điện thoại gọi đến hoặc là không đọc được tin nhắn.

Bạn cùng phòng kiêm bạn tốt Trịnh Thiến Thiến tiến tới, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu: “Nịnh Nịnh, có phải cậu đang yêu không? Tại sao gần đây tớ thấy cậu thường xuyên nhìn điện thoại, đi học cũng lén lút nhìn một cái, giống như đang đợi điện thoại của ai đó.”

Chu Nịnh Nịnh đúng là đang đợi điện thoại, cũng thật sự có loại cảm giác hy vọng, nhưng tuyệt đối không phải đang yêu đương. Cô chỉ đơn giản là đợi điện thoại thôi mà! Cô trả lời một cách chắc nịch: “Không có, làm sao có thể, nếu tớ đang yêu nhất định sẽ kể cho cậu.”

Trịnh Thiến Thiến nghi ngờ nhìn cô, “Cậu xác định là không có? Nhưng thật sự là rất giống mà.”

Chu Nịnh Nịnh giơ tay cam đoan: “Tuyệt đối không có.”

Cuối tháng sáu, cuộc thi cuối kỳ cũng chấm dứt, mùa hè cũng tới.

Chủ nợ vẫn một mực không gọi điện thoại tới, Chu Nịnh Nịnh cũng dần dần thả lỏng, quyết định đợi đến kỳ nghỉ hè sẽ đến chỗ cây cầu nhỏ đợi anh, mang tiền đến trả.

Nhưng mà, ngay sau hôm cô quyết định như vậy, cô lại gặp được anh.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gặp Lại

Ngày nghỉ hè đầu tiên, Chu Nịnh Nịnh đi dạo phố với Tăng Tiểu Mông đến trưa, buổi tối ăn cơm cùng nhau sau đó mới ai về nhà nấy. Tăng Tiểu Mông mua rất nhiều thứ nên gọi taxi đi về.

Còn Chu Nịnh Nịnh chỉ là đi dạo, không mua thứ gì cả, còn ăn chực được một bữa cơm của Tăng Tiểu Mông. Ngoại trừ đôi chân có hơi đau thì hôm nay cô đi chơi rất vui vẻ. Từ nhỏ, cô đã có một ưu điểm, đó là nhìn thấy những đồ vật xinh đẹp sẽ không nhất định phải có nó, cô chỉ cảm thấy nhìn chúng khiến cô rất vui vẻ. Nếu có khả năng mua chúng thì sẽ càng vui hơn, nhưng cô sẽ không miễn cưỡng. Cùng đi mua sắm, tuy không mua thứ gì cả nhưng cô vẫn rất nhiệt tình, Tăng Tiểu Mông nói cô nàng cũng rất vui, cô nói, những người vui vẻ là những người giàu có.

Hơn tám giờ tối, những ngọn đèn rực rỡ mới sáng lên, cái nóng của mùa hè rút đi, màn đêm cũng trở nên dịu dàng. Chu Nịnh Nịnh khởi động chiếc xe, chậm chạp chạy trên con đường dành riêng, gió đêm phật qua mặt rất dễ chịu, tóc mái mềm mại cũng bị gió nhẹ thổi bay, làm lộ ra cái trán trơn bóng.

Cô vui vẻ ngâm nga một giai điệu trong miệng, có chút cảm thụ âm nhạc, cô chạy rất chậm, ngẫu nhiên sẽ liếc mắt ngắm nhìn người đi bộ trên đường hay những chiếc xe hơi đỗ bên lề.

Đột nhiên, cô nhìn lại, cau mày quay lại nhìn sau lưng một cái, hình như vừa rồi cô thấy anh. Chiếc xe SUV màu đen đỗ ngay bên đường, lúc này ánh mắt cô lướt nhanh qua thấy anh đang ngồi trong buồng lái tối om,

khuôn mặt cũng không quá rõ ràng, cô chạy xa được 2-3m mới kịp phản ứng lại.

Chu Nịnh Nịnh dừng lại bên đường, hai chân chống xuống mặt đất, căn môi suy nghĩ, có nên chạy đến xác nhận một chút không.

Lúc này, ánh mắt Lục Cận Thâm đang nhìn vào kính chiếu hậu. Cô vừa chạy xe điện vừa ngâm nga bài hát, chậm chạp chạy đến, anh cũng đã nhìn thấy cô, lúc cô đi ngang qua anh rõ ràng nghe thấy tiếng hát nhu hòa của cô: “Em thích hình dáng anh.”

Thấy cô chậm rãi chuyển bước chân đến gần xe, khóe môi anh nhếch lên, trong mắt hiện lên tia cười.

Tô Gia Trạch ngồi bên ghế phụ lái khép laptop lại nói: “Xong rồi, chúng ta có thể đi được rồi.”

Lục Cận Thâm không đáp lại, vẫn nhìn chăm chú vào gương chiếu hậu, cánh tay đặt lên cánh cửa, hai ngón tay thon dài gõ nhẹ. Cô đi đến bên cạnh cái cửa, anh nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt ẩn hiện một tia dịu dàng.

Chu Nịnh Nịnh ngẩn người, đúng là anh rồi. Bóng cây chiếu xuống, ánh đèn cũng không quá sáng, vàng sáng màu vàng nhạt ánh vào khuôn mặt tuần tú kia, khiến cho nó có thêm vài phần nhu hòa hơn so với hai lần gặp trước.

Anh cũng không nói chuyện nhiều, ánh mắt nhẹ nhàng đặt trên mặt cô, ngón trỏ vẫn gõ nhẹ như cũ, giống như anh đang đợi cô mở lời.

Chu Nịnh Nịnh mấp má môi, sau đó nở một nụ cười ngại ngùng, đôi mắt không dám nhìn thẳng vào anh, ánh mắt rơi trên ngón tay thon dài đẹp mắt của anh, giọng nói mềm mại hỏi: “Này... Không ngờ sẽ gặp anh ở đây, tôi muốn hỏi... Xe của anh đã sửa xong chưa?”

Gió thổi nhẹ vào làn tóc mềm mại của cô, tóc mái cắt ngang bị lệch về một bên, tiếng lá cây xào xạc, ánh đèn neon xuyên qua những cành lá rơi xuống trên khuôn mặt cô những hình thù kỳ lạ, khuôn mặt của cô mềm mại không thể tưởng. Lục Cận Thâm cụp đôi mắt xuống, giọng nói trầm thấp: “Chưa sửa xong, gần đây tôi hơi bận.”

Chu Nịnh Nịnh nghe anh nói bận rộn nhiều việc, tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy, có chút tiếc nuối nói: “À... Ra là vậy.”

Ngay lúc Chu Nịnh Nịnh lên tiếng, Tô Gia Trạch đã quay đầu ra nhìn, phía ngoài xe có một cô gái nhỏ đang đứng, nghe được câu chuyện của cô, anh ta nhướng lông mày nhìn về phía Lục Cận Thâm, ho nhẹ hai tiếng.

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn anh ta, thật lạnh lùng. Tô Gia Trạch rất thức thời ngậm miệng lại.

Lúc này Chu Nịnh Nịnh mới chú ý tới, ghế kế bên còn có một người đàn ông, cô có chút ngỡ ngàng ngừng gõ đầu, vừa định nói cô đi trước, chờ khi nào xe anh sửa xong nhớ báo với cô. Anh đưa tay ý bảo cô đứng dịch sang một chút, Chu Nịnh Nịnh ngây thơ lùi về phía sau vài bước, cửa xe mở ra, anh bước xuống.

Người đàn ông này thật sự rất cao, Chu Nịnh Nịnh cao 1m62 nhưng đứng trước mặt anh lại cảm thấy rất nhỏ nhắn xinh xắn. Khoảng cách hai người đứng rất gần, cô không thể không ngửa đầu mà nhìn anh.

Bên cạnh, có một chiếc xe điện chạy ngang qua, không khỏi chạy chậm lại để nhìn về phía này vài lần. Trên lối đi bộ, cũng có vài người nhao nhao ngó lại. Chu Nịnh Nịnh không hiểu anh xuống xe để làm gì.

Lục Cận Thâm dựa người vào xe, cúi đầu nhìn cô, âm giọng nói: “Cô cứ đi trước đi, sửa xe xong tôi sẽ báo lại cho cô. Cô không cần đặc biệt nhắc nhở tôi.”

Chu Nịnh Nịnh hơi bối rối. Anh nói lời này giống như cô mới là chủ nợ đang nhắc anh trả nợ vậy. Tầm mắt của cô rơi lên chiếc cúc thứ hai trên áo sơ mi của anh, có chút ngại ngùng giải thích: “Tôi sợ anh quên. Cho nên, lúc này nhìn thấy anh mới muốn đến hỏi một chút. Tôi đây hỏi xong rồi, tôi đi trước, không quấy rầy anh nữa.”

Lục Cận Thâm cười cười, âm thanh thấp thêm vài phần, vừa êm tai lại dịu dàng: “Được.”

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, nét vui vẻ trên mặt anh vẫn chưa thu lại. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười, có chút bất ngờ, cô cũng cười lại với anh một nụ cười ngại ngùng nhưng ngọt ngào, nói: “VẬY... Tạm biệt.”

Lục Cận Thâm: “Ừm.”

Cô chạy vài bước, leo lên chiếc xe điện của mình, khởi động máy rồi đi.

Sau vài giây, trong đầu cô chợt hiện lên một vấn đề, tại sao anh lại cười với cô?

Lục Cận Thâm ngồi lại vào xe, Tô Gia Trạch miễn cưỡng dựa vào ghế, “Xe của tớ là bị cô nhóc đó đụng trúng sao?”

Lục Cận Thâm từ chối cho ý kiến, khởi động xe, “Đi thôi, sắp trễ giờ rồi.”

Tô Gia Trạch ghen ngào: “Cậu cũng biết sắp trễ giờ? Chắc chắn là trễ rồi! Còn xuống xe nói chuyện với cô gái đó.”

Câu trả lời của Lục Cận Thâm chính là cái đập ga thật mạnh, người của Tô Gia Trạch bị nhào về phía trước, anh ta mắng một câu thô tục rồi vội vàng ngồi lại thắt dây an toàn.

Hai tiếng sau cuộc đàm phán dự án mới, Lục Cận Thâm thoát thân trước, để lại Tô Gia Trạch đối phó. Từ trước đến nay, anh vẫn không thích loại giải trí ban đêm này của đàn ông.

Tô Gia Trạch kháng nghị rất nhiều lần, loại xã giao này anh ta cũng không có hứng thú, chẳng lẽ không tránh được sao? Nhưng chỉ tiếc là kháng nghị không hiệu quả, ai bảo anh ta đã bị đàn áp thành quen rồi.

Lục Cận Thâm lái xe về nhà, mở cửa ra, anh mở nhạc, đoán xem câu hát lúc này cô hát là bài nào, sao cô có thể hát nhẹ nhàng mà ngọt ngào đến vậy.

Đáng tiếc, anh cố gắng suy nghĩ vẫn không tìm được đó là bài gì.

Lục Cận Thâm về nhà liền đi vào thư phòng trước, dự án mới còn có chỗ phải sửa chữa. Anh bật máy tính lên, đang đợi cho máy tính khởi động, anh tiện tay cầm lấy tờ giấy phác họa bên cạnh, chữ viết xinh đẹp trên đó, cả nét bút cũng đều rất tinh tế.

Tờ giấy này là lúc trước Chu Nịnh Nịnh ghi cho anh.

Chiếc xe cô đụng vào thật ra là của Tô Gia Trạch.

Buổi tối trước hôm đó, anh cùng Tô Gia Trạch ra ngoài xã giao. Lúc đó, xe của anh để ở tiệm bảo dưỡng, còn chưa lấy được, cho nên mới đi xe của Tô Gia Trạch. Tô Gia Trạch uống rượu không thể lái xe, buổi chiều hôm sau anh phải ra ngoài làm việc, lúc đậu xe bất ngờ bị chiếc xe của Chu Nịnh Nịnh đụng vào.

Quay lại mặt trước, trên đó vẽ một hình chân dung hoạt hình, là một cô gái nhỏ rất đáng yêu. Mái tóc dài chạm vai, đuôi tóc có chút cong nhẹ, đôi mắt to cười đến cong lên, hàm răng đều tăm tắp lộ ra, ngay cả cái má lúm đồng tiền bên phải cũng giống như đúc.

Khóe miệng Lục Cận Tâm nhẹ nhàng nhếch lên, nghĩ thầm: Chắc đây là bức họa cô đang tự vẽ bản thân mình.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Uất Ức

Kỳ nghỉ hè đã qua ba ngày, Chu Nịnh Nịnh bắt đầu đến lớp dạy. Cô Trịnh thật sự sắp xếp cho cô một lớp của trẻ em, chuyện này khiến cô rất vui vẻ. Tuổi cô còn khá nhỏ, tướng mạo lại ngọt ngào đáng yêu, đứng cùng với học sinh cấp 3 thì không ra dáng giáo viên chút nào. Tuy cô có kiến thức tốt, nhưng đám học trò vẫn có chút không phục, mấy nam sinh cá biệt hay trêu chọc vui đùa không ngại miệng, Chu Nịnh Nịnh quả thật không quản lý nổi.

Lớp trẻ em đều là học sinh tiểu học, tuổi còn nhỏ lại rất nghe lời, Chu Nịnh Nịnh tự nhận bản thân cô vẫn có chút thủ đoạn để đối phó với những bạn nhỏ này.

Hôm nay, sau khi từ lớp dạy về nhà, Chu Nịnh Nịnh liền thấy xe của anh trai cô đỗ dưới lầu, có chút kinh ngạc và vui mừng! Cô đã không gặp anh trai hơn một tháng rồi, hôm cô tông xe đã gọi cho anh, anh nói anh đang giúp đỡ ở bệnh viện huyện, rất bận, có chuyện gì thì đợi anh trở về rồi mới nói. Cô còn chưa kịp nói với anh chuyện cô tông xe phải bồi thường, điện thoại đã bị cúp máy.

Một bước hai bậc thang, rất nhanh, Chu Nịnh Nịnh đã đến tầng 5, cái trán đã phủ một lớp mồ hôi. Vừa lấy chìa khóa ra liền phát hiện cửa nhà không khóa, để lại một khe hở nhỏ, cô đẩy cửa ra, thăm dò từng bước đi về phía phòng khách, cười tủm tỉm chạy đến bên cạnh người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh!”

Chu Dục Thân cười cười: “Ừm, đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Chu Nịnh Nịnh ngoan ngoãn bỏ balo xuống, chạy vào phòng bếp rửa tay. Mạc Tú Trân đang xào rau, ông Chu đứng bên cạnh đang cầm đĩa chờ, gần đây nhà bọn họ luôn như vậy, ông Chu nói vợ chồng phải cùng nhau làm việc nhà. Chu Nịnh Nịnh xông tới trước mặt ông Chu làm một cái mặt quỷ, ông Chu hừ một tiếng coi như đáp lại.

Sau bữa tối, Chu Nịnh Nịnh lôi kéo anh trai nói muốn cùng đi dạo. Chu Dục Thân nhìn biểu hiện này của cô liền biết rõ cô có việc muốn nhờ anh nhưng lại không muốn cho cha mẹ biết.

Anh cầm lấy chìa khóa nói: “Cha mẹ, con xuống dưới lầu đi dạo với em một lát, chắc sẽ không về ngay đâu.”

Ông Chu trầm mặc không nói, Mạc Tú Trân hòa giải: “Vậy con nhớ về sớm để nghỉ ngơi, ở trên huyện bận rộn nhiều ngày như vậy chắc cũng mệt rồi.”

Chu Nịnh Nịnh kéo cánh tay anh trai, vừa tản bộ vừa nói với anh chuyện của mình. Chu Dục Thân cau mày giáo huấn cô: “Lần sau phải cẩn thận một chút, đừng để tông đến mức phải nhập viện.”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng lắc đầu: “Tuy anh em là bác sĩ, nhưng em rất ghét bệnh viện, ở đó toàn mùi thuốc khử trùng. Em nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để mình bị thương vào bệnh viện đâu.”

Chu Dục Thân đưa tay đẩy mắt kính, “Lúc bên kia thông báo em trả tiền, em hãy đưa số tài khoản của người ta cho anh, anh sẽ trực tiếp chuyển tiền cho người đó.”

Ánh mắt Chu Nịnh Nịnh rơi vào trên những ngón tay thon dài của anh cô. Có lẽ mấy năm nay phải cầm dao giải phẫu nhiều, tay anh đã không còn được như trước kia, xương ngón tay ngày càng rõ ràng, gân xanh cũng ngày càng nổi lên. Cô nhớ tới bàn tay sạch sẽ của chủ nợ... Cô thật sự là một kẻ cuồng bàn tay mà!

Chu Nịnh Nịnh nhớ tới chủ nợ, trong đầu đột nhiên hiện lên nụ cười đẹp mắt của anh, đột nhiên lại cười với cô, thật là... Làm cho cô thụ sủng nhược kinh mấy ngày nay.

Cái gáy đột nhiên bị gõ một cái, Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, anh trai cau mày nhìn cô, a, vừa rồi đã thất thần. Cô cười hắc hắc hai tiếng: “Đã biết, cảm ơn anh.”

Chu Nịnh Nịnh kém Chu Dục Thân 10 tuổi, lúc cô sinh ra thì Chu Dục Thân đã là một tiểu thiếu niên vô cùng hiểu chuyện. Từ nhỏ, Chu Nịnh Nịnh có chuyện gì đều chạy đến tìm anh trai trước, nếu anh có thể giúp đỡ giải quyết vấn đề cho cô, cô sẽ không nói cho cha mẹ.

Có một anh trai lớn lại còn cực kỳ đẹp trai, Chu Nịnh Nịnh coi đây là chuyện rất vinh hạnh. Trước kia, Tăng Tiểu Mông luôn kêu gào, nói muốn đổi thân phận với cô, cô nàng cũng muốn có một người anh như vậy. Chu Nịnh Nịnh đáp trả lại: “Kiếp sau đi.”

Chu Dục Thân bất đắc dĩ thở dài, đưa tay xoa xoa mi tâm, khuôn mặt có chút mệt mỏi, “Anh về trước đây, có việc gì thì gọi cho anh.”

“Dạ.” Chu Nịnh Nịnh gật đầu, đi theo bước chân của anh quay về đến dưới lầu, cô giữ chặt cánh tay anh trai.

“Còn việc gì?” Chu Dục Thân hỏi.

Chu Nịnh Nịnh do dự một lát, vẫn mở miệng nói: “Mấy hôm trước em có gặp chị dâu ở siêu thị.”

Chu Dục Thân dừng bước, đáy mắt hiện lên một tia đau đớn, khuôn mặt anh tuần có chút trầm xuống, không còn giọng điệu nhẹ nhàng nói chuyện giữa anh trai em gái. Anh trầm giọng chỉnh sửa cô: “Nịnh Nịnh, anh và cô ấy đã ly hôn nửa năm rồi, em đừng gọi là chị dâu nữa.”

“Nhưng mà... Nhưng mà em cảm thấy hai người rõ ràng còn tình cảm với nhau, chị ấy vẫn yêu anh... Ngày đó, chị ấy còn hỏi thăm anh, em thấy chị ấy...”

“Em nhớ kỹ lời anh nói... Sau này không được gọi cô ấy là chị dâu nữa, đừng để người khác chê cười! Anh về đây.” Chu Dục Thân lạnh giọng cắt ngang, quay bước đi nhanh.

Chu Nịnh Nịnh đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng thon dài của anh trai đang đi xa dần, bất đắc dĩ thở dài, anh cô rõ ràng chỉ là mảnh miệng mà thôi, rõ ràng là còn tình cảm mà cứ sống chết giả bộ làm như không để ý. Chị dâu mà cô gọi chính là Phó Mạnh Mạnh, chị ấy là một tiểu thư con nhà giàu, chị ấy theo đuổi anh trai rất lâu, khi đó cô vẫn còn học cấp 3. Phó Mạnh Mạnh vì theo đuổi anh trai mà tiếp cận cô, đối xử với cô rất tốt, thật sự chân thành đối tốt với cô.

Sau này, bọn họ ở chung rồi kết hôn, nhưng đáng tiếc chưa đến một năm đã ly hôn. Chu Nịnh Nịnh không dám hỏi anh trai, lén đi tìm Phó Mạnh Mạnh, chị ấy cũng không chịu nói gì, hai người cứ như vậy đối chọi lẫn nhau, cô thân là em gái phải quan tâm mới được.

Buổi chiều hôm sau, Chu Nịnh Nịnh đi ra từ lớp dạy vẽ, nhìn thấy anh trai đứng bên cạnh xe đang vẫy tay với cô, Chu Nịnh Nịnh cười chạy tới, “Anh, sao anh lại tới đây? Hôm nay không đi làm sao?”

Chu Dục Thân đưa tay vuốt tóc cô, cười cười: “Anh được nghỉ phép 3 ngày, tối qua anh có chút nặng lời, cho nên hôm nay muốn dẫn em đi ăn, em muốn ăn gì?”

Chu Nịnh Nịnh mở to hai mắt: “VẬY ĐI CHỖ “THỰC KHÁCH” LẦN TRƯỚC ANH DẪN EM TỚI ĐI, MÓN TRÁNG MIỆNG NGỌT Ở ĐÓ ĂN RẤT NGON!”

Nhà hàng này mới mở chưa đến một năm, Chu Nịnh Nịnh cũng mới chỉ đến đây hai lần, một lần là đi với Tăng Tiểu Mông, một lần là đi theo anh trai. Bởi vì những thứ sang trọng đó, một sinh viên như cô đến nơi này ăn cơm quả thật có chút xa xỉ.

Cô thích nhất là món tráng miệng ở đây, cũng chỉ gọi một ít đồ tráng miệng, còn món chính do Chu Dục Thân chọn. Sau khi gọi món, Chu Dục Thân đứng lên đi toilet rửa tay, cũng dặn Chu Nịnh Nịnh phải đi rửa tay.

Có lẽ, ai làm bác sĩ cũng có sở thích sạch sẽ, Chu Nịnh Nịnh đã quen với thói quen thích sạch sẽ của anh trai, cũng may cô cũng muốn đi vệ sinh, cô cầm balo đi về phía phòng toilet.

Rửa tay sạch sẽ đi ra khỏi WC, đột nhiên có tiếng điện thoại reo. Chu Nịnh Nịnh liền vội vàng cúi đầu mở balo, vừa mở điện thoại vừa nhấn nút nghe liền cắm đầu vào bức tường kín, điện thoại cầm không chắc liền rớt xuống đất.

May mắn lối đi ở nhà hàng này có lót thảm, điện thoại của cô cũng là loại cục gạch, rơi trên đất cũng không có vấn đề gì, nhưng không biết như thế nào lại mở loa ngoài, giọng nói Tăng Tiểu Mông từ trong đó truyền tới: “Chu Tiểu Nịnh, tối mai đi dạo phố nhé... Alo?”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng cúi người nhặt điện thoại, nhưng có một bàn tay đã nhanh hơn nhặt giúp cô cái điện thoại, giọng nói trầm thấp từ tính của đàn ông vang lên mang theo một tia trêu chọc: “Chu Nịnh Nịnh, đi đường phải nhìn phía trước.”

A! Giọng nói này... Cô ngẩng đầu nhìn lên... w(°Д°)w

Quả nhiên... Thì ra vừa rồi không phải cô đụng vào tường mà là ngực đàn ông. Nhưng mà cứng quá, cũng chẳng khác gì bức tường... Hơn nữa, anh nói đi đường phải nhìn phía trước, tại sao cô cảm thấy lời nói của anh có ý gì khác thì phải?

“Này? Chu Tiểu Ninh, điện thoại hư rồi sao? Tại sao tớ không nghe cậu nói gì.” Giọng nói của Tăng Tiểu Mông lại truyền tới lần nữa, Chu Ninh Ninh vội vàng nhận lại cái điện thoại người đàn ông đưa tới, tắt loa ngoài, nhỏ giọng nói: “Bây giờ tớ đang có chút việc, tí nữa tớ gọi lại cho, bye bye.”

Nhìn thấy phía trước có người đi tới, Lục Cận Thâm ôm lấy vai Chu Ninh Ninh tránh sang bên cạnh rất tự nhiên, để không bị đụng trúng.

Hôm nay, Chu Ninh Ninh mặc một cái áo chiffon không tay, tay của anh đặt trên vai cô, ngón tay chạm đến cánh tay của cô. Trong nhà hàng hơi lạnh, làn da cô vẫn hơi lạnh lạnh, mà những đầu ngón tay anh lại mang hơi ấm chạm vào da cô, còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã bỏ tay xuống, nhàn nhạt nói: “Đừng đứng ngây ngốc ở giữa đường.”

Cô không có ngốc, được không? Mặt Chu Ninh Ninh có chút đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật sự xin lỗi. Vừa rồi lại đụng vào anh.” Lần trước đụng vào xe người ta, lần này trực tiếp đâm đầu vào ngực người ta, nghĩ như vậy, mặt Chu Ninh Ninh lại càng đỏ hơn. Tại sao lại trùng hợp như vậy? Đều là cùng một người, thật khó xử...

Lục Cận Thâm cup mắt xuống, nhìn bộ dạng cúi đầu nhận lỗi của cô. Thật biết nghe lời, vì cô cúi đầu mà mái tóc mềm mại cũng rủ xuống phía trước, để lộ ra cái cổ trắng nõn mịn màng. Đôi mắt đen híp lại, anh bình tĩnh di chuyển ánh mắt, âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng từ từ truyền đến: “Không sao, lần sau đừng hấp tấp như vậy.”

Cô đây bị dạy bảo sao? Chu Ninh Ninh quýnh quýng gật đầu, “Vâng..”
(° - ° //)

“Ninh Ninh, làm sao vậy?” Chu Dục Thân đi tới. Đồ ăn đã được dọn lên, em gái lại chưa quay về, anh nhìn quanh mới thấy em gái đứng ở góc tường, bộ dáng cúi đầu nhận lỗi, anh lập tức đi đến xem tình hình.

“A, không có gì, vừa rồi em bất cẩn đụng vào người ta.” Chu Nịnh Nịnh đi đến bên cạnh anh trai.

“Thật ngại quá.” Chu Dục Thân nói với Lục Cận Thân.

Lục Cận Thân liếc nhìn Chu Dục Thân, nhàn nhạt nói: “Không sao, cô ấy đã xin lỗi rồi.”

“Vậy được rồi.” Chu Dục Thân nói xong, đưa tay kéo cô em gái hay gây chuyện của mình lại. “Không có chuyện gì rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Chu Nịnh Nịnh bị Chu Dục Thân kéo đi, đi hai bước liền quay lại nhìn đằng sau một chút, người đàn ông mặc áo sơ mi màu xám, chân dài đứng thẳng tắp, còn chưa đi, cô đã vội vàng quay đầu lại.

Chu Dục Thân mắng cô: “Đừng có lúc nào cũng hấp tấp, đi đường phải biết nhìn đằng trước.”

Chu Nịnh Nịnh mềm mại nói: “Dạ... Biết rồi.”

Lục Cận Thân còn đang đứng đó, nghe được đoạn đối thoại, khóe miệng co rút vài cái. Chẳng phải câu này vài phút trước anh cũng vừa nói sao? Đối tượng là cùng một cô gái nhỏ, bây giờ lại được nói ra từ miệng người đàn ông khác, tại sao lại cảm thấy chói tai đến vậy?

Ánh mắt rơi vào hai bóng lưng thân mật của họ, người đàn ông kia còn khoác tay lên vai cô, đôi mắt đen híp sâu lại, vừa rồi tay của anh còn kéo bạn gái của người ta, còn hưởng thụ bộ dạng ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi của cô gái đó một cách nhiệt tình.

Người đàn ông thu hồi ánh mắt, đôi môi nhẹ nhàng thở ra một hơi, sải bước dài đi về phía chỗ ngồi của mình.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thụ Sủng Nhược Kinh

Đồ ăn đã mang lên đủ, Chu Nịnh Nịnh nhìn lướt qua món ăn trên bàn, cơ bản đều là món cô thích, cô mừng rỡ ngồi xuống, chút chuyện nhỏ vừa rồi coi như đã bị cô ném ra sau đầu rồi.

Chu Dục Thân nhắc nhở: “Đừng ăn nhiều quá, để bụng lát nữa ăn món tráng miệng.”

Đúng vậy nha, cô còn chọn vài món tráng miệng nữa, anh trai lại không thích ăn ngọt, chỉ còn mình cô có thể ăn, nghĩ vậy chiếc đĩa trên tay Chu Nịnh Nịnh chậm dần, sau đó lại gọi cho Tăng Tiểu Mông.

“Alo, Tiểu Mông, tớ cùng anh trai đang ăn cơm ở ngoài, lúc này cậu gọi cho tớ là do tớ không cẩn thận đụng vào người khác.” Chu Nịnh Nịnh giải thích nguyên nhân cô cúp máy.

“Chu Tiểu Nịnh, gần đây cậu rất xui xẻo đó. Lần trước là tông xe, bây giờ lại đụng người, Lucky của cậu mang may mắn cho cậu vậy hả.”

“Thật ra... Người lúc này tớ đụng vào chính là chủ nợ...” /(tot)/

~~“Phụt... Khụ khụ khụ... Hai người thật sự là có duyên!” Đang uống nước, Tăng Tiểu Mông lại muốn cười vì thế bị sặc đến ho không dứt.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt nghiên cứu của anh trai, cô hàn huyên với Tăng Tiểu Mông vài câu, hẹn thời gian địa điểm tối mai gặp mặt mới cúp điện thoại.

Quả nhiên, Chu Dục Thân hỏi cô: “Lúc trước em tông vào xe người ta, chủ xe chính là người đàn ông đó sao?”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Ừm... Mấy ngày trước em có gặp anh ta, anh ta nói gần đây rất bận, xe còn chưa mang đi sửa, khi nào sửa xong sẽ gọi cho em.”

Đôi mắt sắc của Chu Dục Thân có hơi thay đổi, dặn cô: “Anh ta liên lạc với em, em chỉ cần lấy số tài khoản là được, không cần đi gặp mặt.”

Cô cũng không muốn phải gặp mặt anh, hai lần đều là tình cờ mà thôi. Chu Nịnh Nịnh gần đây rất nghe lời anh trai, nói: “Dạ, em biết rồi.”

Một lát sau, Chu Nịnh Nịnh buông đũa xuống, Chu Dục Thân gọi phục vụ mang món tráng miệng lên. Chu Nịnh Nịnh cười tủm tỉm chờ đợi, có một anh trai anh tuấn chu đáo như vậy, cô cũng phải khen bản thân mình tốt số.

Ăn xong món tráng miệng mỹ vị, lại gói cho cha mẹ một phần, Chu Nịnh Nịnh xoa bụng, cảm thấy mỹ mãn đi theo anh trai rời khỏi nhà hàng. Chu Dục Thân nói: “Anh đưa em về.”

“Dạ được.” Chu Nịnh Nịnh theo Chu Dục Thân đi về phía thang máy.

Thang máy nhanh chóng lên đến nơi, Chu Nịnh Nịnh đi theo đám đông vào thang máy, lúc cửa thang máy đang muốn khép lại, dáng người thon dài cao ngất của chủ nợ liền xuất hiện ở bên ngoài.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn nhấn nút giữ cửa thang máy, nhưng đáng tiếc là cô đứng khá xa, tay ngắn không đủ trình độ, cửa thang máy cứ vậy mà khép lại, cô ngẩng đầu lần nữa liền bắt gặp ánh mắt anh. Không biết có phải do cảm giác của cô không, ánh mắt của anh lại nhàn nhạt như lần đầu gặp mặt, hoàn toàn khác với sự ôn hòa tối hôm đó và lúc gặp phải vừa nãy.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, hai người đối mặt, có một loại cảm giác bất đắc dĩ khi cách nhau bởi cánh cửa.

Ngài chủ nợ, thật xin lỗi, anh chỉ có thể đợi chuyển tiếp theo mà thôi.

Xe đậu ở bãi đỗ xe tầng B1, Chu Nịnh Nịnh đi theo anh trai đi lấy xe, cô ăn quá no, bụng có chút khó chịu, đi chậm chạp để tiêu cơm, Chu Dục Thân chỉ có thể bước chậm lại để đợi cô.

Vì vậy, một chuyến thang máy nữa đi đến, Lục Cận Thâm cũng đã xuống tầng B1, nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh và bạn trai cô đang đi phía trước.

Anh hơi dừng bước chân, thu hồi ánh mắt, lập tức bước nhanh đi đến chỗ xe mình, xe của anh đang đậu phía trước.

Chu Nịnh Nịnh chậm rãi bước đi, có đôi chân dài thật sự rất tốt, nhanh chóng đi lướt đến phía trước. Chu Nịnh Nịnh tất nhiên là nhận ra bóng lưng kia, ánh mắt của cô không khỏi dõi theo anh, Tăng Tiểu Mông nói không sai, dáng đi của anh thật sự nhìn rất đẹp.

Vừa cảm thán xong, anh đã dừng lại. Chu Nịnh Nịnh để ý xe của anh vẫn là chiếc SUV màu đen tối hôm đó cô nhìn thấy. Cô và anh trai cũng đã đi đến bên cạnh xe rồi.

Xe của Chu Dục Thân đậu ở bên trái, xe Lục Cận Thâm ở bên phải phía trên, cách đó không xa, ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy đối phương, hiển nhiên Chu Dục Thân cũng đã nhận ra anh, anh nói với Chu Nịnh Nịnh: “Nịnh Nịnh, bây giờ em chạy qua đó xin số tài khoản của anh ta đi.”

Chu Nịnh Nịnh sửng sốt, sau đó tuân lệnh chạy tới phía trước.

Lục Cận Thâm đang định lên xe, khước mắt liếc thấy bóng dáng nhỏ nhỏ của cô đang chạy tới, lông mày nhẹ nhàng cau lại.

“Này... Tiên sinh.” Cô vẫn chưa biết tên anh, mỗi lần gọi anh đều có một loại cảm giác rất lạnh nhạt, loại cảm giác này khiến mỗi lần cô nói chuyện với anh đều không tự giác mà lại khẩn trương, mà loại cảm giác khẩn trương có thể khiến cho người ta không thể suy nghĩ được gì.

Ví dụ, ánh mắt lạnh nhạt của anh quét tới, miệng Chu Nịnh Nịnh bật ra một câu như thế này: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, thật trùng hợp...”

Đôi mắt đen nhánh của Lục Cận Thâm nhìn cô, rất là trùng hợp đó. Nhưng mà, cô gái, bạn trai cô vẫn đang đứng đối diện nhìn qua, cô có thể thật sự đến gần tôi được sao?

Trong nội tâm nghĩ như vậy, trong miệng lại hỏi: “Có việc gì sao?”

À! Đúng đúng! Đúng là lời mở đầu này! (⊙▽⊙)

Chu Nịnh Nịnh vội vàng gật đầu, như gà con mổ thóc, mái tóc mềm nhẹ lắc lư, đôi mắt phát sáng nhìn anh, đầu óc lập tức thanh tỉnh, cô nói rõ ý định đi đến đây của mình: “Không biết xe anh đã sửa xong chưa, tôi lại không có cách liên lạc với anh, cũng không biết lúc nào mới có thể tình cờ gặp anh, cho nên tôi muốn hỏi anh xem, anh có thể cho tôi số tài khoản ngân hàng của anh không? Anh trai tôi nói sẽ giúp tôi trả tiền, trực tiếp chuyển khoản cho anh.”

“Anh trai của cô?” Anh lập tức bắt lấy trọng tâm.

“Ừm?” Cô nói dài như vậy mà trọng điểm lại là anh trai cô ư? Không phải đang nói chuyện số tài khoản sao?

“Người đàn ông kia là anh cô?” Đôi mắt Lục Cận Thâm nhìn về phía đối diện, hỏi xong liền cảm thấy bản thân có chút rối loạn, nhin không được đưa tay vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt sụp xuống, dấu đi một tia không được tự nhiên trong đáy mắt.

“Đúng vậy... Chính là anh trai muốn tôi tới hỏi số tài khoản của anh đó.” Chu Nịnh Nịnh cũng quay đầu nhìn thoáng về phía sau, anh trai cô đã ngồi vào sau tay lái, xe cũng đã khởi động rồi.

Ánh mắt Lục Cận Thâm lại lần nữa rơi vào trên người cô, đáy mắt nhu hòa hơn một chút.

Chu Nịnh Nịnh quay đầu, có chút khó hiểu. Ngài chủ nợ đây là muốn nhận mặt luôn anh trai của cô sao? Chu Nịnh Nịnh chợt nghĩ đến một khả năng, vội vàng nói: “Anh trai tôi là bác sĩ khoa ngoại, đã làm việc nhiều năm rồi, anh ấy có thể giúp tôi trả tiền, tuyệt đối sẽ không quyt nợ đâu.”

Lục Cận Thâm tất nhiên là nghe ra ý của cô, huyết thái dương giật giật mấy cái, một lần nữa đưa tay đè lên mi tâm, nếu như nói trước đó là che giấu tâm tư nào đó thì bây giờ quả thật có chút đau đầu.

Từ lúc nào anh đã truyền cho cô loại tin tức “Tôi rất sợ các người không trả tiền” rồi? Anh nhìn qua rất giống loại người nhỏ mọn vậy sao? Xem ra anh cần phải giải thích một chút.

“Đầu tiên, tôi chưa từng hoài nghi em sẽ quyt nợ. Tiếp theo, phí sửa chữa xe bao nhiêu tôi cũng không rõ, vì xe không phải của tôi, theo tôi được biết, xe cũng chưa mang đi sửa. Cuối cùng, khi xe sửa xong, tôi sẽ thông báo cho em, đến lúc đó số tài khoản của chủ xe tôi cũng sẽ cho em biết.”

Giọng nói đàn ông trầm thấp, thuần hậu vang lên quanh quần ở bãi đỗ xe, có chút khàn khàn, cũng mang chút trịnh trọng. Chu Nịnh Nịnh chột dạ, đỏ mặt, cô thật sự chỉ là đột phát nghĩ tới, chứ không cho rằng anh là loại đàn ông thích so đo tính toán. Hơn nữa, anh nói chuyện nghiêm túc như thế lại khiến cho cô khẩn trương không thể suy nghĩ gì được, căn môi tự hỏi nên đáp lời như thế nào.

Lục Cận Thâm cảm thấy mình đã biểu đạt đầy đủ ý tứ, anh quơ quơ cái chìa khóa trong tay, hỏi: “Còn có việc gì nữa không?”

Chu Nịnh Nịnh vẽ mặt mơ hồ: “Hình như không có...” (◉v◉)

Anh cong khóe môi, âm giọng nhắc nhở cô: “Anh trai em đang đợi kia.”

Chu Nịnh Nịnh càng cảm thấy mơ hồ, ngài chủ nợ thật biết biến hóa nha! Ánh mắt trước khi trả nợ là lạnh lùng và xa cách, sau đó lại nghiêm túc nói năng một lúc, bây giờ cười với cô đến thật dễ nhìn.

Giống như sự phòng bị đã được tháo xuống, cô có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Vâng, tôi đi trước. Tạm biệt.” Nịnh Nịnh tiểu thư thụ sủng nhược kinh giơ tay lên, vẫy vẫy tay với người đàn ông như con mèo phát tài.

“Đợi chút.” Anh gọi cô lại.

“Hả?” Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh.

Đôi mắt trẻ con thanh tịnh như nước, chăm chú nhìn anh, đáy mắt Lục Cận Thâm hiện lên tia cười, “Lục Cận Thâm, tên của tôi.”

“À?” Đột nhiên nói cho cô biết tên làm gì, cũng thật là thụ sủng nhược kinh đó?!

“Được rồi, em đi đi.” Lục Cận Thâm có chút ghét bỏ phản ứng của cô.

“Không được, tôi không biết tên anh là những chữ nào.” Chu Nịnh Nịnh vội vàng giải thích, giấu đầu hở đuôi.

Thì ra là như vậy, Lục Cận Thâm cụp mắt xuống nhìn cô một lát. Sau đó lấy ra một quyển sổ và bút từ trong xe, đứng trước mặt cô viết tên của

mình vào. Chữ của anh tiêu sái, mạnh mẽ, đầu bút nhấn mạnh, như muốn xuyên qua tờ giấy kia. Anh dựng thẳng quyển sổ bảo đảm cô có thể thấy, sau đó hỏi: “Nhớ chưa? Sau này đừng gọi tôi là “Này” nữa.”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng gạt đầu, thì ra là ngài chủ nợ chú ý đến việc này, “Được. Lục tiên sinh, tôi đi trước, anh tôi đang chờ, tạm biệt.”

Lục tiên sinh bình tĩnh ung dung nhìn cô một cái, nói: “Tạm biệt.”

Chu Nịnh Nịnh chui vào xe, trong xe đã mở điều hòa, mát lạnh thấm người. Vừa rời ở bên ngoài không cảm thấy nóng, lúc lên xe mới phát hiện cô đã đổ chút mồ hôi, không biết là do khẩn trương hay trời nóng.

Chu Dục Thân nhìn thoáng về phía trước, “Sao lại đi lâu như vậy, anh ta đưa số tài khoản chưa?”

Chu Nịnh Nịnh gạt đầu: “Thì ra ngày đó em đụng vào không phải xe của anh ấy, chắc là của bạn hoặc người nhà, xe còn chưa mang đi sửa, anh ấy nói đến lúc đó sẽ cho em số tài khoản của chủ xe.”

Xe chậm rãi lăn bánh, chạy về phía lối ra, xe Lục Cận Thân ở phía trước. Chu Dục Thân như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua, lại nghiêng đầu nhìn em gái mình, trẻ tuổi xinh đẹp lại đáng yêu, thật sự dễ khiến đàn ông xung quanh theo đuổi, nhưng mà anh vẫn muốn nhắc nhở một chút: “Nịnh Nịnh, nhìn đàn ông không thể nhìn điều kiện bên ngoài. Ví dụ như loại công tử lớn lệp đẹp mã gia đình giàu có, em phải xác định anh ta có nghiêm túc không hay chỉ muốn chơi đùa. Ừm! Ý anh nói nếu em muốn yêu đương hay là có thích một người nào đó, phải chú ý đến tình cảm đối phương dành cho mình, không nên bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài, anh không muốn em chịu bất kỳ tổn thương nào.”

“Hả?” Sắc mặt Chu Nịnh Nịnh liền đỏ lên, cả người ngây ngẫn, không phải đang nói đến vấn đề số tài khoản sao, làm thế nào liền biến thành đề tài dạy cô nhìn đàn ông rồi?

Trong trường, những chàng trai theo đuổi cô quả thật cũng có, nhưng đều bị cô từ chối. Ở đại học, rất nhiều nam sinh theo đuổi nữ sinh nhưng nếu bị từ chối sẽ lập tức thay đổi mục tiêu khác. Mấy tháng nay, có một người vẫn kiên trì theo đuổi cô, nhưng cô vẫn không có cảm giác, chưa nói tới bây giờ cô cũng không muốn yêu đương! Sao anh trai lại đột nhiên khuyên bảo, cảnh cáo cô thế này.

Chu Dục Thân cười cười: “Anh chỉ nhắc nhở em vậy thôi.”

Là vậy sao? Chu Ninh Ninh nở nụ cười: “Em biết rồi. Em có một anh trai đẹp trai lại ưu tú như vậy, cách nhìn người cũng đã được bồi dưỡng từ nhỏ rồi, cách nhìn đàn ông càng cao hơn!”

Chu Ninh Ninh nói rất thật, nếu cô muốn tìm bạn trai thì chắc chắn phải theo đúng tiêu chuẩn của anh trai cô. Dù sao có một anh trai ưu tú như vậy, mắt nhìn đàn ông quả thực là đã bị đào tạo từ nhỏ rồi.

Chu Dục Thân bị cô chọc đến nở nụ cười: “Tốt nhất là như vậy.”

Chu Ninh Ninh biểu hiện được như thật: “Đó là đương nhiên.”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Một Chút Ấm Áp

Về đến nhà, thời gian còn sớm, Chu Nịnh Nịnh liền trở về phòng vẽ truyện tranh. Sau ngày bị tông xe, cô đăng chương thứ nhất trên blog của mình, nhắc mọi người phải chạy xe cẩn thận, nếu không sẽ gặp tình trạng giống cô.

Số người theo dõi blog của Chu Nịnh Nịnh có gần một vạn, vốn chỉ muốn có nơi nho nhỏ để đăng truyện nhưng sau đó có không ít người yêu thích đến yêu cầu thêm, lúc rảnh rồi cô sẽ vẽ phần tiếp theo. Cô rất thích vẽ truyện tranh, thích đem những câu chuyện trong sinh hoạt cuộc sống thường ngày vẽ thành manga, biến thành câu chuyện của những người nhỏ, có khi ra ngoài dạo phố cũng có thể đột nhiên có linh cảm.

Tối nay lại gặp lại chủ nợ, cô bị thụ sủng nhược kinh, đến giờ linh cảm vẫn còn, đáy lòng còn toát ra một chút bong bóng màu hồng mơ mộng như thiếu nữ, cô vui vẻ vẽ đến hưng phấn.

Đợi cô vẽ xong đã là hơn nửa đêm, đăng tải lên blog sau đó Chu Nịnh Nịnh liền đi tắm rửa.

Trước khi ngủ, cô cầm điện thoại lên blog xem lại, đã có hơn hai mươi bình luận, còn có vài bình luận thúc giục. Chu Nịnh Nịnh cười cười lăn trên giường, vậy mà còn thấy hủ nữ đang ghép cặp anh cô và chủ nợ. Còn có mấy người khen ngợi!

Thật làm cho cô dở khóc dở cười! Quả nhiên góc độ nhìn thế giới của hủ nữ rất khác thường.

Cô hồi âm: “*Cười ra nước mắt* Đừng ghép cặp anh trai tôi như thế! Anh ấy có vợ đó! Anh ấy rất yêu chị dâu!”

Đột nhiên có một bình luận mới, Chu Ninh Ninh mở ra xem, có một nickname là “Nữ hán tử giỏi phát hiện tình yêu” bình luận là: “Chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy chủ nợ tiên sinh và Ninh Ninh tiểu thư thích ăn ngọt nhất định là một cặp sao? Quả nhiên chỉ có nữ hán tử như tôi mới có loại tâm tư tinh tế tỉ mỉ là giỏi phát hiện tình yêu đó, các cô, những cô gái bé nhỏ đều quá sức trẻ con! Cầu chương tiếp! Chủ nợ bá đạo yêu mến của tôi. *Mặt mèò*”

Chủ nợ bá đạo yêu mến của tôi...

Tay Chu Ninh Ninh run lên, thiếu chút nữa là rớt luôn cái điện thoại, cái này là gì vậy. Cô và chủ nợ tiên sinh sao? À, không, tối nay anh đã nói với cô, tên anh là Lục Cận Thâm.

Quan hệ của cô và Lục Cận Thâm tiên sinh kia rất đơn giản, cô biết tên của anh và thiếu tiên anh, trừ việc đó, cô và anh có thể có loại quan hệ khác sao?

Đáp án dĩ nhiên là không thể! Cô hồi âm: “Em gái suy nghĩ nhiều quá! Tôi cảm thấy cô hãy tích cực chủ động phát hiện tình yêu của mình đi.”

Rất nhanh, “Nữ hán tử giỏi phát hiện tình yêu” hồi âm: “A a a! Đáng ghét! Nói lảng sang chuyện khác! Tôi nói rất nghiêm túc! Xem bộ mặt nghiêm túc của tôi đi!”

Chu Ninh bật cười một cái, vừa cười vừa hồi âm: “Kỳ thật cô mới là em gái nhỏ phải không? Hahaha, ngủ ngon nha! Chúc cô may mắn, em gái nhỏ giỏi phát hiện tình yêu.”

Lại qua một tuần lễ, Chu Nịnh Nịnh vẫn không nhận được điện thoại hay tin nhắn của Lục Cận Tâm, cô âm thầm oán giận hiệu quả làm việc của Lục tiên sinh quá chậm!

Bốn giờ chiều, trời đổ mưa lớn, mưa ngày hè luôn đến nhanh đi nhanh, một giờ trước sắc trời còn u ám, cơn dông kéo âm âm, một giờ sau bầu trời đã có thể sáng trong, nơi chân trời còn có cầu vồng như ẩn như hiện, đám mây như những cây kẹo bông điểm xuyết cho bầu trời lam nhạt, rút đi cái nóng bức, làn không khí tươi mát.

Gần đây, gia đình Chu Nịnh Nịnh ăn cơm rất đúng giờ, thời gian cơm tối là khoảng 6 giờ hoặc 6 rưỡi. Hôm nay, đồng chí Chu ở nhà làm đầu bếp, Chu Nịnh Nịnh vừa về tới nhà liền ăn cơm. Sau bữa cơm tối, thời gian còn rất sớm, ánh chiều tà vừa tan hết, bầu trời lam nhạt sáng ngời, Chu Nịnh Nịnh hỏi ông Chu: “Cha, có muốn ngồi Tiểu Quy của con đi bờ sông hóng gió không? Hôm nay trời vừa mưa, không khí rất tốt.”

Ông Chu hừ hừ, có chút kiêu ngạo nói: “Cái xe của con nhỏ như vậy ngồi rất không thoải mái, không đi.”

Chu Nịnh Nịnh cũng học ông hừ hừ, “Thật sự không đi sao? Con mang Lucky đi!”

Ông Chu phát tay đuổi cô: “Đi đi, tối nay cha đã hẹn đánh cờ với chú Vương rồi.”

Thì ra là như vậy, chú Vương chính là ông Vương trong miệng Mạc Tú Trân, lớn hơn ông Chu mấy tuổi. Mấy năm trước, vợ chú qua đời, con gái chú ấy xinh đẹp nhưng vẫn luôn ở nơi khác. Chu Nịnh Nịnh cảm thấy chú Vương một mình rất cô đơn, hai năm qua sức khỏe cũng không tốt lắm, năm trước phải nhập viện một lần, bên cạnh cũng không có người thân, vẫn chỉ có cô và ông Chu đi thăm mỗi ngày.

Chú Vương mỗi lần gặp cô về nhà đều cười nói: “Nịnh nha đầu lại về nhà thăm cha mẹ à, thật ngoan ngoãn.”

Mỗi lần chú ấy nói như vậy, Chu Nịnh Nịnh đều cảm nhận được đáy lòng chua xót và cô độc của một người già. Cô nói với ông Chu: “Com mang Lucky đi đây, cha đánh với chú Vương nhiều thêm vài ván cờ nha!”

Lucky vẫn không sửa được cái tật xấu gặm đồ vật, cho nên đa số thời gian đều bị nhốt trong lồng, thời gian thả ra mỗi ngày không dài. Hôm nay có thể đi ra ngoài hóng gió, nó giống như đặc biệt hưng phấn hơn.

Từ nhà ra đến sông Đông Giang cũng không xa, Chu Nịnh Nịnh chạy xe điện hơn 10 phút là đến. Dem xe dừng ở chỗ an toàn, cô ôm Lucky từ trong lồng ra, kéo dây thừng dắt nó chậm rãi đi dạo. Nhưng nó rất hưng phấn, lại quá hiếu động, Chu Nịnh Nịnh sợ dây thừng sẽ siết nó, đành phải chạy theo.

Hôm nay, Lục Cận Thâm quay lại Lục gia ăn cơm, xe thả chậm tốc độ ở bờ sông, anh nhìn cô gái mặc váy trắng chạy phía trước, trong tay cầm một sợi dây thừng, chạy ở trước cô là một con vật lông xù.

Vậy là cái con vật lông xù kia đang kéo cô sao? Lục Cận Thâm thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Trên bàn cơm Lục gia, Phùng Anh nhắc lại chuyện cũ: “A Thâm, gần đây có cô gái nào hợp ý con không, đã mấy năm nay rồi còn không đưa về cho mẹ một đứa con dâu.”

Lục Cận Thâm hơi dừng lại một chút, giống như đang tự hỏi.

Phùng Anh còn nói: “Không được, mẹ sẽ sắp xếp người cho con gặp mặt.”

“Không cần.” Lục Cận Thâm ngắt lời bà.

Phùng Anh bất đắc dĩ trừng mắt liếc anh một cái, gấp đồ ăn cho cháu trai lớn nói: “Con trai của anh con đã 5 tuổi rồi, mà con ngay cả bạn gái cũng không có.”

Lục Cận Thâm ung dung mở miệng: “Con không gấp thì mẹ gấp cái gì, nếu muốn ôm cháu trai, không phải bên cạnh có một đứa đó sao?”

Phùng Anh: “Tiểu Dịch đã lớn rồi, mẹ muốn ôm cháu nhỏ.”

“Còn mấy tháng nữa là chị dâu sinh rồi.” Lục Cận Thâm bình tĩnh.

Phùng Anh: “...”

Sau khi ăn xong Lục Cận Thâm lên sân thượng lầu ba, tầm nhìn ở đây rất tốt, cảnh sắc Đông Giang được thu hết vào mắt. Sắc trời chậm rãi tối dần, tầm mắt của anh dính lấy hình dáng cách đó không xa, cô gái mặc váy trắng kia lại bắt đầu chạy.

Thật sự là có sức sống. Tầm mắt anh cũng chạy theo cô.

Lục Cận Thâm lẳng lẳng nhìn trong chốc lát, trong đầu nhớ lại hình ảnh mấy năm trước. Lần thứ nhất ở chỗ này anh bắt gặp một cô gái nhỏ mặc đồng phục cấp 2, cô cũng mười phần sức sống như thế này, vẫn là kiểu tóc đó, đã mấy năm vẫn không thay đổi.

Anh đứng ở chỗ này ngắm bờ sông, khung cảnh nơi đó như một khung hình, ánh mắt rộng như vậy, phong cảnh nhỏ như vậy, cô giống như là một hình ảnh định dạng nhảy vào, rất tươi sáng. Trong những năm này, cô thường xuyên xuất hiện ở đây, có đôi khi là một mình, có đôi khi là cùng cha, thỉnh thoảng lại cùng bạn bè.

Tất cả đều rất tự nhiên, không có miễn cưỡng cũng không có ngẫu nhiên, cô chỉ đơn giản là hiện ra trong tầm mắt anh. Anh chứng kiến cô từ

lúc mặc đồng phục cấp 2 đến lúc biến thành đồng phục cấp 3, đã thấy cô chậm rãi lớn lên.

Lục Cận Thâm cười cười, đôi mắt sắc dịu dàng như ánh trăng, anh rất giống một kẻ đi rình những cô gái nhỏ lớn lên.

Hai ba năm nay, số lần anh quay lại Lục gia không nhiều, một tháng chỉ một hai lần. Có lẽ thời gian không trùng hợp, hai năm qua mỗi lần trở về, đều không nhìn thấy được bóng dáng cô đâu nữa.

Anh cũng không để ý, cũng dần dần quên đi.

Lục Cận Thâm thu hồi ánh mắt, suy nghĩ kéo dài, giống như đã thông suốt một việc gì đó.

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm đi đến bờ sông.

Chu Nịnh Nịnh đang tựa người vào cột phòng hộ nghỉ ngơi, Lucky chạy mệt nên cũng an phận lại, im lặng dựa vào bên chân cô, hai cái móng vuốt lông xù cào cào cái cột.

Giống như cảm nhận được có ánh mắt thiêu đốt sau lưng, Chu Nịnh Nịnh quay người lại, đôi mắt vừa vắn chạm đến ánh mắt thâm thúy của Lục Cận Thâm, cô ngẩn người, làm thế nào mỗi lần cô “nhớ” đến anh đều có thể gặp được anh?

Buổi sáng hôm nay, cô oán thầm anh một chút, đến tối lại gặp anh rồi.
ヽ (͡ ▽ ͜) ㄟ

Chu Nịnh Nịnh cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền bên má phải, tay giơ lên quơ quơ như mèo cầu phát tài: “Này, Lục tiên sinh, thật trùng hợp.”

Đúng là trùng hợp.

Cô gái nhỏ trước mắt vẫn để mái tóc ngắn như vậy, chiếc váy liền không tay như em bé, nụ cười tươi mát đáng yêu, anh dường như thấy lại được hình ảnh lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Quang cảnh buổi tối bảy tám giờ, cũng là thời điểm ánh đèn rực rỡ nhất, ánh đèn neon trong thành phố chiếu xuống mặt sông, màn đêm yên lặng dịu dàng.

Làn gió thổi bay tóc mái để lộ ra cái trán trơn bóng của cô. Lục Cận Thâm nhớ lại trước kia cũng có mấy lần như vậy, lúc anh quay về Lục gia cũng bắt gặp cô đạp xe rời khỏi, lúc cô ngang qua anh, làn tóc mái cũng bị gió thổi bay như thế này, cái cằm khẽ nâng, đôi mắt trong trẻo sáng ngời chăm chú nhìn phía trước, khuôn mặt tràn đầy sức sống, như mùa xuân lướt ngang qua cửa sổ xe anh.

Nhẹ liếc qua, cũng không quá chăm chú, thậm chí hai ba năm nay anh cũng đã sắp quên, cô lại đột nhiên dùng phương thức như vậy xuất hiện trước mặt anh. Hơn nữa tiểu cô nương đã trưởng thành rồi, duyên dáng yêu kiều đang đứng trước mặt anh.

Lục Cận Thâm thu hồi ký ức xa xưa và đôi mắt đen, đi những bước chân dài đến bên cạnh cô, từ từ nói: “Nhà của em ở gần đây sao?”

Chu Nịnh Nịnh sững sốt một chút, vừa rồi cô chào hỏi anh, anh chỉ nhìn cô không nói lời nào, làm hại nụ cười trên mặt cô cương cứng lại.

Thật là, người ta cười với anh, anh cười lại một cái sẽ chết sao!

Chu Nịnh Nịnh cũng học anh kiểu kêu ngạo như vậy, dừng vài giây mới chậm rãi trả lời: “Không phải, nhưng cũng không tính là xa, tôi chạy xe điện đến đây mất khoảng 20 phút.”

“À.” Lục Cận Thâm nói, sau đó nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói trầm thấp thêm vài phần: “Vậy nếu chạy xe đạp thì sao?”

Tiếng nói mang âm điệu khàn khàn đầy từ tính của anh mang theo sóng điện rất nhỏ, nhất là trong màn đêm có chút mờ ảo này nghe đặc biệt gợi cảm mê người, thẳng tắp xuyên vào lỗ tai cô. Tim Chu Nịnh Nịnh đập có chút nhanh, cô chợt nhớ ra mình chưa bao giờ ở một mình cùng người khác phải thưởng thức cảnh đêm như vậy, khụ khụ, đây là lần đầu tiên!

Lục tiên sinh, anh muốn chiếm tiện nghi của tôi sao? Chu Nịnh Nịnh nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng mà, Lục tiên sinh, vấn đề anh hỏi có phải hơi kỳ lạ không? Chu Nịnh Nịnh hoài nghi ngẩng đầu nhìn anh, anh vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt rất chân thành, biểu hiện thật sự rất hiếu kỳ.

Cô suy nghĩ lại một chút rồi nói: “Đạp xe đạp thì mất khoảng 30 đến 40 phút. Nhưng mà đã lâu rồi tôi chưa chạy xe đạp đến đây, lúc trước học cấp 2 và cấp 3 tôi thường xuyên đến đây chơi, bởi vì trường học cũng khá gần với nơi này. Sau này lên đại học mới ít đến đây hơn.”

Thì ra là thế, Lục Cận Thâm thông suốt, âm thanh kéo dài: “À.”

Một tiếng à ý vị thâm trường như vậy, Chu Nịnh Nịnh cho là anh còn muốn nói gì đó, đợi một lúc lâu không thấy anh nói gì, im lặng một lúc, Chu Nịnh Nịnh không quen với loại không khí tẻ nhạt này nên tự động giải thích: “Bởi vì Đại học Z cách đây rất xa, cuối tuần hoặc ngày hôm sau không có tiết học tôi mới về nhà, một tuần lễ tối đa ở nhà hai buổi tối, đại khái một tháng tới đây hai ba lần. Không khí ở đây rất tốt, cảnh sông rất đẹp, anh cũng đến tản bộ sao?”

“Không phải.” Lục Cận Thâm nói.

“...” Chu Nịnh Nịnh có ý muốn về nhà rồi, cô và Lục tiên sinh hơi khác nhau, anh nói chuyện rất ngắn gọn cũng không phải loại người chủ động đến gần người khác, cô cũng không biết còn chuyện gì để nói, nhưng mà cứ đi lại như vậy cũng không ổn, dù sao cũng không quen.

Cô đang muốn nói “Trời đã hơi tối, tôi về trước”, dây thừng trong tay cô đột nhiên bị kéo đi, Lucky lại nghịch ngợm chạy đi, cô chạy theo hai bước, giữ dây thừng, gọi nói: “Lucky, đừng chạy lung tung!”

Chu Nịnh Nịnh lại kéo dây thừng, Lucky cũng dừng lại, chạy vòng vòng tại chỗ rồi chạy lại bên chân Lục Cận Tâm, giơ một cái móng vuốt lông xù của nó lên cào cào vào giày của anh, sau đó ngẩng đầu.

“Lucky thích anh đó, đây là cách nó biểu hiện sự yêu thích.” Chu Nịnh Nịnh cười haha giải thích, làm sao lại cảm thấy Lucky đang đứng bên chân anh khóc lóc om sòm, bộ dạng thật sự rất manh, càng nhìn càng thấy manh! Thật muốn chụp cho họ một tấm hình, nhưng khẳng định anh sẽ không đồng ý. Lục Cận Tâm xem chừng chính là loại đàn ông cao ngạo lạnh lùng không thích chụp ảnh, nếu như cô nói muốn chụp, anh nhất định sẽ nói “Không muốn”.

Biểu đạt sự yêu thích... Ai muốn yêu thích con vật lông xù này chứ! Lục Cận Tâm ghét bỏ lui về sau một bước, Lucky cũng nhảy lên phía trước lại đến bên chân anh, lại cào cào vào giày anh. Anh nhắc chân, hơi dùng sức đá một cái vào bụng nó.

Lucky nhảy ra sau một cái, sau đó cảnh giác lui lại mấy bước, một lỗ tai đột nhiên dựng thẳng lên.

Chu Nịnh Nịnh há to miệng, trừng mắt nhìn một màn này, Lucky đã lâu không dựng lỗ tai lên rồi. (σ`д'σ)

Lúc cô bắt đầu nuôi thú tai cụp đã tìm hiểu rất nhiều phương pháp, cũng tham khảo kinh nghiệm của người khác trên Baidu, Lucky bị đá một

cái liền vênh tai lên, quả thật là do bị làm cho hoảng sợ.

Chu Nịnh Nịnh nhớ tới cái ngày bị tông, cô để Lucky lại cho anh trông chừng một lát. Sau khi mua lồng quay lại, Lucky cũng là dựng một lỗ tai lên thế này, bây giờ cô đã hiểu là có chuyện gì rồi. (* ° - ° *)

“Bây giờ Lucky sợ anh rồi.” Chu Nịnh Nịnh cười có chút xấu hổ, cô biết anh cũng không dùng nhiều lực, nhưng có thể thấy anh không hề thích mấy loại vật nuôi này.

Nhưng mà, với tư cách là chủ nhân của Lucky, cô vẫn phải nói vài lời vì nó: “Ừm. Ngày tông xe hôm đó chính là lúc tôi đi mua thỏ, vốn là muốn tặng cho người ta, nhưng cuối cùng lại biến thành vật nuôi của tôi. Trước đây, tôi cũng không thích nuôi thỏ, nhưng Lucky rất đáng yêu, ngoại trừ thích gặm đồ đạc, bình thường đều rất nghe lời, hơn nữa cũng rất đặc biệt, anh nhìn đôi mắt gấu trúc của nó này.”

“Tôi không nghĩ là nó đáng yêu.” Lục Cận Thâm nói không chút lưu tình.

“...” Chu Nịnh Nịnh muốn rút nước mắt, đừng có ghét bỏ như vậy có được không? Lucky thật sự rất đáng yêu mà!

“Em gọi nó là Lucky?” Ánh mắt Lục Cận Thâm hơi đổi.

“Đúng vậy.” Chu Nịnh Nịnh gật đầu.

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, cũng đoán được nguyên nhân và ý nghĩa cô lấy cái tên này.

Xét thấy đối phương ghét bỏ Lucky như vậy, Chu Nịnh Nịnh kéo nó đến cạnh mình, chuẩn bị về nhà, trước khi đi cô còn hỏi lại một chút vấn đề cái xe: “Lục tiên sinh, chiếc xe kia đã sửa chưa?”

Hình như mỗi lần cô thấy anh đều nói chuyện này, Lục Cận Thâm nhìn nhìn Chu Nịnh Nịnh: “Chưa.”

Còn chưa sao? Chu Nịnh Nịnh tiếc nuối nói: “VẬY CHỦ XE LÀ AI? Nếu không anh đưa số điện thoại của người đó cho tôi đi, đến lúc đó tôi tự liên lạc trực tiếp, cũng không cần làm phiền đến anh.”

“Không sao.” Lục Cận Thâm nói, lại bồi thêm một câu: “Tôi cùng và ta chung một công ty, hơn nữa ngày đó là tôi lái xe, để tôi xử lý là phù hợp.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy anh nói cũng đúng, cô uyển chuyển nhắc nhở anh: “VẬY, nếu các anh rảnh thì hãy mang xe đi sửa, nếu không bị trầy mất sơn nhìn cũng rất khó coi.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt nhìn cô: “ĐƯỢC RỒI, TÔI SẼ NHẮC ANH TA.”

Trên thực tế, xe của Tô Gia Trạch đã sớm sửa xong, ngay sau buổi tối Tô Gia Trạch thấy Chu Nịnh Nịnh đã đem xe đi sửa, hơn nữa sửa trong ngày là xong.

Ngày đó, sau khi hội nghị dự án kết thúc, Tô Gia Trạch bắt chéo hai chân hỏi Lục Cận Thâm: “CÔ GÁI KIA KHÔNG PHẢI MUỐN ĐÈN BÙ PHÍ SỬA XE CHO TỚ SAO? ĐƯA SỐ ĐIỆN THOẠI CỦA CÔ ẤY CHO TỚ, TỚ SẼ LIÊN LẠC.”

Lúc đó, Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc anh ta, không nhanh không chậm mở miệng: “CẬU THẤY THIẾU MẤY NGÀN ĐÓ SAO?”

Sặc, ngữ khí xem thường này không ảnh hưởng chút nào đến Tô Gia Trạch, “TỚ CẢM THẤY RẤT THIẾU MẤY NGÀN ĐÓ ĐẤY.”

Lục Cận Thâm trực tiếp đi ra phòng họp, bỏ lại một câu: “TỚ NHỚ XE CẬU CÓ BẢO HIỂM.”

Tô Gia Trạch: “...”

“Tôi về nhà trước. Lục tiên sinh, anh chậm rãi đi dạo đi, cảnh đêm ở đây rất tuyệt.” Chu Ninh Ninh cười nói, sau đó vẫy tay: “Tôi đi đây, tạm biệt.”

Lục Cận Thâm: “Tạm biệt.”

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm nhàm chán nhìn mặt sông, quay người rời đi.

Chậm rãi đi dạo, thưởng thức nhiều năm như vậy rồi, một mình anh thưởng thức cái rắm!

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thưởng Thức Cảnh Đêm

Sau vài ngày kể từ lúc “vô tình gặp nhau” ở bờ sông, Chu Nịnh Nịnh lại dẫn Lucky đến bờ sông.

Gần đây, dường như Lucky gặm lông rất hăng hái, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy chắc nó muốn ra ngoài chơi, trong lúc dắt nó đi dạo dưới lầu, có hai đứa bé nghịch hai lỗ tai của nó, cô nhìn thấy rất đau lòng, muốn dẫn Lucky đi, nhưng hai đứa bé kia khóc lóc không cho cô đi đến cả cha mẹ của chúng cũng không có cách nào.

Cuối cùng, cô chỉ có thể dỗ dành hai đứa bé kia: “Lucky bị bệnh rồi nên chị phải mang nó đi gặp bác sĩ.”

Em bé thiên tính lương thiện, vẫn cứ đi theo sau cô, đợi cô để Lucky vào lồng, rồi mang chiếc xe ra chạy đi mới bằng lòng rời đi.

Chu Nịnh Nịnh nhìn thời gian, chưa tới tám giờ, có thể đến bờ sông dạo một vòng rồi về.

Tám giờ, khu biệt thự Lục gia, Lục Cận Thâm thu hồi tầm mắt, xoay người rời khỏi sân thượng lầu 3.

Lúc anh chạy xe ngang qua bờ sông, ở giao lộ phía trước có một chiếc xe điện đang chậm chạp chạy về phía này, đôi mắt sắc của Lục Cận Thâm hiện lên tia cười, lập tức xoay tay lái, chạy xe lên phía trước đỗ lại.

Sau khi xuống xe, Lục Cận Thâm vừa đi vừa đưa mắt tìm kiếm, nhanh chóng nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh, cô lại đang chạy, phía trước vẫn là con vật

nhỏ lông xù còn hăng hái chạy hơn so với cô.

Lục Cận Thâm cười cười, không hiểu sao cảm thấy hình ảnh này rất đáng yêu, đến con vật Lucky kia cũng không quá đáng ghét như trước.

Anh đi về phía cô.

Chu Nịnh Nịnh lôi kéo Lucky đi về phía đường nhỏ trong hàng rào ở bờ sông, có một bóng người cao lớn thon dài chậm rãi đi xuống từ bậc thang bên trái, cô ngẩng đầu nhìn về phía người đó nở nụ cười: “Lục tiên sinh, thật khéo, lại gặp anh ở đây rồi.”

“Ừm, thật khéo.” Người nào đó gật đầu, kỳ thật không khéo một chút nào.

Lần này đến phiên Chu Nịnh Nịnh hỏi: “Nhà anh ở gần đây sao?”

Lục Cận Thâm đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn: “Ừm, cha mẹ tôi ở gần đây, mấy năm trước tôi đã chuyển ra ngoài, bây giờ thỉnh thoảng mới về nhà ăn cơm.”

Chu Nịnh Nịnh quan sát bốn phía, ở đây ngoại trừ có một khu chung cư phía trước thì chỉ có khu biệt thự Giang Cảnh, sau đó giơ tay chỉ về một hướng hỏi anh: “Là ở đó sao?”

Lục Cận Thâm nhìn theo hướng ngón tay cô, theo tầm nhìn của cô, hướng cô chỉ chính là Lục gia.

“Ừm.” Lục Cận Thâm nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười nhẹ, cả người lập tức nhu hòa thêm vài phần.

Chu Nịnh Nịnh ngây người một chút, lập tức dời ánh mắt, vui đùa nói: “Ngài địa chủ.”

Lục Cận Thâm liếc cô, Chu Nịnh Nịnh vội vàng nói: “Tôi hay nói giỡn, anh là cao phú soái, không phải địa chủ, haha.”

Hai người cùng đi dạo trên con đường nhỏ, Chu Nịnh Nịnh cảm giác có chút vi diệu, còn cảm thấy có hơi chút mất tự nhiên, cô và ngài chủ nợ cứ như vậy mà cùng nhau tản bộ. Thật sự là không thể tưởng tượng ra được. 丿 (ㄟ) 丨

Đôi khi, Lucky nghịch ngợm, đột nhiên chạy đi, Chu Nịnh Nịnh chỉ có thể chạy theo sau nó, mà Lục Cận Thâm chỉ cần bước nhanh hơn là có thể đuổi kịp.

Đợi Lucky dừng lại, Chu Nịnh Nịnh định quay đầu lại nhìn người phía sau thì phát hiện anh đã tới bên cạnh, chân dài thật là tự do nha!

“Lục tiên sinh, anh cao bao nhiêu?” Cô rất ngạc nhiên.

“1m89.” Lục Cận Thâm nói, sau đó cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nheo lại nhìn đỉnh đầu cô sau đó lại dời đến trên người mình, nhàn nhạt di chuyển ánh mắt, thanh âm chắc chắn: “Người em chắc cao khoảng tầm 1m60 đến 1m62.”

“Woa.” Chu Nịnh Nịnh ngạc nhiên: “Anh nhìn rất đúng nha, tôi 1m61 rưỡi. làm tròn lên là 1m62, haha.”

“Thoạt nhìn, em là một thứ rất nhỏ bé.” Lục Cận Thâm nói, sau đó nhắc chân đá con vật lông xù kia qua một bên.

Lần này Lucky không dựng lỗ tai lên bởi vì độ lực của Lục Cận Thâm rất nhẹ.

Một thứ rất nhỏ bé ư?... -_-|||

Mặt Chu Nịnh Nịnh đầy vạch đen, cái này là kiểu hình dung gì thế! Hơn nữa lại dùng từ “thứ”! Lục tiên sinh anh chắc chắn bản thân không dùng sai từ à? Cô cũng đâu phải là động vật!

Đối phương lại tự nhiên, không hề cảm thấy bản thân dùng sai từ, Chu Nịnh Nịnh cắn môi phản bác: “Tuy tôi không cao, nhưng cũng không thấp mà! Tôi cảm thấy như vậy là phù hợp rồi!”

“Rất phù hợp.” Lục Cận Thâm trầm ngâm.

“Vậy anh còn nói tôi là một thứ rất nhỏ bé?” Cô hỏi lại.

“Mặt em giống em bé, phối với kiểu tóc nhìn rất giống một con ngoan trò giỏi đang học cấp 3, thân hình em cũng rất mảnh mai, tóm lại là nhìn em rất nhỏ.” Lục Cận Thâm nói, sau đó bổ sung một câu: “Em có thể ăn nhiều lên một chút.”

“Tôi ăn rất mạnh.” Chu Nịnh Nịnh có chút muốn cười, cụm từ “con ngoan trò giỏi” từ miệng anh nói ra nghe thật kỳ quái.

“Vậy ăn nhiều thêm chút nữa.” Giọng điệu Lục Cận Thâm như đang dặn dò cấp dưới làm việc.

“...” Nói thật nhẹ nhàng, dạ dày cô chỉ lớn bằng cái dĩa, ăn nhiều thêm một chút sao? Ăn nhiều thêm một chút chắc cô bị bể bụng mất. (# ~ #)

Người với người ở chung chính là như vậy, qua mấy lần vui đùa, liền cảm thấy thân thiết hơn vài phần. Chu Nịnh Nịnh mang theo thú cưng cùng Lục Cận Thâm tản bộ, cuối cùng dựa vào hàng rào mà nói chuyện.

Chu Nịnh Nịnh vốn cảm thấy Lục Cận Thâm rất kiêu ngạo khó gần, nhưng bây giờ cô nghĩ lại, thật ra anh cũng không quá khó để ở chung.

Cảnh đêm rất đẹp, tâm tình cũng rất tốt, người lại hoạt bát đáng yêu. — đây chính là cảm giác của Lục Cận Tâm , khiến anh có chút suy nghĩ.

Lục tiên sinh, tôi cùng anh tản bộ nói chuyện phiếm, anh đang chiếm tiện nghi của tôi sao? — Đây chính là cảm giác của Chu Nịnh Nịnh.

Hai tay Chu Nịnh Nịnh đặt trên hàng rào, mắt hướng về phía dòng sông nhìn cảnh sắc đối diện, sau đó suy nghĩ dừng lại ở chuyện chiếc xe: “Lục tiên sinh, xe của bạn anh vẫn chưa sửa sao?” Lần này cô hỏi rất tự nhiên.

“Chưa sửa.” Lục Cận Tâm dựa lưng vào hàng rào, khoác cánh tay lên đó, đôi chân dài duỗi ra.

Chu Nịnh Nịnh lén nhìn về phía bàn tay anh đặt bên cạnh, những ngón tay thon dài đẹp mắt dưới bóng đêm càng thêm hoàn mỹ, ách... Thật muốn sờ vào một cái... Chỉ một cái thôi...

Khụ khụ! Dừng lại! Cô không phải nữ lưu manh!

“Vậy sao? Vậy đến lúc đó tôi có khả năng tự mình trả nợ rồi.” Chu Nịnh Nịnh tính toán thời gian, còn hơn nửa tháng nữa là tới tháng chín, cũng không cách ngày cô nhận lương bao lâu.

“Hả? Vậy em không định nhờ anh hai à?” Muốn lấy thân báo đáp sao? Lục Cận Tâm nhếch khóe môi nở nụ cười, vì sao lại nảy ra một ý nghĩ buồn cười như vậy, nhưng mà anh sẽ không nói loại từ ngữ này, ít nhất là giai đoạn bây giờ.

Loại chuyện tình cảm này, anh cảm thấy mình cũng không có nhiều hứng thú. Mà cô, anh vẫn chưa hiểu hết.

Anh cần xác định, xác định bản thân mình và cô có thích hợp không.

“Tôi đi làm thêm, anh cũng biết là tôi học vẽ.” Chu Nịnh Nịnh nói, không đợi anh trả lời lại nói tiếp: “Tôi đang dạy vẽ cho một lớp học sinh tiểu học.”

“À.” Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô: “Ở đâu?”

Khoảng cách hai người rất gần, lúc anh nghiêng đầu dường như lại gần thêm chút nữa, Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cũng đang chuyên chú nhìn cô.

Trong nhà có một anh trai anh tuấn, nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, tự nhiên làm sức chống cự với trai đẹp rất mạnh. Tim Chu Nịnh Nịnh đột nhiên bị lờ nửa nhịp, vội vàng cup mắt không dám nhìn nữa, “À... Là ở Trung tâm Hoa Nghệ trên đường Dân Tộc.”

“À.” Lục Cận Thâm quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Vậy... Đã muộn rồi, tôi về trước, anh chậm rãi thưởng thức cảnh đêm đi.” Chu Nịnh Nịnh lại đổi mặt với anh, nói tạm biệt.

“Tôi cũng cần đi rồi.”

“À, vậy, tạm biệt.”

“Ừm.”

Hai người cùng đi, Chu Nịnh Nịnh ôm Lucky, Lục Cận Thâm đi sau lưng cô. Chu Nịnh Nịnh đi về bên phải lấy xe, Lục Cận Thâm đi về bên trái, hai người lại nói tạm biệt.

Lục Cận Thâm lái xe theo sau cô, Chu Nịnh nghi hoặc quay đầu nhìn qua, Lục Cận Thâm thả chậm tốc độ, kéo cửa xe xuống, nói với người bên ngoài: “Chạy xe nhớ nhìn phía trước.”

Chu Nịnh Nịnh bối rối: “À, sao anh lại đi đằng sau tôi?”

Lục Cận Thâm: “Tiện đường.”

Chu Nịnh Nịnh: “Vây tạm biệt.”

Vài ngày sau, lớp của Chu Nịnh Nịnh có thêm một học sinh mới vào lớp, mới chỉ năm tuổi, tên là Lục Hi Dịch, bộ dạng hoàn toàn là một cậu bé ngây thơ.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Dụng Cụ Tán Gái

Lớp mỹ thuật ở trung tâm được phân ra cấp phổ thông và cấp mẫu giáo, số học sinh ở mỗi lớp của cấp mẫu giáo sẽ không quá 10 người. Lớp Chu Nịnh Nịnh dạy là lớp mẫu giáo, sĩ số vừa vặn đúng 10 người. Các học trò trong lớp đều là học sinh tiểu học từ lớp 1 đến lớp 6, chỉ có duy nhất bé trai ngây thơ Lục Hi Dịch vẫn còn là học sinh mẫu giáo.

Ngày đầu tiên đi học của bé trai ngây thơ ấy, Chu Nịnh Nịnh phải dành hơn phân nửa tiết học để quan tâm đến cậu bé, bởi vì đứa bé này dường như không thích vẽ tranh, nền tảng đặc biệt chênh lệch, nhưng vẫn muốn vẽ nhân vật trò chơi! Cậu bé hỏi cô có chơi game không? Đương nhiên là cô không chơi rồi! Cô cũng không phải người mê game.

Hơn nữa, đứa bé năm tuổi nhà ai lại chơi game! Mau đón cậu bé về đi.

Kết thúc buổi học, sau khi chịu sự tra tấn, Chu Nịnh Nịnh chạy đi tìm cô giáo Trịnh, cô hữu khí vô lực nói: “Cô giáo Trịnh, em muốn hỏi tại sao lại không xếp Lục Hi Dịch vào lớp nhi đồng? Nền tảng của em ấy rất kém, hoàn toàn không theo kịp lớp học.”

Cô giáo Trịnh mờ mịt: “Lục Hi Dịch nào?”

Chu Nịnh Nịnh càng nghi ngờ: “Cô giáo Trịnh không biết sao? Con nghĩ là do cô sắp xếp.”

Cô giáo Trịnh lắc đầu: “Không phải cô, cô không biết chuyện này. Cô chỉ phụ trách việc chiêu sinh, em thử đi hỏi cô giáo Mạc xem.”

Chu Nịnh Nịnh lại chạy đi hỏi cô giáo Mạc, cô cảm thấy sắp xếp như vậy rất bất ổn, sẽ làm trễ nải việc học tập của học trò. Nhưng câu trả lời cô giáo Mạc cho cô là: “Các lớp nhi đều đã đủ số lượng, bình thường cô thấy em rất kiên nhẫn nên mới xếp cậu bé vào lớp em.”

Chu Nịnh Nịnh suy sụp, cô giáo Mạc an ủi cô: “Không sao, em cứ tùy tiện dạy cậu bé là được, không cần phải quá quan tâm đến nó, cậu bé chỉ đến học cho vui vậy thôi.”

Chu Nịnh Nịnh khóc không ra nước mắt, cô cũng biết là cậu bé đến học cho vui, nếu không có đứa bé nào ngồi vẽ nhân vật trò chơi trong lớp đâu.

Quan trọng là đứa bé này không chịu vẽ tranh, càng không có hứng thú muốn vẽ, toàn bộ tiết học của cậu là để miêu tả nhân vật trò chơi, sau đó nói với cô phải vẽ như thế nào mới đúng, thật ra thì ai mới là học trò đây?

Nhưng có một điểm Chu Nịnh Nịnh phải thừa nhận, năng lực thuyết minh của cậu bé này rất tốt, cô có thể dựa vào sự miêu tả của cậu bé mà vẽ ra được một bức họa nhân vật trò chơi, tuy vẫn có sự khác biệt nhưng Chu Nịnh Nịnh vẽ rất đẹp.

Sau khi kết thúc lớp học, Lục Hi Dịch rất vui vẻ cầm lấy bức tranh vẽ nhân vật trò chơi.

Ngoài cổng có một chiếc xe SUV màu đen đang ở đó, Lục Hi Dịch vui sướng chạy tới, tự mình kéo cửa xe rồi bò lên chỗ ngồi phía sau, sau đó nhìn phía trước cười hì hì nói: “Chú út, tối nay chúng ta đi ăn KFC sao?”

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn cậu bé: “Ngồi xuống.”

Lục Hi Dịch bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi vào vị trí.

Xe chạy được một lúc, Lục Hi Dịch lại hỏi: “Chú út, khi nào chúng ta mới đi ăn KFC, chú nói có thể dẫn cháu đi ăn KFC mười lần, chú không được nuốt lời nha.”

Lục Cận Thâm cười cười: “Chú nói sẽ dẫn cháu đi ăn, nhưng không nói là hôm nay.”

Lục Hi Dịch sốt ruột hỏi: “Vậy thì lúc nào? Mẹ cháu không chịu dẫn cháu đi ăn gì hết, ba cháu lại càng không cho cháu ăn.”

“Vậy phải xem biểu hiện của cháu có tốt không, hôm nay cháu không làm khó cô giáo chứ?” Lục Cận Thâm bắt đầu đặt ra nghi vấn.

“Đương nhiên rồi, cô giáo thích cháu nhất, còn vẽ cho cháu một bức tranh nữa.” Lục Hi Dịch dương dương đắc ý nói.

Thật không? Lục Cận Thâm yên tâm, nhưng mà anh vẫn muốn cảnh cáo một chút: “Nhớ kỹ, đi học không được nói nhiều, không được phá phách, cũng không được làm phiền cô, cô nói gì thì cháu phải làm cái đó.”

Lục Hi Dịch: “Chú út, những lời này tối hôm qua chú đã nói rồi, cháu đều nhớ rất kỹ.”

Lục Cận Thâm dừng lại vài giây, sau đó nói: “Không thể chỉ nhớ kỹ, lời nói phải đi đôi với việc làm.”

“Chú út, có phải chú thích cô giáo không?” Lục Hi Dịch cười hì hì hỏi, lại nói ra một câu kinh người, giống như một người lớn.

Lục Cận Thâm trầm mặc một lát, dạy bảo cậu bé: “Đây là chuyện người lớn, con nít không được hỏi nhiều.”

Lục Hi Dịch lắc đầu nói: “Nếu như chú thừa nhận, cháu còn có thể giúp chú, cô giáo mỗi ngày đều lên lớp với cháu, hơn nữa cô ấy rất thích

cháu, hôm nay cô còn cho cháu một thanh chocolate.”

Lục Cận Thâm lạnh giọng: “Lục Hi Dịch, cháu thật nhiều chuyện.”

Trở lại Lục gia, Lục Hi Dịch đưa bức tranh kia cho mẹ xem như dâng một vật quý, hưng phấn nói: “Mẹ, mẹ xem, đây là cô giáo Chu vẽ đấy.”

Mạc Thanh Tịch cầm lấy ngắm nhìn, khen ngợi nói: “Rất đẹp, cô giáo của con thật giỏi.”

Lục Hi Dịch gật đầu: “Con cũng biết, con mang cho bà nội xem đây.”

Mạc Thanh Tịch nhìn con trai chạy khắp nơi dâng vậy quý, sau đó dựa vào người chồng mình, cố ý cười lớn tiếng: “Chồng ời, con chúng ta bị biến thành dụng cụ tán gái rồi.”

Lục Cận Chu ôm cô, nhàn nhạt nói: “Đúng là vậy rồi.”

Sáng sớm hôm nay, Phùng Anh đã nghe nói đến chuyện này rồi, bà ôm cháu trai bắt đầu hỏi: “Cô giáo kia của con có tốt không?”

Lục Hi Dịch mãnh liệt gật đầu: “Cô rất dịu dàng đáng yêu, vẽ tranh rất đẹp, cháu rất thích cô ấy.”

Nghe được câu nói “Cháu rất thích cô ấy”, khóe miệng Lục Cận Thâm có chút co rút.

Phùng Anh nhìn về phía Lục Cận Thâm, bàn bạc với anh: “A Thâm, ngày mai để mẹ đi đón Tiểu Dịch.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt đáp lại: “Không cần, mẹ đừng quấy rối.”

Phùng Anh chột dạ: “Mẹ chỉ là đi đón cháu trai thôi, tại sao lại là quấy rối.”

Lục Cận Thâm sao lại không rõ tâm tư của mẹ mình, “Tóm lại mẹ đừng can thiệp, khi nào xác định quan hệ, con sẽ dẫn cô ấy về nhà.”

“Được rồi.” Phùng Anh thật sự muốn xem cô gái này là người thế nào, lại có thể khiến đứa con trai vạn năm độc thân của mình để bụng như vậy.

Ngày thứ ba Lục Hi Dịch đi học, đúng 5h chiều Lục Cận Thâm ở dưới lầu đón cậu bé, đợi rất lâu cũng không thấy cậu bé xuống.

Lục Cận Thâm tìm được lý do để lên lầu nhìn xem, anh nhớ Lục Hi Dịch từng nói mình học ở tầng 3 phòng 302, anh sai bước chân dài đi lên cầu thang.

Trên hành lang có vài người đi ngang qua người anh, có rất nhiều học sinh cấp 2 cấp 3, nhìn thấy Lục Cận Thâm đi qua, một người đàn ông cao lớn thon dài đẹp trai như vậy đúng là hiếm thấy, các thiếu nữ cũng không nhin được quay đầu lại nhìn nhiều lần.

Lục Cận Thâm nhìn không chớp mắt, đi thẳng đến phòng 302.

Anh đứng ở sau cửa nhìn vào bên trong, phía trước chính là phòng vẽ tranh, Chu Nịnh Nịnh bị những đứa bé vây ở giữa, đằng trước cô là một cái giá vẽ. Lục Hi Dịch dáng người nhỏ bé, Lục Cận Thâm nhìn không thấy cậu bé, đang định mở miệng hỏi thăm, chợt nghe bên trong hoan hô một tiếng: “Cô giáo vẽ thật đẹp.”

Chu Nịnh Nịnh cười nói: “Được rồi, các em về nhà nhanh đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

Bọn nhỏ lập tức giải tán, Lục Cận Thâm nhìn thấy Lục Hi Dịch ghé người vào gần nhất, bọn nhỏ nhao nhao vẫy tay với Chu Nịnh Nịnh nói: “Tạm biệt cô giáo.”

Chu Nịnh Nịnh cũng vẫy tay chào bọn trẻ: “Tạm biệt, đi đường cẩn thận.”

Lúc đi ra bọn nhỏ đều tò mò nhìn Lục Cận Thâm mấy lần, mà bản thân Lục Cận Thâm đã bước vào phòng vẽ.

Lúc Lục Hi Dịch nhìn thấy anh liền kêu lên: “Chú út, tại sao chú lại lên đây?”

Chu Nịnh Nịnh quay người nhìn về phía sau, Lục Cận Thâm cũng nhìn cô một cái, lập tức dời mắt đi, “Tan học lâu rồi, sao cháu còn chưa xuống?”

“À, cháu đang xem cô giáo vẽ tranh, cho nên quên mất, cháu xin lỗi.” Lục Hi Dịch đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng xin lỗi.

Vừa rồi Lục Hi Dịch gọi anh là chú út, Chu Nịnh Nịnh thật sự không thể tưởng tượng được, cậu bé khó trị này lại là đứa bé nhà Lục Cận Thâm... (△)

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 12: ĐỪNG HIẾU LÀM

Phải nói thế nào đây? Hai người đã từng cùng nhau tán bộ thưởng thức cảnh đêm, cũng coi như có một nửa người quen. Chu Nịnh Nịnh cười với Lục Cận Thâm, anh đáp lại cô bằng một nụ cười mỉm, sau đó khách sáo nói: “Thằng bé này rất nghịch ngợm, em vất vả rồi.”

Chu Nịnh Nịnh thật sự là thụ sủng nhược kinh, không ngờ rằng anh khách sáo như vậy, vội lắc đầu: “Không có, Tiểu Dịch rất ngoan, chỉ là không có hứng thú với vẽ tranh thôi...”

Câu nói này đã đủ uyển chuyển rồi chứ? Cháu trai nhà anh hoàn toàn không có hứng thú đối với việc vẽ tranh, hãy cân nhắc lại để cậu bé học môn khác đi.

Nhưng dù sao, qua hai ngày tiếp xúc, Chu Nịnh Nịnh rất thích Lục Hi Dịch, đứa bé nghịch ngợm này rất thông minh, hơn nữa hai ngày qua biểu hiện của cậu bé cũng ngoan hơn nhiều, đi học cũng không gây náo loạn.

Lúc này, học trò đã về hết, bên trong phòng vẽ chỉ còn lại ba người bọn họ, ánh mặt trời chiều tà từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào phòng, phòng vẽ nho nhỏ lộ ra sự yên tĩnh mà êm dịu, chỉ nghe thấy tiếng động rất nhỏ khi cô dọn dẹp đồ đạc, đáy mắt Lục Cận Thâm là một mảnh nhu hòa, anh nhẹ nói: “Tóm lại lúc đi học em không cần quá quan tâm đến nó, cứ để nó tự lo cho mình được rồi.”

Chu Nịnh Nịnh hơi bối rối, đến phụ huynh còn nói như thế rồi, có phải cô thật sự không cần để ý đến nữa hay không...

Lục Hi Dịch thu dọn sách vở của mình xong, đi đến bên cạnh Lục Cận Tâm, kéo kéo ống quần anh, giải thích cho mình: “Cháu rất ngoan, sẽ không làm phiền cô giáo đâu, chú út...”

“Được rồi, thu dọn xong mọi thứ thì đi thôi.” Lục Cận Tâm kịp thời ngắt ngang lời của cậu bé, ngăn cản nó nói ra những gì không nên nói.

Lục Hi Dịch đeo balo trên lưng, cười hì hì, âm thanh giòn tan nói: “Cô giáo Chu, cô có muốn đi xuống cùng không, chú út có xe, chú sẽ chở cô về.”

Lục Cận Tâm nghe vậy, lông mày thoáng cau lại một chút, xoa đầu Lục Hi Dịch tỏ vẻ cố vũ.

Chu Ninh Ninh đang ngồi thu dọn đồ đạc quay đầu lại cười, cười đến hai mắt cong lên, giọng nói nghe rất ôn nhu: “Không cần đâu, cô giáo chạy xe điện tới, sẽ tự chạy xe về nhà.”

Lục Hi Dịch có hơi thất vọng: “Vậy sao...”

Lục Cận Tâm cup mắt xuống, nhìn về phía Chu Ninh Ninh cũng sắp thu dọn xong, nói: “Vậy cùng xuống đi.”

Lúc này, Chu Ninh Ninh cầm đồ đứng lên, tuy nụ cười vẫn còn trên mặt, nhưng giọng nói lại mềm mại “Được, đói quá, tôi phải nhanh chóng về nhà ăn cơm thôi.”

Hóa ra âm thanh mềm nhũn này là do đói bụng đến không còn sức lực sao? Lục Cận Tâm cúi đầu nhìn cô, khóe môi nhếch nhẹ, vô cùng tự nhiên cầm lấy cái túi lớn trên tay cô.

Hả? Chu Ninh Ninh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Lục Cận Tâm坦然 nhiên nói: “Để tôi cầm cho, nhìn em giống như đói bụng đến không còn sức rồi.”

“Cám ơn...” Chu Nịnh Nịnh lại có chút thụ sủng nhược kinh rồi. Cô cúi đầu thầm mắng mình không có tiền đồ, đàn ông như vậy hoàn toàn vì phép lịch sự, rất bình thường...

Cô cúi đầu, mái tóc mềm mại rủ xuống, cái cổ trắng muốt như ẩn như hiện, đôi mắt Lục Cận Thâm thăm lại, vài giây sau mới dời ánh mắt đến chỗ khác.

Lục Hi Dịch vốn đang nện những bước nhỏ vui sướng đi trước họ, vừa chạy vừa nhảy, nghe thấy họ nhắc đến chữ đói, lập tức quay lưng nhìn về phía sau, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lục Cận Thâm: “Chú út, tối nay chúng ta đi ăn KFC được không, mời cô giáo Chu đi với chúng ta, chúng cháu đều rất đói...”

Chu Nịnh Nịnh im lặng, cậu bé muốn đi ăn KFC tại sao lại kéo theo cô... Cô tuyệt đối không muốn ăn KFC... Đối với cô mà nói, đồ ăn nấu ở nhà hấp dẫn hơn nhiều.

Cô mang phong thái giáo viên nói: “Con nít không nên ăn KFC, thứ đó không có dinh dưỡng, phải ăn cơm thật ngoan mới có thể mau lớn được.”

Lục Hi Dịch mếu máo: “Lâu lắm rồi em không được ăn, bạn cùng lớp ai cũng thường xuyên ăn, phải lâu lắm em mới được ăn một lần.”

Bộ dáng đáng thương như vậy, Chu Nịnh Nịnh không biết nói gì cho phải, hơn nữa nói xong cô mới phát hiện phụ huynh còn đang ở bên cạnh, cô cần gì phải cướp lời chứ... Không biết tại sao bây giờ con nít lại thích ăn KFC vậy chứ?

Lục Cận Thâm không để ý tới Lục Hi Dịch, nghiêng đầu nhìn Chu Nịnh Nịnh, thấp giọng hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Lúc này bụng đã đói đến kêu vang, trong đầu Chu Nịnh Nịnh thoáng qua một bàn ăn, cô nuốt ngậm nước bọt, cô muốn ăn rất nhiều thứ... Ăn xong lại đến một cửa hàng bánh ngọt gì đó... Cuộc sống thật quá tốt đẹp!

“Tôi muốn ăn sườn kho, thịt bò xào ớt xanh, có có cá hấp, còn có thịt bò ngâm tương, còn có cánh gà nướng...” Chu Nịnh Nịnh nghĩ đến ăn, trong đầu không khỏi hiện lên vô số món ăn, cuối cùng còn chép miệng một cái.

Thời điểm cô đọc những cái tên ấy ra, đôi mắt tinh nhuận sáng lên, Lục Cận Tâm câu môi khẽ cười một tiếng: “Những món em muốn ăn đúng là không ít.”

Sau khi nói xong Chu Nịnh Nịnh mới chột giật mình, vừa rồi cô gọi tên bao nhiêu món ăn nhỉ? Tám hay mười? Á... Lục tiên sinh đừng hiểu lầm! Cô thật sự không phải là dạ dày lớn đâu!

Cô ngẩng đầu trộm nhìn anh, phát hiện khóe miệng anh nhếch lên nụ cười, lỗ tai Chu Nịnh Nịnh nóng lên, nhỏ giọng giải thích: “Tôi chỉ nói vậy thôi. Tôi ăn không hết nhiều như vậy đâu.”

Đổi mắt Lục Cận Tâm thăm lại, giống như cười mà không cười nói: “Cho dù em ăn nhiều như vậy cũng không sao.”

Chu Nịnh Nịnh: “(⊙o⊙)...”

Cái gì không sao? Nhưng thật sự cô không ăn hết nhiều thứ như vậy mà....

Đến dưới lầu, Chu Nịnh Nịnh nghĩ bọn họ sẽ đi trái đường với nhau, giơ tay định nhận lại lấy túi đồ của mình: “Cám ơn anh, chúng ta khác đường, để tôi tự cầm đồ của mình.”

Lục Cận Thâm không buông tay, nhàn nhạt hỏi: “Ai nói chúng ta đi khác đường? Vừa rồi không phải nói cùng nhau ăn cơm sao?”

Chu Nịnh Nịnh trừng lớn hai mắt, giật mình mở miệng: “Hả? Chúng ta nói ăn cơm cùng nhau lúc nào?” ㄱ(. ㄷ.)ㄱ

Lục Cận Thâm dùng một loại ánh mắt “Lời nói và việc làm của em nói cho tôi biết em rất muốn theo chúng tôi đi ăn cơm” nhìn cô, nhàn nhạt giải thích: “Vừa rồi Tiểu Dịch nói chúng ta cùng đi ăn KFC, em chỉ nói ăn KFC không tốt, tôi hỏi em muốn ăn cái gì, em chọn rất nhiều món, tôi nghĩ em đang đề xuất ý kiến, để tôi chọn nhà hàng.”

“(OoO)...” Là vậy sao? Vậy là cô đã gọi món rồi sao? Anh cũng đâu phải là chủ quán cơm hay nhân viên phục vụ đâu!

“Đi thôi.” Lục Cận Thâm thoải mái vứt lại một câu, đưa tay xoa đầu Lục Hi Dịch, Lục Hi Dịch rất vô tư nói với Chu Nịnh Nịnh: “Cô giáo Chu đi thôi, chú út muốn mời chúng ta ăn cơm, hì hì.”

Chu Nịnh Nịnh sững sờ tại chỗ, một hồi lâu mới kịp phản ứng, đồ của cô vẫn còn trên tay anh đó!

Cô đi chậm ở phía sau, anh đã để dụng cụ vẽ của cô vào xe, sau đó nói với cô: “Lên xe đi.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Nếu như bây giờ cô muốn anh mở cốp phía sau, cô lấy những thứ đó rồi bỏ đi có phải rất bất lịch sự không?

Cuối cùng, Chu Nịnh Nịnh vẫn lên xe, có thể không lên sao? Vị thân sĩ kia đã mở cửa xe cho cô rồi...

Lục Hi Dịch rất vui vẻ vì có người ngồi phía sau với cậu, càng không ngừng nói chuyện với Chu Nịnh Nịnh. Chu Nịnh Nịnh vốn đang nhớ lại cuộc nói chuyện của cô với Lục Cận Thâm vừa rồi, cũng vì nó nên anh đã

cho rằng cô muốn ăn cơm với họ... Cuối cùng, suy nghĩ của Chu Nịnh Nịnh bị đủ loại vấn đề của Lục Hi Dịch nhiễu loạn, cô phải ứng phó với mọi vấn đề của cậu bé nên cũng nhanh chóng bỏ việc này ra sau đầu.

Lục Cận Thâm nhìn cô qua kính chiếu hậu, trong mắt hiện lên tia cười.

Xe chạy nhanh vào trung tâm, tình hình giao thông giờ cao điểm rất tẻ, xe cứ từ từ di chuyển, khiến Lục Hi Dịch cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng phàn nàn: “Chú út, chậm quá.”

Ánh mắt Lục Cận Thâm nhìn thẳng phía trước, ngón tay thon dài đặt trên vô lăng, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vài cái, sau đó cũng nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Chu Nịnh Nịnh có chút lo lắng nhìn ra bên ngoài, anh trấn an nói: “Sẽ mau đến thôi, đừng vội.”

Đó là cách nói với Chu Nịnh Nịnh, nếu nói với Lục Hi Dịch, đoán chừng là —— “Ngồi xuống, đường không phải do nhà chúng ta mở, chậm cũng không có cách nào khác.”

10 phút sau, xe dừng tại bãi đỗ xe tầng hầm, điện thoại Chu Nịnh Nịnh vang lên, ông đồng chí Chu gọi tới, cô quên gọi điện thoại về nhà báo không ăn cơm ở nhà, vội vàng bắt máy: “Cha, con quên nói với cha, hôm nay con cùng bạn ra ngoài ăn cơm, không ăn cơm ở nhà.”

Ông Chu nghe xong chữ bạn, lập tức hỏi: “Bạn nào? Nam hay nữ?”

Chu Nịnh Nịnh lập tức thẳng người: “Nữ.”

Lục Cận Thâm đi bên cạnh thoáng dừng bước chân, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy nhàn nhạt quét trên mặt cô.

Chu Nịnh Nịnh đương nhiên không biết mình đã bị người ta ghi sổ, người nào đó đợi đến lúc danh chính ngôn thuận sẽ vơ vét hết của cô đó!

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bữa Ăn Tối

Bởi vì Chu Nịnh Nịnh sinh ra tại vùng này, từ nhỏ đến lớn bạn bè tốt trên cơ bản đều từng đến nhà Chu Nịnh Nịnh, hơn nữa bình thường cái loại vấn đề như “Cùng ai ra ngoài chơi?”, Chu Nịnh Nịnh đều trả lời là bạn cùng phòng gì gì đó.

Lần này cô chỉ nói là bạn, ông đồng chí Chu liền nhạy cảm hơn, nhin không được tra hỏi một chút, sợ sau khi đi vào thang máy tín hiệu không tốt, Lục Cận Thâm đứng ở cửa thang máy chờ cô nói chuyện điện thoại xong, cũng không thúc giục.

Chu Nịnh Nịnh trả lời đồng chí Chu thêm mấy vấn đề, cuối cùng cũng cúp điện thoại, cô thật có lỗi, cười với Lục Cận Thâm: “Thật xấu hổ! Tôi quên báo cho gia đình biết tôi không quay về ăn cơm.”

Cửa thang máy mở, Lục Cận Thâm sải rộng chân bước ra, bộ dáng thờ ơ hỏi: “Ba em có thành kiến với việc em ăn cơm cùng đàn ông sao?”

Chu Nịnh Nịnh nhớ tới lúc này đã nói dối ngay trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Không phải... Ba tôi đã cho tôi quen bạn trai rồi, ông không phản đối việc tôi có bạn trai, chỉ là lo tôi quen người đến từ nơi khác, sau này phải đi xa mới được gặp tôi.”

Lục Cận Thâm thản nhiên nhìn cô, có phần tán thành nói: “Ừ, ba em lo lắng đúng.”

Chu Nịnh Nịnh: “Cố chấp đến chết.”

Nhưng mà, Lục tiên sinh, giọng điệu của anh hình như có chỗ không đúng... Cũng đâu phải gả con gái anh đi, bộ dạng xúc động như vậy làm gì...

Nhà hàng Lục Cận Thâm chọn gọi là “Thực khách”, đây là lần thứ tư Chu Nịnh Nịnh đến đây, lần trước là cô cùng với anh trai đến đây ăn cơm, lúc đi ra liền đụng phải ngực Lục Cận Thâm, ấn tượng với bộ ngực rắn chắc kia rất sâu sắc...

Ngồi yên vị trên ghế rồi, hai mắt Chu Nịnh Nịnh sáng ngời nhìn chăm chăm vào bàn ăn, đồ ăn bắt đầu được dọn lên, đều cho cô thử trước... Nhưng mà một lớn một nhỏ bên kia đều không động đũa, cô cũng không phải loại người không biết xấu hổ, chỉ biết dùng đôi mắt mở to, trông mong vị tiên sinh hiếu khách kia động đũa trước.

Đáy mắt Lục Cận Thâm hàm chứa ý cười, nhắc nhở cô: “Ăn đi, chờ cái gì nữa.”

Chu Nịnh Nịnh lập tức động đũa gắp sườn heo, bụng đói kêu vang khiến cô ăn đến quên cả việc giữ hình tượng, bên cạnh khóe miệng không cẩn thận để dính một hạt cơm, Lục Hi Dịch nhìn cô cười: “Cô giáo, trên mặt cô dính cơm kìa, ha ha ha.”

Nghe vậy tầm mắt Lục Cận Thâm liền dừng trên mặt cô, anh rất muốn tự mình lau cho cô, nhưng mà... Bây giờ không được.

Tại Chu Nịnh Nịnh đỏ lên, nâng tay phải lên lau khắp mặt, Lục Cận Thâm mỉm cười lên tiếng nhắc nhở cô: “Bên trái.”

“A...” Mặt Chu Nịnh Nịnh càng đỏ hơn, vội sờ về phía mặt bên trái.

Đến cuối bữa ăn, Chu Nịnh Nịnh ăn no đến mức không chịu nổi, nhưng mà cô còn gọi cho mình một phần điểm tâm ngọt.

Chu Nịnh Nịnh nhìn món điểm tâm ngọt kia, cô thật sự rất muốn ăn nó, nhưng quả thật ăn không vô, rồi lại không nỡ lãng phí, cô nhìn về phía Lục Hi Dịch, cười hỏi: “Em có muốn ăn cái này hay không? Ngon lắm đó.”

Lục Hi Dịch trực tiếp từ chối: “Em không thích ăn ngọt.”

Chu Nịnh Nịnh chuyển tầm mắt về phía Lục Cận Thâm, trên mặt người nọ viết rõ ràng: “Tôi không thích ăn ngọt.”

Oa... Đừng nói cả gia đình các người đều không thích ăn ngọt đấy!

Lục Cận Thâm nói thẳng: “Ăn không hết thì đừng ăn.”

Mặt Chu Nịnh Nịnh lại đỏ lên, bữa cơm này được ăn mấy món mình yêu thích, lại là người khác mời mình, cô lãng phí đồ ăn như vậy thật sự không tốt lắm, cô kiên quyết nói: “Ai, ai nói tôi ăn không hết, tôi đang chuẩn bị ăn đây!”

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, nói thẳng suy nghĩ trong lòng của cô: “Nếu em không nỡ bỏ lại, có thể gói đem về.”

Thật tốt quá! Chu Nịnh Nịnh lập tức gật đầu: “Tôi có thể mang về để ăn khuya...”

Lúc rời khỏi nhà hàng, Chu Nịnh Nịnh cầm theo túi lớn túi nhỏ trên tay, Lục Cận Thâm nhìn lướt qua thân hình mảnh khảnh của cô, thản nhiên nói câu: “Ăn nhiều lên, chẳng thấy em có chút thịt nào cả.”

Vậy là... Lục tiên sinh, ngài cảm thấy tôi thật sự có cái dạ dày không đầy thật sao? Chu Nịnh Nịnh lúng túng, sau đó nghiêm mặt nhìn anh: “Người có thể chất như tôi, ăn nhiều mà vẫn không mập, nhiều người hâm mộ lắm! Vừa có thể ăn nhiều, vừa không bị béo.”

Lục Cận Thâm cười nhẹ không nói.

.....

Lúc đang đợi thang máy, đột nhiên Lục Hi Dịch kêu lên: “Chú Trạch!”

Tô Gia Trạch nở nụ cười: “Ra là Tiểu Dịch!”

Chu Nịnh Nịnh nhìn về phía bên trái, một người đàn ông dáng người thon dài đang từ phía đối diện đi tới, bên cạnh là một mỹ nhân dáng người cao gầy.

Hai người nhìn rất hợp nhãn.

Thang máy vừa vận dừng lại, hai người kia còn chưa đi tới đây, Lục Cận Tâm không vào thang máy, Chu Nịnh Nịnh đương nhiên cũng đứng yên tại chỗ. Vì thế, những người chờ thang máy đều đã vào trong, trước cửa thang máy cũng chỉ có cô và Lục Cận Tâm, Lục Hi Dịch đã chạy đến bên cạnh Tô Gia Trạch.

Tô Gia Trạch đi đến trước mặt, hứng thú nhìn qua Lục Cận Tâm, sau đó nhìn về phía Chu Nịnh Nịnh, cợt nhả hỏi: “Cô bé xinh đẹp đáng yêu này là ai vậy?”

Cả người quần áo chỉnh tề, người đàn ông đầy khí chất thế này... Câu hỏi lại có ngữ điệu không đứng đắn, Chu Nịnh Nịnh ngẩn người, cô bé xinh đẹp đáng yêu gì gì đó... Cô ngượng ngùng không trả lời!

May mà Lục Hi Dịch đã trả lời trước: “Đây là cô giáo của cháu, tên Chu Nịnh Nịnh.”

Lục Cận Tâm thản nhiên liếc mắt nhìn Tô Gia Trạch một cái, giới thiệu với Chu Nịnh Nịnh: “Vị này là Tô Gia Trạch.”

Chu Nịnh Nịnh cười cười: “Chào anh.”

“Chào cô.” Tô Gia Trạch cười, giới thiệu người bạn gái bên cạnh: “Bạn gái cũ của tôi – Mạnh Nhiên.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Tô Gia Trạch tiên sinh, anh không cần nhấn mạnh rằng đó là bạn gái cũ của anh đâu... Thật là khó xử... Cô phải nói tiếp thế nào đây!

Bạn gái cũ Mạnh Nhiên giống như không hề để ý đến cách giới thiệu này, phong tình vụn chẻ vuốt mái tóc xoăn của mình, cười nói: “Xin chào, chúng tôi vừa mới ăn bữa cơm chia tay, chính thức cắt đứt quan hệ.”

Chu Nịnh Nịnh: “... Xin chào.”

Nhìn bộ dáng vui vẻ của bọn họ khi chia tay... Chu Nịnh Nịnh thiếu chút nữa muốn nói “Chúc mừng”...

Mọi người cùng bước vào thang máy, cùng tới hầm đỗ xe, tới nơi Tô Gia Trạch đỗ xe, anh ta và bạn gái cũ dừng chân lại, Tô Gia Trạch cười nói: “Tạm biệt Tiểu Dịch, tạm biệt tiểu thư Nịnh Nịnh, lần sau cùng nhau ăn cơm, tôi mời!”

Chu Nịnh Nịnh: “Tạm biệt...”

Lục Hi Dịch vẫy tay nói lớn: “Chú Trạch, chú mời khách, cháu có thể ăn cùng không?”

Tô Gia Trạch: “Đương nhiên có thể.”

Lục Hi Dịch vui vẻ cười không ngừng, đặc ý bĩu môi nhìn Lục Cận Tâm và Chu Nịnh Nịnh.

Tô Gia Trạch ấn khóa xe xuống, Chu Nịnh Nịnh nhìn thoáng qua, thấy chiếc xe kia nhìn rất quen...

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, nhỏ giọng hỏi anh: “Có phải tôi đã đụng phải chiếc xe kia không?”

“Ừ.” Lục Cận Thâm biết rõ cô muốn hỏi cái gì, vô cùng thản nhiên quay đi.

Sau đó... Chu Nịnh Nịnh lách đến phía sau đuôi xe nhìn, phải làm việc thiện rồi! Cô đi đến phía trước chiếc xe chuẩn bị chạy: “Ô tiên sinh, chờ một chút.”

Tô Gia Trạch nghi hoặc: “Sao vậy?”

Chu Nịnh Nịnh có chút ngượng ngùng, giải thích: “Người đụng phải xe của anh, là tôi, thật sự xin lỗi! Phí sửa chữa là bao nhiêu vậy? Tôi sẽ trả cho anh.”

Việc này, Tô Gia Trạch cười cười: “Không sao, cũng không phải do cô cố ý.”

Chu Nịnh Nịnh lại hỏi lần nữa: “Phí sửa chữa là bao nhiêu vậy?”

“Phí sửa chữa sao?” Tầm mắt Tô Gia Trạch lướt qua Chu Nịnh Nịnh, lại nhìn Lục Cận Thâm, Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc anh ta, có thể hiểu được ý tứ là – Cứ nói ra một số tiền nhỏ là được.

“Bốn trăm.” Bốn trăm đủ hợp lý chưa? Nhỏ như vậy được chưa?

“Hả? Chỉ có bốn trăm thôi sao?” Chu Nịnh Nịnh thật sự kinh ngạc, nhìn lướt qua chiếc xe này, đúng là cô không rành về xe cộ lắm, cũng không biết chiếc xe này bao nhiêu tiền, nhưng chiếc xe này so với chiếc SUV của Lục Cận Thâm thoạt nhìn xa hoa rất nhiều, phí sửa chữa cũng chỉ có bốn trăm thôi sao?

“Đúng, tiệm sửa xe của bạn vừa mới mở, tôi đến được giảm giá.” Tô Gia Trạch tùy tiện bịa một lý do.

Chu Nịnh Nịnh bán tín bán nghi: “Thật sao?”

Tô Gia Trạch nở nụ cười, cô bé này đúng là thật năng nổ, anh ta bình thản nói: “Đương nhiên là thật, tôi chỉ biết hãm hại người khác, làm sao có thể để mình chịu thiệt.”

Chu Nịnh Nịnh nở nụ cười: “Tôi đưa tiền cho anh ngay bây giờ.” Cô bỏ ba lô xuống lấy túi tiền, bởi vì trên tay còn cầm một túi thức ăn, động tác của cô không được tiện cho lắm.

Lục Cận Thâm đi tới cầm lấy đồ trong tay cô, Chu Nịnh Nịnh cảm kích quay lại cười với anh.

Chu Nịnh Nịnh đưa tiền cho Tô Gia Trạch, Tô Gia Trạch nhận lấy, lấy tay vuốt vuốt tờ tiền, cười vô cùng gian xảo: “Lần sau tôi mời mọi người ăn cơm.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Được, thứ sáu này đi.”

Tô Gia Trạch nhướng mày, âm thanh kéo dài: “Được!”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Là hai ngày nữa sao? Không hỏi ý kiến của cô một chút nào sao? Lục tiên sinh, anh tự tiện quyết định như vậy cũng được sao?

.....

Trên đường trở về, Chu Nịnh Nịnh ngồi ở ghế lái phụ, trên đùi đặt đồ ăn ngọt của cô, cô nhớ tới Tô Gia Trạch và bạn gái của anh ta chia tay mà bình tĩnh như vậy, cô nhớ tới một câu – Sau khi chia tay có thể làm bạn bè, là bởi vì yêu nhau không đủ sâu sắc.

Suy nghĩ một chút, cô đột nhiên mở miệng hỏi Lục Cận Thâm đang ngồi bên cạnh: “Anh cảm thấy sau khi chia tay có thể làm bạn bè được không?” Lục Cận Thâm hơi sững sốt một chút, vừa rồi cô trầm mặc lâu như vậy là do suy nghĩ chuyện này sao?

Anh trả lời: “Trước kia thì có thể, bây giờ thì không được.”

Chu Nịnh Nịnh ngậy người một chút, lại hỏi: “Vậy nên lúc trước anh với Tô tiên sinh cũng giống nhau, trước khi chia tay còn gặp mặt ăn cơm, sau đó rất bình tĩnh mà chia tay?”

Lục Cận Thâm cười lạnh một tiếng: “Đừng so sánh tôi với tên kia, bạn gái cũ của cậu ta có thể liều mạng chỉ vì mấy bàn mạt chược.”

Này... Lời nói thật ác độc!

Một lát sau, Chu Nịnh Nịnh lại tò mò hỏi: “Cái kia... Tại sao trước kia anh cảm thấy chia tay có thể làm bạn bè, bây giờ lại không thể?”

Lục Cận Thâm chú ý nhìn cô, sau đó nhìn thẳng về phía trước, khóe môi cong lên, giọng nói chậm rãi trầm thấp: “Vì bây giờ tôi cảm thấy mình hoàn toàn có khả năng nuôi bạn gái trở thành vợ.”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông này rất êm tai, từng câu từng chữ giống như những nốt nhạc, nhẹ nhàng nhấn vào lòng từng chút một, giống như những lời hát đẹp nhất trong bản nhạc hay nhất, rất êm tai.

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy đáy lòng mềm mại một chút, cô ngẩng đầu nhìn anh, phía trước là đèn đỏ, xe ngừng lại.

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt anh có chút ánh sáng nhạt, vừa ôn nhu lại vừa nồng nhiệt, từng chút một nhẹ nhàng chiếu sáng mắt cô.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bài Ca Anh Hùng

Buổi tối, cuối cùng Chu Nịnh Nịnh cũng đăng chương truyện mới trên blog, nếu đã trả xong phí sửa chữa, sự việc đâm xe kia cũng chỉ là một dấu chấm nhỏ trên trang giấy, vậy thì cũng nên kết thúc mẫu truyện tranh đó thôi.

Nhưng mà, Chu Nịnh Nịnh mơ hồ cảm nhận được có một số việc chưa thể kết thúc... Bởi vì thứ sáu này cô còn phải cùng Lục Cận Thâm ăn cơm với Tô Gia Trạch, tối nay khi Lục Cận Thâm đưa cô đến cổng khu nhà nhỏ, trước khi xuống xe anh đã nói với cô: “Thứ sáu tôi đến đón em.”

Đón cái gì chứ... Cô không nghĩ là mình sẽ đi, cô cứ theo chân bọn họ như vậy thật không ổn chút nào...

Nhưng lúc đó chẳng hiểu sao cô lại không thể từ chối...

Sau khi tắm rửa xong, Chu Nịnh Nịnh nằm ngay ngắn trên giường chuẩn bị ngủ, đột nhiên lại nghĩ đến ánh mắt ôn nhu nồng nhiệt của Lục Cận Thâm, cô vội vàng lấy tay che mắt mình, cảm giác cứ như sắp bị anh làm lóa...

Hai ngày thứ tư, thứ năm, Chu Nịnh Nịnh cũng không gặp lại Lục Cận Thâm, hai ngày nay sau khi tan học đều là ba của Lục Hi Dịch đến đón, bởi vì Lục Cận Thâm liên tục phải tăng ca, đó là Lục Hi Dịch nói cho cô biết, cậu ấy nói: “Mấy hôm nay công việc của chú út rất nhiều, thường xuyên phải tăng ca nên chỉ có ba đến đón em thôi.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy có điểm không đúng, Lục Cận Thâm không đến đón Lục Hi Dịch cũng bình thường thôi! Bởi vì các bạn khác đều là cha mẹ hoặc ông bà đến đón mà.

Hơn nữa Lục Hi Dịch, cậu không cần phải báo cáo cho tôi biết công việc của chú cậu... Tôi hoàn toàn không có chút tò mò...

Thứ sáu, hôm nay Chu Nịnh Nịnh không cần đến trung tâm dạy học, buổi sáng dẫn Lucky ra ngoài đi dạo một vòng, về nhà cùng ông Chu xem TV.

Giữa trưa, bạn cùng phòng Trịnh Thiến Thiến gọi điện thoại tới, nói: “Nịnh Nịnh, hôm nay tớ quay về trường học, một người một phòng rất đáng thương, cậu đến ở cùng tớ có được không?”

Trịnh Thiến Thiến là người đến từ nơi khác, bây giờ còn mười ngày mới đến hôm khai giảng, Chu Nịnh Nịnh nghi hoặc hỏi: “Cậu về sớm như vậy làm gì, đến nhà tớ ở đi!”

Trịnh Thiến Thiến do dự nói: “Ngày mai tớ muốn đi du lịch... Xuất phát ở trường sẽ dễ hơn, hơn nữa tớ còn muốn chuẩn bị đồ đạc này nọ.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thán: “Đi du lịch sao... Tớ cũng muốn đi! Nhưng mà tớ không đi được, cậu đi với ai?”

“Khụ, đi cùng với một đồng hương.”

“Hả? Sao tớ nghe thấy có chút gian dối ở đây vậy, Thiến Thiến, không phải cậu đi cùng bạn trai chứ? Thành thật khai báo!”

“Khụ, đúng vậy...”

“Oa! Đúng rồi sao! Vừa nghỉ hè thôi mà! Mau kể cho tớ nghe một chút đi...”

“Khụ, tối nay chúng ta mua đồ ăn khuya về ký túc xá đi, vừa ăn vừa nói chuyện...”

Từ sáng sớm đến giờ Chu Nịnh Nịnh vẫn còn nhớ đến bữa ăn tối hôm nay, liền nói với Trịnh Thiến Thiến: “Tối nay tớ có việc, có thể sẽ đến trễ lắm.”

Trịnh Thiến Thiến còn rất vui vẻ nói: “Không sao không sao, cậu đến trễ càng tốt, tớ có thể cùng anh ấy ăn cơm và xem phim, đến tối thì trở về đón cậu.”

Chu Nịnh Nịnh tức giận: “Trọng sắc khinh bạn!”

Trịnh Thiến Thiến không chút ngượng ngùng, ngược lại còn cười rất đắc ý: “Cảm giác có bạn trai chính là như vậy, thế nào?”

Được rồi, Chu Nịnh Nịnh không còn gì để nói, bởi vì cô không có bạn trai, không thể hiểu cảm giác đó.

Lúc ba giờ chiều, một dãy số lạ gọi đến cho Chu Nịnh Nịnh, cô đoán là Lục Cận Thâm, ấn điện thoại trả lời: “A lô?”

“Tôi là Lục Cận Thâm, năm giờ ba mươi tôi đến đón em.”

Thật sự là anh... Âm thanh của người đàn ông này vừa khàn vừa trầm thấp, nghe có phần giống như bị cảm, vì thế Chu Nịnh Nịnh không thể không biết “quan tâm” anh, cô nói: “Anh nói địa chỉ cho tôi biết, tôi tự mình đi đến cũng được.”

Lục Cận Thâm khẳng định: “Không cần, tôi sẽ đón em.”

Này... Chu Nịnh Nịnh thỏa hiệp: “Vậy được rồi.”

.....

Năm giờ mười phút Chu Nịnh Nịnh đi ra cửa, từ nhà đi đến cổng khu cũng mất khoảng mười phút, cô đi sớm thêm mười phút.

Năm giờ ba mươi... Mẹ cô thường về nhà vào giờ này, Chu Nịnh Nịnh ra khỏi cổng liền ngoái đầu ngoái tây, cô phải xem xem mẹ mình có về hay không, cầu mong ngàn vạn lần đừng đụng phải.

Kết quả là không nhìn thấy chiếc xe SUV màu đen phía bên trái mình, Lục Cận Tâm xuống xe gọi tên cô. Chu Nịnh Nịnh “A” một tiếng, vội vàng chạy tới, không ngờ anh cũng đến sớm như vậy.

Cô muốn ngồi phía sau, Lục Cận Tâm đã mở cửa ghế lái phụ: “Ngồi bên cạnh tôi.”

Chu Nịnh Nịnh: “...Được.”

Sau khi Chu Nịnh Nịnh lên xe mới phát hiện, phía sau có một người đang nằm...

Cô ngấn người nhìn, sau đó lại nhìn về phía Lục Cận Tâm, đưa tay chỉ chỉ phía sau, đến gần anh, hạ thấp giọng hỏi: “Người kia... Là Tô tiên sinh sao?”

Lục Cận Tâm gật đầu, giọng nói vẫn khàn khàn như trước: “Ừ, không cần để ý đến cậu ta.”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Chu Nịnh Nịnh nhìn khuôn mặt tuấn tú có chút mệt mỏi của anh, đáy mắt có màu xanh nhàn nhạt, ngay cả râu ria cũng xuất hiện, nhưng mà... Thoạt nhìn khá gợi cảm...

Thì ra giọng nói khàn khàn giống bị cảm là vì quá mệt mỏi, Chu Nịnh Nịnh có chút ngượng ngùng hỏi: “Có phải mấy hôm nay các anh đều tăng ca không?”

Lục Cận Thâm gật đầu, hai ngày trước phương án đề xuất cho hạng mục mới không ổn, mấy hôm nay bọn họ vội vàng họp lại để nghiên cứu và thảo luận, ghi chép số liệu cẩn thận lại một lần nữa, tối hôm qua còn thức suốt cả đêm, hơn ba giờ chiều mới kết thúc.

Công việc quá nhiều.

Chu Nịnh Nịnh quay đầu nhìn về phía Tô Gia Trạch đang ngủ đến mức không màng hình tượng ở phía sau, nhất thời cảm thấy áy náy, cô hạ giọng: “Các anh nên về nghỉ ngơi đi, tôi thấy anh cũng mệt đến chết rồi.”

Lục Cận Thâm như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, thấp giọng trấn an: “Không sao, trước khi nghỉ ngơi cũng phải lấp đầy bụng đã.”

Dù nói thế nhưng cô vẫn cảm thấy có chút ngại ngùng, Chu Nịnh Nịnh cúi đầu không nói lời nào.

Lục Cận Thâm đang chuyên tâm lái xe thì nhìn cô một cái, bộ dáng cúi đầu ủ rũ của cô khiến cho anh rất muốn đưa tay xoa đầu cô, sau đó vuốt mái tóc mềm mại của cô.

Không được manh động, nhịn xuống.

Lần này không đến trung tâm mà là đi về phía Đông thành phố, lát sau xe dừng lại tại một nơi gọi là “Ấm thực Đàm gia”, sau khi xe dừng lại, Lục Cận Thâm nói với Chu Nịnh Nịnh: “Đến trước cửa đợi tôi.”

Chu Nịnh Nịnh nghe lời đi từ nơi gửi xe đến cửa nhà hàng đợi anh.

Một phút sau, Lục Cận Thâm xuống xe, lịch sự tao nhã, sắc mặt bình thường.

Hai phút sau, Tô Gia Trạch vuốt vuốt mái tóc lộn xộn vì ngủ, bước xuống xe, cười với Chu Nịnh Nịnh: “Thật ngại quá, vừa rồi tôi ngủ thiếp đi,

không làm gì sai chứ?”

Chu Nịnh Nịnh mím môi: “Tôi nghe thấy anh ngáy.”

Tô Gia Trạch ho nhẹ hai tiếng: “Đi, ăn cơm thôi, ăn no xong rồi về nhà ngủ.”

Nói thật, đây là lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh ăn cơm cùng hai người đàn ông, hơn nữa còn là hai... Gọi chung là chủ nợ đi, cô còn nợ người ta 400 tệ, ăn hai bữa cơm của người ta, cô biết chi phí phải trả lần trước ở “Thực khách” là bao nhiêu, lần này ăn ở đây tuyệt đối không ít hơn “Thực khách”.

Hai bữa cơm này, đối với cô mà nói là món hời lớn... Dù sao cô cũng chỉ bồi thường phí sửa chữa 400 tệ.

Chu Nịnh Nịnh nghĩ vậy, liền thấy rất lúng túng, sớm biết vậy đã kiểm soát không tới, ăn xong bữa cơm này phải kết thúc thôi...

Lúc gọi món, Lục Cận Tâm đẩy thực đơn đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Thích ăn gì thì gọi.”

Chu Nịnh Nịnh lắc đầu: “Không, tôi không gọi đâu, các anh gọi đi, tôi không kén ăn.”

Cô không phải rụt rè, mà là cảm thấy ăn bữa cơm này đã đủ ngưỡng ngùng rồi, cứ để bọn họ gọi gì thì cô ăn nấy.

Lục Cận Tâm nhượng mảy, trong giọng nói mang theo ý cười: “Không biết tại sao tôi cứ nhớ em rất sành ăn, gọi món cũng không cần xem thực đơn.”

Cô đã bị gán danh hiệu tham ăn rồi sao? Chu Nịnh Nịnh ho nhẹ: “Là do... Trùng hợp nhớ được vài món thôi...”

“Thật sao?” Giọng điệu như thế rõ ràng là không tin.

Tô Gia Trạch chống cằm híp nửa mắt nhìn hai người đối diện: Làm ơn nhanh lên đi! Ông đây còn phải về nhà ngủ nữa! Không có thời gian cho mấy người tình chàng ý thiếp đâu!

“Tôi đi toilet một lát, anh cứ từ từ gọi.” Chu Nịnh Nịnh ảo não chạy ra.

Chờ cô quay lại, Lục Cận Thâm đã gọi món xong, anh đứng dậy đi về phía toilet.

Đồ ăn bưng lên bàn, Chu Nịnh Nịnh len lén vui vẻ một chút, những món Lục Cận Thâm gọi đều là món cô thích, đáy lòng cô khẽ nhảy nhót.

Lúc ăn được một nửa, Lục Cận Thâm hơi nghiêng về phía đối diện, nhẹ giọng nói với cô: “Em còn có một phần điểm tâm ngọt Ý Thiên nữa.”

Hả? Hai mắt Chu Nịnh Nịnh sáng lên, trong giọng nói mang theo vài phần mềm mại ngoài ý muốn: “Anh gọi cho tôi sao?” Lục Cận Thâm thản nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, ý tứ trong mắt rõ ràng là “Ngoài tôi ra thì còn có người khác sao?”

Tô Gia Trạch: Khụ khụ, tôi không phải là người sao.

Lần trước phần điểm tâm ngọt kia cô đã mang về cho ông Chu ăn, Chu Nịnh Nịnh hoàn toàn không được một miếng, lần này có thể ăn thì quá tuyệt vời, mắt cô cong lại như trăng non, trên khuôn mặt trắng nõn hé ra nụ cười ngọt ngào: “Cám ơn.”

Lục Cận Thâm gật đầu, lại muốn vuốt tóc cô nói một tiếng: “Ngoan”.

Bởi vì có Lục Cận Thâm nhắc nhở, Chu Nịnh Nịnh không ăn quá no giống như lần trước, chừa một vị trí trong dạ dày mình cho món điểm tâm

ngọt kia, cuối cùng bữa cơm bắt đầu trong sự xấu hổ, kết thúc trong vui mừng.

Sau khi ăn xong, nhân vật bị làm lơ Tô Gia Trạch chủ động nói: “Nịnh Nịnh tiểu thư, tôi về nhà nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa anh ta đưa cô về nhà là được rồi, hôm nay quá mệt mỏi nên tinh thần không tốt lắm, khiến cô chê cười rồi, lần sau tôi lại mời cô ăn cơm.”

Còn có lần sau sao! Chu Nịnh Nịnh vội vàng lắc đầu: “Không cần không cần, hôm nay đã ăn đủ rồi, không cần lần sau đâu...”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt cất giọng khàn khàn xen vào: “Hôm nay ăn no, còn có ngày mai, mỗi ngày em đều cần phải ăn cơm.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Rõ ràng là cô không phải có ý đó...

Tô Gia Trạch đi rồi, Lục Cận Thâm gọi phục vụ đến tính tiền, Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng than thở: “Không phải là Tô tiên sinh nói mời khách sao...” Bởi vì lần trước nói thế, mới không thể từ chối ăn bữa cơm này.

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn cô, giọng nói khàn khàn khêu gợi: “Thế nào? Tôi mời khách thì em không vui sao?”

Sao có thể xuyên tạc ý của cô đến vậy?! Chu Nịnh Nịnh lắc đầu: “Không phải, bởi vì lần trước anh ta nói mời khách, cho nên mới... Mới đến ăn cơm...”

Lục Cận Thâm im lặng nhìn cô, ánh mắt của người con gái đơn thuần này rất sạch sẽ, không có một chút tạp chất nào.

Anh nhìn không được giơ tay lên xoa bóp mi tâm, anh không muốn làm cho nó trở nên rõ ràng, sợ là sẽ dọa cô chạy mất, nhưng anh cảm thấy ý đồ của mình đã rất rõ rồi. Chẳng lẽ cô không cảm nhận được chút gì sao?

Chu Nịnh Nịnh nhìn anh xoa bóp mi tâm, bộ dáng giống như là mệt chết, nhẹ nhàng nói: “Không phải là anh mệt lắm sao? Chúng ta đi thôi, anh về sớm một chút để còn nghỉ ngơi...”

Lục Cận Thâm đứng lên, khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh, chậm rãi nói: “Đi thôi, tôi đưa em về.”

Chu Nịnh Nịnh như một cô vợ bé nhỏ đi theo phía sau anh xuống lầu, từ lâu ba đi xuống liền liên tục suy nghĩ nên lấy cớ gì để bỏ trốn. Đi đến cửa nhà hàng, Chu Nịnh Nịnh chọn cái cớ tốt nhất, cô nhỏ giọng đi đến trước mặt anh: “Có chuyện này... Lục tiên sinh, tôi thấy là anh mệt lắm rồi, để tôi gọi taxi về cũng được, anh nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Lục Cận Thâm quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt qua cô, ngữ khí không tốt: “Yên tâm, tôi chắc chắn có thể đưa em về nhà an toàn, không mệt đến nỗi gây ra tai nạn đâu.”

Cô không phải có ý này!

Cô quan tâm, người đàn ông này lại không cần...

“Lại đây.” Lục Cận Thâm thấp giọng nói, âm thanh rất khàn.

“...” Chu Nịnh Nịnh ngoan ngoãn theo sau.

Sau khi lên xe, Chu Nịnh Nịnh vẫn còn ôm chút hi vọng nói: “Tôi phải về trường học, không phải về nhà, hơi xa, nếu không thì tôi gọi xe về cũng được, bây giờ vẫn còn phương tiện công cộng mà.”

Lục Cận Thâm nhíu mày: “Còn chưa khai giảng, em đến trường làm gì?”

Chu Nịnh Nịnh giải thích: “Tôi có bạn cùng phòng ở một mình trong ký túc xá, tôi đến ở cùng cô ấy.”

Lục Cận Tâm hiểu rõ, nỗ lực bắt đầu chạy, nhắc cô: “Thắt dây an toàn vào.”

Sao lại dùng hành động cự tuyệt ý muốn của cô? Chu Ninh Ninh yên lặng thắt dây an toàn...

Xe chạy thẳng một mạch, Chu Ninh Ninh không biết nói gì, ngón tay đan xen nhau đặt trên đùi, khi đèn đỏ, Lục Cận Tâm quay đầu nhìn cô, đường cong cổ khi cô cúi đầu rất mềm mại, đèn đường xuyên qua cửa kính xe chiếu lên làn da trắng của cô, ánh sáng nhạt dịu nhẹ.

Lục Cận Tâm bỗng nhiên miết môi, không biết xấu hổ nói ra một yêu cầu: “Tôi hơi buồn ngủ, em hát một bài để nâng cao tinh thần cho tôi đi.”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu: “...” Lục tiên sinh, anh nói gì?

Lục Cận Tâm hờn hờ lặp lại một lần nữa: “Tôi hơi buồn ngủ, em hát một bài để nâng cao tinh thần cho tôi đi.”

Haizz! Đã nói anh về nhà ngủ đi! Anh lại muốn ra vẻ phong độ! Ra vẻ để bây giờ ảnh hưởng đến tính mạng thế này! Chu Ninh Ninh thật sự muốn phát điên, nhưng mà... Tính mạng phụ thuộc vào ông trời! Cô khẽ run nói: “Anh tuyệt đối đừng ngủ... Nếu không anh đừng lái xe nữa, chúng ta dừng lại ở bên đường đi, sau đó anh về nhà, tôi tự ngồi xe quay về trường.”

Bộ dạng kích động của cô thật sự rất đáng yêu, Lục Cận Tâm bật cười: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, em đừng căng thẳng, tôi sẽ không để em gặp chuyện không may.”

Cô nhẹ nhàng nói: “Vậy sao anh nói anh muốn ngủ...”

Thực ra không hề, có cô bên cạnh, anh hoàn toàn tỉnh táo, nhưng vì để đạt được mục đích của mình, Lục Cận Tâm vẫn nói: “Một chút, nên nếu em hát cho tôi nghe, tôi có thể tỉnh táo hơn.”

Chu Nịnh Nịnh đề nghị: “Có thể bật radio...”

Lục Cận Thâm từ chối: “Radio càng gây buồn ngủ, em hát đi.”

Đây quả nhiên là mặt dày... Nhưng mà Chu Nịnh Nịnh không có cách nào từ chối...

Cô trầm mặc một chút, nói: “Để tôi nghĩ xem nên hát cái gì để có thể làm cho anh phấn chấn hơn.”

“A! Tôi nghĩ ra rồi!” Cô hưng phấn kêu một tiếng.

Chu Nịnh Nịnh ho hai tiếng, thật sự hát lên, tràn đầy hào khí: “Sông Hoàng Hà chảy về phía Đông! Ngôi sao trên trời hợp thành sao Bắc Đẩu! Hei... Hei hợp thành sao Bắc Đẩu! Sinh tử chi giao bằng một chén rượu! Bất phân biển trời bằng một chén rượu! Đã nói đi là sẽ đi! Anh có, tôi có, tất cả đều có! Hei... Hei tất cả đều có!”

Lục Cận Thâm nghe thấy không nhịn được cười, ý cười nồng đậm trong đáy mắt, cô đáng yêu hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Nghe thấy anh cười, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt dừng lại: “Đừng cười tôi...”

Đáy mắt Lục Cận Thâm mang ý cười, nụ cười ở khóe môi vẫn không thu lại: “Được, không cười, em hát tiếp đi.”

Ồ lừa đảo! Rõ ràng là vẫn cười! Chu Nịnh Nịnh đỏ cả mặt và tai, nhưng mà vẫn tiếp tục hát, âm thanh không còn mười phần hào khí như trước, rõ ràng nhỏ đi nhiều: “Trên đường gặp chuyện bất bình! Đáng ra tay thì sẽ ra tay! Gió lửa bao trùm lấy Cửu Châu!”

Trước mặt một người đàn ông ung dung tuấn tú lại đi hát “Hảo hán ca”, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy cô đã không còn mặt mũi nữa...

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hành Động Vô Lễ

Mặc dù trước đó hình tượng của cô đã bị mất nhưng có thể tưởng tượng được, chắc chắn rằng bây giờ Lục Cận Thâm đang xem cô là một trò cười...

Hu hu hu, cô không phải là trò cười mà!

Hát xong, Chu Nịnh Nịnh cúi đầu chìm đắm trong nỗi bi thương của mình, nhất định vừa rồi đầu cô đã bị kẹp vào cửa nên mới chịu hát cho Lục Cận Thâm nghe...

Xong rồi xong rồi! Bây giờ bài hát “Hảo hán ca” vẫn còn tự động phát lên trong đầu cô...

Hu hu hu! Hy vọng Lục Cận Thâm không trêu chọc cô nữa... TaT!

Lục Cận Thâm thỏa mãn nghe xong một bài hát, trong tâm trí quả thật vẫn còn nhớ đến bộ dáng của cô lúc hát, khoe miệng vẫn cong lên, chẳng qua là cô nàng bé nhỏ bên cạnh anh hát xong rồi không thềm lên tiếng nữa, anh nghiêng đầu nhìn lại thấy cô cúi đầu ngoan ngoan trầm tư, đột nhiên anh lại muốn... Giơ tay xoa đầu cô!

Vừa rồi cô hùng hồn hát lên bài “Hảo hán ca”, không khí trong xe như thời tiết đầu thu, độ ẩm vừa phải như vậy, làm cho người ta không thể nhịn được mà luyến tiếc khoảng thời gian đó.

Anh yên lặng giảm tốc độ xe lại, mong thời gian trôi qua chậm một chút, chậm thêm một chút nữa...

Qua vài phút đồng hồ, Chu Nịnh Nịnh tự mình rút ra kết luận dựa vào tình hình thực tế, lặng lẽ dùng mắt quét về phía người nào đó, phát hiện miệng anh khẽ nhếch, quả nhiên là còn cười!

Nếu cười vui như vậy, cũng không thể khen cô sao... Khen cô hát không tồi thì sẽ chết sao...

Lục Cận Thâm như nhìn thấu được lòng cô, anh cười nhẹ nói: “Hát không tồi, hát thêm một bài nữa đi.”

...Vô si!

Chu Nịnh Nịnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Không hát, tôi thấy bây giờ anh đã tỉnh táo rồi.”

Được rồi, Lục Cận Thâm biết cô không được tự nhiên, cũng không gây khó xử cho cô nữa, chỉ là không nhịn được cười nhẹ một tiếng.

Lúc anh cười mang theo tiếng khàn khàn nhè nhẹ, rất dễ nghe, Chu Nịnh Nịnh nghĩ hẳn là khi anh hát âm thanh sẽ rất tuyệt, cô quay đầu nhìn anh: “Nếu không thì anh hát đi, ca hát cũng có thể giúp nâng cao tinh thần.”

Lục Cận Thâm trực tiếp từ chối: “Tôi không thích hát.”

Chu Nịnh Nịnh lặng lẽ lên tiếng trong lòng: Không thích Lucky, không thích ăn ngọt, không thích ca hát, Lục tiên sinh, thứ anh không thích thật là nhiều...

Một lát sau, cuối cùng Chu Nịnh Nịnh cũng phát hiện xe đi rất chậm, bên cạnh đã có rất nhiều xe vượt qua bọn họ, cô vội vàng xoay người nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh đầy cảnh giác, thấy hai mắt anh nhìn thẳng về phía trước, không tồi... Cô nghĩ là anh đang buồn ngủ nên mới chạy chậm như vậy.

Cô hỏi: “Tại sao lại chạy xe chậm như vậy?”

Anh hỏi lại: “Em thích chạy nhanh à?”

Cô: “Không phải... Chỉ là nhìn thấy bên cạnh có rất nhiều xe đã vượt qua chúng ta rồi, giống như chúng ta đi quá chậm vậy.”

Lục Cận Thâm mới ừ một tiếng, vẫn thong thả duy trì tốc độ như trước, lại nói thêm một câu: “Như vậy mới an toàn.”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng nói: “Được, vậy anh cứ chạy chậm rãi, tôi không vội.”

Dù sao bây giờ vẫn còn sớm, Trịnh Thiến Thiến chắc là không về sớm như vậy.

Lộ trình thực ra chỉ có 40 phút, Lục Cận Thâm kéo dài thành 1 tiếng 10 phút mới đến đại học Z, lúc này đã gần chín giờ, Chu Nịnh Nịnh nói xe của Lục Cận Thâm là xe bên ngoài không thể đi vào, trừ khi có học sinh nhận là xe của người nhà hoặc có giấy thông hành thì chiếc xe mới có thể vào, nhưng hôm nay cô không mang thẻ học sinh, cho dù có mang theo cũng không chứng minh được anh là người nhà... Chu Nịnh Nịnh kêu anh dừng xe ở cửa, tự cô đi vào là được rồi.

Lục Cận Thâm lại nói: “Tôi đưa em vào, vừa có thể xuống xe đi dạo cho tỉnh táo một chút.”

Anh vừa nói đến tỉnh táo, Chu Nịnh Nịnh cũng không dám ngăn cản, ngoan ngoãn đi theo anh đến chỗ đậu xe.

Ngoài cửa đại học cũng không thể đỗ xe lâu, Lục Cận Thâm tìm một chỗ gửi xe xong thì lúc đó đã qua chín giờ. Hai người xuống xe chậm rãi đi đến cổng trường học, Tây Môn là một con đường nằm trong khuôn viên trường, hai bên có rất nhiều quán ăn vặt, tuy rằng nghỉ hè nhưng học sinh ở

lại thành phố B cũng không ít, phần lớn ngủ lại ở nhà trọ, nên có người đi qua đi lại cũng có thể coi như náo nhiệt rồi.

Hai người sóng vai cùng đi, Chu Nịnh Nịnh đi bên cạnh Lục Cận Thâm cao 1m89 cảm thấy mình thật là nhỏ bé... Cô yên lặng xê dịch một chút, kéo rộng khoảng cách giữa anh và mình.

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn một cái, có chút bất mãn nhưng không nói gì.

Khuôn viên đại học Z rất rộng, đi theo đường Tây Môn đến ký túc xá của Chu Nịnh Nịnh mất khoảng 20 phút, người đi trên đường này cũng không nhiều. Đi theo đường trong vườn trường, gió đêm thổi qua người rất thoải mái, có lẽ là vì thanh tịnh, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy không khí so với trước kia tốt hơn nhiều...

Gió lướt nhẹ qua lá cây gây tiếng xào xạc, bầu trời điểm đầy sao, ánh trăng mềm nhẹ như một tấm vải mỏng, bên cạnh còn có soái ca làm bạn. Chu Nịnh vừa đi vừa nghĩ, cô và anh lại cùng nhau tản bộ, lần này còn là ở trong trường.

Chu Nịnh Nịnh nghiêng đầu hỏi người bên cạnh: “Có phải lâu rồi anh chưa trở lại trường không?”

Lục Cận Thâm chậm rãi nói: “Ừ, lâu lắm rồi.”

Sau đó Chu Nịnh Nịnh lại tò mò về tuổi anh: “Vậy năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“28.” Anh nói.

Không biết có phải do tâm tình muốn gây rối hay không, Chu Nịnh Nịnh đột nhiên rất tò mò về người đàn ông bên cạnh, có rất nhiều vấn đề

muốn hỏi... Nhưng mà vẫn phải nhịn xuống, người đàn ông này chắc chắn không thích người khác hỏi nhiều vấn đề về anh đâu.

Đi qua thư viện, lại phải đi qua một khu rừng nhỏ, giữa trưa hôm nay có một trận mưa, khu rừng nhỏ này không có nhiều người đi qua, sau cơn mưa vẫn còn đọng lại không khí tươi mát, mặt đất có mùi hương rất dễ chịu, hai bên đều là lùm cây, ánh đèn vàng ấm áp xuyên qua cành lá chiếu lên mặt đất, tạo thành những đường viền quanh hai cái bóng lớn của anh và cô.

Không nghi ngờ gì, đây là thánh địa của các cặp đôi, sau khi khai giảng, đi qua nơi này, chắc chắn sẽ không cẩn thận nhìn thấy vài cặp tình nhân đang thân mật ở đây.

Lúc này, nơi này thuộc về anh và cô, Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn thấy người con gái đang im lặng nhìn xuống mặt đường, anh thích cô, mà giờ phút này, tại bầu không khí tốt đẹp này, anh rất muốn nói với cô điều gì đó... Anh đã nhiều lần xúc động muốn làm điều gì đó với cô.

“Đáng ghét...”

Bầu không khí im lặng đang tốt đẹp đột nhiên bị một giọng nữ phá vỡ, Lục Cận Thâm dừng chân một chút, Chu Nịnh Nịnh cũng sững sờ dừng bước ngay tại chỗ, hai người theo bản năng đi về nơi phát ra tiếng động.

Phía sau lùm cây cách đó khoảng mười thước có một đôi tình nhân, nữ sinh đột nhiên hờn dỗi trách một tiếng “Đáng ghét”, sau đó đi vài bước về phía trước, nam sinh lập tức đuổi theo giữ chặt nữ sinh, ôm vào lòng, cúi đầu hôn.

Nam sinh này bị giận dỗi rồi.

Đôi tình nhân này hôn nhau đến mức khó mà chia cắt được, khoảng cách cũng không xa, mà khu rừng nhỏ này lại yên ắng đến như vậy, tiếng

“Đừng...” nho nhỏ của nữ sinh đều có thể mờ mờ ảo ảo truyền vào tai, không khí trong nháy mắt liền nóng lên hừng hực.

Không được, Lục Cận Tâm nhanh chóng đẩy lùi ngọn lửa trong lòng mình, anh cúi đầu nhìn người con gái phía trước, lại phát hiện cô đang đứng ngốc đờ nghiêng đầu nhìn đôi tình nhân, môi hơi hở ra, ánh mắt nhìn chăm chăm không chớp.

Lục Cận Tâm cảm thấy hơi khô miệng, anh nâng tay xoa trán để ổn định tinh thần, sau đó vươn tay che mắt cô, giữ cho đầu cô thẳng, sau đó vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, bàn tay ấn đầu cô về phía mình, dùng thân thể mình che khuất tầm mắt của cô, giọng nói trầm thấp: “Đừng nhìn chuyện xấu.”

A a a a... Lúc này Chu Nịnh Nịnh mới phản ứng lại, hóa ra bên cạnh còn có anh! Vừa rồi cô lại ngốc nghếch dừng lại xem người ta hôn...

Chu Nịnh Nịnh vội vàng muốn giải thích, lại nghe nữ sinh bên kia nhỏ giọng khẩn trương nói: “Có, có người...”

Nam sinh kia nói: “Đừng sợ, bây giờ đang nghỉ hè, rất ít người, bọn họ không nhìn thấy chúng ta, cũng không nhận ra em đâu...”

Chu Nịnh Nịnh rất muốn khóc... Hu hu, cô không chỉ thấy được! Mà còn nhận ra được!

Giọng nói kia, dáng người kia, còn có cái váy nữ sinh kia đang mặc trên người... Là do cô đi mua cùng với cô ấy! Nữ sinh kia không phải là Trịnh Thiến Thiến sao?!!

Không phải cô ấy nói là ăn cơm rồi đi xem phim sao?? Tại sao lại trốn ở chỗ này hôn bạn trai!!!

Đã thế lại còn bị cô bắt gặp...

Tất cả mọi chuyện xảy ra khiến cho mặt Chu Nịnh Nịnh cảm giác như bị thiêu đốt, cô vội vàng kéo tay Lục Cận Tâm đi về phía trước, anh nói đừng nhìn chuyện xấu, đừng nhìn chuyện xấu, đừng nhìn chuyện xấu,... Vậy thì chạy nhanh lên!

Ở trong trường học, nhìn thấy người ta hôn là chuyện bình thường, người khác dám hôn nhau vài lần ở nơi công cộng, cô cũng dám xem trộm vài lần, nhưng mà cùng một người đàn ông nhìn chăm chăm như vậy thật là không ổn!

Anh anh anh... Chắc chắn anh đang cảm thấy cô là một nữ lưu manh...

Đã là trò cười bây giờ còn là nữ lưu manh...

Chu Nịnh Nịnh đi rất nhanh, nhưng Lục Cận Tâm sai một bước chân lớn liền đuổi kịp cô, anh cúi đầu nhìn về phía hai bàn tay đang nắm lấy nhau, cười trầm thấp, bàn tay đảo ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, Chu Nịnh Nịnh dừng bước một chút.

Cuối cùng cũng đi qua khu thánh địa, đi tới đoạn đường sáng hơn, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt rút bàn tay của mình ra.

“Vừa rồi, do tôi nhận ra người quen... Cho nên mới bất ngờ...” Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng giải thích, hu hu hu, hy vọng có thể cứu lấy một chút hình tượng.

Nhờ vào ánh trăng và đèn đường, Lục Cận Tâm nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh cố gắng nhịn cười, thấp giọng nói: “Không sao, mấy cặp tình nhân thân mật ở nơi công cộng là chuyện bình thường, đi đâu cũng thấy.”

Chu Nịnh Nịnh vẫn cảm thấy xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng: “Vâng...”

Ngoan như vậy, thật khiến cho người khác muốn bắt nạt...

“Đi thôi, tôi đưa em về kí túc xá.” Lục Cận Thâm nghiêng đầu không nhìn cô, tiến hai bước về phía trước.

“Được...” Chu Nịnh Nịnh giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh.

Lục Cận Thâm nhìn bóng của hai người trên mặt đất, một thấp một cao, một trước một sau.

Anh dừng bước, chờ cô đi đến bên mình.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mất Ngủ

Editor: Vịt

Beta: Tử Dương

Trong ký túc xá phòng 613, Chu Nịnh Nịnh ngồi ngây ngốc trước bàn một mình, tim còn đập thành thịch, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng mở ra, Chu Nịnh Nịnh sợ tới mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, cô còn tưởng rằng trái tim đang đập thật nhanh của mình sẽ không chịu nổi nữa!

Quay đầu nhìn lại, thấy Trịnh Thiến Thiến đã trở về.

Nhìn đôi môi nhỏ bị sưng, khuôn mặt mềm mại đỏ bừng trông thật xinh đẹp, Chu Nịnh Nịnh bỏ qua cho cô... Lại nhìn đến tổng thể khuôn mặt ngưỡng ngùng của cô ấy.

Trịnh Thiến Thiến giống như có tật giật mình, lau lau miệng mình, cười hai tiếng: “Ninh Nịnh, cậu trở về khi nào vậy, sao không nhắn tin cho tớ biết?”

Vì biết cậu đang bận hôn hít với bạn trai nên mới không muốn quấy rầy! Chu Nịnh Nịnh liếc cô ấy một cái, cười hai tiếng thật nham hiểm: “Vừa rồi tớ... Nhìn thấy cậu.”

Vẻ mặt Trịnh Thiến Thiến căng thẳng hỏi: “Hả? Ở đâu?”

Chu Nịnh Nịnh cố ý kéo dài giọng: “Ờ... Khu rừng nhỏ phía bên kia thư viện.”

Trịnh Thiến Thiến che mặt: “Hu hu hu... Chẳng lẽ cậu thấy hết rồi sao?”

“Tớ cũng không ngờ sẽ như vậy.” Chu Nịnh Nịnh cũng che mặt.

Nhìn mấy cặp tình nhân hôn nhau nồng nhiệt trên đường đều không cảm thấy gì, nhưng mà gặp được bạn tốt trốn ở khu rừng nhỏ thân mật với bạn trai, bình tĩnh thế nào cũng cảm thấy có phần xấu hổ, đặc biệt cô nàng Trịnh Thiến Thiến này lần đầu tiên yêu đương, Chu Nịnh Nịnh lại vô cùng trong sáng, cũng chưa biết yêu.

Còn nữa... Không phải chỉ có một mình Chu Nịnh Nịnh nhìn thấy, bên cạnh cô còn có một người đàn ông tuấn tú lạnh lùng, cái này giống như một cặp nam nữ cùng nhau xem phim, sau đó thấy được cảnh... Trước màn ảnh liền sinh ra bầu không khí vi diệu.

Hai người đều che mặt, sau đó ngậy thơ nhìn đối phương qua khe hở, đột nhiên Chu Nịnh Nịnh nhớ tới một chuyện, buông hai tay xuống nhìn xung quanh, chất vấn nói: “Bạn học Thiến Thiến! Đồ ăn khuya đâu! Không phải cậu nói hôm nay mang đồ ăn khuya về sao? Sau đó chúng ta vừa nói chuyện vừa ăn, đồ ăn khuya đâu?”

Khụ khụ, bạn học Thiến Thiến tiếp tục xấu hổ che mặt nói: “Quên rồi...”

Chu Nịnh Nịnh khinh bỉ cô: “Chỉ số thông minh của phụ nữ khi yêu đều là 0.”

Trịnh Thiến Thiến hừ một tiếng: “Chờ đến khi cậu yêu nói không chừng chỉ số thông minh còn là số âm!”

Cô yêu đương... Cô yêu đương với ai...

Trong đầu Chu Nịnh Nịnh đột nhiên hiện ra gương mặt mê người của Lục Cận Tâm.

Cô nhất định là bị anh dọa cho choáng rồi mới nhớ đến anh... Không tưởng tượng được một người đàn ông thoát nhìn như vậy mà lại thích xoa đầu con gái, thật là kỳ cục!

Tối nay anh đã xoa đầu cô mấy lần? Ở khu rừng nhỏ một lần, trên đường đi xoa hai lần, sau đó đứng dưới ký túc xá lại đưa ma chường lên đầu cô, tổng cộng bốn lần.

Lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh không có cảm giác gì, bởi vì lúc ấy bị bất ngờ khi thấy bạn tốt chơi trò hôn nhau với bạn trai, lần thứ hai tim cô liền đập chậm nửa nhịp, đỏ mặt hỏi: “Anh, anh sờ đầu tôi để làm gì...” Lục tiên sinh, động tác thân thiết như vậy phù hợp với mối quan hệ của chúng ta sao?

Giọng nói khàn khàn của Lục Cận Tâm vang lên: “Vừa rồi sờ thử một lần, cảm thấy tóc em rất mềm.”

Vậy cảm thấy mềm mại thì có thể sờ loạn lên được sao? Chu Nịnh Nịnh không biết bản thân có nên cự tuyệt “Không được sờ lung tung” hay không.

Lần thứ ba, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt cúi đầu, chỉ là xoa đầu... Chắc là không có gì đâu...

Ở dưới ký túc xá, tâm trạng Lục Cận Tâm dường như rất vui vẻ, khoe miệng cong lên: “Chiều thứ hai tôi đến đón Lục Hi Dịch tan học, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Tại sao lại muốn cùng nhau ăn cơm! Chu Nịnh Nịnh: “Tại sao?”

Tại sao ư...Đôi mắt trầm tĩnh của Lục Cận Thâm chuyên chú nhìn cô, ánh đèn đường ấm áp hai bên ký túc xá chiếu lên thân hình tuấn tú của anh, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy ánh mắt như bị thiêu đốt, cúi đầu không dám nhìn mắt anh, mũi chân vẽ vẽ trên mặt đất.

Loại không khí này sẽ làm cô đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, thành thịch thành thịch...

Ngay sau đó, anh ngẩng đầu xoa mái tóc mềm mại của cô, động tác rất nhẹ, vô cùng thân thiết: “Ngoan đi, thứ hai nhớ xuống sớm một chút.”

Mặt càng đỏ hơn, tim tiếp tục đập thành thịch thành thịch...

“Đừng ngây ra đó làm gì!” Vốn dĩ hai người đang nói chuyện, Trịnh Thiến Thiến phát hiện đột nhiên Chu Nịnh Nịnh ngây ngẩn ra đó, đứng lên đi qua vỗ vào đầu cô.

Chu Nịnh Nịnh hoàn hồn, sau đó đánh vào tay cô: “Sao lại sờ đầu tớ lung tung!”

“Sao lại thế à? Bộ trước đây tớ ít sờ lắm sao?” Trịnh Thiến Thiến lại hung hăng chà xát tóc cô một phen.

Mái tóc mềm mại của Chu Nịnh Nịnh bị xoa đến rối tung, khuôn mặt chưa hết đỏ... Trịnh Thiến Thiến nghi hoặc: “Không phải chứ... Tớ chỉ vừa xoa nhẹ đầu cậu, cậu có cần phải thẹn thùng như vậy không? Cậu, có phải cậu có tình cảm không thuần khiết với tớ không...”

Chu Nịnh Nịnh đánh vào cánh tay cô một cái nữa: “Cậu cảm thấy có khả năng đó sao?”

Trịnh Thiến Thiến vui vẻ nói: “Tớ có bạn trai rồi, cho dù cậu muốn thì cũng không thể đâu.”

“Ba”, lại bị đánh.

Buổi tối, hai người nằm chung trên một giường nói chuyện phiếm, bạn trai của Trịnh Thiến Thiến vốn dĩ là học sinh năm ba của đại học Q, lớn hơn cô ấy bốn tuổi, hai người là đồng hương, về quê nghỉ hè cùng chuyến bay, còn ngồi bên cạnh, lúc cô ấy ngồi xuống anh ta còn cười với cô, cô ấy cũng cười với anh ta, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau khi xuống máy bay lúc lấy hành lí, hành lí của Trịnh Thiến Thiến khá nặng, cô cố hết sức nâng nó lên, chàng nam sinh kia rất lịch sự tiến đến giúp đỡ.

Trịnh Thiến Thiến nói, đây là một khởi đầu rất tốt đẹp, ấn tượng với nam sinh kia rất tốt, lại còn cùng quê hương, trong thời gian một tháng liền phát triển thành tình yêu, nói nhanh cũng không quá nhanh, quan trọng là... Cảm thấy tốt là được rồi.

Khởi đầu tốt đẹp là như vậy sao? Chu Nịnh Nịnh nhớ đến lần đầu tiên gặp Lục Cận Tâm, một chút tốt đẹp cũng không có...

Aizzz, sao cô lại nhớ đến anh chứ, chẳng qua anh chỉ sờ đầu cô như vật nuôi thôi, chắc chắn cô đã nghĩ nhiều rồi! Chu Nịnh Nịnh nhanh chóng nhắm mắt, ngủ!

Sao lại không ngủ được thế này...

Lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh mất ngủ, ngay cả trước khi thi vào đại học cô cũng không bị mất ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Nịnh Nịnh mang theo đôi mắt gấu trúc về nhà. Về đến nhà, ông Chu liếc cô mấy lần, sau đó hừ hừ: “Tối qua đã làm gì, nhìn đôi mắt có quầng thâm của con kìa.”

Làn da Chu Nịnh Nịnh rất trắng, trắng như quả trứng gà vậy, vì thế đôi mắt thâm đen của cô trở nên rất nổi bật, tối hôm qua nói chuyện phiếm với Trịnh Thiến Thiến tới khuya, sau đó lại mất ngủ, cô chỉ ngủ được vài giờ,

Trịnh Thiển Thiển hôm sau phải đi xe, sáu giờ sáng đã rời giường chuẩn bị đồ đạc, khiến cho cô không có cách nào ngủ được, cũng rời giường. Buổi sáng không cần soi gương cũng biết trên mắt có quầng thâm.

Đồng chí Chu ngài nghi ngờ điều gì? Chu Nịnh Nịnh vội vàng giải thích: “Tối hôm qua ở ký túc xá tán gẫu với Thiển Thiển đến khuya, sáng nay lại dậy rất sớm ạ.”

Qua vài giây, ông Chu có chút xúc động: “Nịnh Nịnh! Không phải bọn con nói chuyện yêu đương chứ?”

Chu Nịnh Nịnh kinh ngạc: “Không có! Ba... Sao ba lại nghĩ con nói chuyện yêu đương?”

Ông Chu hừ hừ: “Gần đây con thường xuyên ra ngoài ăn cơm.”

Thường xuyên sao? Tuần này cô chỉ đi có hai lần, nhưng mà... Hôm qua Lục Cận Tâm nói thứ hai sẽ đi ăn cơm, thứ hai... Khoan đã... Là ngày mai sao? Tính như vậy thì hình như là thường xuyên rồi.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lại Xoa Đầu Cô

Ông Chu rõ ràng đang vu khống con gái mình. Mạc Tú Trân từng kể cho Chu Nịnh Nịnh biết, đồng chí Chu lúc trẻ quả thật rất cứng đầu, thực chất là một anh chàng đẹp trai, nhưng mỗi ngày đều trưng bản mặt nguy hiểm của mình ra, khiến cho con gái nhà người ta nhìn thấy không dám lại gần, lúc đó nếu không phải do bà chủ động theo đuổi, sợ là bây giờ ông Chu sẽ là du côn cả đời chẳng ma nào thềm!

Sau khi sinh Chu Nịnh Nịnh, ông Chu lại càng dịu dàng đi không ít, con gái quả nhiên là tình nhân kiếp trước của ba, xứng trị được ông Chu.

Mà lúc này, đối diện với ánh mắt sáng ngời của ông Chu, Chu Nịnh Nịnh không hiểu sao lại hơi chột dạ, sau đó lại nhớ đêm qua mình thật sự không nói chuyện yêu đương, tại sao lại chột dạ chứ! Nghĩ như vậy, Chu Nịnh Nịnh liền bỏ nhào đến bên cạnh ông Chu, cười hì hì nói: “Ba, ba nghĩ đi đâu vậy chứ, chỉ là ra ngoài ăn cơm cùng bạn bè thôi mà.”

Ông Chu nâng cằm hừ nói: “Thật không? Không phải hẹn hò với nam sinh sao?”

Trên trán Chu Nịnh Nịnh hiện lên ba vạch đen, Lục Cận Thâm đã 28 tuổi, hơn nữa còn cực kì đẹp trai, dù là ngoại hình hay tính cách, đều đem lại cho người khác cảm giác rất thành thực, hoàn toàn không giống nam sinh một chút nào, được chứ?

Cô như con gà con mỗ thóc: “Thật mà! Thật như trâu châu vậy!”

“Tôi nói ông quản con cái chặt như thế này, lỡ như sau này con gái nó không có bạn trai thì sao?” Mạc Tú Trân xách theo cái túi đi vào trong phòng, tỏ vẻ ghét bỏ đồng chí Chu.

“Nói bậy, con gái tôi còn nhỏ, không nên tính chuyện yêu đương sớm như vậy, huống chi con gái tôi ngoan như thế này làm sao không thể có bạn trai để hẹn hò!” Ông Chu nói xong quay đầu hỏi Chu Nịnh Nịnh: “Đúng không, con gái?”

Chu Nịnh Nịnh nhìn ánh mắt chờ mong của ông Chu, yên lặng gật đầu, Mạc Tú Trân làm bộ buồn nôn: “Sang năm là 21 tuổi rồi, tuổi này tính chuyện yêu đương không phải bình thường sao?”

Chu Nịnh Nịnh lại yên lặng gật đầu, thật sự rất bình thường... Tối qua cô còn ảo tưởng một chút về việc yêu đương...

Vợ đại nhân đã làm ra bộ dạng như vậy, ông Chu chỉ biết yên lặng khép miệng, Mạc Tú Trân còn nói: “Nịnh Nịnh, con đừng nghe người ba bảo thủ kia, có đối tượng tốt thì đừng nên do dự, đừng ngại chủ động, đàn ông tốt thì phải nắm chặt lấy.”

Ông Chu: “...” Đồng chí Chu yên lặng nhớ tới năm đó chính mình bị tấn công... Vẫn còn nhớ...

Chu Nịnh Nịnh: “...” Năm đó mẹ cô thật dũng cảm!

Mạc Tú Trân lại dạy dỗ ông Chu một phen, như là con gái lớn rồi sẽ có dự tính của mình, không được quản nhiều, ông Chu bị vợ giáo huấn liên ngoan ngoãn im lặng.

Chu Nịnh Nịnh cùng ông Chu xem TV một lúc, cuối cùng buồn ngủ không chịu nổi mới trở về phòng, định ngủ suốt buổi chiều.

Thoáng cái đã tới buổi chiều thứ hai, Lục Hi Dịch đến học, rất vui vẻ gọi cô: “Cô giáo Nịnh Nịnh!”

Lần trước còn gọi là cô giáo Chu, sao lại biến thành cô giáo Nịnh Nịnh rồi? Chu Nịnh Nịnh nghi hoặc hỏi cậu ấy: “Sao không gọi là cô giáo Chu?”

Lục Hi Dịch cười hì hì: “Chú Trạch gọi cô là Nịnh Nịnh tiểu thư, em cũng gọi là cô giáo Nịnh Nịnh.”

Được thôi, thì ra là vậy.

Sau khi tan học, học sinh chậm rãi rời đi, Lục Hi Dịch không quên nhiệm vụ hôm nay, cậu thu dọn tập sách của mình sau đó đến trước mặt Chu Nịnh Nịnh, nhắc nhở cô: “Cô giáo Nịnh Nịnh, chú của em bảo cô xuống lầu cùng với em.”

Này... Ngay cả Lục Hi Dịch cũng bị dận dò trước rồi sao? Chu Nịnh Nịnh nghĩ, đợi lát nữa gặp cô sẽ nói là không thể đi ăn cùng họ, không biết được không...

Theo Chu Nịnh Nịnh, quan hệ của bọn họ cũng không thân thiết đến vậy, hơn nữa cách quen biết nhau hoàn toàn không hay, đột nhiên lại mờ mịt như vậy, mỗi lần được anh mời ăn cơm cô cũng rất ngượng ngùng, nhưng cô vẫn không thể hiểu được ý đồ không rõ ràng của Lục Cận Tâm, sau buổi tối “Tìm ra manh mối sự việc”, cô càng không hiểu hành động của Lục Cận Tâm là có ý gì...

Tóm lại, chuyện ăn cơm tối nay, Chu Nịnh Nịnh còn có phần phân vân.

Lúc này, di động trên bàn reo lên, Chu Nịnh Nịnh nhìn một cái, là một dãy số lạ, cô lễ phép nghe điện thoại: “A lô, xin chào, xin hỏi ai vậy?”

Bên kia trầm mặc một chút, Chu Nịnh Nịnh lại a lô một tiếng. Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông vang lên: “Tôi là Lục Cận Thâm.”

Thật là lạnh... Chu Nịnh Nịnh bị âm thanh lạnh lùng kia làm cho sợ run người, bên kia lại truyền đến tiếng của anh: “Tôi ở dưới lầu, em xuống dưới cùng Lục Hi Dịch đi.”

Sau đó, liền cúp điện thoại.

Sao cô lại cảm thấy anh không vui vẻ chút nào.

“Cô giáo Nịnh Nịnh, nhanh lên!” Lục Hi Dịch thấy Chu Nịnh Nịnh ngần người nhìn di động, nhin không được thúc giục một chút.

“Được rồi được rồi...” Chu Nịnh Nịnh nhanh chóng thu dọn xong mọi thứ.

Một lớn một nhỏ đi xuống lầu, Lục Cận Thâm vốn dĩ dựa vào cửa xe sai, bây giờ bước dài đi tới, nhận lấy dụng cụ vẽ tranh trên tay cô, thản nhiên nói: “Lại đây.”

Thật lạnh lùng...

Buổi tối hôm đó còn ôn nhu sờ đầu cô! Lục tiên sinh dịu dàng đi đâu rồi!

Chu Nịnh Nịnh nhìn anh bỏ đồ vào cốp xe, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, môi bạc hơi nhếch, khiến cho cô vốn dĩ muốn nói từ chối giờ lại không nói nên lời.

Lục Hi Dịch tự mình mở cửa ngồi vào ghế sau, Chu Nịnh Nịnh đưa nửa người vào, Lục Cận Thâm lại gọi cô: “Em ngồi phía trước.”

“Vâng.” Anh đã tự mình mở cửa xe, Chu Nịnh Nịnh đành im lặng chuyển từ ghế sau lên ghế trước.

Nghe lời quá đi, người nào đó hơi nhú mày một tí..

“Đưa di động của em cho tôi.” Sau khi lên xe, Lục Cận Tâm không lái xe ngay lập tức.

Chu Nịnh Nịnh sửng sốt một chút, sau đó ngoan ngoãn đưa ra, chỉ thấy ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh lướt trên màn hình di động của cô vài cái, nhanh chóng trả lại cho cô.

Làm cái gì vậy? Chu Nịnh Nịnh xem điện thoại trên tay mình, Lục Cận Tâm nghiêng đầu nhìn cô, thản nhiên nói: “Em không lưu số của tôi.”

“...” Cho nên khi này Lục tiên sinh không vui là vì chuyện này sao?

Xe lăn bánh, Chu Nịnh Nịnh mở nhật ký cuộc gọi gần đây nhất, thấy anh đã lưu số của mình thành ba chữ “Lục Cận Tâm”.

Cô nghiêng đầu tò mò nhìn anh một chút, lại phát hiện vẻ mặt anh luôn nhìn chăm chú về phía trước, giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh hơi nghiêng người nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Hả? Chu Nịnh Nịnh không có ý kiến, nói: “Ăn gì cũng được.”

Lục Hi Dịch ngồi ở phía sau lạnh lạnh nói: “Chú, cháu muốn ăn KFC.”

Lúc này Chu Nịnh Nịnh thông minh nên không nói nhiều, lại nghe người đàn ông bên cạnh có chút không kiên nhẫn nói: “Biết rồi.”

Anh đồng ý với Lục Hi Dịch sao? Cô tưởng anh sẽ từ chối...

Cho nên tối nay... Phải ăn KFC sao?

Bây giờ cô nói không thể ăn cơm với họ chắc còn kịp nhỉ...

Vừa nghĩ như vậy, Lục Cận Thâm đã chạy xe tới giao lộ, sau đó tìm chỗ đỗ xe.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy cửa hàng “KFC”.

Thật sự là phải ăn KFC...

Lục Cận Thâm dừng xe xong, nghiêng đầu nói với Chu Nịnh Nịnh: “Chờ tôi ở đây một chút.”

Hả? Chu Nịnh Nịnh đang tháo dây an toàn liền ngẩng đầu lên, hai mắt to trong suốt nghi ngờ nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi: Tại sao?

Bộ dáng cô mở to hai mắt nhìn vừa ngạc nhiên vừa dễ thương, Lục Cận Thâm cong khóe môi: “Tôi đi mua KFC cho Lục Hi Dịch, sau đó chúng ta đi ăn cơm, em chờ tôi ở trên xe.”

Cặp mắt to trong nháy mắt sáng lên, không phải ăn KFC rồi... Tốt quá. Cô sẽ ghi nhớ!

Chu Nịnh Nịnh cong mắt cười: “Được!”

Lục Hi Dịch phía sau hưng phấn đến nỗi nhào người về phía trước: “Cháu cũng đi! Chú, cháu muốn đi.”

Ánh mắt nhạt nhẽo của Lục Cận Thâm đảo qua, Lục Hi Dịch yếu ớt nói: “Cháu ở lại trên xe với cô giáo Nịnh Nịnh.”

Chu Nịnh Nịnh cúi đầu cười khẽ, mái tóc chảy xuống, che đi khóe miệng đang cong lên của cô, chỉ thấy lông mi dài nhẹ nhàng rung vài cái, Lục Cận Thâm cảm thấy đáy lòng mềm mại, giơ tay sờ đầu cô: “Đừng đi lung tung, tôi sẽ quay lại ngay.”

Cửa xe “Rầm” một tiếng rồi đóng lại, tim của Chu Nịnh Nịnh cũng nhẹ nhàng “thình thịch thình thịch”, lại sờ đầu cô...

Loại hành động thân mật này... Thật sự là làm cho tim cô có chút hoảng loạn...

Lại không nhịn được mà hoang tưởng!

Ở lâu hai KFC, Lục Cận Thâm bất đắc dĩ nhìn hàng người xếp dài trước mặt, thân hình cao lớn thon dài của người đàn ông tuấn tú đứng ở cuối hàng, ánh mắt lạnh nhạt như vậy, không hợp với không khí như thế này ở KFC.

Càng ngày càng nhiều ánh mắt tập trung trên người anh, Lục Cận Thâm suy nghĩ, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước.

Không có cách nào khác, đã lâu như vậy Lục Hi Dịch vẫn chưa được đến KFC, cậu bé muốn bỏ việc rồi.

Nhìn hàng người phía trước chậm rãi di chuyển, Lục Cận Thâm có chút nôn nóng, anh nhắn tin cho cô: “Có rất nhiều người, phải đợi rất lâu, em muốn ăn gì?”

Chu Nịnh Nịnh đang xem Weibo, thấy có tin nhắn liền mở ra xem, tưởng tượng ra dáng người cao lớn của anh đứng giữa đám đông, sau đó “phốc” cười một tiếng.

Cô trả lời anh: “Không sao, tôi còn phải chờ bụng để đi ăn cơm.”

Lục Hi Dịch nhào người về phía trước hỏi: “Cô giáo Nịnh Nịnh, cô cười cái gì vậy?”

Chu Nịnh Nịnh cười nói với cậu: “Chú của cậu nói KFC có rất nhiều người xếp hàng, phải đợi rất lâu.”

“À... Phải đợi rất lâu sao.” Đây mới là trọng điểm của Lục Hi Dịch.

Lục Cận Thâm nhìn thấy tin nhắn, khoe miệng cong lên, gương mặt tươi cười vui vẻ, cất di động đi.

Khoảng nửa tiếng sau, Chu Nịnh Nịnh thấy Lục Cận Thâm bước đi rất nhanh qua cửa kính xe, trên tay còn cầm theo một túi to.

Cô không nháy mắt nhìn chăm chăm, cho đến khi anh mở xe ra ánh mắt cô vẫn không xê dịch

“Xin lỗi, bắt em phải chờ lâu như vậy.” Anh nói với cô, đáy mắt có một tia áy náy.

“Không sao.” Cô cười cười.

“Chú.” Lục Hi Dịch chồm người tới gần, nhìn chăm chăm cái túi to.

Nét mặt Lục Cận Thâm không chút thay đổi, đưa túi to cho cô, dặn dò: “Em giữ đi, không được phép ăn trên xe.”

“A...” Lục Hi Dịch nghe thấy được mùi thơm từ trong túi, rất muốn ăn!

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn tiểu quý ở phía sau từ trong gương, trong lòng cũng chả hề thoải mái.

Mẹ nó, khi nào thì mới được hẹn hò một mình.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Làm Tóc

Những ngày cuối cùng của tháng Tám lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày khai giảng, mới đầu tháng Chín đã có trận mưa to, sau cơn mưa không khí mát lạnh thấm vào người, thời tiết này rất thích hợp để ngủ, Chu Nịnh Nịnh cũng ngủ đến nỗi khó mà tỉnh dậy.

Lúc Tăng Tiểu Mông gọi đến, Chu Nịnh Nịnh vẫn còn ôm chăn ngủ say sưa, ánh sáng nhạt xuyên qua bức màn chiếu vào phòng, mờ ảo lại ấm áp.

Chu Nịnh Nịnh chậm chạp chìa tay ra lấy di động, dụi dụi mắt nghe điện thoại: “A lô?”

“Đã 11 giờ rồi! Cậu còn chưa tỉnh giấc sao!” Tăng Tiểu Mông gào khóc trong điện thoại.

Đã 11 giờ sao... Chu Nịnh Nịnh nằm trên giường đá đá chân vài cái, sau đó mở to mắt nói: “Tớ rất ít khi ngủ nướng mà. Hôm nay thời tiết quá tuyệt vời, lại không ai đánh thức nên tớ mới ngủ thêm một chút thôi, bên ngoài còn mưa à?”

“Không được, cậu mau tỉnh đi rồi tụi mình cùng ăn cơm trưa, sau đó đi làm tóc với tớ.”

“Cậu lại muốn làm tóc sao...”

“Đúng! Đến nhanh lên!”

“Được rồi, để tớ chạy xe qua nhà cậu.”

“Ừ, cậu nhanh lên đi!” Tăng Tiểu Mông lại dặn dò một tiếng.

Chu Nịnh Nịnh đứng lên, đi đến vén bức màn bên giường, không thấy mặt trời, mặt đất vẫn còn ẩm ướt, nhưng không khí rất tốt, bầu trời xanh thăm trong vắt, xem ra sẽ không mưa nữa.

Trong nhà không có ai, ba mẹ cô đều đi làm.

Phát hiện trên bàn có bữa sáng dành cho cô, còn có lời nhắn của ông Chu để lại: Con gái ngoan, mau thức dậy ăn bữa sáng tình yêu của ba con chuẩn bị đi! Không thì đồ ăn nguội mất!

Khóe miệng Chu Nịnh Nịnh nở nụ cười, ba cô quả thật càng già càng đáng yêu...

Lúc đánh răng, Chu Nịnh Nịnh nhìn mình trong gương, đột nhiên nhớ tới buổi tối hai hôm trước, sau khi kết thúc buổi học cuối cùng, cô lại bị chú cháu kia đưa đi ăn cơm, cô đã ăn của người ta sáu bữa cơm... o (ノ □ ヽ)o

Nghĩ lại thấy không còn mặt mũi... (~ ▽ ~)

~Cô quyết định hai ngày nữa khi nhận được lương sẽ mời lại người ta một bữa, dù sao cô cũng đã bồi thường xong, cô có tiền rồi!

Chuẩn bị ổn thỏa, cô đeo balô mang theo chìa khóa ra cửa, chạy xe điện đi đến nhà Tăng Tiểu Mông.

Đã hẹn gặp Tăng Tiểu Mông ở cổng chính khu nhà cô ấy, Chu Nịnh Nịnh đứng ở ven đường chờ, trong lúc cô nghỉ hè cũng có đến đây vài lần, nhưng cũng chưa gặp Lục Cận Thâm một lần nào, sau này cô có hỏi anh ở tiểu khu này phải không, anh nói phải.

Chỉ là, cô chưa từng gặp lại anh...

Đang nghĩ xem không biết có thể gặp lại hay không, Tăng Tiểu Mông đã chạy tới, vò đầu cô một phen trước, mới cười nói: “Đi thôi, tớ muốn ăn cá nướng.”

Sao gần đây mọi người đều thích sờ tóc cô vậy... Chu Ninh Ninh yên lặng giơ tay sửa sang lại mái tóc dài, mặc dù lát nữa chạy bằng xe điện cũng sẽ bị gió thổi rối tung...

“Đúng rồi, cậu với người chủ nợ kia thế nào rồi?” Tăng Tiểu Mông ngồi phía sau tựa đầu lên vai Chu Ninh Ninh, đột nhiên hỏi.

“Không phải như cậu nói sao... Đã trả tiền rồi... Chỉ là tớ còn ăn của người ta vài bữa cơm nữa...”

Tăng Tiểu Mông trầm mặc một lát, nói ra một lời dọa người: “Anh ta theo đuổi cậu sao?”

Đầu xe điện đột nhiên lắc mạnh, Chu Ninh vội vàng trấn tĩnh lại, khuôn mặt nhỏ bị dọa đến trắng bệch, chưa hết hoảng hồn nói: “Còn muốn an toàn vào đến nội thành thì ngưng nói lại đi.”

Tăng Tiểu Mông cũng bị hốt hoảng, vội vàng nói: “Cậu bình tĩnh! Bình tĩnh! Ok?”

Trước lúc ăn cơm, trong đầu Chu Ninh Ninh vẫn quanh đi quẩn lại câu nói “Anh ta theo đuổi cậu”, nói thật cũng có chút xấu hổ... Lúc trước cô cũng từng có ý nghĩ này...

Nhưng mà cô một mực phủ định ý nghĩ này, cảm thấy không thể xảy ra... (° - ° ")

Nhưng mà anh lại thích sờ đầu cô... Cũng có thể xảy ra chứ... ~ (¯ 0 ¯)/

Mỗi lần cặp mắt sâu thẳm kia chuyên tâm nhìn cô, cô lại cảm thấy cái loại ánh sáng nhạt ở đáy mắt đó rất nồng nhiệt, sau đó cô sẽ đỏ mặt thẹn thùng, tim đập nhanh hơn...

Trong trái tim thiếu nữ của cô, có chút tình yêu nảy mầm trong đó sao... (' ▽ ` ")

“Chu Nịnh Nịnh, cậu ngây ngẩn làm gì vậy? Không phải suy nghĩ về anh chủ nợ đó chứ?” Tăng Tiểu Mông dùng đầu khác của chiếc đĩa gỗ vào đầu cô.

Chu Nịnh Nịnh vội vàng ngồi ngay ngắn, lắc đầu nói: “Không... Cậu đừng nói lung tung, cậu muốn làm tóc gì, không phải kiểu tóc hiện giờ là được rồi sao, lúc nghỉ hè vừa làm thôi, cậu có mới nói cũ nhanh như vậy à?”

Tăng Tiểu Mông vén mái tóc xoăn dài của mình nói: “Tớ nghĩ phải duỗi thẳng, tóc xoăn rất khó dưỡng, tớ lười...”

Chu Nịnh Nịnh liếc cô ấy một cái: “Sở thích của cậu cứ thay đổi liên tục, không sợ làm hư tóc sao.”

“Đỡ hơn cậu, có đứa con gái nào giống cậu đâu, từ nhỏ đến lớn chỉ có một kiểu.” Tăng Tiểu Mông không chút nghĩ ngợi nhìn chăm chăm vào cô, nhận ra từ lúc trung học đến giờ Chu Nịnh Nịnh chỉ có duy nhất một kiểu tóc, xem ra cô phải xem lại album ảnh lúc nhỏ của cô ấy, biết đâu từ trước đến nay chỉ có mỗi kiểu tóc ngoan ngoãn này thôi.

“Do thói quen của tớ... Hơn nữa, cậu cũng từng nói kiểu tóc này rất hợp với tớ!” Chu Nịnh Nịnh không hề cảm thấy kiểu tóc của mình có vấn đề, cô thích kiểu tóc này, đơn giản mà cũng thích hợp với cô.

Tăng Tiểu Mông cũng lười quan tâm về kiểu tóc của cô: “Tùy cậu.”

Tăng Tiểu Mông chọn một nơi làm tóc mới khai trương, thoạt nhìn rất đồ sộ.

Chu Nịnh Nịnh ngồi trên sofa đọc tạp chí, Tăng Tiểu Mông đang thảo luận với nhà tạo mẫu tóc xem nên làm tóc mình như thế nào, có người đến hỏi Chu Nịnh Nịnh có muốn làm tóc hay không, Chu Nịnh Nịnh nhìn về phía tấm gương treo tường một chút, nhà tạo mẫu tóc kia nghĩ rằng cô có hứng thú, vội vàng chỉ ngón tay nói với cô: “Cô trông xinh xắn đáng yêu thế này, nếu như uốn tóc thế này sẽ rất phong cách.”

Có thể đừng nói nữa hay không! Bây giờ cô rất quê mùa sao... (o[—] ^_—o)

Nhà tạo mẫu tóc cứ nói đi nói lại không ngừng.

Chu Nịnh Nịnh cắt ngang lời anh ta: “Tôi chỉ thấy hình như tóc hơi dài, giúp tôi cắt lên một chút là được rồi.”

Lúc nhà tạo mẫu tóc đang chuẩn bị đưa kéo xuống, Chu Nịnh Nịnh lại nhắc nhở một chút: “Đừng cắt nhiều quá, cắt một chút như vậy là được rồi.” Cô khoa tay múa chân để diễn tả độ dài.

Nhà tạo mẫu tóc có chút thất vọng vì không thể tự mình tạo mẫu: “Được.”

Cuối cùng thật sự chỉ ngắn đi một chút, bởi vì toàn bộ quá trình Chu Nịnh Nịnh đều nhìn chăm chăm vào cây kéo, sợ anh ta không cẩn thận sẽ cắt trọt cả mái tóc cô, nhà tạo mẫu tóc kia đã hành nghề lâu năm, lần đầu tiên thấy một vị thượng đế tích cực như vậy...

Sau khi cắt, Chu Nịnh Nịnh soi gương, tóc mái dài ngắn vừa đủ, đôi mắt to tròn xinh đẹp kia cứ nhìn chăm chú, cô hài lòng nói cảm ơn với nhà tạo mẫu tóc, quả nhiên là tiệm lớn có kỹ thuật tốt, rất tốt.

Chỉ là... Lúc Chu Nịnh Nịnh tính tiền: (⊙o⊙) Đắt quá vậy! Gấp 6 lần so với đi uốn tóc ở tiệm cũ...

Cô ai oán liếc Tăng Tiểu Mông một cái, đưa cô đến cái nơi đắt đỏ như vậy làm gì, Tăng Tiểu Mông đang nhuộm tóc, căn bản không chú ý đến cô... (T o T)

Tốn hơn ba trăm đồng tiền cắt tóc, Chu Nịnh Nịnh vô cùng chua xót, cô cần phải đi ăn đồ ngọt gấp để làm giảm bớt nỗi khổ trong lòng, Tăng Tiểu Mông nhắm mắt lại, thuận tay vung lên: “Đi đi, khoảng ba giờ nữa tớ mới xong, cậu đừng về muộn đó! Chờ tớ làm tóc xong thì tụi mình đi dạo phố.”

Chu Nịnh Nịnh bước nhanh ra ngoài, con đường này không có quán ăn vặt, hiển nhiên không tìm được tiệm đồ ngọt, cô đi dọc theo con đường về phía trước, sau đó thấy có một tiệm đồ ngọt đối diện một tòa nhà lớn, rất cuộc cô cũng thấy vui lên, bước nhanh qua đó.

Ở cửa tòa nhà, Lục Cận Tâm và Tô Gia Trạch vừa mới đi ra, ánh mắt Tô Gia Trạch lướt đến bóng dáng cô gái phía trước, sau đó cười cười hỏi Lục Cận Tâm: “Cậu có cảm thấy dáng người của cô bé đó rất giống Nịnh Nịnh tiểu thư hay không?”

Lục Cận Tâm ngẩng đầu, nhìn cô gái mặc quần jean ngắn cùng với áo thun T-shirt mang ba lô trên lưng đang đi đến phía đối diện, mái tóc mềm mại bị gió nhẹ thổi rối tung, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Đó không phải là cô sao?

Lục Cận Tâm lẳng lặng nhìn vài giây, lập tức thu lại ánh mắt sâu xa, anh bỏ lại một câu: “Chờ tôi một lát.”

Sải bước dài, nhanh chóng đi xa.

Tô Gia Trạch sửng sốt tại chỗ một lát, khóe mắt co giật, huyết sáo đi đến bãi đỗ xe.

Đột nhiên dừng bước, bộ dáng hăng hái vui vẻ của cậu ta là sao? Chẳng phải tên kia bảo chuyện tình cảm không nên gấp gáp sao?

Thật khó hiểu...

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chi Riêng Hai Người

Đây là một tiệm đồ ngọt lớn, biển hiệu màu xám với chữ viết hoa “Cửa hàng đồ ngọt của I tiên sinh”. Những tia nắng sáng ngời xuyên qua cánh cửa thủy tinh, có chút giống một quán cà phê nhỏ, rất có phong cách, nhưng thật ra lại là một cửa hàng đồ ngọt.

Sự thích thú của Chu Nịnh Nịnh dành cho đồ ngọt có thể khiến người khác phát điên. Cô vui vẻ đẩy cánh cửa thủy tinh, đi vào trong quán, thấy có một cái cầu thang nhỏ đi lên lầu hai, trong quán đang mở một bản nhạc nhẹ nhàng. Trong nháy mắt, cô liền cảm thấy thích nơi này.

Một nhân viên đẹp trai khoảng chừng hơn hai mươi, nói: “Hoan nghênh quý khách, vui lòng chọn món tại quầy, cửa hàng mới khai trương nên giảm giá 8% cho tất cả các món ngọt.”

Thì ra là mới khai trương, Chu Nịnh Nịnh cười: “Được.”

Cửa hàng này rất tốt! Không gian trang trí rất đẹp, nhân viên cửa hàng cũng khá đẹp trai, tuy vẫn thua anh cô, lại càng kém xa... Lục Cận Thâm. Chu Nịnh Nịnh cảm thấy rất vừa ý, nếu mùi vị ngon, sau này cô chắc chắn sẽ tiếp tục ủng hộ.

Cô đứng ngắm nghía trước tủ đồ ngọt, đôi mắt di chuyển theo ngón trỏ mảnh khảnh trắng nõn, dường như đang chuyên tâm suy nghĩ về chuyện gì đó.

Do quá chú tâm, cô vô tình không nhận ra người đàn ông đang đứng cạnh mình.

Hai người trước sau lần lượt bước vào tiệm, người đàn ông đó biếng nhác đứng phía sau người con gái kia, ánh mắt ôn nhu luôn dán vào cô, một tay chống vào quầy bên cạnh, dường như rất muốn ôm người con gái kia vào lòng mà bảo vệ. Vì vậy, nhân viên liền nghĩ hai người là người yêu, không cất tiếng chào đón một lần nữa.

Mấy phút trôi qua, Chu Nịnh Nịnh vẫn còn chuyên chú nhìn chăm chăm vào quầy đồ ngọt. Một bàn tay đẹp đẽ thon dài đột nhiên vươn ra trước mắt, mỗi ngón tay đều vô cùng tinh tế, hành động này khiến Chu Nịnh Nịnh hoàn toàn ngây người...

Cô chỉ biết im lặng nhìn các đốt ngón tay kia cong lại, chỉ còn lại ngón trỏ thon dài chỉ vào hai chỗ trên quầy đồ ngọt, trùng hợp lại là hai phần Chu Nịnh Nịnh đang do dự lúc nãy. Giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc từ trên đỉnh đầu Chu Nịnh Nịnh truyền xuống: “Cô ấy muốn lấy hai phần này.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Cô có định gọi hai phần đâu!

Hơn nữa, giọng nói này... Cô đột nhiên ngẩng đầu, xoay người đứng thẳng. Cô cố gắng thẳng người cũng chỉ vì muốn đứng ngang cầm người đàn ông kia.

Tiểu là chiều cao của Chu Nịnh Nịnh khá khiêm tốn nên còn lâu mới đụng vào cằm của Lục tiên sinh... Cùng lắm chỉ đứng ngang vai mà thôi.

Chu Nịnh Nịnh trưng ra bộ mặt gặp quý khi nhìn thấy anh, mắt sáng lên rồi lại trừng to nhìn: “Anh, anh đứng phía sau tôi từ khi nào vậy?”

Cô thật sự không chú ý đến...

“Lúc em đang nghiên cứu tên của các món ăn.” Lục Cận Thâm sáng mắt mỉm cười, cúi đầu nhìn cô.

Lúc đầu chỉ là kinh ngạc, bây giờ lại chuyển thành mừng rỡ, đáy lòng Chu Nịnh Nịnh như vừa được cọ rửa. Ngọn đèn ấm áp trên đỉnh đầu bao phủ không gian, khuôn mặt anh tuấn dịu dàng của anh, ánh mắt trong veo sáng lên khi theo dõi cô, cảm giác vui sướng này ngày càng mãnh liệt rồi. Trái tim cô cứ đập “thình thịch” không ngừng...

Thật đáng sợ, anh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vậy mà tất cả mọi thứ đều khiến cô cảm thấy vui mừng, còn có chút căng thẳng...

Cô đỏ mặt cúi đầu: “Thật trùng hợp...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ nói: “Không phải trùng hợp, là tôi đi theo em.”

Chu Nịnh Nịnh lại cúi thấp đầu: “...A.”

Nhân viên cửa hàng đột nhiên phá vỡ bầu không khí màu hồng: “Hoá đơn của quý khách đây.”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng cúi đầu định lấy tiền, Lục Cận Thâm đã nhanh nhẹn hơn cô, rút tiền trong bóp ra trả cho nhân viên.

Chu Nịnh Nịnh: “...” Trong tiệm có không ít người, cô ngượng ngùng không dám tranh trả tiền với anh, đàn ông nhất định không thích như vậy... Cô phải lo cho mặt mũi của anh chứ...

Chỉ là... Tốc độ tiêu tiền của anh luôn nhanh như vậy sao?

Vừa đúng lúc có vài người đẩy cửa bước vào tiệm, Chu Nịnh Nịnh vội vàng rời khỏi, nhỏ giọng nói: “Chúng ta vào chỗ ngồi đi... Có người khác đến...”

Xem như là cô mời, được chưa? Lục Cận Thâm nhướn mày: “Được.”

Sau khi tìm thấy chỗ để ngồi xuống, mặt Chu Nịnh Nịnh có chút ửng hồng, cô cười hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Lục Cận Thâm chỉ ra cửa, ở phía đối diện, chậm rãi nói: “Công ty tôi ở trong tòa nhà lớn kia.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Thì ra là vậy...”

“Em cắt tóc rồi.” Ánh mắt trong trẻo của Lục Cận Thâm dừng lại trên tóc cô, đáy mắt mang theo ý cười, dường như rất hài lòng với kiểu tóc mới của cô.

Wow, cô vừa chỉnh sửa một chút anh đã nhận ra rồi, đáy lòng Chu Nịnh Nịnh nhóm lên một tia vui mừng, khóe miệng cong lên: “Vâng... Vừa mới cắt.”

Mái tóc cắt ngắn, đôi mắt trong trẻo ướt át, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào.

“Rất đáng yêu.” Anh vui lòng khen ngợi cô một câu.

Rất đáng yêu...

Chu Nịnh Nịnh đột nhiên cảm thấy ba trăm đồng tiền kia... Thật sự không đáng xót đến vậy...

Cô đỏ mặt nói: “Vốn dĩ đã đáng yêu rồi.” Cô cũng thật là tự kỷ!

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng, điện thoại trùng hợp vang lên, Tô Gia Trạch gọi đến.

“Ông anh, tôi chờ cậu nửa tiếng rồi, nếu cậu còn không quay lại, cho dù chúng ta có chạy như bay thì cũng đến muộn!”

“Biết rồi.” Lục Cận Thâm đáp bừa, lập tức ngắt điện thoại.

Ánh mắt Lục Cận Thâm lướt qua gương mặt trắng nõn của cô: “Tôi có việc phải đi trước, em... Đến đây một mình sao?”

Chu Nịnh Nịnh lắc đầu: “Đến cùng với một người bạn thân, à, đúng rồi, chính là cô gái anh đã gặp trong khu nhà đó, cô ấy vẫn đang làm tóc.”

Ai? Lục Cận Thâm cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra.

“Được rồi, tôi đi trước đây.” Anh đứng lên định đi.

“A! Chờ một chút... Tôi có chuyện muốn nói!” Chu Nịnh Nịnh lại gọi anh.

“Hả?” Lục Cận Thâm nặng nề ngồi xuống, giọng nói của anh trầm lắng, âm cuối hơi lên cao, ý bảo cô nói tiếp.

“Thật ra là... Tôi muốn mời anh, Tô tiên sinh và Tiểu Dịch cùng đi ăn cơm... Bởi vì tôi vừa được phát tiền lương, muốn mời các anh một bữa.” Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng nói, mặt đỏ ửng lên. Tất cả mọi chuyện, bao gồm mời đàn ông đi ăn, đều là lần đầu cô thử qua!

Lỡ như bị từ chối... Cô cũng có thể tiết kiệm tiền...

Nếu cô không mời hai cái bóng đèn kia đi theo, Lục Cận Thâm có lẽ sẽ càng vui mừng hơn, nhưng mà... Anh không do dự, gật đầu nói: “Được, khi nào vậy?”

Quyết định nhanh như vậy à? Chu Nịnh Nịnh chống cằm cười cười: “Khi nào mọi người rảnh? Từ đây đến lúc khai giảng tôi đều rảnh rồi... Tuỳ theo các anh thôi.”

Lục Cận Thâm nhướng mày, nói: “Bây giờ còn chưa xác định được, để tôi gọi điện cho em sau, được không?”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Được.”

Chờ Lục Cận Thâm đi khỏi, món điểm tâm ngọt của cô cũng được dọn lên, hai phần ư? Đều do anh gọi thôi. Đến lúc cô vui vẻ chuẩn bị ăn thử, chợt nhận ra những cô gái xung quanh đều đang nhìn mình...

Tất cả đều nhìn cô...

Sau đó nghe được giọng của một em gái nói: “Để tớ dạy cậu, sau này nếu muốn mời nam thần ăn cơm, không thể mời một mình, phải mời hai người trở lên. Nếu như có thêm bạn bè, anh ta sẽ không có quyền từ chối giúp họ, vì vậy anh ta không thể khước từ ngay lập tức... Học hỏi người khác đi! Có thấy người ta vừa dùng cách này để mời soái ca không? Cậu cố lên, nam thần nhà cậu sẽ sớm gục ngã thôi!”

Người vừa được em gái kia chỉ bảo, giọng nói tràn đầy ý chí chiến đấu: “Ừ! Sẽ sớm gục ngã thôi!”

Chu Nịnh Nịnh như hoá đá...

Này mấy em gái... Cô, cô không phải hẹn nam thần nha! Cũng không muốn cưa đổ anh đâu!

Cô chỉ muốn trả nợ thôi... Đừng xem cô là mẫu người đang theo đuổi nam thần chứ...

Chu Nịnh Nịnh cúi đầu xử lý nhanh hai phần đồ ngọt, ăn xong đi sớm một chút... Mất hết mặt mũi rồi!

Lục Cận Thâm nhanh chóng đi đến xe, ngồi vào ghế lái.

Vừa về liền bị Tô Gia Trạch ngồi bên cạnh lườm đến lé mắt, nhanh nhẹn hỏi: “Xem ra tâm trạng cậu không tệ lắm!”

“Đúng vậy.” Lục Cận Thâm lái xe, môi nhếch lên.

“Nịnh Nịnh tiểu thư kia mới 20 tuổi thôi sao?” Tô Gia Trạch cố ý hỏi như vậy.

Lục Cận Tâm vẫn quan sát phía trước, đôi môi mỏng thản nhiên nói ra một câu: “Đã đủ tuổi cho phép kết hôn.”

Tô Gia Trạch ghen: ”Dù sao cậu vẫn là trâu già khoái gặm cỏ non thôi!”

“Nếu tôi nhớ không lầm, người bạn gái được nhất của cậu... Hình như chưa đến 20.” Lục Cận Tâm nói một câu khiến cho anh ta hoàn toàn đông cứng.

Tô Gia Trạch: “Lúc chia tay đã đủ 20 rồi.”

Lục Cận Tâm không nói nữa, thản nhiên đảo mắt qua, ý tứ rất rõ ràng.

Tô Gia Trạch: Mẹ nó! Quả thật không thể nói chuyện bình thường được!

Một lát sau, không chịu nổi sự im lặng, Tô Gia Trạch lại hỏi: “Cậu nghiêm túc sao? Nịnh Nịnh tiểu thư dường như rất đơn thuần.”

Lục Cận Tâm: “Tôi làm việc gì cũng rất nghiêm túc.” Sau đó còn khinh thường một câu: “Không phải như cậu.”

“...” Tô Gia Trạch lựa chọn im lặng, thảo luận với Lục Cận Tâm về những chuyện này cũng như đang tự ngược bản thân mà thôi.

Trước hôm khai giảng vài ngày, Chu Nịnh Nịnh nhận được tin nhắn của anh “Tối mai cùng nhau ăn cơm.”

Hẹn tối mai? Ngày mốt là khai giảng rồi, tối mai cô phải ở lại ký túc xá. Chu Nịnh Nịnh vốn định nói hay là chờ đến cuối tuần, nhưng lại lo anh bận rộn hơn cô nhiều, tiếp tục kéo dài không biết phải đợi đến khi nào, tốt nhất vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh! Cô trả lời: “Được! (*^____^*)”

Lại là khuôn mặt tươi cười này, Lục Cận Thâm nhếch môi trả lời: “Tôi đón em.”

Chu Nịnh Nịnh trả lời nhanh: “Tôi tự đi được rồi.”

Lục Cận Thâm cũng trả lời nhanh: “Nghe lời đi.”

Nghe Chủ tịch Mao nói... Sau khi ăn đồ ngọt xong, đáy lòng cũng sẽ toát ra mật ngọt? Đây là sự thật sao...

Năm giờ chiều ngày hôm sau, Chu Nịnh Nịnh chuẩn bị rời khỏi nhà, ông Chu rất bất mãn với việc buổi tối trước khi khai giảng cũng không chịu ngoan ngoãn ở nhà ăn cơm với gia đình: “Con gái càng ngày càng không thương lão già này rồi.”

Lời nói này xem ra thật là thương tâm, Chu Nịnh Nịnh lập tức nhào lên ôm lấy ông Chu, ông Chu và cô lập tức cười vang lên, vài phút sau, ông Chu vẫy vẫy bàn tay to: “Đi đi, đi đi, cuối tuần về sớm ăn cơm là được.”

“Biết rồi! Con yêu ba! Con đi đây!” Chu Nịnh Nịnh cười hì hì đi ra cửa.

Tới cửa tiểu khu, Chu Nịnh Nịnh liếc mắt liền thấy xe của anh, nhìn trái nhìn phải, không thấy có người quen nào, vội vàng chạy tới mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Có kinh nghiệm từ trước, hiển nhiên cô sẽ không chạy ra phía sau nữa, dù sao anh cũng kêu cô ngồi phía trước thôi...

Chu Nịnh Nịnh vừa lên xe liền nhìn ra phía sau, không có ai, cô nghi hoặc hỏi: “Tiểu Dịch đâu?”

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt có ý cười, ngón trỏ thon dài đặt trên tay lái, thản nhiên nói: “Nó đến nhà bà ngoại.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Vậy mà anh còn hẹn tối nay...

Sau đó cô lại hỏi: “Tô tiên sinh đâu?”

Không phải cả buổi tối nay chỉ có hai người họ chứ? Không cần đâu... Cô, cô có chút khẩn trương rồi... (>__<)

Lục Cận Thâm dường như biết được suy nghĩ của cô, cong cong khóe miệng nói: “Anh ta tự lái xe qua.”

Anh... Cô vẫn có chút nhớ nhung cậu bé ngây thơ Lục Hi Dịch...

Bọn họ đi đến nhà hàng “Thức ăn Đám gia” lần trước, Chu Nịnh Nịnh đưa ra ý kiến, Lục Cận Thâm dĩ nhiên tỏ vẻ không thành vấn đề.

Chờ đến khi hai người ngồi vào ghế đã là sáu giờ ba mươi, Chu Nịnh Nịnh đẩy thực đơn đến trước mặt Lục Cận Thâm, bày ra một bộ dáng “Anh là khách, anh gọi món đi”, nhìn anh. Lục Cận Thâm cười cười nhận lấy thực đơn, cô thật là thật thà.

“Khi nào Tô tiên sinh đến? Anh có muốn chờ anh ấy đến rồi gọi món luôn một lượt không?” Chu Nịnh Nịnh trao đổi với anh.

Lục Cận Thâm nâng mắt nhìn cô, ánh mắt thâm thúy tối tăm rơi vào đáy mắt cô, ngón trỏ thon dài gõ gõ trên bàn, âm thanh trầm thấp dễ nghe: “Anh ta vừa mới gọi điện cho tôi, nói không đến được, có việc.”

Chu Nịnh Nịnh trợn tròn hai mắt: “Khi nào vậy?” Cô vẫn luôn ở cùng với anh, sao không thấy anh nghe điện thoại?

Lục Cận Thâm đảo mắt một cái: “Vừa nãy, ở nhà vệ sinh nam.”

“A...” Thì ra ở nhà vệ sinh nam... Bảo sao cô không biết...

Tiểu Dịch và Tô tiên sinh đều không đến...

~(>__<)

~~ Vậy là, vậy là... Tối nay chỉ có hai người bọn họ?

Chỉ riêng hai người...

Chu Nịnh Nịnh lén lút liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, vẻ mặt anh rất tự nhiên... Tại sao tim cô lại đập nhanh như vậy...

Yên lặng cúi đầu uống trà, uống trà...

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thật Là Thật Thà

Rất nhiều món ăn, Chu Nịnh Nịnh không muốn lãng phí nên cứ vùi đầu mà ăn, trong chén đột nhiên xuất hiện một con tôm đã được lột sạch sẽ. Cô ngẩng đầu, miệng ngốn đầy thức ăn khiến hai má phồng lên, quên luôn việc nhai nuốt.

Trong tay Lục Cận Thâm còn cầm một con tôm nữa, ngón tay thon dài tao nhã lột từng mảng vỏ tôm ra, sau đó trong chén của cô lại có thêm một con tôm.

Chu Nịnh Nịnh thụ sủng nhược kinh, nhìn khuôn mặt tuần tú của anh đang cúi đầu chăm chú vào động tác tay, mà mấy ngón tay thon dài kia vẫn đang lột vỏ tôm một cách tinh tế. Cô ngấm đến mức say mê, người đàn ông này chỉ lột vỏ tôm mà cũng chuyên tâm đến vậy sao.

Trong chén của cô nhanh chóng xuất hiện sáu con tôm đã xếp chỉnh tề, trong món ăn này vốn chỉ có bốn con tôm, lúc này cô đã ăn mất hai con, bây giờ lại còn đến sáu con.

Vậy món ăn này... Anh có cần phải gọi đến hai đĩa không?

Lục Cận Thâm lấy khăn giấy lau tay sạch sẽ, nhận ra Chu Nịnh Nịnh đang nhìn chăm chăm vào tay của anh, anh lại nhìn về phía cô mở miệng: “Ăn đi, ngây người ra làm gì.”

Ánh mắt đen và sâu có chút ôn nhu, nhẹ nhàng thiêu đốt mắt cô, thật là động lòng người. Ngoại trừ ba và anh trai, anh là người đàn ông đầu tiên

lột vỏ tôm cho cô, Chu Nịnh Nịnh nghĩ như vậy, đột nhiên khiến tim đập nhanh hơn, vội vàng cúi đầu nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Giúp con gái lột vỏ tôm đâu phải chuyện anh thường làm? Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cảm thấy khá thoải mái, rất vui vẻ.

Ánh mắt Lục Cận Thâm dừng trên khuôn mặt ửng hồng của cô, rất muốn đưa tay vén tóc cô lên, để xem hai lỗ tai nho nhỏ có phải cũng ửng hồng xinh đẹp như vậy không.

Cô đã có chút cảm giác rồi chứ? Rất tốt.

Lục Cận Thâm hài lòng thu ánh mắt lại, trên khóe môi thân nhiên có ý cười.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Nịnh Nịnh có chút mất tự nhiên đi theo sát phía sau anh, không nhìn được mà tố cáo anh: “Là tôi mời khách mà, tại sao anh lại...” Tại sao lại không chừa chút mặt mũi cho cô chứ! Bớt cao cả một chút cũng đâu có hại ai!

Lục Cận Thâm dừng bước, xoay người nhìn cô, thân nhiên trả lời một câu: “Tô Gia Trạch và Lục Hi Dịch đều không tới, lần sau em hãy mời khách.”

Chu Nịnh Nịnh trưng ra vẻ mặt ngốc nghếch dễ thương, ngẩng đầu nhìn anh, vậy là... Lần này cô lại ăn cơm của anh sao?

Nước mắt tuôn trào, cô thật sự mắc nợ người này quá nhiều rồi...

“Đi thôi.” Lục Cận Thâm bước đi với tâm trạng rất tốt.

Người đàn ông này thật là... Chu Nịnh Nịnh giống như một cái đuôi nhỏ cố đuổi kịp người chân dài phía trước, trong lòng vẫn còn nhớ kỹ

chuyện mời khách, vừa đuổi theo bước chân của anh vừa hỏi: “Khi nào Tô tiên sinh Tiểu Dịch mới rảnh?”

Lục Cận Thâm chậm rãi bước đi, từ từ mở miệng: “Đợi đến cuối tuần đi, em sắp khai giảng rồi, hẳn phải có rất nhiều việc.”

Đầu óc bỗng nhiên nóng lên, Chu Nịnh Nịnh buột miệng hỏi: “Đã biết Tiểu Dịch đến nhà bà ngoại, sao anh còn hẹn hôm nay?”

Lục Cận Thâm nghiêng người đi đến bên cạnh cô, trong mắt viết “Ý đồ rõ ràng như vậy mà em còn không hiểu?”

Chu Nịnh Nịnh bày ra vẻ mặt vô tội: Thật sự không hiểu...

Lúc trước anh còn tưởng là cô đã cảm nhận được, vẻ mặt ngốc nghếch này là sao đây?

Anh có chút bất đắc dĩ nhíu mày, sau đó giơ tay xoa đầu cô giống như trừng phạt rồi bỏ đi.

Chu Nịnh Nịnh sửng sốt tại chỗ một lát, không trả lời là ý gì đây? Sao cô lại cảm thấy như anh có tật giật mình nhỉ...

Thật ra Lục Cận Thâm không phải có tật giật mình, chỉ là anh có ý đồ khác thôi.

Cái người chân dài phía trước phát hiện thấy cái đuôi nhỏ phía sau không đuổi kịp, xoay người gọi cô: “Sao còn chưa đi.”

“Được rồi.” Chu Nịnh Nịnh vội vàng chạy chậm theo sau.

Lục Cận Thâm lái xe đưa Chu Nịnh Nịnh đến trường, Chu Nịnh Nịnh ôm ba lô vào ngực, cầm đặt trên ba lô, tay cầm điện thoại lên Weibo, nhìn

thấy tin báo, không nhìn được nên cười khanh khách.

Trên đường đi gặp đèn đỏ, Lục Cận Thâm quét tầm mắt về phía tay cô, hỏi: “Có gì mà vui vẻ vậy?”

Chu Nịnh Nịnh nghe vậy ngẩng đầu, ý cười trên mặt còn chưa biến mất, nhìn đèn đỏ trước mặt vẫn còn hơn sáu mươi giây, liền đưa điện thoại cho anh, nói: “Trên Weibo có tranh vẽ rất hài, giúp cho não hoạt động nhiều hơn, anh xem xem, đảm bảo sẽ cười!”

Lục Cận Thâm nhận lấy, cúi đầu nhìn, tùy tiện kéo lên vài cái, khi nhìn đến tên ID của cô thì nhìn không được mà phải bật cười, anh biết cô thích ăn đồ ngọt, nhưng không ngờ rằng đến cả tên Weibo cũng đáng yêu như vậy, anh thầm nhớ kỹ cái tên: “Nịnh Nịnh không thích ăn chua, chỉ thích ăn ngọt.”

Ừ, Chu Nịnh Nịnh gật đầu, có gì không đúng!

Cô vội vàng giành lấy di động thì thấy, trên Weibo đã trở lại trang chủ của cô rồi, địa chỉ ID của cô đang nổi bần bật, ở trên cô còn đăng nhiều kỳ tranh châm biếm... Cô, cô đã vẽ những gì vậy? Hình như vẽ anh là một người chủ nợ lạnh lùng, kiêu ngạo, sau đó lại còn thay đổi trở nên lương thiện...

Cô vội vàng cất di động đi, âm thầm cầu nguyện anh không có hứng thú với Weibo, cũng không tò mò mà đi tìm Weibo của cô, chỉ biết tên Weibo của cô thôi, cô ho hai tiếng nói: “Lúc tôi còn trong bụng mẹ, mẹ tôi rất thích ăn ngọt, thậm chí còn đặt tên tôi là Nịnh Nịnh, nói chung là bởi vì vậy nên khi sinh ra tôi rất thích ăn ngọt.”

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, sau đó bắt đầu lái xe, chiếc xe lại êm ái chạy trên đường.

Nhớ lại người đàn ông bên cạnh không thích đồ ngọt, Chu Nịnh Nịnh lập tức không nhịn được mà nói: “Tôi biết đàn ông bình thường không thích đồ ngọt, anh tôi cũng không thích, nhưng tôi cảm thấy hương vị của đồ ngọt mang lại cảm giác rất hạnh phúc. Mọi người đều mong muốn cuộc sống của bản thân giống như đồ ngọt, mỗi ngày trôi qua đều hi vọng có thể nếm được hương vị ngọt ngào. Thế nên khi nào không vui tôi đều ăn đồ ngọt, trong nháy mắt sẽ thấy cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn.”

Nhắc đến đồ ngọt, Chu Nịnh Nịnh lại nhớ đến “Cửa hàng đồ ngọt của I tiên sinh”, hương vị thật sự rất tuyệt... Cuối tuần nhất định phải đi ăn một lần nữa.

Hạnh phúc như hương vị đồ ngọt, mỗi ngày đều muốn thử? Lục Cận Tâm cảm thấy cô suy nghĩ thật đơn giản, khiến anh càng thích thú. Chậm rãi hỏi cô: “Ví dụ như chuyện gì? Chuyện gì khiến em không vui?”

Chu Nịnh Nịnh lén nghiêng đầu nhìn anh, sau đó thành thực khai báo: “Như là lần trước đâm phải xe anh, còn có ba trăm đồng tiền cắt tóc mấy hôm trước nữa.”

Thật là thật thà, Lục Cận Tâm cong khóe miệng.

Bây giờ là lúc đại học Z khai giảng, bên cửa Tây rất đông, còn cách một khoảng Chu Nịnh Nịnh liền kêu Lục Cận Tâm cho mình xuống, sợ là anh sẽ đưa cô đến tận nơi, liền nói dối: “Tiện thể tôi vào siêu thị mua chút đồ ăn vặt.”

Lục Cận Tâm đậu xe ở ven đường, Chu Nịnh Nịnh tháo dây an toàn cười nói: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi đi trước, anh lái xe cẩn thận một chút.”

Cười ngọt ngào đến như vậy, Lục Cận Tâm đột nhiên nhớ đến những ca từ lúc trước cô hát lên: “Em thích hình dáng anh”, cô còn chưa kịp xuống xe đã bị anh gọi lại: “Chu Nịnh Nịnh.”

Chu Nịnh Nịnh quay đầu lại, đáng yêu chớp mắt: Gì nữa vậy? Có chuyện gì sao?

Ngón tay thon dài của Lục Cận Thâm đặt trên tay lái, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ hai cái, ánh mắt thâm thúy quét về phía cô, chậm rãi nói: “Anh thích hình dáng em...”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Anh Thích Hình Dáng Em... Anh Thích Hình Dáng Em...

Này, đây là thổ lộ sao? Chuyện này giống như đang ném một quả bom vào lòng Chu Nịnh Nịnh vậy... Nét mặt lúc này của cô là như thế này (⊙o⊙), đã bị anh làm cho choáng váng rồi.

Trong xe mờ mịt tối tăm, thế mà khuôn mặt đẹp đẽ của anh lại hiện ra rõ ràng, ánh mắt sâu thẳm trong trẻo chuẩn xác bắt được ánh mắt cô, Chu Nịnh Nịnh mở miệng trừng mắt nhìn anh, tim đập như sấm. Anh, anh lại dùng cái ánh mắt đó để nhìn cô, lúc trước là cảm thấy chói mắt, bây giờ lại cảm thấy... Là trong vẻ thu hút có phần hấp dẫn...

Đúng, chính là trong vẻ thu hút có phần hấp dẫn. Chắc là mắt cô có vấn đề rồi...

Phản ứng kinh ngạc của cô đều được Lục Cận Tâm thu hết vào đáy mắt, anh cảm thấy nếu không nói gì vào lúc này, cô chắc sẽ mở miệng đến khi nào nước miếng chảy xuống mới chịu thôi, có cần phải kinh ngạc như vậy không?

Anh nhịn không được nâng tay xoa xoa mi tâm, có chút bất đắc dĩ nói: “Ý tôi muốn nói, có một lần nghe em hát một bài hát có những ca từ này (1), tôi nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được nên muốn hỏi em thử.”

(1) Do ở Trung Quốc tất cả đều xưng là 我 (tôi, anh, em, mình, tớ,...) nên lời ca đó có thể là “Em/Anh thích hình dáng anh/em”.

o.o Thật vậy sao? Chu Nịnh Nịnh nghe xong những lời này liền nuốt nước miếng, thở dài nhẹ nhõm nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút

mất mát...

(Đ) Thay đổi tình tiết thật khó lường...

Tuy rằng không phải anh thổ lộ, nhưng bầu không khí vừa rồi vẫn chưa biến mất hẳn, vẫn khiến người ta đỏ mặt, tim đập nhanh. Chu Nịnh Nịnh còn chưa bộc lộ hết cảm xúc.

Mẹ nó! Hỏi tên bài hát cần gì phải thâm tình đến vậy... Khiến cô nghĩ rằng anh muốn thổ lộ tình cảm, ai ngờ lại không phải... Thật sự là vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng âm thanh của cô vẫn nhẹ nhàng: “Bài hát kia tên là Ngọt ngào.”

Tên bài hát là “Ngọt ngào”, nhịp điệu rất vui vẻ, cô lại thích ăn đồ ngọt nên cũng thường xuyên ngâm nga bài hát này.

Lục Cận Thâm tùy ý “Ừ” một tiếng, anh thật sự không quan tâm tên bài hát gì đó, thật ra là muốn... Kích thích cô nàng ngốc nghếch này một chút, nhưng không ngờ cô sẽ có vẻ mặt như vậy... Sợ hãi sao?

Lông mày hơi nhíu lại, trong lòng dâng lên một cảm giác không tên khiến anh cảm thấy buồn bực, không thể thổ lộ với cô thì phải làm sao? Anh muốn sớm rước cô về nhà nhưng lại không muốn ép cô, anh hy vọng khi cả hai cùng nảy sinh tình cảm mới sống cùng nhau.

Vẫn còn hơi nhanh sao? Hay là... Đợi thêm một chút vậy.

“Được rồi, em về trường nhanh đi, không phải còn muốn đi siêu thị mua đồ ăn vặt sao?” Lục Cận Thâm giơ tay xoa đầu cô vài cái, sợi tóc mềm mại xát vào lòng bàn tay rất thoải mái, cảm giác cũng tốt lên một chút.

Không phải thổ lộ nhưng sau đó lại xoa đầu, anh có ý gì chứ? Chu Nịnh Nịnh không biết tại sao trong lòng đột nhiên có chút bực mình, nhỏ giọng hầm hầm nói: “Tôi đi đây, hẹn gặp lại!”

Tiếng cửa xe đóng lại rất lớn, cô mất hứng sao? Lục Cận Thâm hơi sừng sốt một chút, sau đó khóe môi nở nụ cười, hoá ra cũng không thất bại đến như vậy.

Anh nhìn xuyên qua cửa kính xe, thấy cô ôm ba lô chạy chậm về hướng siêu thị. Lục Cận Thâm thu ánh mắt lại, quay đầu xe đi về phía trước.

Sau khi chạy được một đoạn ngắn, Chu Nịnh Nịnh lén quay đầu lại nhìn chỗ đậu xe của anh, thấy anh đã đi mất rồi, cô không nhìn được mà bĩu môi, rũ mắt xuống, hàng lông mi dày chớp chớp, có chút mất mát không thể hiểu được.

“Nịnh Nịnh.” Phía sau có người kêu tên cô.

Chu Nịnh Nịnh vội quay đầu lại nhìn, thấy bạn cùng phòng Mạnh Nghiên kéo vali đứng phía sau, nhẹ nhàng hỏi: “Mạnh Nghiên, cậu vừa đến sao?”

Nhờ vào ánh đèn từ trong siêu thị chiếu qua cánh cửa thủy tinh, Mạnh Nghiên bắt được nổi mất mát trên mặt Chu Nịnh Nịnh, cô nhớ lúc nãy ngồi trên xe buýt thấy Chu Nịnh Nịnh bước ra từ chiếc SUV màu đen, trong lòng có chút kinh ngạc. Cô đã sững sờ trong chốc lát, sau đó định đi đến xem xem chủ xe ấy trông như thế nào, nhưng vừa đến phía sau, chiếc SUV xa hoa đã rời đi mất.

Mạnh Nghiên nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh lập tức nói: “Ừ, mới xuống xe buýt thôi, vừa rồi tớ thấy cậu đến đây bằng một chiếc SUV.”

Chu Nịnh Nịnh nhú mày, không thích Mạnh Nghiên hỏi bằng giọng điệu này, cô trả lời đơn giản: “Ừ, là một người bạn, cùng nhau ăn cơm sau đó tốt bụng đưa tớ về.”

Ánh sáng trong mắt Mạnh Nghiên hơi thay đổi, hỏi: “Cậu có bạn trai sao?”

Bạn trai cái gì! Chu Nịnh Nịnh liếc nhìn, thản nhiên nói: “Thật sự chỉ là bạn bè mà thôi.”

Mạnh Nghiên tất nhiên không tin, cô nhú mày, có chút không vui nói: “Có gì không thể nói ra chứ, quen bạn trai có tiền cũng đâu phải chuyện xấu, đó là chuyện bình thường trong trường nghệ thuật mà.”

Chu Nịnh Nịnh cũng nhú mày, cô không thích Mạnh Nghiên có giọng điệu chanh chua thế này, vế sau của câu nói còn ám chỉ ý khác nữa, cô cũng lạnh mặt không vui nói: “Tớ nói thật.”

“Được rồi, vậy xem như tớ đã nói nhiều, chúng ta vốn dĩ là bạn cùng phòng nên tớ chỉ muốn quan tâm đến cậu thôi, nếu như thế thì tớ đi trước đây.” Mạnh Nghiên nói xong liền kéo hành lý đi.

Tự nhiên bị người ta quăng cho một vẻ mặt thối, Chu Nịnh Nịnh cũng hết chỗ nói, vốn dĩ định trở về phòng để ngủ, nhưng nhìn thấy Mạnh Nghiên đang đi phía trước, nghĩ lại hay là lát nữa rồi về. Cô đi vào siêu nhỏ bên cạnh, mua nhiều đồ ăn vặt với vài hộp sữa chua, cuối cùng xách theo một túi đầy đồ ăn ra khỏi siêu thị.

Chu Nịnh Nịnh vừa uống sữa chua vừa đi đến dưới lầu ký túc xá, lúc đi ngang qua con đường của khu rừng nhỏ khó mà không trông thấy mấy đôi tình nhân, nhớ đến lúc trước cô với anh cùng ở trong tình huống khó xử, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng mà... Sao lại nghĩ đến anh... Chu Nịnh Nịnh bước đi nhanh hơn, tránh khỏi nơi rắc rối này, đi về ký túc xá.

Vừa mới khai giảng, trong phòng ngủ rất náo nhiệt, trên đường đi Chu Nịnh Nịnh đều nghe thấy tiếng cười hoan hô của mọi người, tâm trạng của

cô cũng vui vẻ lên, bước nhanh đến phòng ngủ của mình, hôm nay Trịnh Thiến Thiến cũng trở về, nói là có mang quà về cho cô.

Còn chưa đến cửa đã nghe giọng Trịnh Thiến Thiến trong phòng, đang nói đến chuyện đi du lịch của cô ấy, tiếp theo là một tràng cười.

“Ha ha, Nịnh Nịnh đến đây đi, có mang theo cái gì ngon không hả?” Có người thấy cô đi vào cười hì hì, nhìn chăm chăm vào cái túi to mà cô mang theo.

Trong phòng ngủ có thêm vài người nữa, là bạn học cùng lớp ở phòng ngủ kế bên, bảo sao không náo nhiệt như vậy. Chu Nịnh Nịnh cười, đem túi đồ ăn vặt bày ra, cười nói: “Mới đi siêu thị để mua đồ ăn vặt, cứ ăn tự nhiên.”

Mọi người cũng không khách khí, mở túi đồ ăn vừa ăn vừa nói chuyện, bạn cùng phòng Lâm Tiểu Nhiên đột nhiên véo hông cô một cái, nhướn mày hỏi: “Vấn đề độc thân của Thiến Thiến đã được giải quyết gọn ghẽ trong lúc nghỉ hè, còn cậu thì sao? Vừa rồi nghe Mạnh Nghiên kể là thấy có người đưa cậu đến trường học, thành thật khai báo mau!”

Trong phòng ngủ, cô có quan hệ bạn bè tốt với Trịnh Thiến Thiến, quan hệ với Lâm Tiểu Nhiên cũng rất tốt, mà Mạnh Nghiên ngày thường rất ít khi cùng bọn cô ăn cơm hay đi học nên...

Chu Nịnh Nịnh biết Mạnh Nghiên không thích cô từ lúc năm hai, khi đó có hội trưởng Hội học sinh trong khoa theo đuổi cô, theo đuổi được một thời gian, Mạnh Nghiên đã nhanh chóng nói: “Hội trưởng không phải rất tốt sao? Có phải cậu chướng mắt không?”

Giọng điệu nghe rất kỳ quái, cảm giác của Chu Nịnh Nịnh có chút không thoải mái lại có chút sừng sốt, lúc ấy Trịnh Thiến Thiến đã cười chế nhạo nói: “Anh trai Chu Nịnh Nịnh vừa cao lại vừa đẹp trai, là bác sĩ ngoại

khoa, nếu như tớ cũng có một người anh trai xuất sắc như vậy, tiêu chuẩn chọn đàn ông hẳn phải rất cao, đúng không Nịnh Nịnh?”

Lâm Tiểu Nhiên mắt bừng lửa, hùa theo nói: “Đúng vậy, anh trai Nịnh Nịnh... Quả thật là một nam thần! Đáng tiếc đã có bạn gái, nếu không tớ đã giành làm chị dâu Nịnh Nịnh.”

Khi đó Mạnh Nghiên còn thản nhiên nói thêm vài câu: “Dáng vẻ Chu Nịnh Nịnh cũng bình thường, anh trai cậu ấy có thể đẹp đến đâu! Người đẹp trai trong trường chúng ta ít lắm sao? Bác sĩ là một công việc rất vất vả, chả có gì đáng để khoe.”

Cả ký túc xá liền im lặng, Trịnh Thiến Thiến bênh vực nói: “Dáng vẻ của Nịnh Nịnh rõ ràng rất đáng yêu, làm sao bình thường được, hơn nữa anh trai cô ấy rất xuất sắc! Tớ và Tiểu Nhiên đều gặp qua cả rồi.”

Sắc mặt Chu Nịnh Nịnh xấu đi, nói cô thì được rồi, lôi anh cô vào làm chi, lúc ấy cô nói: “Anh tớ vốn rất xuất sắc, ít nhất là tớ cảm thấy vậy, anh ấy làm bác sĩ là để chữa bệnh cho người khác, cảm phiền cậu không nên nói về công việc của anh ấy như vậy.”

Quan hệ trong phòng ngủ bị kéo căng ra, dù sao mọi người đều không thể nói ra, quan hệ vẫn tốt như cũ, chỉ là đôi lúc Mạnh Nghiên có dùng ngữ khí đậm chọt để nói chuyện, Chu Nịnh Nịnh không hiểu được suy nghĩ của cô ấy, vài lúc gặp mặt cũng mặc kệ cô ấy, bỏ hết những lời cô ấy nói ngoài tai.

Lâm Tiểu Nhiên vừa nói, mọi ánh mắt đều nhìn về phía cô, tò mò hỏi: “Nịnh Nịnh thật sự có bạn trai sao?”

Chu Nịnh Nịnh còn chưa kịp lên tiếng, Mạnh Nghiên ngồi bên kia liền cười, mở miệng nói: “Vừa rồi tớ hỏi cậu ấy cũng không chịu trả lời, nhìn xe của người đó là biết kẻ có tiền rồi.”

Mạnh Nghiên vừa nói xong, mọi người trong phòng ngủ đều nhìn về phía Chu Nịnh Nịnh, ngay cả Trịnh Thiến Thiến cũng chớp mắt nhìn cô: Đứa trẻ này, tớ mới đi du lịch có 10 ngày, cậu đã có bạn trai sao? Có phải là anh chàng chủ nợ kia hay không? Có phải vị chú út kia hay không?

Ở trường nghệ thuật, mỹ nữ rất nhiều, còn có rất nhiều lời bàn tán ra vào, người khác nghe nói nữ sinh có bạn trai là người có tiền sẽ có suy nghĩ lệch lạc ngay lập tức. Hiện tại Chu Nịnh Nịnh có thể cho rằng Mạnh Nghiên đang có suy nghĩ lệch lạc, đây là lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh gặp phải loại vấn đề này.

Cô nhìn Mạnh Nghiên, đối phương đang nhếch môi chờ cô trả lời, Chu Nịnh Nịnh chớp chớp hàng mi, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Hiện tại tớ chưa có bạn trai, các cậu đừng đoán bừa.”

Rồi nhìn ngay về phía Trịnh Thiến Thiến, nói sang chuyện khác: “Không phải cậu bảo có mang đặc sản về cho mình sao? Lấy ra đi! Chia cho mọi người cùng ăn nữa.”

“Được, được, được!” Trịnh Thiến Thiến nhận được tín hiệu của cô, vội vàng đi tới vali của mình, tìm mãi mới lấy ra một gói đặc sản lớn, sau đó nhét vào tay Chu Nịnh Nịnh.

Chu Nịnh Nịnh vừa mở gói ra, tất cả đều là đồ làm từ dừa, kẹo dừa, hoa dừa, bánh ngọt dừa, bánh xốp dừa, đường phiến dừa, phẩn dừa và cả tương dừa,...

Cô nhìn về phía Trịnh Thiến Thiến: Cậu cũng quá tùy tiện rồi....

Trịnh Thiến Thiến cười nói: “Dừa là đặc sản của Hải Nam, tớ đem về cho cậu tất cả mọi thứ làm từ cây dừa, cậu thấy tớ có tốt không?”

Chu Nịnh Nịnh: “Đồ gốc... Mấy thứ này mua trên mạng là được, cần gì phải đặc biệt mua về, mua trên mạng không phải là được rồi sao?! Làm

cho tớ mong đợi quá trời!” ㄗ ∇ ㄗ

Buổi tối, Trịnh Thiến Thiến nằm trên giường cùng với Chu Nịnh Nịnh, hai người áp tai nói chuyện, cô ấy nói: “Nịnh Nịnh, tớ thấy trên mạng nói rất đúng, nam nữ cùng đi du lịch là cơ hội tốt nhất để phát triển mối quan hệ, tớ phát hiện tớ đã sa vào vũng bùn mất rồi... Huhuhu...”

Chu Nịnh Nịnh đột nhiên nhớ đến lời của Tăng Tiểu Mông, nhin cười nói: “Cậu có nhớ những gì Tăng Tiểu Mông nói không? Nam nữ có thể phát triển tình cảm trong lúc đi du lịch, là vì cô nam quả nữ cùng ở một thành phố xa lạ, người nữ dễ dàng có cảm giác ỷ lại vào người nam nên buông lỏng cảnh giác, người nam có thể thực hiện việc kia với người nữ...”

Trịnh Thiến Thiến ngẩn người, sau khi phản ứng lại nhéo cánh tay cô, Chu Nịnh Nịnh kêu đau: “Sao lại mạnh tay như vậy. Bị tớ nói trúng sao?”

“Không có! Không có nhanh như vậy...” Trịnh Thiến Thiến lại nhéo cô.

Sau đó Trịnh Thiến Thiến hỏi về chuyện ngày hôm nay, Chu Nịnh Nịnh thành thật khai báo. Trong đầu cô vẫn còn câu nói của Lục Cận Thâm, bỗng cảm thấy... Lúc đầu anh nói có chỗ không đúng, là cố ý sao?

Còn nữa, cô nhớ rõ là cô không có hát bài hát kia trước mặt anh mà, rõ ràng cô đã hát “Hảo hán ca”(2) cơ mà... (‘∇` #)

(2) Link bài hát (Nhạc phim Thủy hử): mp3.zing /bai-hat/Hao-Han-C.../ZWZD608F.html

Trịnh Thiến Thiến hỏi cô: “Nịnh Nịnh, cậu cảm thấy thích anh ta sao?”

Thích hay không? Chu Nịnh Nịnh nhớ lại một chút, lúc anh chăm chú nhìn cô thì tim đập nhanh, mặt lại đỏ. Cô đã từng vì anh mà mất ngủ, lúc

anh sờ đầu cô cũng không có chút bực dọc, đôi lúc vài hành động thân thiết của anh cũng khiến chân tay cô luống cuống, cô thích cái khí chất thành thực từ bên trong của anh, đôi lúc bất giác cũng nhớ đến khuôn mặt, bàn tay, giọng nói của anh...

Tối nay cô tưởng anh thổ lộ, ai ngờ là bị lừa, sau đó... Có một chút mất mát...

Đây có được xem là cô thích anh không? Nhưng mà loại thích này nhiều đến mức nào cô cũng không rõ lắm, cô thành thật trả lời: “Có một chút.”

Thích là cái gì đó rất mơ hồ, trước đó lại chưa từng gặp người mình sẽ thích, không ai có thể nói chính xác người mình thích như thế nào, có thể là “Cao 1m80, mắt một mí”, cũng có thể là “Tôi thích đàn ông không cần phải xuất sắc, chỉ cần hài hước và có trách nhiệm là được”... Câu trả lời của mỗi người không giống nhau.

Trước kia Chu Nịnh Nịnh nghĩ rằng mẫu đàn ông mà cô thích, có lẽ là giống như ba cô vậy, ngoài mặt thì lạnh nhưng thật ra rất đáng yêu, vừa lo cho gia đình vừa yêu thương vợ. Hoặc là giống như anh cô, từ nhỏ đến lớn đều học rất giỏi, bất cứ việc gì cũng đều nghiêm túc.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ, hình ảnh còn rất lẫn lộn.

Hiện giờ... Hình ảnh mờ nhạt kia giống như vừa được làm sáng tỏ, biến thành hình dáng của Lục Cận Tâm, bây giờ cô đã thích Lục Cận Tâm rồi, mặc kệ mức độ thế nào, anh vẫn là người đầu tiên khiến cô rung động.

Về sau, có lẽ theo thời gian một chút này sẽ trở nên rất lớn, trở thành “Em thích hình dáng anh”...

Cuộc sống của cô đã bị người đàn ông là Lục Cận Thâm xen vào, cuối cùng khó có thể cưỡng lại, một chút thích sẽ trở thành yêu sâu đậm, ngoài say đắm còn bị cuốn hút.

Tình yêu khiến người ta vừa thương vừa sợ, Chu Nịnh Nịnh đột nhiên nhớ đến anh mắt mê người lúc anh nói câu ấy, đột nhiên bực bội cầm lấy gối úp mạnh lên mặt.

Trịnh Thiến Thiến bị hành động của cô làm cho hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Chu Nịnh Nịnh xoay người, “Bực bội.”

“Bực bội cái gì?”

Chu Nịnh Nịnh tiếp tục che mặt, thì là bực bội đó!

Mẹ nó! Lúc này có phải tên kia đã thổ lộ hay không! Nói một nửa rồi chuyển hướng là sao! (* ^ *)

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lục Cận Thâm về nhà, vào thư phòng mở máy tính, anh tìm kiếm tài khoản “Nịnh Nịnh không thích ăn chua, chỉ thích ăn ngọt”, ảnh đại diện của cô là tranh do chính cô vẽ, tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt cong lên khi cười, lộ ra mấy chiếc răng xinh xắn.

Anh bắt đầu tìm hiểu Weibo của cô. Weibo có gần một ngàn bài viết, trên cùng đều là chia sẻ tranh châm biếm, thời gian là tối nay, sau đó còn chia sẻ một vài thứ linh tinh về món ngọt.

Có một bài viết cách đây mấy hôm “Giới thiệu cho mọi người tiệm đồ ngọt này, nhân viên cửa hàng rất đẹp trai, quan trọng nhất là hương vị cũng tuyệt! Lần sau lại đến!”, phía dưới còn có vài biểu tượng nhảy múa cùng với bức tranh vẽ bên ngoài tiệm đồ ngọt. Lục Cận Thâm cười cười.

Di chuyển tiếp đến bài đăng về truyện tranh mới nhất của cô, dĩ nhiên là vẽ về anh, anh bắt đầu xem, anh đeo kính râm, người đứng thẳng tắp, mà cô lại ngồi bệt xuống nền đất, vẻ mặt muốn khóc rất đáng thương.

Lục Cận Thâm không nhịn được xoa trán, tại sao lại vẽ anh thành người độc ác ức hiếp cô như vậy chứ?

Sau đó kéo xuống xem tiếp, mới biết được đây là cả bộ truyện tranh để cảnh báo mọi người phải lái xe cẩn thận, đừng như cô. Cô nói anh là người chủ nợ đẹp trai lạnh lùng lại tốt bụng. Lục Cận Thâm nhìn thấy mấy bức tranh này, ánh mắt cũng dần dịu dàng trở lại.

Bức tranh cuối cùng, tựa đề của cô là “Đã trả tiền, tạm biệt anh chủ nợ!”

Trong phút chốc, đáy mắt ôn nhu của Lục Cận Thâm đã trở thành một tảng băng lạnh giá, thì ra cô nhóc kia muốn phũ sạch quan hệ với anh...

Lục Cận Thâm bỏ ra khoảng hai tiếng đồng hồ để xem hết Weibo của cô, gần như một nửa trong đó là truyện tranh và hình ảnh châm biếm, còn lại đều là chia sẻ về đồ ngọt, cô còn đi du lịch không ít nơi, chia sẻ rất nhiều cảnh đẹp của nơi đó.

Cô gái thích đồ ngọt, thích vẽ tranh, thích du lịch, Lục Cận Thâm nhớ tới đôi mắt thuần khiết của cô, đáy lòng bỗng nhiên mềm mại hẳn ra, cô nói hạnh phúc giống như hương vị của đồ ngọt, mỗi ngày trôi qua đều hy vọng có thể nếm được hương vị ngọt ngào.

Ngón tay thon dài đẹp đẽ men theo mép bàn, ngón trỏ gõ lên mặt bàn như có như không, Lục Cận Thâm suy nghĩ, nhớ tới dáng vẻ bị dọa ngốc nghếch đáng yêu lúc này, chân mày hơi nhíu lại một chút.

Có thể đợi, nhưng không thể quá lâu, nhiều nhất là... Một tháng? Được, một tháng, không thể lâu hơn.

Tối hôm qua Chu Ninh Ninh bị mất ngủ, nhưng sáng hôm sau vẫn phải dậy sớm vì có rất nhiều việc, cô vác đôi mắt gấu trúc chạy tới chạy lui đến tận trưa. Ăn cơm trưa xong, sau khi trở về ký túc xá ngủ một giấc mới cảm thấy cả người như được hồi sinh.

Buổi tối có hẹn cùng Tăng Tiểu Mông và Trịnh Thiến Thiến đi ăn nhẹ. Hai người đều là bạn tốt của Chu Ninh Ninh, đã lâu rồi ba người họ không đi cùng nhau, Tăng Tiểu Mông ở khoa múa, khác khoa khác ban, bình

thường chỉ có thể gặp nhau vào thời gian ăn cơm, hoặc là cuối tuần cùng đi dạo phố.

Khi đồ ăn được đưa lên, Chu Nịnh Nịnh nhìn Tăng Tiểu Mông chỉ gắp rau xanh, tò mò hỏi: “Sao cậu chỉ ăn rau xanh thôi vậy?”

Tăng Tiểu Mông mếu máo: “Lúc nghỉ hè đã tăng lên vài ký, bây giờ thậm chí muốn nhảy cũng không được... Tớ phải giảm cân!” ㄝ—ㄝ...

Trịnh Thiến Thiến cười lớn: “Thật tốt, tớ và Nịnh Nịnh có thể ăn nhiều hơn.”

Tăng Tiểu Mông trợn mắt liếc cô ấy một cái: “Không có lương tâm, coi chừng ăn nhiều quá bị mập bây giờ.”

“Không sao không sao, tớ có bạn trai lo rồi.” Trịnh Thiến Thiến đặc ý, cảm giác có bạn trai chính là như vậy!

Trịnh Thiến Thiến gần đây đặc thẳng vô cùng, Tăng Tiểu Mông không muốn nhìn nữa, cô đau khổ cúi đầu ăn, hỏi Chu Nịnh Nịnh: “Chu Tiểu Nịnh, cậu và người kia thế nào rồi?”

“Không có gì cả....” Chu Nịnh Nịnh vừa nhai đồ ăn vừa lóng ngóng nói.

Tăng Tiểu Mông vuốt mặt, mẹ nó, giảm béo buổi tối không được phép nhìn Chu Nịnh Nịnh ăn, cô nhóc kia ăn thứ gì cũng trưng ra bộ mặt “Ngon quá đi” cả.

Sau khi Chu Nịnh Nịnh được ăn uống no nê đã muốn quên đi chuyện ngày hôm qua, cô trở về ký túc xá đăng nhập Weibo, thấy có rất nhiều lượt theo dõi mới, trong đó có một ID tên là “I”.

Điều đầu tiên cô nghĩ đến là “Tiệm đồ ngọt của I tiên sinh”, sau đó ghé qua xem thử thì đều là chia sẻ tin tức kinh tế, tài chính, phân tích về ngành IT... Hơn nữa trên Weibo cũng chỉ có khoảng ba mươi bài viết, cái mới nhất là tháng 10 năm trước...

Người hâm mộ này có phải bị trộm nick rồi không?

Hay là loạn trí nhân bừa đây nhỉ? (¬_¬)

Buổi tối sau hôm khai giảng, Chu Dục Thân gọi điện đến hỏi thăm cô, Chu Nịnh Nịnh hỏi anh mình: “Anh, chiều mai em không có tiết, anh có rảnh không? Em có tiền lương, muốn mời anh ăn cơm mà anh cứ bận mãi.”

Nếu hai anh em hẹn nhau đi ăn cơm sẽ không hẹn vào cuối tuần, vì Chu Nịnh Nịnh muốn mỗi tuần ít nhất ăn cơm nhà một lần.

“Gần đây có chút việc.” Chu Dục Thân dừng một chút, sau đó cười cười: “Không phải em nói phải dùng tiền của mình để bồi thường cho chủ xe hay sao? Chút tiền lương ít ỏi đó còn được bao nhiêu chứ, hay là để anh mời em ăn, đúng lúc ngày mai anh rảnh, anh đến đón em.”

Chu Nịnh Nịnh không nói với anh mình là tiền bồi thường chỉ có 400 tệ... Chủ yếu vì quan hệ giữa cô và Lục Cận Tâm vẫn chưa rõ ràng... Cô không biết phải nói thế nào!

Cúp điện thoại, Chu Nịnh Nịnh thấy có tin nhắn, Lục Cận Tâm gửi tới, trong phút chốc cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cô mở ra đọc với tốc độ rất nhanh, khóe miệng cong lên. (▽\)

Anh nhắn: “Tối mai cùng nhau ăn cơm, tôi đón em.”

Cô lăm băm, anh nói ăn cơm thì phải ăn cơm sao! Anh là gì của tôi chứ! Nhưng... Cô trả lời là: “Ngày mai tôi đã hẹn đi ăn cơm với anh trai, ngày khác vậy?”

Lại ăn cơm với anh trai, ánh mắt Lục Cận Tâm hơi trầm xuống, anh trả lời: “Ngày một vậy.”

“Ngày một... Buổi chiều và buổi tối tôi đều có tiết... Chỉ có chiều thứ sáu hoặc thứ bảy mới rảnh?” Chu Nịnh Nịnh từ từ trả lời.

Đợi một lúc cô vẫn chưa nhận được tin nhắn mới, Chu Nịnh Nịnh có chút nôn nóng, cô đang do dự có nên nhắn tiếp hay không thì điện thoại reo lên, Lục Cận Tâm gọi tới, cô vội vàng nhắc máy.

“Vừa rồi có cuộc điện thoại.” Âm thanh trầm thấp từ tính truyền đến.

Đang giải thích sao? Chu Nịnh Nịnh nhếch môi nở nụ cười: “À.”

Bên kia dừng lại một chút, sau đó nói: “Chiều thứ sáu tôi đón em, có thể thể muộn một chút, khoảng 6 giờ, em ngoan ngoãn ở ký túc xá đợi tôi, đừng đi ra ngoài, khi nào đến tôi sẽ gọi cho em.”

Ngoan ngoãn đợi... (▽` ")

Cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó mới nhớ hai người đang gọi điện thoại, anh không nhìn thấy được, vội vàng nói: “Được...”

Buổi tối hôm sau, Chu Nịnh Nịnh cùng anh mình đi ăn cơm, sau khi đỗ xe thì đi đến cửa thang máy, cô kéo cánh tay anh hỏi: “Anh, cuối tuần về nhà ăn cơm được không? Đã lâu rồi anh không về.”

Quả thật là như vậy, Chu Dục Thân suy nghĩ rồi gật đầu: “Chủ nhật này anh về.”

Chu Nịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, kể từ khi anh trai ly hôn, mối quan hệ với ba ngày càng cứng nhắc. Tính bướng bỉnh của hai người họ có thể đấu với nhau không phân thắng bại, hai mẹ con cô cũng không có cách

nào. Chu Nịnh Nịnh liếc mắt cười nói: “Được, vậy để em về nói với ba mẹ.”

Chu Dục Thân xoa đầu cô: “Nói mẹ đừng làm quá nhiều món, lãng phí lắm.”

“Em biết rồi.” Chu Nịnh Nịnh cười hì hì nói.

Nhìn hai người phía trước sắp đi mất, Tô Gia Trạch xoay người nhìn Lục Cận Tâm đang khoá cửa xe, ánh mắt liếc liếc về phía trước, khoé miệng nhếch lên: “Đó có phải Nịnh Nịnh tiểu thư hay không?”

Lục Cận Tâm nhìn về phía trước, thấy một cô gái đang khoát tay một người đàn ông đứng trước cửa thang máy, một chân đang vẽ vẽ trên nền đất. Không ngờ được gặp cô ở đây, đáy mắt anh ấm áp lên hẳn, nói: “Là cô ấy.”

Tô Gia Trạch nhướng mày, ánh mắt sâu xa nhìn anh liếc một cái: “Cậu còn cười được sao, Nịnh Nịnh tiểu thư đang khoát tay một người đàn ông khác kia kìa, thì ra cậu chỉ là kẻ đến sau mà thôi...”

Lục Cận Tâm lườm anh ta, thản nhiên nói: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, đó là anh trai của cô ấy.”

Hoá ra là anh trai, Tô Gia Trạch có chút thất vọng, nhưng vẫn không nhịn được châm biếm vài câu: “Nếu cậu không nói tôi còn tưởng bọn họ đang hẹn hò ấy chứ. Nhìn rất xứng đôi!”

Lục Cận Tâm lạnh lùng liếc anh ta, Tô Gia Trạch nhún nhún vai, ngậm miệng.

Sau khi cửa thang máy mở ra, Chu Nịnh Nịnh và anh trai bước vào vừa định ấn nút đóng cửa lại nhìn thấy hai đôi chân dài đang tiến đến,

khoảng cách còn hơi xa, cô nhìn thấy một người, đúng lúc phát hiện người đó cũng đang nhìn cô...

Thật đúng lúc...

Chu Nịnh Nịnh còn đang do dự có nên đợi bọn họ hay không, cửa thang máy lại đột nhiên khép dần, cô vội vàng ấn nút mở ra, hay là, hay là đợi bọn họ vậy...

Đáy mắt Lục Cận Thân hiện lên ý cười, bước chân lại càng nhanh hơn.

Tô Gia Trạch thấy vậy, chỉ có thể tăng tốc lên đuổi theo.

Trong thang máy có tổng cộng năm người, vừa rồi có một người đàn ông khác chạy lại đúng lúc cửa thang máy sắp khép, nói lớn: “Đợi một chút!”

Chu Nịnh Nịnh lại ấn nút giữ cửa thêm lần nữa.

Tô Gia Trạch nhìn cô và Chu Dục Thân cười nói: “Nịnh Nịnh tiểu thư, thật đúng lúc, vị này là?”

Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng nói: “Anh của tôi.”

Tô Gia Trạch: “Trông cô không giống anh trai lắm nhỉ.”

“Tôi giống mẹ tôi, còn anh trai... Có gen của cả ba và mẹ... Nên cũng không giống nhau lắm...” Chu Nịnh Nịnh vừa nói vừa lén ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thân, lại phát hiện đối phương không thèm để ý đến cô.

Người đàn ông lạnh lùng lại còn kiêu ngạo, không thèm nhìn cô! (-_-)

Lúc này, đôi mắt Lục Cận Thân lại đặt lên bàn tay đang khoát tay Chu Dục Thân, ngón tay của cô mảnh mai trắng nõn, lại nhỏ nhắn, nhìn qua rất

mịn màng.

Anh khẽ nhúu mày một chút, đôi mắt sắc sảo trầm xuống, môi mỏng hơi nhếch lên.

Ánh mắt dời đi chỗ khác, đợi sau này cô trở thành bạn gái của anh rồi, việc đầu tiên anh làm chính là nhắc nhở cô, sau này ở nơi công cộng không được tùy tiện khoát tay anh trai thân mật như vậy, tránh để người khác hiểu lầm.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chu Nịnh Nịnh và Chu Dục Thân đi đến tầng 5, Lục Cận Thâm đi đến tận tầng 7. Lúc thang máy dừng lại ở tầng 5, Chu Nịnh Nịnh liền kéo tay anh trai ra ngoài, trong lòng có chút khó chịu, anh không thèm nhìn cô một cái nữa... TaT!

Khi bước qua cửa thang máy, cô không nhìn được quay đầu lại nhìn, tầm mắt chạm phải đôi mắt sâu thẳm trong trẻo của anh, sau đó lén nhìn đến đôi mày đen nhánh, đáy mắt dường như nhuộm chút ý cười.

Cô ngỡ ngác không quay đầu lại, cho đến khi vang lên tiếng cửa thang máy đóng lại, cô mới kịp phản ứng, vội vàng cúi đầu nhìn mặt đất, nỗi ấm ức trong lòng vừa rồi đã được xóa sạch.

Vừa rồi Lục Cận Thâm đã phóng điện với cô sao? Cô bị điện giật rồi... (▽\)

Sau khi ngồi vào ghế nhà hàng, Chu Dục Thân gõ gõ ngón tay thon dài trên mặt bàn, hỏi: “Nịnh Nịnh, em có quen biết với hai người vừa rồi sao?”

Chu Nịnh Nịnh ngừng lật thực đơn nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, ra vẻ bình tĩnh tiếp tục xem món ăn nhưng lại có chút chột dạ giải thích: “Tô tiên sinh vừa rồi nói chuyện với em là người chủ xe, còn người có dáng hơi cao đứng bên cạnh thì anh đã gặp rồi... Cũng không quen thân lắm...”

Khoé môi Chu Dục Thân nở nụ cười, trong lúc ngẩn ngui ở trong thang máy, em gái bầu vào tay áo anh rất chặt, bình thường anh rất nhạy

cảm, ít nhiều cũng đoán được chút gì đó.

Em gái cuối cùng cũng đã lớn, đây là suy nghĩ hiện giờ của Chu Dục Thân.

Dù vậy, trong lời nói của anh cũng có chút nhắc nhở: “Nịnh Nịnh, anh cũng từng nói rồi, nếu em thích một người, phải tìm hiểu xem họ có nghiêm túc với mối quan hệ này hay không, anh không muốn em bị tổn thương đâu.”

Mặt Chu Nịnh Nịnh ửng đỏ, cô cũng chỉ mới phát hiện mình có suy nghĩ như vậy trong hai ngày thôi, vậy mà bây giờ anh trai đã dặn dò rồi, trong lòng cô có chút thẹn thùng.

“Em biết rồi.” Cô nhỏ giọng trả lời.

Chu Dục Thân nâng tay xoa xoa đầu cô, nói: “Được rồi, đi rửa tay trước đi.”

“Dạ...” Chu Nịnh Nịnh được tha tội, đứng dậy chạy đi rửa tay.

Khi đồ ăn đã dọn lên đầy đủ, di động Chu Nịnh Nịnh báo có tin nhắn.

Cô vội vàng mở ra xem, là Lục Cận Thâm gửi tới! Anh nói: “Tối nay anh trai đưa em về trường sao?”

Bình thường trừ phi có việc quan trọng, nếu không đều do Chu Dục Thân đưa cô về nên Chu Nịnh Nịnh trả lời rất nhanh: “Đúng vậy.”

Sau đó nhanh chóng nhận được câu trả lời: “Được.”

Hả, chỉ vậy thôi sao? Chu Nịnh Nịnh há hốc miệng, không thể trở lại như bình thường! (¯ m ¯)

Hơn tám giờ tối Chu Nịnh Nịnh trở về ký túc xá, trong ký túc xá không có ai... Trịnh Thiến Thiến đã có người yêu, bây giờ trong phòng chỉ còn mình cô là độc thân, tất cả mọi người đều ra ngoài hẹn hò rồi.

Cô nhàm chán ôm đồ đi tắm rửa, tắm được một lúc thì nghe thấy bên ngoài có tiếng đóng cửa, cô định hỏi là ai vậy, nhưng nghĩ lại hay là thôi đi, lẽ như là Mạnh Nghiê n thì lại mất mặt. Mấy hôm nay Mạnh Nghiê n đều coi cô như người vô hình, Chu Nịnh Nịnh cũng không biết mình đã chọc cô ấy chuyện gì.

Chu Nịnh Nịnh tắm xong bưng chậu nước ra, chuẩn bị ra ban công giặt quần áo, thấy Mạnh Nghiê n đang ngồi soi gương.

Mạnh Nghiê n nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh đi qua trong gương, thản nhiên gọi cô lại: “Chu Nịnh Nịnh, vừa rồi điện thoại cậu reo.”

Bước chân của Chu Nịnh Nịnh khựng lại, sau đó nói : “À, cảm ơn cậu đã nhắc.”

Mạnh Nghiê n cong cong khóe miệng, không nói gì

Sau khi đem chậu nước ra ban công, Chu Nịnh Nịnh liền quay lại xem điện thoại, có hai cuộc gọi nhỡ, quả nhiên đều là Lục Cận Thâm.

Chu Nịnh Nịnh cẩn cẩn môi, nét mặt vui mừng, tìm tới danh bạ.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, đường dây bên kia có chút ồn ào, nhưng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Chu Nịnh Nịnh đoán là anh đã đến chỗ im lặng để nhận điện thoại của cô.

Khóe miệng cô không nhin được mà cong lên, giọng nói nhẹ nhàng giải thích: “À... Vừa rồi tôi đi tắm nên không biết anh gọi đến, thật ngại quá...”

Vừa nói xong, cô có cảm giác như anh đang nở một nụ cười ở phía bên kia, âm thanh trầm ấm từ tính truyền đến: “Ừ, không sao, không cần phải giải thích với tôi.”

“À...” Chu Nịnh Nịnh đứng bên cạnh cửa ban công, giơ tay chuẩn bị đóng cửa, trong lòng vô cùng ấm áp, cô hỏi anh: “Vừa rồi nghe thấy bên đó rất ồn ào, anh chưa về nhà sao?”

“Ừ, nhưng lát nữa sẽ về sớm thôi.” Lục Cận Thâm ngồi xuống chiếc ghế đặt ngoài cửa, giọng nói của cô rất mềm mại. Khóe miệng anh cũng cong lên, khuôn mặt tràn đầy nét ôn nhu, thật sự rất muốn gặp cô ngay bây giờ.

Chu Nịnh Nịnh đang đóng cửa, đột nhiên dừng tay lại, sau đó nhớ đến chút chuyện, cô vội vàng hỏi: “Hôm nay anh có buổi gặp mặt xã giao, vậy mà hôm qua còn hẹn tối nay đi ăn cơm với tôi được sao?”

Lục Cận Thâm cười cười: “Nếu em đi ăn cơm với tôi, tôi có thể huỷ hẹn với bên này.”

Khóe miệng Chu Nịnh Nịnh lại cong lên, vì cô mà sẵn sàng huỷ hẹn với đối tác... (/▽\)

Hai người nói chuyện đến hơn 10 phút, nếu không phải có người gọi Lục Cận Thâm, cuộc điện thoại này còn có thể kéo dài lâu hơn.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Nịnh Nịnh sờ vào vành tai nóng ấm của mình, trầm tư một lát.

Quan hệ của bọn họ bây giờ là gì? Có hơi lộn xộn... Cô có chút thích anh, còn anh thì sao? Hẹn cô ăn cơm, đưa cô về trường, lột vỏ tôm cho cô, gọi điện thoại và gửi tin nhắn cho cô...

Anh đang theo đuổi cô sao? Phải không? Phải không? Phải không?

Ngón tay bất động trên chốt cửa, cô muốn biết rốt cuộc có phải hay không... (*/*)

Cho đến khi Mạnh Nghiên lướt qua cô ra ban công lấy quần áo, Chu Nịnh Nịnh mới lấy lại được tinh thần, lại thấy Mạnh Nghiên cười như không cười nhìn cô, giọng điệu có phần châm chọc: “Chu Nịnh Nịnh, cậu không thành thật gì cả, vậy mà còn nói mình không có bạn trai.”

Chu Nịnh Nịnh ngẩn người, có chút bất đắc dĩ nói: “Cậu nghĩ sao cũng được.” Nói xong liền ra ban công giặt quần áo.

Chiều thứ sáu không có tiết, Chu Nịnh Nịnh ngoan ngoãn ở yên trong phòng, vừa nghe nhạc vừa vẽ vài bức truyện tranh.

Chưa đến năm giờ, Chu Nịnh Nịnh liền đóng máy tính, dọn dẹp mọi thứ gọn gàng. Cô nên chuẩn bị sớm một chút, đợi Lục Cận Tâm đến đón cô.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, Chu Nịnh Nịnh nhận được điện thoại của Lục Cận Tâm, anh nói: “Tôi sẽ đến nhanh thôi, em đến cổng Tây Môn đi.”

“Được!” Chu Nịnh Nịnh vui vẻ nói, sau đó lấy ba lô rồi đi.

Lục Cận Tâm dừng xe ở gần cửa siêu thị, không phải vị trí lần trước, nơi này có thể nhìn thẳng đến cổng Tây Môn, anh giơ tay nhìn đồng hồ, vừa đúng sáu giờ.

Anh tựa vào ghế, tầm mắt dán chặt vào một người ở phía cổng trường, lập tức nở nụ cười.

Cô đeo ba lô trên lưng bước ra cổng, dừng chân trong dòng người đông đúc không ngừng đi lại, ánh mắt ngó nghiêng như đang tìm anh.

Lục Cận Tâm mở cửa xuống xe, dáng người cao lớn thon dài đi về phía trước vài bước.

Chu Nịnh Nịnh nhanh chóng nhìn thấy anh, ai bảo anh lại khác biệt đến thế, kiểu như... Thần thái lồi lạc...

Hình như cô ngày càng thích anh thì phải? Ai bảo anh đẹp đến như vậy chứ! (/▽\)

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đường ở cổng Tây Môn của đại học Z rất rộng nhưng người và xe cũng kín cả con đường, cả hai người đều không thể đi đến phía bên kia ngay lập tức được, Chu Nịnh Nịnh hơi hấp tấp, cô không thích người kia phải đợi cô đâu.

Hu hu, cô chỉ muốn nhanh chóng đến bên anh thôi.

Chu Nịnh Nịnh không nhịn được mà giậm giậm chân xuống đất, nhảy lên nhảy xuống vài cái, nhìn trái nhìn phải để có thể qua đường, điện thoại đột nhiên reo lên, cô lấy ra thì nhìn thấy là Lục Cận Thâm gọi tới, cô thắc mắc ngẩng đầu nhìn phía bên kia đường, giơ cao tay ý hỏi: Gọi điện thoại để làm gì?

Người đàn ông hơi hất cằm lên, ý bảo cô nhận điện thoại.

Tim Chu Nịnh Nịnh đột nhiên đập một cái thật mạnh, cô nhớ lúc trước trên Weibo có bài thảo luận về vấn đề “Cách tỏ tình lãng mạn nhất”, trong đó có một cảnh tượng giống như vậy. Một nam một nữ đứng hai bên của con đường, đều nghĩ cách để có thể đến bên người kia thật nhanh, người nam không chút vội vàng, gọi cho người nữ, ở đầu đường đông người ồn ào nói một câu “Anh thích em”. Người con gái nói, trong khoảnh khắc đó, cả thế giới dường như đều im lặng, cô không nghe thấy tiếng gì cả, chỉ riêng câu “Anh thích em” kia vẫn còn quanh quẩn bên tai cô.

Thật ra tình huống đó cũng hơi giống phim ảnh quá, Chu Nịnh Nịnh từ từ nhìn màn hình điện thoại, nhưng lúc cô đang xúc động muốn nhận điện

thoại... Lại phát hiện... Tron lúc cô ngấn người điện thoại đã ngừng reo rồi!

Đã. Ngừng. Rồi. Ngừng ngừng ngừng rồi...

Còn chưa kịp buồn bã thì điện thoại lại reo lên lần nữa, lúc này Chu Nịnh Nịnh không còn do dự gì nữa, đầu tiên là nhấn nút nghe, sau đó ngẩng đầu nhìn phía đối diện, mắt cứ chớp rồi lại chớp, anh muốn thổ lộ sao? (/▽\)

“Đứng lùi lại một chút, đừng nhòai người ra đường, cũng đừng nhảy tới nhảy lui như vậy, rất nguy hiểm có biết không?” Người đàn ông với giọng nói lạnh như băng bắt đầu trách mắng.

“...” Mọi thứ đều tan vỡ rồi...

Hu hu, quả nhiên là do cô nghĩ quá nhiều rồi mà! (> ___ <)

Chu Nịnh Nịnh bĩu môi, lùi về phía sau mấy bước, hai mắt vô tội nhìn về phía đối diện, anh đang chậm rãi lách qua dòng xe cộ đi về phía bên này, lúc đó lại có một chiếc xe chạy qua, anh dừng chân lại chờ, ánh mắt trong trẻo, kiêu ngạo nhưng lại lạnh lùng, thân hình cao lớn nổi bật giữa dòng người tấp nập.

Cô nhìn đến mức thơ thẩn, “số điểm” cô dành cho anh lại lớn hơn một chút rồi...

Lục Cận Thâm đi đến trước mặt Chu Nịnh Nịnh, cô đang cúi đầu nhìn chân mình, mái tóc che khuất ánh mắt cô, Lục Cận Thâm nhớ lại lúc này giọng nói của mình có hơi nặng nề, anh mím môi, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, mang theo sự vỗ về, thấp giọng hỏi: “Mất hứng sao?”

Không có mất hứng! Chu Nịnh Nịnh cũng đang vỗ về trái tim loạn nhịp của mình, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì nữa, lúc này mới xấu

hồ ngẩng đầu cười: “Không có...”

Ánh mắt Lục Cận Thâm liền trở nên dịu dàng, đôi môi anh hơi cong lên, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Khi qua đường, có một chiếc xe lướt qua rất nhanh, Lục Cận Thâm vội vàng giữ chặt Chu Nịnh Nịnh đang định bước về phía trước, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận một chút.” Sau đó liền khoác tay trên vai cô đi qua đường.

Thân thể Chu Nịnh Nịnh cứng ngắc để mặc anh dẫn mình đi, trong lòng có chút cảm giác lâng lâng, giống như mỗi bước đều đang đi trên những đám mây bông bồng bềnh nhẹ nhàng.

Sau khi lên xe, Lục Cận Thâm thấy Chu Nịnh Nịnh ngẩn ngơ, anh đoán là cô đói bụng, vừa nhắc cô thắt dây an toàn, vừa khởi động xe, nhẹ giọng hỏi: “Em muốn ăn món gì?”

Nhắc đến ăn là Chu Nịnh Nịnh liền hoàn hồn, bởi vì cô quả thật đang rất đói bụng, cô suy nghĩ một lát sau đó lại hỏi anh: “Anh muốn ăn món gì?”

Lục Cận Thâm nghe vậy liền cười, rất tự nhiên nói: “Tôi muốn ăn món gì không quan trọng, quan trọng là em muốn ăn món gì.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy rất xấu hổ, câu nói này không chỉ là thể hiện độ ga lăng, cô nghĩ nếu anh có ý muốn theo đuổi mình, cô có thể tùy hứng một chút không?

Ha ha, cô cười hai tiếng, sau đó nói tên quán ăn mà mình muốn đến.

Lục Cận Thâm khẽ cười: “Được.”

Quán ăn mà Chu Nịnh Nịnh nói gần công ty Lục Cận Thâm, tất nhiên là cũng gần “Cửa hàng đồ ngọt của I tiên sinh”, cô muốn ăn xong có thể đi

ăn đồ ngọt.

Hai người ăn xong, Chu Nịnh Nịnh không muốn vội vã về sớm, tất nhiên Lục Cận Thâm cũng không muốn đưa cô về sớm như vậy, anh hỏi cô: “Có muốn đi dạo một lát không?”

Chu Nịnh Nịnh vốn đã muốn đi đến cửa hàng đồ ngọt phía trước, cô cười nói: “Được đó.”

Trên con đường này không có nhiều hàng quán nên lượng người đi lại cũng ít, Chu Nịnh Nịnh đi bên cạnh anh cứ nhìn trộm cánh tay đang buông thõng của anh, bất giác đi chậm lại một chút.

Lục Cận Thâm quay đầu lại, cô gái nhỏ bên cạnh lại thụt về phía sau rồi, anh dừng chân, xoay hẳn người lại, trong mắt chứa ý cười: “Em gái nhỏ, đuổi theo nhanh lên.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Ai nhỏ? Cô có chỗ nhỏ sao? Chỗ nào nên có thì cô không hề thiếu! (* ^ *)

Cô đi cực chậm đến bên cạnh anh, ánh mắt lờm người bên cạnh, phát hiện thấy tầm mắt mình cũng chỉ tới vai người ta, cô im lặng cúi đầu nhìn chân cô rồi lại nhìn chân anh, được thôi, anh thì rất cao ráo, còn cô lại rất nhỏ con...

Lục Cận Thâm thấy cô cúi thấp đầu như vậy, ý cười trong mắt không giảm mà lại còn tăng thêm, sau đó giơ tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô, giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp: “Đi thôi, dẫn em đi ăn món ngọt.”

Lại có thêm biểu hiện nữa rồi... (/▽\)

Khóe miệng Chu Nịnh Nịnh cong lên, thì ra anh biết cô muốn đến “Cửa hàng đồ ngọt của I tiên sinh”...

Có thể không biết hay sao? Vừa rồi lúc ăn cơm, cô đã nói không gọi đồ ngọt, đồ ngọt ở nhà hàng này cũng không ngon, Lục Cận Thâm đã nghĩ đến cửa hàng mới ở đối diện công ty, vừa rồi cô cứ đi về hướng ấy, suy nghĩ của cô rõ ràng như vậy cơ mà.

Trải qua một thời gian dài tiếp xúc, anh đã biết được, bạn gái tương lai của anh là một cô bé thích ăn vặt.

Hai người đi qua con đường ngoằn ngoèo, bốn phía đều là nhà cao tầng, con đường lúc về đêm lại càng lãng mạn hơn, trong lòng Chu Nịnh Nịnh rất sung sướng, bước nhanh về phía trước, mặc kệ anh trai chân dài phía sau, sau đó còn rất đặc ý quay lại nhìn anh, hất cằm nói: “Nhanh lên nào! Anh chân dài.”

Nhìn đi, cô có thể bỏ mặc anh ở phía sau, đừng coi thường đôi chân ngắn của cô! (¬_¬)

Chạy nhanh hơn để vượt qua anh là vì muốn hòa nhau sao? Khoé miệng Lục Cận Thâm bất đắc dĩ cười cười, bước chân nhanh hơn.

Đuổi theo trên đường, Lục Cận Thâm thật sự muốn bắt lấy người con gái nghịch ngợm phía trước, bắt cô ngoan ngoãn một chút.

Đến cửa hàng đồ ngọt, Chu Nịnh Nịnh dừng lại nhìn về phía đối diện, Lục Cận Thâm nhàn rỗi đứng phía sau cô, cũng nhìn về phía đối diện, thấy Tô Gia Trạch đang vội vã chạy về phía bên này.

“Nịnh Nịnh tiểu thư, thật sự trùng hợp nha...” Tô Gia Trạch tinh quái nhìn cô, lướt qua đỉnh đầu của cô nhìn thấy Lục Cận Thâm phía sau, sắc mặt lập tức đen lại.

Giọng điệu này có chứa hàm ý rất sâu xa...

Chu Nịnh Nịnh nhớ tới phía sau mình còn có người, cảm giác giống như bị người khác bắt gặp mình làm chuyện xấu vậy, hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Thật trùng hợp...”

Lục Cận Thâm thản nhiên liếc mắt nhìn Tô Gia Trạch một cái, sau đó nói với Chu Nịnh Nịnh: “Không phải nói muốn ăn đồ ngọt sao? Vào thôi.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu, sau đó hỏi Tô Gia Trạch: “Tô tiên sinh có muốn đi cùng không ạ?”

“Đương nhiên, tôi vốn dĩ xuống đây để mua đồ ngọt mà.” Tô Gia Trạch mỉm cười nói.

Chu Nịnh Nịnh nhớ ra công ty của họ nằm trong tòa nhà cao ốc kia, bây giờ đã hơn tám giờ rồi, cô tò mò hỏi: “Công ty các anh tăng ca sao?”

Ha ha, Tô Gia Trạch liếc mắt nhìn Lục Cận Thâm, không nể tình chút nào, nói: “Đúng là tăng ca, nhưng mà lại có người đi về trước.”

Có người... Chu Nịnh Nịnh im lặng quay về nhìn phía sau, trong mắt viết “Ra là anh trốn việc nha”, sau đó lại nhớ đến lý do anh trốn việc là vì mình, cô cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng mà hành vi trốn việc này là không tốt, bị Tô Gia Trạch lên án, cô không biết nói gì hơn...

Cuối cùng ba người cùng nhau vào cửa hàng đồ ngọt, Chu Nịnh Nịnh không ngờ rằng Tô Gia Trạch lại thích ăn đồ ngọt, hai người ăn rất vui vẻ, Lục Cận Thâm cũng gọi một ly cà phê.

Tô Gia Trạch cố tình nói với Chu Nịnh Nịnh rằng mình đã từng thử qua nhiều món ngọt ở nước ngoài, Chu Nịnh Nịnh vừa nghe tới đã hào hứng, yên lặng bỏ lơ người không thích ăn ngọt kia qua một bên.

Không hiểu từ đâu lại chui ra một cái bóng đèn cực kì lớn, Lục Cận Thâm rất mất hứng.

Nhấp một ngụm cà phê, hơi đắng.

Qua một lúc, Chu Nịnh Nịnh cũng nhớ tới người bị bỏ rơi kia, cô nhìn ly cà phê của anh, hình như là chưa uống được bao nhiêu, cô nhỏ giọng hỏi: “Cà phê chỗ này uống không được sao?”

Lục Cận Thâm thản nhiên nói: “Hơi đắng.”

A... Thì ra là vậy, Chu Nịnh Nịnh chú ý tới cái chén có đựng đường, cô gơ tay cầm lấy, xé một gói: “Thêm chút đường là được rồi.”

Chu Nịnh Nịnh đổ đường vào trong ly, còn cẩn thận lấy cái muỗng khuấy đều lên, Lục Cận Thâm lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sáng lên, hưởng thụ sự phục vụ của cô. Cô bỏ muỗng xuống, để ly cà phê trước mặt anh, sau đó ngẩng đầu cười ngọt ngào với anh: “Được rồi.”

Cười ngọt đến như vậy, Lục Cận Thâm cũng bị lây nhiễm, ấm áp nói: “Cảm ơn.”

Bóng đèn kế bên họ ngồi không yên, gõ tay lên mặt bàn nói: “Nịnh Nịnh tiểu thư, tôi phải về trước, đám người kia còn đang đợi tôi đem đồ uống về...”

Chu Nịnh Nịnh nhớ đến người nào đó trốn việc, sau đó quay đầu nhìn anh nói: “Anh cũng về tặng ca đi, tự tôi lái xe về là được rồi...”

“Nịnh Nịnh tiểu thư thật là thâm minh đại nghĩa (1), hôm khác hai người lại hẹn nhau nha!” Tô Gia Trạch nở nụ cười, đương nhiên anh hy vọng Lục Cận Thâm có thể quay về công ty, anh không muốn phải thức suốt đêm đâu.

(1) Thâm minh đại nghĩa: Hiểu biết việc lớn.

Chu Nịnh Nịnh khó xử, bây giờ cô đang hẹn hò với Lục Cận Thâm sao? (▽\)

Lục Cận Thâm đón taxi cho cô, ngay cả tiền xe cũng thanh toán trước, anh gõ gõ cửa kính nói: “Về nhà gửi tin nhắn cho tôi.”

Cô đỏ mặt ngồi vào trong, nhẹ nhàng đáp: “Được...”

Thật là ngoan.

Lục Cận Thâm cười cười, nói địa chỉ cho tài xế, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Chu Nịnh Nịnh ngồi trên xe che mặt lại, rốt cuộc thì khi nào anh mới tỏ tình đây??? Thật sự muốn anh làm bạn trai của mình mà! (*w*)

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chủ nhật, Lục Cận Thâm điện thoại đến hỏi Chu Nịnh Nịnh có muốn cùng ăn cơm hay không, Chu Nịnh Nịnh nghe xong cảm thấy rất vui. Anh đã chủ động mời cô như vậy, chứng tỏ là đang theo đuổi cô rồi. Một người đàn ông vừa kiêu ngạo vừa lạnh lùng như thế lại còn chủ động hẹn hò, trong lòng cô lại nâng anh lên vài bậc rồi. Cô thật sự rất muốn được đi ăn cùng anh!

Nhưng tối nay anh trai sẽ đến ăn cơm, cô đành nuốt nước mắt đau khổ từ chối...

Người ở đầu dây bên kia yên lặng lắng nghe cô giải thích sốt sắng, sau đó có một giọng cười trầm ấm vang lên bên tai Chu Nịnh Nịnh, phải nói là cực kì êm tai! Mặc dù cô chẳng hiểu anh đang cười vì cái gì...

“Không sao, hôm khác chúng ta ăn cơm cũng được.” Lục Cận Thâm vui vẻ nói, anh vốn định cùng ăn bữa tối với cô, sau đó tiện đường đưa cô về trường luôn.

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy hơi xấu hổ, lí nhí đáp lại: “Vâng...”

Tắt điện thoại, khuôn mặt Lục Cận Thâm rất vui vẻ, hài lòng gõ ngón trỏ nhẹ lên bàn phím máy tính của mình rồi dừng lại suy nghĩ, việc cô gấp gáp giải thích lí do như thế khiến anh cảm thấy rất vui.

Có lẽ không cần phải đợi nữa, khi nào có cơ hội sẽ thú nhận luôn.

Nhắc đến tỏ tình... Lục Cận Thâm xoa xoa trán, anh cần phải suy nghĩ thêm.

Buổi tối, Chu Nịnh Nịnh được anh trai lái xe đưa về trường, vừa bước vào ký túc xá đã thấy Trịnh Thiến Thiến đang ngồi cạnh bàn, đột nhiên phóng đến trước mặt, hưng phấn la lớn: “Cậu mau nhìn bài post trên diễn đàn này đi, anh chàng này cực kì đẹp trai! Là nam thần chắc luôn!”

Chu Nịnh Nịnh bị cô ép phải ngồi xuống trước bàn, ánh mắt đối diện màn hình máy tính, cô ngây người. Tại sao... Tại sao ảnh của Lục Cận Thâm lại bị treo ngay trang chủ diễn đàn của trường vậy...

Trịnh Thiến Thiến liên tục nhấp con chuột, kéo xuống xem bài post. Lục Cận Thâm ở mỗi góc độ, mỗi khoảng cách khác nhau hiện lên trước mặt Chu Nịnh Nịnh, cô cũng không kìm được lớn tiếng nói: “A! Sao có thể như thế được?”

Số ảnh này không phải được chụp vào chiều thứ sáu đó sao? Anh đứng trên con đường đối diện, anh chậm rãi băng qua đường, anh nghiêng đầu chăm chú nhìn về phía trước, anh... Tóm lại: Mười mấy tấm ảnh đều là anh!

Trịnh Thiến Thiến bịt chặt tai, tiến đến trước mặt cô, cười hì hì hỏi: “Có phải rất tuần tú không? Cậu mau xem bình luận bài post đi, đều là đám háo sắc, ha ha ha...”

Chu Nịnh Nịnh nhấp chuột kéo xuống xem, tay đột ngột run lên, đệt... Số lượng bình luận bên dưới đã lên đến bốn con số...

Nhìn một loạt các bình luận gào thét “Nam thần! Là nam thần!” khiến mí mắt Chu Nịnh Nịnh giật liên tục. Với tính cách lạnh lùng bẩm sinh của mình, nếu Lục Cận Thâm nhìn thấy hàng tá ảnh của anh được trưng bày trên trang chủ của diễn đàn trường cô, mặt anh sẽ đen mất... Chắc chắn sẽ đen mất... ▯ ▽ ▯

Trịnh Thiến Thiến vẫn cứ liên tục bấm theo cô hỏi người trong ảnh có đẹp trai không, trông hơn hẳn những anh hotboy trong trường mình phải không, Chu Nịnh Nịnh gật đầu, cái này là chắc chắn rồi nha...

Nhưng có một điều kì quái ở đây, hôm đó Lục Cận Thâm đến để đón cô, lúc băng qua đường còn khoác tay qua vai cô, sao lại không có mấy cảnh này chứ... Cô không tin cái tên chụp trộm ấy chỉ theo đến lúc anh sang bên kia đường rồi chuồn ngay đâu!

Chu Nịnh Nịnh nhìn Trịnh Thiến Thiến vẫn còn đang ôm mặt quăn quéo liền tạt cho một xô nước lạnh: “Cậu có bạn trai rồi, không sợ bị đánh ghen à?”

Trịnh Thiến Thiến cười hì đáp: “Không sao không sao, nam thần được sinh ra là để thiên hạ chiêm ngưỡng mà.”

Chiêm ngưỡng à... Cũng không sai, đúng là bây giờ mọi người đều đang chiêm ngưỡng Lục Cận Thâm...

Hu hu, làm sao để xóa cái topic này bây giờ?

Chu Nịnh Nịnh ngồi xuống bàn mình, mở máy tính ra đăng nhập vào trang web diễn đàn của trường. Lúc này không xem kĩ lắm nên bây giờ phải từ từ kéo xuống thường thức, sau đó lưu từng tấm một về máy.

Cô tạo ra một folder rồi bỏ hết ảnh của anh vào, sau khi làm xong, mặt cô hơi ửng đỏ lên một chút.

Tuần này Lục Cận Thâm khá bận rộn, anh gọi điện nói với cô rằng sắp đi công tác vài ngày. Chu Nịnh Nịnh nghe xong đỏ hết cả mặt, bây giờ ngay cả việc đi đâu cũng gọi đến báo cho cô rồi! ('▽` ")

Hu hu, vậy mà vẫn chưa nhắc đến chuyện đó, thật sự rất muốn làm bạn gái của anh rồi... (/▽\)

Trước khi tắt điện thoại, anh dùng giọng trầm ấm gọi tên cô, dừng một lúc rồi nói: “Đợi tôi về, có chuyện muốn nói với em.”

Trong lòng Chu Ninh Ninh bắt đầu loạn cào cào lên. Cô rất muốn hỏi anh sẽ nói gì, nhưng dù cố thế nào thì từ ngữ vẫn không thể ra khỏi miệng. Cô chợt có cảm giác rằng mình biết chuyện Lục Cận Thâm định nói, cái loại mong chờ này khiến cô không biết nên phản ứng ra sao, chỉ ngơ ngác trả lời một chữ: “Được...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh nóng lên, nói lời tạm biệt rồi đặt điện thoại xuống, nhưng đột nhiên nhớ đến một chuyện khiến cô vội vàng đưa điện thoại lên tai lần nữa, gấp gáp hỏi: “Khi nào anh về?”

Bên kia rất yên tĩnh khiến Chu Ninh Ninh còn tưởng rằng đã cúp điện thoại. Đúng lúc đang ảo não, đột nhiên giọng cười của anh vang lên: “Khoảng tối thứ sáu sẽ lên máy bay, chủ nhật có muốn ăn cơm với tôi không?”

Chu Ninh Ninh thẹn thẹn thùng thùng đáp: “Được...”

Đợi anh trở về bày tỏ, sẽ trở thành cô bạn gái ngoan ngoãn của anh! Thật đáng mong đợi nha! (/▽\)

Tâm trạng của Chu Ninh Ninh như được vị ngọt của mật ong lấp đầy. Sau khi tắt điện thoại, cô nằm sấp ngoài ban công, miệng lẩm nhẩm hát một bài hát trong vui sướng.

Trịnh Thiến Thiến đi ra ban công, nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Chu Ninh Ninh khiến cô sợ hết hồn, điện thoại trong tay suýt nữa rơi xuống luôn!

Tâm trí cô vẫn chưa kịp quay lại, thở phì phò véo tay cô một cái, tức giận nói: “Bạn học Thiến Thiến, điện thoại của tớ suýt nữa đã tiêu rồi!”

Ở đây là tầng sáu, lỡ nó rơi trúng đầu ai thì phải làm sao bây giờ?! (` ㅍ')

Trịnh Thiến Thiến không ngờ phản ứng của cô sẽ dữ dội như thế, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, xin lỗi nha, tớ không ngờ cậu lại phản ứng dữ dội như vậy. Yên tâm yên tâm, ban công của chúng ta hướng ra ngoài, chắc chắn không có người đi ngang đâu.”

Lỡ có thì sao?! Chu Nịnh Nịnh lại véo cô một cái xem như trừng phạt.

Trịnh Thiến Thiến cười đều hai tiếng. Năm xuống ban công thủ thỉ thì thầm với cô, một lúc sau, chuyện bí mật của Chu Nịnh Nịnh đã bị cô nàng moi ra tại chỗ.

“Wow, nhất định là vậy rồi. Cậu cứ đợi gặt đầu làm bạn gái người ta là được!” Trịnh Thiến Thiến ngạc nhiên nói, trông hưng phấn còn hơn cô.

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt.

Trịnh Thiến Thiến lại nói tiếp: “Nhớ mời tớ đi ăn cơm chúc mừng! Để tớ xem mặt chủ nợ của cậu ra sao nhé.”

Ho khan một tiếng, Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng nói: “Cậu gặp rồi mà...”

Trịnh Thiến Thiến chớp chớp mắt, rõ ràng không tin, hỏi lại: “Ở đâu ở đâu? Khi nào? Cậu nhất định lừa tớ!”

Ho khan hai tiếng, cô ngượng ngùng chẳng biết nói sao, là nam thần trong ảnh bị người người vây xem trên diễn đàn... Là Lục Cận Thâm đó...

Trịnh Thiến Thiến đẩy cô một cái, liếc mắt nói: “Đồ lừa gạt!”

Chu Nịnh Nịnh trưng ra vẻ mặt vô tội, nói nhỏ một câu vào tai cô nàng.

Trịnh Thiến Thiến ngậy người, chửi thề một chữ “Đệt” rồi gào lên: “Đó là nam thần mà!”

Chu Nịnh Nịnh vội che miệng cô, thấp giọng nói: “Đừng có gào lên!”

Trịnh Thiến Thiến trừng mắt nhìn: Là nam thần đó...

Chu Nịnh Nịnh trừng mắt nhìn lại: Đúng vậy, nhưng sắp thành nam thần nhà cô rồi, hì hì...

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hồi hộp suốt mấy ngày, cuối cùng cũng đến thứ sáu. Chu Nịnh Nịnh hơi giận Lục Cận Tâm, trước khi đi công tác lại ném cho cô một câu như thế, chẳng khác nào gieo vào lòng cô một hạt giống của sự mong ngóng và chờ đợi. Mỗi lần cô nghĩ đến anh, mầm non kia như được bón phân tưới nước, dần dần mọc rễ nảy mầm, tạo thành một cây con e then yếu ớt.

Cảm giác mong đợi này không những mang theo hương vị ngọt ngào mà còn có cả một chút mờ mịt không ai đoán được. Mấy hôm nay hai người đều ít liên lạc với nhau. Anh có vẻ rất bận nên Chu Nịnh Nịnh đành phải ngượng ngừng chủ động trước, mỗi lần như thế đều phải đợi anh gọi lại hoặc trả lời tin nhắn của cô.

Dù sao cũng là anh đang theo đuổi cô mà? Sao lại cảm thấy hơi căng thẳng...

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy mình giống như động vật phân bào, hoặc bản thân mắc phải hội chứng trước khi yêu gì đó. Một bên chắc chắn rằng khi về Lục Cận Tâm sẽ nói đúng những gì mình mong đợi, một bên lại thấp thỏm sợ anh sẽ đột ngột đổi ý...

Thế nên mỗi khi nghe thấy giọng nói trầm ấm của Lục Cận Tâm bên điện thoại, cô suýt nữa đã không kìm được mà gào lên: “Có gì thì nói luôn bây giờ đi, đừng đợi đến khi anh về!”

Chiều thứ sáu không có lớp, Trịnh Thiến Thiến lại chạy đến đại học Q đi chơi cùng bạn trai. Sau khi ăn trưa xong, Chu Nịnh Nịnh một mình ôm dụng cụ vẽ ra khỏi kí túc xá, cô muốn đến phòng tranh, tối sẽ về nhà.

Trên đường đi nhận được tin nhắn của anh, hỏi cô đã ăn cơm chưa. Cô vừa cười vừa trả lời lại: “Ăn rồi, bây giờ đang đi vẽ, tối nay sẽ về nhà.”

Lục Cận Thâm nói: “Chín giờ tối mai tôi mới lên máy bay, buổi trưa hôm sau tôi đến đón em nhé?”

Buổi tối biến thành buổi trưa? Hì hì, chắc chắn là anh cũng đang nóng lòng giống cô rồi, Chu Nịnh Nịnh vui vẻ nghĩ trong lòng, không phải có mỗi mình cô mong chờ thì càng tốt, cô nhanh chóng đáp lại: “Okay (*^__^*)”

Đi đến phòng tranh, lớp vẽ không có một bóng người, cô đặt đồ xuống góc sau cửa rồi đi vệ sinh.

Vừa mở cửa đi ra, bên ngoài liền vang lên tiếng nói chuyện phiếm của con gái, cô biết đó là bạn học cùng lớp với cô, một trong số họ có cả cô bạn Mạnh Nghiên.

“Việc cậu nói hai ngày trước là thật sao? Tớ vẫn cảm thấy thật khó tin, Chu Nịnh Nịnh bình thường rất thuần khiết, ngây thơ lại dễ gần, sao lại... Tìm được sugar daddy (1)?”

(1) Sugar daddy: Ám chỉ những người đàn ông đáng tuổi cha chú nhưng lại bao dưỡng cho các cô nữ sinh, nhằm mục đích “quan hệ” với họ.

“Đúng là không giống, nhưng cũng không phải bất khả thi. Chẳng phải cô ta luôn chơi với những người bên lớp vũ đạo sao? Nói không chừng là thật đó!”

“Chính mắt tớ thấy được thì còn có thể là giả sao? Càng tỏ ra thuần khiết thì càng chứng tỏ trình độ lừa gạt cao siêu, tớ ở cùng phòng với cô ta ba năm, còn gì mà tớ chẳng biết? Tớ còn nghe cô ta thì thầm với Trịnh Thiển Thiển về chủ nợ gì đó.” Giọng nói này là của Mạnh Nghiên, ý tứ

châm chọc rất rõ ràng, “Nếu không phải vậy, tại sao không dám thừa nhận chuyện yêu đương? Trừ phi đó là bạn trai giả thôi.”

Chu Nịnh Nịnh đứng trong phòng vệ sinh, tay cầm nắm cửa không hề nhúc nhích, những người ngoài kia nói chuyện càng lúc càng khó nghe khiến khuôn mặt cô dần trở nên trắng bệch.

“Gần đây tớ còn bắt gặp cô ta trốn trong phòng gọi điện thoại, gửi tin nhắn xong còn cười hề hề, nghĩ đến đó thôi cũng cảm thấy ghê tởm.” Mạnh Nghiên tỏ vẻ khinh bỉ nói. Nghe một hồi, Chu Nịnh Nịnh không thể nhịn nổi nữa, “cạch” một tiếng, cô đẩy cửa phòng ra.

Người bên ngoài nghe được tiếng vang vội quay đầu lại, nét mặt bọn họ đột ngột chuyển sang màu trắng nhợt, ngay người nhìn Chu Nịnh Nịnh đứng đằng sau cánh cửa phòng, không biết nên nói gì.

Trước cửa phòng vệ sinh có một nấc thang nhỏ, Chu Nịnh Nịnh đứng cao hơn bọn họ, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Mạnh Nghiên bằng ánh mắt trong suốt như nước nhưng cũng không kém phần lạnh lùng.

Cô không hiểu vì sao Mạnh Nghiên lại muốn tung những tin đồn khó nghe như thế, thích nhiều chuyện thì cứ nhiều chuyện, nhưng lại dùng câu từ công kích như vậy thì nhân phẩm chắc chắn là có vấn đề rồi.

Chu Nịnh Nịnh nhớ lại xem rốt cuộc mình đã gây thù oán gì với Mạnh Nghiên khiến cô ta phải ăn nói khó nghe đến thế. Cô nhớ lại thời điểm mình từ chối một người Hội trưởng theo đuổi cô, sau vụ đó dường như thái độ của Mạnh Nghiên đối với cô trở nên lãnh đạm vô cùng.

Sau khi nghe Lâm Tiểu Nhiên kể lại, bảo rằng Mạnh Nghiên theo đuổi đàn anh khoá trên đó nhưng lại bị từ chối, sau đó người ta lại quay sang bày tỏ với Chu Nịnh Nịnh. Việc này khiến cho Mạnh Nghiên cảm thấy khó chịu, thế nên mới đổ hết tội lên đầu cô.

Nhưng chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi, chân tướng sự việc thế nào các cô cũng không biết rõ, Chu Nịnh Nịnh cũng không để trong lòng, vì Mạnh Nghiên sau đó đã có bạn trai mới.

Huống chi mỗi người mỗi tính, một người không thể chiều chuộng nhiều người cùng một lúc, nếu không tại sao lại phải chia ra thành bạn thân và bạn cùng lớp?

Đối với Chu Nịnh Nịnh mà nói, Trịnh Thiến Thiến và Tăng Tiểu Mông là hai người bạn rất tốt của cô, có thể chia sẻ mọi bí mật với nhau. Lâm Tiểu Nhiên là một người bạn cùng lớp rất hoà hợp với cô, có thể cùng ăn cơm, cùng đến lớp, cùng đi dạo phố. Còn Mạnh Nghiên chỉ là một người bạn bình thường, có lẽ sau này tốt nghiệp vẫn có thể giữ liên lạc với nhau.

Chu Nịnh Nịnh không phải người thích chơi trò chiến tranh lạnh, trước đây cô từng nghĩ đến việc cải thiện mối quan hệ giữa cả hai. Thỉnh thoảng ra ngoài đi chơi, dạo phố với mọi người, cô cũng hỏi Mạnh Nghiên có muốn đi cùng hay không.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ không cần phải làm vậy nữa, có một số người trời sinh đã không thể hợp tính nhau.

Mạnh Nghiên thấy Chu Nịnh Nịnh xuất hiện đương nhiên rất kinh ngạc. Không phải chiều thứ sáu trống tiết à? Chẳng phải cô ta nên về nhà rồi sao? Tại sao lại ở đây?

Cô bị Chu Nịnh Nịnh nhìn bằng ánh mắt trong suốt ấy nên có hơi chột dạ, cũng cảm thấy chói mắt, cuối cùng cô lại ngược đầu lên lạnh giọng hỏi: “Chu Nịnh Nịnh, cô nhìn tôi bằng ánh mắt đó để làm gì. Chẳng phải tôi nói rất đúng sao?”

Chu Nịnh Nịnh di chuyển ánh mắt, từ từ đi đến bồn rửa tay. Hai cô bạn đứng gần cái bồn thấy thế vội vàng tản ra, trên mặt bọn họ xen kẽ hai màu đỏ trắng trông lúng túng vô cùng. Đây là lần đầu tiên nói xấu người

khác mà bị bắt gặp, huống chi bình thường Chu Nịnh Nịnh luôn đối xử tốt với mọi người, trước kia còn nhờ ba mẹ cô làm thịt bò khô nữa...

Hai người kéo kéo Mạnh Nghiên, ý bảo cô đừng nói nữa, mau xin lỗi hoặc nhanh chóng đi thôi.

Chu Nịnh Nịnh rửa tay sạch sẽ, xoay người về phía nhóm của Mạnh Nghiên, nhẹ nhàng nói: “Xin nhường bước.”

Không gian trong nhà vệ sinh không quá lớn, ba người họ đứng tùm lại một chỗ khiến cô không có đường để đi.

Ba người họ đều không ngờ cô chẳng có phản ứng gì, hai cô gái kia vội vàng tránh ra nhường đường, chỉ có Mạnh Nghiên vẫn đứng yên tại chỗ.

Chu Nịnh Nịnh lướt qua bọn họ đi ra ngoài, đến cửa đột nhiên nghe được giọng cười lạnh của Mạnh Nghiên: “Xem kìa, ngay cả một câu cô ta cũng không dám cãi lại, tớ nói đúng mà, còn giả bộ thanh cao làm gì chứ.”

Đệt! Ai giả bộ thanh cao?! Chu Nịnh Nịnh giận đến mức nhăn mày, chẳng qua cô không muốn gây gổ thôi. Cô xoay người lại, đứng ngay cửa lạnh lùng nhìn Mạnh Nghiên, nói thẳng: “Hiện giờ tôi không hẹn hò với ai cả, nhưng không phủ nhận việc tôi thích một người. Chuyện tình cảm phải đi từng bước một, cô nghĩ rằng muốn bày tỏ là nói ngay sao? Còn nữa, dù tôi thật sự đang hẹn hò đi chăng nữa, tuyệt đối là mối quan hệ đúng đắn, xin cô đừng lan truyền những tin đồn nhảm nhí này nữa.”

Chu Nịnh Nịnh nói xong liền rời đi, cô cảm thấy tình yêu thật sự là một thứ đẹp đẽ đáng yêu, giống như Trịnh Thiến Thiến mỗi lần nói chuyện yêu đương đều trở nên đáng yêu hơn so với lúc trước, cô nàng cũng bắt đầu vạch ra kế hoạch cho tương lai cùng bạn trai rồi.

Lục Cận Tâm thật sự rất tốt, cô thích anh.

Lúc đi cùng anh không chỉ là vui vẻ bình thường, còn có chút rung động lạ lẫm trong lòng, đó là cảm xúc của thiếu nữ trong trăng khi đang yêu.

Chu Nịnh Nịnh trở về phòng vẽ, lấy dụng cụ ra chuẩn bị vẽ vờ.

Một lát sau, Mạnh Nghiên và hai cô nữ sinh kia cũng có mặt, thấy Chu Nịnh Nịnh cũng ở đây đột nhiên lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Chu Nịnh Nịnh xem như chẳng có ai, tiếp tục vẽ bức tranh phong cảnh vào buổi sáng của mình.

Mấy phút sau, Mạnh Nghiên và hai cô nữ sinh kia nhanh chóng dọn đồ rời đi, phòng vẽ chỉ còn một mình Chu Nịnh Nịnh. Ánh mặt trời của tháng chín chiếu vào căn phòng từ ô cửa sổ. Cô tỉ mỉ vẽ màu cho tranh của mình, tâm trạng dần dần bình tĩnh lại.

Đến sáu giờ tối, Chu Nịnh Nịnh mới về nhà, vừa đến dưới lầu đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cô vội vàng chạy lên, về nhà ăn cơm thôi!

Khi vừa đến cửa, nghe được tiếng con chó của chú Vương nhà hàng xóm cứ sủa “gâu gâu” liên tục, dường như nó đang rất gấp gáp, còn có tiếng móng vuốt cào vào cửa sắt.

Chu Nịnh Nịnh hoảng hốt, chợt có linh cảm xấu, cô liền đứng ngoài cửa kêu: “Chú Vương! Chú Vương!”

Không có tiếng đáp lại, đã thế tiếng sủa của con chó càng lúc càng to.

Chu Nịnh Nịnh vội vàng xoay người mở cửa nhà mình, hô lớn: “Ba! Ba mau ra xem, hình như chú Vương có chuyện rồi... Vương Tài đang sủa dữ lắm!”

Ông Chu hồi hả từ trong bếp chạy ra với khuôn mặt ửng đỏ: “Ba đi xem liền đây.”

Chu Nịnh Nịnh và ông Chu đi theo xe cứu thương đến bệnh viện. Chú Vương đang trong phòng cấp cứu, hai người đành ngồi chờ trên ghế.

Chu Nịnh Nịnh tựa vào vai ông Chu, vừa nãy ông leo từ ban công sang nhà kế bên để mở cửa doạ cô sợ hết hồn. Cửa mở ra liền thấy chú Vương đang bất tỉnh dưới đất càng khiến cô sợ hơn nữa.

Không biết đợi bao lâu, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra.

Chú Vương được cấp cứu kịp thời khiến cả hai người thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cháu của chú Vương đến bệnh viện, Chu Nịnh Nịnh và ông Chu mới yên tâm về nhà.

Lúc về đến nơi đã là 12 giờ đêm, Chu Nịnh Nịnh lấy điện thoại từ trong túi ra, sạc pin rồi mở máy.

Có hơn hai mươi tin, tất cả đều báo có người gọi nhờ cho cô.

Lần gọi cuối cùng là lúc 23:45.

Ba phút trước.

Chu Nịnh Nịnh mỉm cười, đang chuẩn bị gọi lại cho anh thì điện thoại lại reo chuông, cô vội vàng nhận lấy, nhẹ giọng nói: “Chào...”

Lục Cận Tâm ở đầu dây bên kia thở phào một hơi, thấp giọng nói: “Gọi cho em từ chiều đến giờ đều không thấy bắt máy.” Anh rất lo lắng.

Lúc đầu anh cũng đoán là điện thoại cô hết pin, đến lúc ăn cơm tối xong quay về khách sạn làm nốt mọi việc vẫn không gọi được, khi đó đã

hơn mười giờ rồi.

Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, bình thường anh gửi tin hoặc gọi điện cô đều trả lời rất nhanh, chắc chắn là luôn đợi tin của anh mỗi ngày. Tối nay đột nhiên lại mất liên lạc, khiến anh nghĩ đêm hôm khuya khoắt vẫn chưa về nhà, có phải là xảy ra chuyện rồi không...

Đàn ông vào một số thời điểm lại dễ suy nghĩ lung tung, tự vẽ ra đủ thứ suy đoán...

“Ông chú nhà bên đột nhiên té xỉu, chú ấy chỉ ở một mình nên tôi phải đưa đi bệnh viện cùng với ba, bây giờ mới về... Xin lỗi anh...” Giọng Chu Nịnh Nịnh mềm nhũn, cô nghe thấy giọng anh khàn khàn, biết ngay là đang lo lắng cho mình.

Buổi chiều đã không vui, đến tối lại gặp chuyện căng thẳng như thế, vậy mà vào giờ phút này đột nhiên lại cảm thấy bình yên vô cùng, trái tim cô cảm thấy rất ấm áp.

Trò chuyện hơn mười phút, mãi đến khi ông Chu ghé đầu vào nói: “Nịnh Nịnh, ba hôm thức ăn lại rồi, mau ra ngoài ăn cơm đi.”

Nghe thấy giọng của ông Chu, Lục Cận Thâm thúc giục cô: “Đi ăn trước đi.”

“Vâng...”

Lục Cận Thâm vừa cúp điện thoại đã gọi đến số của người khác, nói ngắn gọn: “Thay đổi chuyến bay sáng mai thành 7 giờ tối mai đi.”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Từ chiều đến giờ hai cha con cô chưa được đụng đến một hạt cơm, bụng đã đói đến mức không còn cảm giác, bây giờ được ăn đồ nóng hổi nên cảm động đến suýt khóc.

Chu Nịnh Nịnh đang vui đầu ăn như bị bỏ đói lâu ngày, ông Chu từ tốn hỏi cô: “Nịnh Nịnh, vừa rồi ai gọi đến vậy? Sao con nói chuyện ngọt ngào thế?”

Ho khan một tiếng, đồng chí Chu à, ba có biết là ba đang hỏi một vấn đề mang tính dò xét rất lớn không? Chu Nịnh Nịnh lại tiếp tục vui đầu ăn, tỏ ra mình đang rất đói bụng, miệng nhồm nhoàm: “Có sao? Con thấy lúc nói chuyện với ba còn ngọt ngào hơn nhiều.”

Không tệ. Ông Chu hỏi thêm: “Vậy sao nghe mềm nhũn yếu ớt thế?”

Ho khan thêm tiếng nữa, bởi vì giọng anh vừa trầm vừa dịu dàng, khiến cô mềm nhũn cả người chứ sao. Chu Nịnh Nịnh vừa gặm xương, vừa hàm hồ đáp: “Do con đói bụng rồi!”

Ông Chu nhìn đứa con ăn đến mức mất hết hình tượng thực nữ, cảm thấy có vẻ hợp lý.

Vượng Tài tạm thời ở nhà Chu Nịnh Nịnh vài ngày, con chó luôn thông minh nhanh nhẹn, nếu không phải vì nó nhanh trí thì có lẽ cô cũng không hay biết chú Vương bất tỉnh trong nhà.

Đêm khuya, Vương Tài không thấy chủ của nó nên cứ sửa liên tục, đáng vẻ vô cùng đáng thương tựa như đang khóc, khiến cho Chu Nịnh Nịnh và ba mẹ cô không thể nào ngủ được.

Chu Nịnh Nịnh biết, Vương Tài đang lo lắng cho chú Vương, cô liên tục vuốt ve bộ lông để an ủi nó, rất lâu sau đó chú chó này mới chịu bình tĩnh lại.

Giữa trưa ngày hôm sau, Chu Nịnh Nịnh và ba cô đến bệnh viện thăm chú Vương. Cháu của chú đã đi rồi, chú Vương ngồi trên tựa vào đầu giường, vẻ mặt tịch mịch, trông thật cô đơn.

Thấy cả hai người đến, ánh mắt chú Vương đột nhiên sáng lên như một đứa trẻ, vui mừng nói: “Ông Chu, Nịnh Nịnh, hai người vẫn nhớ đến thăm tôi à...”

Chu Nịnh Nịnh cười cười, đi đến ân cần hỏi thăm: “Hôm nay chú Vương cảm thấy thế nào?”

Chú Vương gật đầu cảm thán: “Tốt hơn nhiều, hôm qua làm phiền cả hai cha con, nếu không bộ xương già này đã bỏ mạng ngay tại nhà mình rồi.”

“Dừng dừng dừng, chú đừng nói chuyện xui xẻo như vậy. Chú chỉ lớn hơn ba cháu vài tuổi thôi, không già chút nào. Hôm qua chỉ là sự cố ngoài ý muốn, bác sĩ bảo lần sau cẩn thận hơn là được.” Chu Nịnh Nịnh vội vàng nói, cô không thích người lớn nói đến chuyện chết chóc, đã thế chú Vương còn là hàng xóm mười năm liền với nhà cô, lại là bạn tốt của ba cô, Chu Nịnh Nịnh luôn xem ông là người trong nhà.

Chú Vương cười với ông Chu, trong giọng nói có vài phần ngưỡng mộ: “Con bé Nịnh Nịnh này thật hiểu chuyện, ông đúng là có phúc.”

Ông Chu nhẹ nhàng cười: “Ông đó, giữ thân cho tốt vào, tôi còn muốn đánh vài ván cờ với ông đây.”

Chu Nịnh Nịnh im lặng một lúc, cẩn thận hỏi: “Chú Vương, chị Thiến có điện thoại cho chú không? Chị ấy... Có nói về được không?”

“Nó bận việc nên chú bảo đừng về, dù sao chú cũng không có chuyện gì to tát, qua một thời gian là có thể xuất viện rồi.” Chú Vương vẫy tay một cái.

Chu Nịnh Nịnh và ông Chu liếc mắt nhìn nhau, không nên nói về vấn đề này nhiều, sợ nói sai chỗ nào lại khiến chú Vương phải buồn lòng nữa.

Cuối cùng, chú Vương mới hỏi đến con chó của mình, Chu Nịnh Nịnh nói: “Vượng Tài hình như rất lo lắng cho chú, buổi tối nó sủa dữ lắm.”

“Thế có làm nhà cháu mất giấc ngủ không...”

“Đương nhiên là không, nó thông minh biết điều lắm, cháu an ủi nó một lúc là lại ngoan liền.” Chu Nịnh Nịnh vội vàng đáp.

“Nếu buổi tối nó còn sủa nữa, vậy phiền Nịnh Nịnh dắt nó ra chỗ Linh Lợi...”

“Vâng ạ, không thành vấn đề, mỗi tối cháu sẽ dắt nó đi dạo ven bờ sông Linh Lợi.” _____

Sau khi ăn cơm tối xong, Chu Nịnh Nịnh dắt Vượng Tài đi dạo ven bờ sông. Bây giờ đang là khí trời cuối tháng chín, gió thổi phảng phất ven sông, mang theo hơi lạnh đầu thu.

Chu Nịnh Nịnh mặc áo sơ mi trắng và quần đen ôm, cảm thấy hơi lạnh.

Dẫn Vương Tài đi dạo cho đến khi màn đêm phủ xuống, sắc trời chậm rãi chuyển màu, Chu Nịnh Nịnh mới định về.

Khi chuẩn bị về nhà, Vương Tài lại dở chứng không chịu đi. Chu Nịnh Nịnh ngồi xổm xuống vuốt ve lông nó, dọa nạt: “Vương Tài, về nhà thôi, mày phải ngoan, nếu không ngày mai tao lên mách tội của mày với chú Vương đó.”

Vương Tài vẫn một mực không chịu đi, lúc Chu Nịnh Nịnh định bế nó lên, điện thoại cô chọt reo lên.

Là số của Lục Cận Thâm. Miệng cô bất giác cong lên, vội vàng nhấn nút trả lời: “Chào...”

“Tôi về rồi, vừa mới xuống máy bay.” Giọng của Lục Cận Thâm có xen lẫn tiếng cười nhẹ, “Em đang ở đâu?”

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn khu biệt thự phía trước, úp úp mở mở nói: “Anh đoán xem.”

Trong phi trường đầy rẫy tiếng người, Lục Cận Thâm nói: “Đợi tôi một chút.”

Đôi chân dài của anh chậm rãi sải bước rời khỏi sân bay, đi đến một nơi yên ắng hơn. Anh cảm thấy mình nghe thấy tiếng gió ở đâu đây bên kia, khẽch môi hỏi: “Ở bờ sông?”

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì hai tiếng đáp: “Đúng vậy, đang ở gần nhà anh, sắp phải về rồi.”

“Đợi tôi một chút được không?” Lục Cận Thâm chậm rãi hỏi, sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Tôi muốn đến tìm em.”

Giọng nói trầm thấp từ tính cùng với một sự ấm áp mờ nhạt, lại còn cả hương vị hấp dẫn khiến Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, không phải là anh muốn đến đây bày tỏ đó chứ...(☉o☉)

Hu hu hu, không muốn đâu, cô còn chưa chuẩn bị xong! Sao anh không đợi đến ngày mai!

Cô muốn có thời gian ăn mặc thật đẹp cơ... (/▽\)

Vậy bây giờ nên từ chối thế nào đây? Nhưng cô cũng không muốn từ chối chút nào... Chu Nịnh Nịnh rối rắm một lúc, quên mất vẫn có người đang đợi cô trả lời.

“Không muốn sao?” Lục Cận Thâm nhíu mày, giọng lại càng thấp hơn.

“Không phải không phải, tôi đồng ý!” Chu Nịnh Nịnh lớn tiếng nói, nói xong mới cảm thấy có gì đó không đúng... Một giây sau liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh...

Chu Nịnh Nịnh chậm chạp phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ như trái cà chua.

Aaa, thật là mất mặt! Làm gì mà gào lên “Tôi đồng ý” chứ... Có phải cầu hôn đâu!

“Có thể một tiếng sau tôi mới đến. Em từ bờ sông đi đến con đường đối diện, khoảng vài trăm mét sẽ thấy một quán cà phê nhỏ, ở đấy chờ tôi.” Giọng Lục Cận Thâm có ẩn chứa sự vui vẻ, khuôn mặt vốn lạnh lùng nay cũng dịu dàng đi vài phần.

Chu Nịnh Nịnh thẹn thẹn thùng thùng đáp: “Vâng...”

Lục Cận Thâm nói: “Ngoan.”

Chu Nịnh Nịnh che mặt lại: “Tạm biệt!”

Sau đó “cạch” một tiếng, cúp điện thoại.

Lục Cận Thâm bị cúp điện thoại đột ngột lại nhoén miệng cười, xoay người đi vài bước liếc nhìn trợ lý Trần Minh đang đứng ngây ngốc một chỗ, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Trần Minh vội vàng đuổi theo, suốt hai ngày nay sếp thật sự rất kì quái! Tối hôm thứ sáu đã vội vã muốn về sớm, đáng tiếc phải bay chuyến 6 giờ sáng chủ nhật mới kịp hoàn thành công việc, chưa đến một tiếng sau lại gọi anh đổi sang chuyến bay 7 giờ tối thứ bảy. Trưa hôm qua ngay cả cơm cũng không ăn, cứ vùi đầu vào công việc, lịch bay lại đổi từ 7 giờ tối thành 5 giờ chiều...

Việc này thật không giống với tác phong kiên quyết thường ngày của sếp... Hơn nữa, có phải lúc này anh thấy sếp cười không? Cười rất dịu dàng luôn!!

Chu Nịnh Nịnh không vào quán cà phê, mặc dù quán không lớn nhưng phong cách trang trí trông rất đắt tiền. Cô dắt Vương Tài vào cảm thấy không yên tâm, sợ nó sửa soạn lên làm ảnh hưởng đến người khác.

Thời gian vẫn còn sớm, bây giờ là bảy giờ hai mươi, đợi anh đến đây có lẽ cũng phải hơn tám giờ.

Chu Nịnh Nịnh lấy một quyển sổ phác thảo ngồi xuống bậc thang. Vị trí này rất gần bãi đỗ xe ven bờ sông, anh ra khỏi xe quan sát một lúc là sẽ thấy được cô.

Gió đêm thổi nhẹ, có chút lạnh, nhưng mặt của cô lại nóng hổi, trong lòng cũng đang sôi sùng sục...

Không biết lát nữa anh sẽ bày tỏ thế nào đây... Có lẽ sẽ uyển chuyển hỏi “Đồng ý làm bạn gái của anh chứ?” Hoặc là trực tiếp nói “Chu Nịnh Nịnh, anh muốn làm bạn trai em.” Hay anh sẽ thẳng thắn dùng hành động để chứng minh? (*w\

Ha ha ha, Chu Nịnh Nịnh ngồi suy nghĩ lung tung cảm thấy thật tuyệt, trong lòng ngọt ngào đầy mong đợi.

Trong lúc cô mãi mê suy nghĩ, thời gian đã trôi qua rất nhanh. Thình thoảng có người đi tản bộ ngang qua nhìn cô, cô cũng cười híp mắt vui vẻ nhìn lại khiến bọn họ cũng mỉm cười với cô. Chu Nịnh Nịnh lặng lẽ nhớ hết những nụ cười này, xem như đó là lời chúc phúc cho mỗi tình đầu của mình.

Hôm qua ở trường phải nuốt hết những lời khó nghe kia, cô vẫn không thể bỏ qua. Một cô gái bị bạn học nói xấu như vậy, làm sao có thể bỏ qua được chứ?

Cách nhanh nhất để tâm trạng trở nên tốt hơn là chăm chỉ làm những việc khiến bản thân hạnh phúc, bây giờ cô đang rất vui vẻ, hì hì.

Lúc này điện thoại lại reo lên, là chị Thiến xinh đẹp gọi đến, Chu Nịnh Nịnh mím môi nhấn nút trả lời: “Chào, chị Thiến.”

“Nịnh Nịnh, chị ở bên này bề bộn nhiều việc nên không thể về được, anh họ chị lại phải đi công tác, tối nay lên máy bay rồi. Bố chị không có ai chăm sóc, em có thể đến bệnh viện thăm ông được không? Tìm cho ông một nữ hộ lý cũng được, tiền công này nọ cứ để chị trả.”

Chu Nịnh Nịnh căn môi suy nghĩ, nói: “Chị thật sự không thể quay về thăm chú Vương sao?”

Vương Thiến thở dài: “Chị thật sự bận đến mức không có thời gian để thờ. Ngày nghỉ quốc khánh cũng không biết có thể về được hay không. Bố

chị bảo bây giờ ông rất tốt, chị cũng yên lòng, đến lúc rảnh rồi nhất định chị sẽ về.”

Chu Nịnh Nịnh cũng không biết nên nói thế nào, chị Thiến là một người phụ nữ mạnh mẽ, luôn nghiêm túc với công việc. Chỉ là mấy năm nay chú Vương luôn sống cô đơn một mình, trong lòng cô cũng cảm thấy có chút cảm thương.

Vượng Tài nằm bên cạnh liếm giày cô, Chu Nịnh Nịnh đưa tay vuốt lông nó. Chú Vương nói Vượng Tài chính là bạn của ông, người già luôn dễ cảm thấy cô độc mà.

Lục Cận Thâm dừng xe lại, đang chuẩn bị đến quán cà phê, tầm mắt tùy ý liếc nhìn xung quanh liền phát hiện một bóng người quen thuộc ngồi trên bậc thang, bên cạnh là một con chó, không phải là con thỏ à?

Màn đêm mờ lung, ánh đèn đường sáng lốm đốm, gió sông thổi lên mái tóc mềm mại của cô, Lục Cận Thâm đến gần mấy bước mới xác định là cô, nhà cô ngoài nuôi thỏ còn nuôi thêm cả chó sao?

Thấy cô ôm lấy hai cánh tay của mình, ánh mắt anh hơi trầm xuống, đến cạnh cô thấp giọng hỏi: “Sao lại ngồi ở đây? Không phải ngồi đợi ở quán cà phê sao?”

Quả nhiên là cô. Chu Nịnh Nịnh xoay người, quay đầu lại, loay hoay một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn thấy mặt anh.

Cô ngược mặt lên, đôi mắt tròn vo trong suốt, nhìn giống như một con thú nhỏ đáng yêu. Đáy lòng Lục Cận Thâm lập tức thoải mái hơn hẳn, anh cúi xuống sát người cô, đưa tay lên nhẹ nhàng xoa đầu cô, hỏi: “Có lạnh không?”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu rồi lại lắc đầu, cuối cùng cúi đầu, đỏ mặt đáp: “Hơi lạnh...”

Chợt nhớ đến gì đó, cô đứng dậy cầm quyển sổ phác thảo lên, xé hai tờ giấy trắng đặt xuống, còn lấy tay chặn lại phòng bị gió thổi đi. Đặt quyển sổ sang một bên, cô đỏ mặt mời anh: “Anh ngồi đi.”

Lục Cận Tâm nhú mày nhìn về phía ngón tay trắng nõn của cô đang đè lên hai tờ giấy trắng, anh cười khẽ một tiếng: “Ừ.”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trên thềm đá ven bờ sông có hai bóng người đang ngồi. Người đàn ông có sống lưng thật cao, thân hình thon dài, cô gái ôm chân mình lại thành con tôm, ngồi cạnh người đàn ông kia trông nhỏ bé vô cùng.

Chu Nịnh Nịnh lén lút liếc nhìn dáng vẻ rảnh rỗi lười biếng của người nào đó, ngồi trên thềm đá thôi cũng bày ra tư thế đẹp mắt đến vậy. Vốn đã hẹn nhau gặp mặt ngày mai, thế mà bây giờ lại ngồi cạnh nhau ngắm cảnh hóng gió ban đêm, cảm giác... Thật kì lạ.

Lục Cận Tâm ỷ vào ưu thế chiều cao, nhìn con tôm nhỏ bên cạnh, mọi động tác nhỏ của cô đều bị anh nhìn thấy hết. Bình thường gọi điện thoại không phải nói rất nhiều sao? Sao bây giờ lại yên lặng quá vậy?

Tầm mắt dời đến con chó, so với con thỏ kia, con chó này không giống như vật nuôi mà một cô gái sẽ thích, anh hỏi: “Nhà em có nuôi chó sao?”

Chu Nịnh Nịnh ôm đầu gối nghiêng đầu nhìn anh, đáp: “Là chó nhà hàng xóm. Hôm qua tôi đã kể với anh về chuyện của chú Vương, chú đang nằm viện, Vương Tài tạm thời ở nhà tôi.”

“Vương Tài?” Anh lặp lại lần nữa. Vương Tài nghe thấy có người gọi nó, cái đuôi đang rũ xuống đột nhiên vui sướng vẫy vẫy.

“Ừ, anh biết tại sao nó tên là Vương Tài không?” Chu Nịnh Nịnh vuốt ve Vương Tài.

Lục Cận Thâm nhìn cô, hỏi: “Tại sao?”

“Con gái chú Vương đã đi nước ngoài từ thời đại học đến bây giờ. Khi cô ấy vừa tốt nghiệp, công việc không được thuận lợi cho lắm. Chú Vương mua con chó này về, gọi nó là Vương Tài, hi vọng công việc của con chú sẽ ngày càng thuận lợi hơn, bây giờ cô ấy đã là một người phụ nữ thành đạt rồi.” Giọng Chu Nịnh vang lên nhẹ nhàng, “Có cảm động không?”

Không hẳn là cảm động, chẳng qua giọng cô mềm nhũn khiến người ta nghe vào cũng cảm thấy đáy lòng mềm mại, đại khái có thể hiểu là tấm lòng của một người cha đối với con gái mình. Lục Cận Thâm thành thật đáp: “Một chút.”

Được rồi, một chút thì một chút. Chu Nịnh Nịnh vừa mới nói chuyện với chị Thiến xong, hai người lại là hàng xóm nhiều năm, cô có thể cảm động nhưng người khác thì không hẳn.

Điện thoại lại vang lên, Chu Nịnh Nịnh mở ra nhìn, là tin báo chuyển khoản từ chị Thiến, nội dung là: “Nịnh Nịnh, phiền em đi thăm bố của chị, mua chút đồ bố cho ông ấy.”

Mấy năm nay chuyện này diễn ra cũng không ít, tiền mua đồ ăn cũng không có gì nhiều, nhưng lần nào chị cũng gửi số tiền rất lớn, cô từ chối không được, cuối cùng đành phải đưa hết tiền cho chú Vương.

“Mỗi tuần anh có về thăm cha mẹ không?” Chu Nịnh Nịnh nhớ đến khu biệt thự lúc nãy, cha mẹ của anh sống ở đây.

“Không thường xuyên. mấy năm trước mỗi tuần về thăm một hai lần, hai ba năm nay... Một tháng về hai lần, không tính ngày nghỉ.” Lục Cận Thâm nhìn cô nói.

Quả nhiên, Chu Nịnh Nịnh tò mò ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Tại sao hai năm nay lại không về nhiều? Công việc quá bận rộn à?”

“Bạn rộn công việc chỉ là một phần.” Lục Cận Thâm liếc nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, nhẹ nhàng nói tiếp: “Bởi vì tôi chưa có bạn gái, cha mẹ sẽ thúc giục.”

Bị thúc giục nhiều lần, không biết làm gì thì chỉ có thể trốn đi.

Vậy anh bày tỏ đi, bày tỏ sẽ có bạn gái ngay. Chu Nịnh Nịnh nghiêng đầu cười đắc ý. Lục Cận Thâm cũng cười cười, không nói gì.

Ớ? Thời điểm này không phải là cơ hội tốt để bày tỏ sao? Chu Nịnh Nịnh nghi ngờ quay đầu lại, phát hiện đối phương không hề có ý định tỏ tình! Tại sao chứ?!! 〰 〰

“Anh nên về nhà thăm cha mẹ, không nên lấy cớ là bận rộn công việc chứ.” Chu Nịnh Nịnh nói với vẻ mặt nghiêm túc, về nhà nhiều sẽ bị thúc giục, thúc đến mức anh phải tỏ tình ngay!

“Ừ, em nói rất đúng.” Lục Cận Thâm gật đầu đáp, nhìn cô cười rất khiêm tốn.

Chu Nịnh Nịnh ngẩn người, ngược đầu nhìn anh. Đèn đường lạng lẽ chiếu sáng trên đầu hai người, khi khuôn mặt anh được ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên, nét mặt khiến cô có cảm giác giống như anh đang thử mình.

Đáy lòng chột mềm nhũn, cô quay mặt lại, nhìn ánh sáng hắt lên mặt sông, nhẹ giọng nói: “Trước kia khi vừa vào trung học, tôi thật sự rất muốn đi du học. Ba tôi hỏi sau này đi du học có bạn trai, kết hôn và sống luôn ở đó, có phải sẽ ít gặp ông hay không...”

Cô ôm đầu gối nhìn về phía mặt sông, giọng nói rất nhẹ nhàng, giọng nói lại hơi đứt quãng. Lục Cận Thâm lẳng lẳng nhìn gò má trắng nõn xinh đẹp mang theo nét ngây thơ của cô, gió đêm thổi lên từng lọn tóc mềm mại, rất đáng yêu.

Cô nói: “Chúng ta là những đứa trẻ ngày càng khôn lớn, biết cách suy nghĩ trưởng thành hơn. Đó cũng là lúc cha mẹ ngày càng già đi, tính tình của họ sẽ càng giống những đứa trẻ. Nhưng chúng ta không thể đối xử với họ như những đứa trẻ vô tư lự, bởi vì họ sẽ không chạy theo ta để đòi kẹo, cũng không ỷ lại tất cả vào chúng ta, chuyện nào có thể chịu được thì sẽ tự mình gánh chịu, dần dần sẽ thành tốt khoe xấu che, có chuyện gì cũng giấu trong lòng...”

Chu Nịnh Nịnh là một người nhạy cảm, chuyện tối hôm qua đã để lại ấn tượng sâu sắc đối với cô. Lúc ông Chu leo ban công bị trượt chân suýt ngã đã khiến cô sợ đến đứng tim. Nhìn thấy chú Vương bị bất tỉnh trong nhà, cộng thêm cuộc gọi vừa nãy của chị Thiến, càng khiến cô cảm nhận được nhiều đạo lý.

Cô giống như đang tự nói với chính mình, Lục Cận Tâm lại không đáp lời nào, khi dừng lại cô mới tự phát giác: Hình như vừa rồi mình đã nói nhảm...

Chu Nịnh Nịnh ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy hình như mình có hơi nhiều chuyện...

Ánh mắt Lục Cận Tâm hiện lên vẻ dịu dàng, khoé miệng mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô.

Đáy lòng cảm thấy ấm áp, giống như anh vừa nhặt được một kho báu vô giá.

Yên lặng một lúc.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, Chu Nịnh Nịnh không chịu nổi chà xát hai tay vào nhau, đột nhiên cảm thấy người con trai bên cạnh nhích lại gần hơn, nói: “Nịnh Nịnh.”

Tim cô đập “thình thịch thình thịch,” căng thẳng đến mức quên hết tất cả.

Bàn tay mạnh mẽ choàng lên vai cô, khiến đại não Chu Nịnh Nịnh hỗn loạn, cô ngậy người ngẩng đầu nhìn anh. Nháy mắt một cái, lại nháy mắt thêm cái nữa, có cảm giác như một giọt nước lành lạnh bay vào mắt mình, cô ngỡ ngác hỏi: “Có phải... Trời mưa rồi không?”

Lục Cận Tâm nhú mày, là trời mưa, từng giọt từng giọt mưa nhỏ rơi xuống, cắt ngang hành động của người nào đó, bởi vì anh thấy trên mặt sông gợn nước càng lúc càng lớn nên đoán mưa phùn sắp trở thành cơn mưa lớn.

Kéo cô đứng dậy, nắm tay cô, giọng nói trầm thấp vang lên: “Tôi đưa em về nhà.”

Chẳng lẽ lại để cô nghe lời thú nhận trong đêm đầy mưa đầy gió thế này ư? Chuyện này anh không làm được.

Chu Nịnh Nịnh ngỡ ngác đuổi theo bước chân của anh, từng bước từng bước, trong lòng cảm thấy tiếc nuối: Làm sao đây... Trời mưa đột ngột quá... Nhưng cơn mưa phùn này cũng mang lại cảm giác lạ nha, thật lãng mạn nha... (/▽\)

Chu Nịnh Nịnh dừng bước, không đi, không nói không rằng nhất quyết không đi. Lục Cận Tâm cũng dừng lại, rũ mắt nhìn cô: “Sao vậy? Muốn tắm mưa à?”

Chu Nịnh Nịnh cắn môi, định nói là ở dưới mưa như thế này rất lãng mạn, một giây kế tiếp, mưa càng lúc càng to... (¯△¯ ;)

Giống như bị đưa vào tình huống khó xử không hề lãng mạn tí nào... Chu Nịnh Nịnh xấu hổ nói: “Đi nhanh thôi.”

Mưa càng rơi càng lớn, Lục Cận Thâm dường như ôm cả người Chu Nịnh Nịnh vào lòng, hai người bước đi rất nhanh, chạy theo sau là chú chó Vương Tài đã hoàn toàn bị bỏ rơi...

Vào trong xe, người Chu Nịnh Nịnh chỉ bị ướt một phần nhỏ. Toàn bộ tấm lưng của Lục Cận Thâm lại ướt đẫm, áo sơ mi trắng dán chặt trên người anh, ẩn hiện bắp thịt cường tráng, thoạt nhìn qua cực kì quyến rũ.

Ho khan một tiếng, Chu Nịnh Nịnh vội vàng cúi đầu, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Anh có muốn về nhà thay quần áo không?”

“Không cần, hành lý vẫn ở trong cốp xe, để tôi đưa về em về trước.” Lục Cận Thâm nói ngắn gọn, rút mấy tờ giấy ra đưa cho cô, “Mau lau mặt đi.”

“Ừ... Vậy anh thay quần áo trước đi.” Chu Nịnh Nịnh cầm tay anh, trên người ướt nhẹ như thế, có đồ thì đương nhiên phải thay chứ.

Lục Cận Thâm nhượng mảy nhìn cô, khẽ cười một tiếng: “Ừ.”

Một phút sau, Chu Nịnh Nịnh cúi đầu, mặt vừa đỏ vừa hồng, mưa rơi rã rã lên cửa kính xe. Rõ ràng không phải ở trong hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh, nhưng lỗ tai của cô lại như đang dựng lên, cô nghe rõ mồn một tiếng thay quần áo của người đàn ông ở phía sau luôn...

Hu hu, muốn đếm số cơ bụng của anh quá. (/▽\)

Lục Cận Thâm chỉ thay mỗi cái áo sơ mi, nhanh chóng trở về ghế lái, nhét một cây dù vào tay Chu Nịnh Nịnh. Chu Nịnh Nịnh liếc nhìn chiếc áo sơ mi màu xám tro trên người anh, mái tóc đen ngắn bị ướt một chút, nam thần nhà cô thật là đẹp trai! (*w*)

Đột nhiên nhớ đến cái xe điện của mình vẫn còn đang tắm mưa... Cô hỏi Lục Cận Thâm phải làm sao bây giờ?

Lục Cận Thâm vừa đi xe vừa nói: “Cứ để chìa khoá xe lại cho tôi.”

“Được.” Chu Nịnh Nịnh yên tâm, trong lòng cảm thấy hạnh phúc.

Vừa đến cổng khu nhà mình, Chu Nịnh Nịnh liền bảo muốn xuống xe. Lục Cận Thâm vốn định đưa cô đến dưới lầu, liếc nhìn ra cửa xe, mưa cũng không lớn lắm. Anh dừng xe ven đường, Chu Nịnh Nịnh cởi dây an toàn, vừa định xuống xe thì bị kéo lại. Tim cô lại đập “thình thịch thình thịch”, giọng nói trầm thấp nhắc nhở cô: “Chưa đưa chìa khoá xe.”

“Ừ ừ...” Chu Nịnh Nịnh vội vàng lục tìm chìa khoá trong túi của mình.

Chu Nịnh Nịnh cầm ô đứng bên đường vẫy tay với anh, Lục Cận Thâm cũng vẫy tay ý bảo cô mau vào nhà.

Buổi tối sau khi Chu Nịnh Nịnh tắm nước nóng xong, nằm lì trên giường gửi tin nhắn cho Lục Cận Thâm: “Anh đi xe được không? Tiểu Quy của tôi có đủ chỗ cho cặp chân dài của anh không?”

Lục Cận Thâm lại trả lời cô: “Sáng mai mười giờ rưỡi, tôi đến đón em.”

Á? Lại báo thời gian, Chu Nịnh Nịnh cười hì hì vui vẻ lăn lộn trên giường.

Sau khi mưa, khí trời hơi lành lạnh. Chu Nịnh Nịnh mặc một chiếc váy hoa có hoạ tiết bắt mắt, mang đôi giày cao gót chừng 5 – 6 cm. Thế cũng đủ rồi, ít nhất đứng cùng với người khác cô cũng không quá thấp.

Lúc đi đến cửa, Mạc Tú Trân nhìn lướt qua đôi chân trần của Chu Nịnh Nịnh, nhắc cô: “Bên ngoài đang lạnh đó.”

“Không lạnh đâu, con phải đi rồi, tạm biệt mẹ.” Chu Nịnh Nịnh mở cửa rồi rời đi.

Thấy anh đã đến, Chu Nịnh Nịnh bước nhanh đến, tâm trạng vừa hồi hộp vừa vui sướng.

Vừa lên xe, Chu Nịnh Nịnh liếc mắt thấy chỗ ngồi phía sau có một cái hộp xinh đẹp, đó là hộp hoa! Mấy ngày trước Trịnh Thiến Thiến trở về trên tay cũng cầm một chiếc hộp hoa.

Cái hộp này còn lớn hơn rất nhiều, đã vậy còn được bọc lụa cao cấp, trên mặt gắn một cái nơ nhỏ.

Có phải là quà của cô không? Muốn ôm cái hộp vào lòng quá đi!

Chu Nịnh Nịnh lén lút liếc nhìn người con trai bên cạnh, đưa ngón trỏ chỉ vào cái hộp, nhỏ giọng hỏi: “Cái hộp đó là cho tôi phải không?”

Nóng lòng thế sao? Lục Cận Tâm bật cười, ánh mắt đen thâm thúy nhìn cô, Chu Nịnh Nịnh vừa hỏi xong đã có chút hối hận, cảm thấy hình như đã bị anh đi guốc trong bụng, ngón tay cô chột siết chặt lại.

“Cho bạn gái của anh.” Giọng anh trầm thấp tình tứ, mang theo sự vui thích rất dễ nhận ra.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cho bạn gái á? Bạn gái anh là ai?! Mau nói rõ ràng!!

Bàn tay Chu Nịnh Nịnh thu thành nắm đấm nhỏ, hít thật sâu hai lần, cô nhịn được!

Anh đang theo đuổi cô nên không thể nào mặt dày tự đâm kim qua da được, dù sao anh cũng bảo hôm nay có chuyện muốn nói, cũng không còn lâu nữa, cô nhất định không được vội.

Chẳng qua khoé miệng của cô lại nhếch lên, rất dễ chịu đáp: “Ừ...”

Lục Cận Thâm cũng mỉm cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ, đưa tay xoa mái tóc mềm mại của cô, khen một câu: “Ngoan, dẫn em đến một chỗ.”

Chu Nịnh Nịnh bị động tác thân mật của anh làm cho đỏ mặt, cô nháy mắt hỏi: “Đi đâu?”

“Đến chỗ nào yên tĩnh, không phải ở nơi ồn ào này.” Lục Cận Thâm nói ẩn ý, đồng thời lái xe chạy ra ngoài.

Bạn gái sẽ trở thành vợ cả đời, điều này anh đã chắc chắn, nên anh hi vọng cô hiểu điều này.

Tối qua dáng vẻ của cô rất đáng yêu, anh rất muốn biến cô thành người của mình, mặc dù bị cơn mưa đột ngột cắt ngang giữa chừng, anh cũng chỉ ảo não trong thời gian ngắn. Đơn giản là vì ông trời không muốn anh vội vàng thú nhận như thế. Lục Cận Thâm cảm thấy mình không phải

là một người lãng mạn, nhưng anh biết để ý cảm nhận của cô, chẳng phải muốn lấy cô làm vợ sao? Lúc nào cần cương chiều thì phải cương chiều, huống chi đây chỉ là một hình thức bày tỏ mà thôi.

Tâm trạng của Chu Nịnh Nịnh đang rất kích động, lúc ở trên xe không ngồi yên được, đôi mắt trong veo cứ vòng tới vòng lui, hết nhìn người đàn ông bên cạnh lại nhìn đến cái hộp hoa phía sau, hu hu, muốn cầm nó lên quá.

Lúc dừng đèn đỏ, Chu Nịnh Nịnh lại nghiêng đầu nhìn về chỗ phía sau, đột nhiên cô thấy một cánh tay thon dài đưa về phía cái hộp, trong chớp mắt trong lòng cô đã xuất hiện một cái hộp lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Nịnh Nịnh đỏ lên, ôm cái hộp trừng mắt nhìn anh: Cho bạn gái ơ!

Ánh mắt cô trong trẻo ướt át, lông mi mảnh mai tự nhiên dựng lên, thật đáng yêu. Lục Cận Tâm cũng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy hiện lên nét vui vẻ mờ nhạt, đáy lòng như được hàng mi của cô chà xát, tâm trạng dần được thả lỏng, thật đúng là hết cách với cô rồi.

Ho khan một tiếng, không nên nhìn như vậy, anh sẽ không kiềm chế được mà “tàn phá” cô.

Trong thành phố có rất nhiều nơi yên tĩnh, trong lúc đi Chu Nịnh Nịnh đã nghĩ đến rất nhiều chỗ, ví dụ ngoài trời là công viên, bờ biển, khu rừng nhỏ, hoặc là trong phòng cà phê, phòng ăn lãng mạn, hoặc bữa ăn Tây thịnh soạn...

Đáng tiếc, cô đoán sai hết rồi!

Chiếc xe tăng tốc, Chu Nịnh Nịnh ngăn người hỏi: “Anh đang lừa để bán em à?”

Lừa gạt? Lục Cận Thâm cười khê nói: “Mục đích của anh không phải rất rõ ràng sao?”

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, nhưng vẫn cảm thấy sợ nha... Cuối cùng hai người đang đi đâu... Anh chắc chắn không muốn bán cô đó chứ? Hu hu, chẳng lẽ anh là lưu manh giả danh cán bộ?!

Đột nhiên cảm thấy thật sợ hãi... o(>___<)o

Tựa hồ cảm giác được tâm trạng đang hoảng loạn của cô, Lục Cận Thâm đưa tay xoa đầu, an ủi: “Đừng gấp, anh đảm bảo em sẽ thích nơi đó, sau này sẽ còn làm nũng đòi anh chở đi.”

Ai ai ai làm nũng với anh! Chu Nịnh Nịnh méo mặt, thật không muốn cãi lí với cái người mặt dày này, nhưng tâm trạng đang hoảng loạn cũng dần được anh trấn an.

Lục Cận Thâm mở radio vừa đúng lúc vang lên bài nhạc “Ngọt ngào”(1), một lúc sau,

Chu Nịnh Nịnh lại lẩm nhẩm hát theo, giọng ngọt ngào mềm mại của con gái vang lên rõ ràng trong xe: “Em nhẹ nhàng nhâm nhi lời anh nói yêu em, em thích tất cả hình dáng của anh...”

(1) Link bài hát: [mp3.zing /bai-hat/Tian-Tian.../ZWZ9ZOA0.html](http://mp3.zing/bai-hat/Tian-Tian.../ZWZ9ZOA0.html)

Khoé miệng Lục Cận Thâm hơi nhếch lên, ngoan, anh cũng thích hình dáng của em.

Khoảng một tiếng sau đó, Chu Nịnh Nịnh kích động nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, thật là đẹp! Xe giống như đang đi vào trong rừng rậm, giữa nơi này lại có một thành phố!

Hì hì, cô rất rất thích nơi này! Nhịp tim bắt đầu đập nhanh, anh muốn bày tỏ ở nơi xinh đẹp này sao? Cô nhất định phải nói “Em đồng ý, em đồng ý, em đồng ý” một trăm lần luôn. (/▽\)

Ánh mắt Lục Cận Thâm liếc nhìn nét mặt hưng phấn của cô, khoe miệng nhếch lên cười, đáy mắt hiện lên vẻ kiêu ngạo thành thực của một người đàn ông.

Xe từ từ lái vào khu du lịch, Chu Nịnh Nịnh nhìn tảng đá lớn bên phải có khắc dòng chữ “Khu nghỉ mát Duyệt Dục Sơn Dã”, tên hơi quen thuộc, phong cảnh cũng quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu. Đúng rồi! Trên bảng quảng cáo!

Dừng xe xong, Lục Cận Thâm đi đến cạnh cô, mỉm cười hỏi: “Thích không?”

Ừ, thích thích! Chu Nịnh Nịnh gật đầu như gà con đang mổ thóc, mặt cười tươi hết cỡ.

“Muốn đến nữa chứ?” Lục Cận Thâm hỏi thêm, giọng trầm thấp dễ nghe, mắt hiện lên nét vui vẻ rõ ràng.

Đương nhiên! Nhưng mà... Chu Nịnh Nịnh chớp mắt một cái, nhớ lúc này anh có nói “Sau này sẽ còn làm nũng đòi anh chở đi”, có phải anh muốn cô làm nũng không? (/▽\)

Chu Nịnh Nịnh cười tươi roi rói, ánh mắt cong thành hình bán nguyệt xinh đẹp, nhưng không nói lời nào.

Lục Cận Thâm cảm thấy bất đắc dĩ, đưa tay lấy túi của cô, còn lấy luôn cái hộp... Chu Nịnh Nịnh lui về phía sau hai bước, cảnh giác hỏi: “Làm gì đó... Không phải nói cho em sao?”

Vừa nói xong đã muốn tự cắn lưỡi mình... Chẳng phải cô đang gián tiếp thừa nhận cái câu “Cho bạn gái của anh” sao? Không, đúng hơn là cướp...

Anh chỉ muốn giúp cô cầm đồ. Lục Cận Tâm đưa tay đỡ trán, tiếng cười trầm thấp vang lên một cách vui vẻ, tròn mắt nhìn màu hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đưa tay nhéo một cái, cảm xúc mềm mại lưu luyến trên tay, cho đến khi mặt cô méo đi...

Không cho nhéo? Ngón tay Lục Cận Tâm di chuyển đến những sợi tóc mềm mại của cô, sau đó xoa đầu, nói: “Đi, ăn cơm trước thôi.”

Vừa nghe đến hai chữ “ăn cơm”, Chu Nịnh Nịnh lập tức theo sau anh, một giờ chiều rồi, cũng đói quá.

Đồ ăn trong khu nghỉ mát thật ra đều do chính tay người dân ở đây trồng trọt nuôi dưỡng, rau trái xanh tươi, thức ăn ngon hơn các tiệm cơm ở thành phố rất nhiều. Chu Nịnh Nịnh ăn xong bữa chính còn ăn thêm một cái bánh pudding và một li chè bột báng.

Vô tình ăn quá nhiều, Chu Nịnh Nịnh nằm lì trên mặt bàn không muốn nhúc nhích.

Lục Cận Tâm nhìn cô, đứng dậy đi đến phía sau, xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Đứng lên đi bộ một lúc, để tiêu hoá thức ăn.”

Được rồi, Chu Nịnh Nịnh miễn cưỡng đứng dậy, cái tật ăn xong rồi ngủ chính là kinh dịch của loài người!

Lục Cận Tâm để Chu Nịnh Nịnh đứng đợi bên ngoài, anh gọi một người phục vụ, giao hết đồ vào tay anh ta, phân phó: “Đem hết vào phòng tôi đặt trước đi.”

Phục vụ cung kính nói: “Vâng, tam thiếu gia còn cần gì không?”

Lục Cận Thâm: “Tạm thời không cần.”

Lục Cận Thâm dẫn cô đi dạo trên một con đường mòn trong vườn, giẫm lên những hòn đá, hòn sỏi gồ ghề. Chu Nịnh Nịnh phải đi rất cẩn thận vì cô đang mang giày cao gót.

Bình thường rất ít khi mang, nếu đi trên đất bằng thì không thành vấn đề, nhưng đi trên đường phủ đầy đá long chong thì đúng là thử thách với cô.

Cô đi từng bước, từng bước một. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bàn tay thon dài đẹp mắt, lòng bàn tay sạch sẽ trắng trẻo, vân tay lộ rõ, khiến Chu Nịnh Nịnh ngây người ra ngắm.

Bàn tay ấy muốn mời cô nắm lấy, tim cô đập như trống đánh, chậm chạp đưa tay mình nắm lấy tay anh, so với tay anh, tay của cô trắng hơn nhiều, nhỏ bé hơn nhiều.

Bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy con đường phủ đá lại càng khó đi hơn, giống như đang giẫm lên những đám mây bông bành, hồn đã treo lên tận chín tầng mây, nhịp tim đập rất nhanh, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay mình đang tiết mồ hôi đầm đìa.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cao lớn tuấn tú, khí chất trầm ổn nội tâm, chắc chắn sau này sẽ mang một đẳng cấp cao hơn nữa, vậy tại sao anh lại thích cô?

Một người ưu tú như vậy lại theo đuổi cô, cô không phải chưa từng cảm thấy do dự, sợ dĩ cô bất chấp tất cả ngày càng thích anh cũng bởi vì câu nói trước đây của anh, “có đủ khả năng nuôi bạn gái trở thành vợ.”

Ngay từ đầu anh đã cho cô một viên thuốc an thần, anh đã sớm xác định tình cảm của mình, có lẽ chính từ lúc đó mà tình cảm cô dành cho anh cũng bắt đầu lớn dần...

Suy nghĩ một lúc đột nhiên lại nhớ đến lời nói của Mạnh Nghiên, là gì nhỉ... Sugar daddy...

Lời nói rất khó nghe, nhưng... Người bên cạnh đúng là giống sugar daddy nhỉ?

Đúng là rối rắm, có phải sau này sẽ có nhiều người nói cô như thế không...

Nghĩ thơ thần đến mức quên nhìn đường, đột nhiên gót giày bên phải nghiêng sang một bên khiến cả người Chu Nịnh Nịnh mất trọng tâm, cánh tay của người con trai lập tức ôm eo cô kéo vào lòng, tay cô cũng thuận thế nắm lấy túi áo sơ mi trước ngực anh, nhìn vào giống như cả người cô đều ở trong lòng anh vậy.

Chu Nịnh ngẩng đầu, đụng phải đôi mắt đen của người còn lại, tim liền đập “thình thịch” càng lúc càng nhanh, cô có thể cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình tăng vọt...

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng nói chuyện cười đùa của vài người, Chu Nịnh Nịnh vội vàng buông tay ra, đứng thẳng người lại, sau đó hối thúc anh: “Mau... Mau đi thôi...”

Lục Cận Thâm mím chặt đôi môi mỏng, yết hầu nơi cổ họng di chuyển, bàn tay đang đặt trên eo cô không hề định buông ra mà còn kéo cô vào trong rừng cây nhỏ, lòng bàn tay thon dài giữ chặt cái eo nhỏ nhắn.

Khu rừng không rậm rạp, cây cối không quá cao, ánh mặt trời tháng chín xuyên qua từng kẽ lá. Trong rừng có đủ loại đá lớn nhỏ, trên những tảng đá lớn hơn cũng có khắc vài dòng chữ.

Đây là khu du lịch, cuối tuần có người đến là điều hiển nhiên, trong rừng thỉnh thoảng lại có bóng người đi lại, Chu Nịnh Nịnh xấu hổ đi sát theo bước chân anh, cô đang rất mong được nghe lời thú nhận nha. (*w*)

Lục Cận Thâm dẫn cô đến bên một tảng đá lớn, trên tảng đá có khắc một bài thơ, nhưng cô chưa kịp nhìn kĩ đã bị anh kéo đến một tảng đá khác.

Cách khu rừng yên tĩnh không xa, có một băng ghế đá hình chữ nhật.

Hai người ngồi cạnh nhau, Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Rất mong chờ sao?”

Chu Nịnh Nịnh thật thà gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Biết anh muốn nói gì à?” Ai đó tiếp tục dụ dỗ.

Chu Nịnh Nịnh chậm rãi lắc đầu, nếu cô bảo biết thì anh không nói nữa, lúc đó biết làm sao?!

Lục Cận Thâm nhíu lông mày, tay đưa đến chỗ cô, ngón tay thon dài nâng lên chiếc cằm nhỏ, bắt cô phải nhìn anh.

Bị cặp mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm khiến lồng ngực Chu Nịnh Nịnh đập loạn không ngừng, thú nhận với người khác cũng trịnh trọng như thế sao? Thật mong chờ nha... (/▽\)

Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, khuôn mặt trắng nõn như nhuộm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt. Lục Cận Thâm bị ánh mắt cô nhìn chăm chăm cũng có chút bối rối, trong tâm trí anh cũng đang dao động.

Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, vừa dịu dàng lại dễ nghe: “Nịnh Nịnh, làm bạn gái anh nhé?”

Không nói “thích em” à? Chu Nịnh Nịnh chớp mắt bất mãn hỏi: “Tại sao?”

Tại sao? Tất nhiên là vì thích. Đáy mắt Lục Cận Thâm thoáng qua một nét vui mừng, anh đáp: “Đương nhiên vì thích em, nếu không phải thì em nghĩ là vì cái gì?”

Tim đột nhiên đập mạnh, thời gian dường như đã dừng lại ở khoảnh khắc này, có phải con gái ai cũng thích nghe những lời này không? Đôi mắt Chu Nịnh Nịnh sáng lấp lánh, khoé miệng cong lên... Sau đó cô ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Ngón tay thon dài vuốt ve gáy khiến cổ cô cảm thấy ngứa, không chịu được phải rụt cổ lại.

“Không nói gì sao? Tức là đồng ý phải không?” Lục Cận Thâm thấp giọng chậm rãi hỏi.

Chu Nịnh Nịnh chủ động tựa vào vai anh, nhỏ giọng đáp: “Vâng...” (∇` ”)

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng, ôm cô vào lồng ngực, vui vẻ nói: “Ngoan.”

Chu Nịnh Nịnh lặng lẽ đưa tay ra ôm lấy anh, sau đó ở trong ngực anh ngược đầu lên, do dự hỏi: “Em làm bạn gái của anh, có phải sau này anh sẽ bị gọi là sugar daddy không?”

Sugar daddy... Lục Cận Thâm nhú mày, đây là lần đầu tiên nghe thấy có người dùng từ này để nói về anh. Được rồi, nếu là bạn gái nói, vậy anh sẽ chấp nhận, anh trêu cô: “Sugar daddy không phải tốt sao? Anh nghĩ đây chính là ưu điểm của mình đấy.”

Ở xã hội hiện tại, sự ưu tú của một người đàn ông chẳng phải được thể hiện qua sự nghiệp và tài chính của anh ta sao? Đây chính là ưu điểm của đàn ông.

Quả nhiên là sugar daddy... Thăng thần thừa nhận luôn!

Chu Nịnh Nịnh chu môi hỏi: “Vậy cuối cùng em quen bạn trai hay bám theo sugar daddy?”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, ánh mắt hiện rõ nét vui vẻ: “Em ngoan ngoãn một chút, anh sẽ ở bên cạnh em cả đời.”

Đây là... Lời chân tình? Trong lòng Chu Nịnh Nịnh cảm thấy xúc động, đang muốn nói “Em chắc chắn sẽ là một người bạn gái tốt”, đột nhiên phản ứng kịp, là anh theo đuổi cô mà... Tại sao lại thành cho cô ở cạnh anh?!

Không phục! Len lén nhéo một cái ngang hông anh, sống lưng anh tê rần, vội vàng chặn ngón tay nghịch ngợm của cô lại.

Một lát sau, Chu Nịnh Nịnh cẩn thận hỏi: “Anh là mối tình đầu của em, ở cùng với anh có khi nào em sẽ bị tổn thương không?”

Anh khẳng định: “Không. Anh nói rồi, anh muốn cưới bạn gái về làm vợ để nuôi cả đời.”

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, khoé môi vui vẻ nhếch lên, chớp mắt một cái, ý nói: Vậy nên đây là cuộc tình không thể chia tay?

Lục Cận Thâm cười: Đương nhiên không.

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt vùi đầu vào ngực anh, rõ ràng không thể biết trước tương lai, nhưng cô lại không hề thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy vui mừng và xúc động.

Đơn giản là bởi vì... Cô cũng rất thích anh đó! (/▽\)

NAM THẦN KÊU NGỌ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trong một góc nhỏ yên tĩnh trong rừng cây, có hai người vừa mới xác lập quan hệ tình yêu nam nữ. Người con gái ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của bạn trai. Sau giờ Ngọ,(1), ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, gió thổi lá cây vang lên xào xạc, có người mơ màng buồn ngủ, có người đang muốn làm chuyện xấu.

(1) Giờ Ngọ: Khoảng từ 11h đến 13h.

Chu Nịnh Nịnh dụi dụi vào ngực bạn trai, mùi hương sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái của anh gửi vào rất thoải mái, khiến cô không cưỡng lại được việc muốn ở gần anh, đôi tay vòng quanh vòng eo cường tráng, tìm được vị trí thích hợp để lim dim ngủ.

Có bạn trai, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành rồi! Tâm trạng nhẹ nhàng như đang bay, thật vui vẻ.

Nhưng người lại cảm thấy thiếu sức sống, hôm qua vì suy nghĩ lung tung nên ngủ rất trễ, hôm nay lại phải dậy sớm để đến bệnh viện, bây giờ cảm thấy rất mệt mỏi...

Lục Cận Thâm nhìn cô gái hệt như mèo con trong ngực mình, vừa ngoan ngoãn lại lười biếng, mùi thơm nàn nhạt trên người thiếu nữ lượn quanh chóp mũi khiến lòng anh cảm thấy ngứa ngáy, cả người anh đã bị cô làm xao động mất rồi.

Thế nhưng bạn gái anh lại không nhận ra, hơi thở ấm áp cứ liên tục phả vào cổ anh. Yên lặng một lúc, ngón tay thon dài của Lục Cận Thâm

vòng qua sau cổ cô, vén những sợi tóc mềm mại làm lộ cái cổ trắng ngần, anh chậm rãi hưởng thụ cảm giác ấm áp khi chạm vào nơi đó...

Đang định cúi đầu xuống hôn thì người ở trong ngực đang mơ màng buồn ngủ chợt nói: “Không được động!” Sau đó lấy tay đẩy bàn tay của Lục Cận Thâm đang ở trên gáy mình ra.

Lục Cận Thâm: “...”

Lục Cận Thâm nhăn mày, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ bất đắc dĩ, có bạn gái lại không được động vào... Cảm giác không biết nói sao. Anh xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Về nhà nghỉ ngủ đi.”

Chu Nịnh Nịnh híp mắt, hàm hồ đáp: “Ôm như vậy cũng được...”

Như vậy mà vẫn ngủ thoải mái được sao? Lục Cận Thâm đưa tay luồn qua chân Chu Nịnh Nịnh để bế cô lên, rất nhẹ, vóc dáng lại bé, không cần phải tốn sức. Trời đất đột ngột xoay vòng khiến Chu Nịnh Nịnh lập tức tỉnh táo hẳn, hơi mở mắt ra, tốc độ đờ mặt còn nhanh hơn cả tốc độ lấy lại sự tỉnh táo của cô, sao lại ôm kiểu công chúa giữa ban ngày ban mặt thế này...
(▽\)

Chu Nịnh Nịnh xấu hổ nắm lấy vạt áo sơ mi của anh, bối rối nói: “Để em xuống...”

Lục Cận Thâm nhú mày: “Em chắc không? Mới vừa nói có người ôm cũng được mà.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Cô đâu có nói ôm như thế này! Hơi ngọ nguậy phản kháng, chỉ là muốn thể hiện thái độ một chút thôi.

Phòng nghỉ rất lớn và sang trọng, bên ngoài tay trái là phòng khách rộng rãi, tay phải là phòng ngủ đang mở rộng, có giường... Cực kì lớn...

Thật... Thật là lớn...

Chu Ninh Ninh đứng trước cửa phòng ngủ, mắt lấp lánh nhìn cái giường lớn kia, tim đập “thình thịch” không ngừng, mặt đã sẫm đỏ ửng, anh muốn làm gì đây... (` ɗ')

Hôm nay mới hẹn hò ngày đầu tiên... Thuê cả một căn phòng thế này cũng được à? Chu Ninh Ninh thấp thỏm lo lắng, anh bảo cô vào ngủ đi, nhưng cô lại không dám, lỡ như anh cũng muốn ngủ với cô, cô lại không thể kháng cự được vẻ đẹp trai mà bị dụ dỗ thì phải làm sao!

Chu Ninh Ninh xoay người đi đến ghế sofa, nhả mặt nói: “Em không buồn ngủ nữa...”

Lục Cận Thâm kéo cô ngồi xuống, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: “Sao? Sợ anh có ý xấu à?”

“Đúng vậy!” Chu Ninh Ninh thành thật thừa nhận.

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, cười nhẹ nói: “Yên tâm ngủ đi, tạm thời không có chuyện đó đâu.”

Tạm thời... Cơn buồn ngủ của Chu Ninh Ninh đã vơi đi hơn nửa, cô đỏ mặt nói: “Em thật sự chưa muốn ngủ.”

Không ngủ thì không ngủ. Anh nói cho cô biết: “Tầng ba có trung tâm chăm sóc sắc đẹp, vừa có phòng tắm hơi vừa có dịch vụ mát-xa.”

Chu Ninh Ninh như được thưởng lớn, vội gật đầu nói: “Được được.”

Lục Cận Thâm: “Anh dẫn em đi.”

Đi thang máy đến lầu ba, có một người đàn ông thân hình cao lớn đi đến từ bên phải đến chào: “Tổng giám đốc Lục.”

Lục Cận Thâm dừng bước, quay đầu mỉm cười: “Tổng giám đốc Hạ, thật trùng hợp.”

Chu Nịnh Nịnh đi theo cũng xoay người lại, đột nhiên có cảm giác cuộc sống của mình đã tiến đến một đẳng cấp mới. Xem kìa, bạn trai của cô quen biết rất nhiều “tổng giám đốc” đó. Làm sao bây giờ? Cô có cảm giác mình trở thành sugar mama rồi thì phải... (/▽\)

Thấy tầm mắt đối phương đang nhìn Chu Nịnh Nịnh, Lục Cận Thâm giới thiệu: “Đây là Chu Nịnh Nịnh, bạn gái của tôi.”

Hai chữ “bạn gái” nhắc nhở Chu Nịnh Nịnh, ho một tiếng, đây là bạn trai chứ không phải sugar daddy. Chu Nịnh Nịnh mỉm cười với người đối diện, lên tiếng nói: “Xin chào.”

“Xin chào.” Hạ Tấn đáp, ánh mắt lại đối diện với Lục Cận Thâm, khẽ cười: “Tôi còn tưởng rằng tổng giám đốc Lục không thích phụ nữ đấy.”

Lục Cận Thâm giải thích: “Đương nhiên là có, chỉ là trước đây chưa gặp ai thích hợp thôi.”

Hạ Tấn nhú mày, khoé miệng nhếch lên cười đùa: “Thì ra anh thích con gái kiểu này, có vẻ lúc về tôi phải nói cho em gái biết thôi, nó sẽ rất thất vọng cho xem.”

Chu Nịnh Nịnh đang cúi đầu lỏ tai lập tức vênh lên, dụ dỗ kìa!

Lục Cận Thâm thản nhiên cười cười nói: “Cũng được, vậy thì làm phiền anh quá.”

Chu Nịnh Nịnh lặng lẽ cụp tai xuống, rất hài lòng với đáp án này, bạn trai cô thật giỏi! Giữ mình nhất định cự tuyệt cảm dỗ! (/▽\)

Hạ Tấn không đáp lại ngay, ngừng một lúc rồi nói: “Có thể ngồi cùng tôi một lúc chứ? Sẵn tiện bàn về dự án sắp tới công ty, để xem anh có hứng thú hợp tác với chúng tôi hay không.”

Lục Cận Thâm nhìn Chu Nịnh Nịnh, xoa đầu cô, thấp giọng dặn dò: “Rẽ bên trái là đến. Nhớ đừng xông hơi quá lâu tránh việc khó thở. Anh ở nhà hàng buffet bên phải, lát nữa đến tìm anh ở đây.”

“Được.” Chu Nịnh Nịnh nói.

Bên trái của tầng ba là trung tâm chăm sóc, có thể xông hơi, mát-xa, làm spa. Bên phải có nhà hàng buffet, có rất nhiều món ăn, du khách không mang thức ăn có thể đến đây.

Lục Cận Thâm và Hạ Tấn chọn một vị trí yên tĩnh trong phòng buffet để bàn chuyện hợp tác, Hạ Tấn nói: “Tổng giám đốc Lục suy tính thế nào? Tôi khẳng định ở thành phố B trừ công ti chúng tôi ra, các anh không thể tìm được ai khác phù hợp hơn để hợp tác đâu.”

Thật kiêu ngạo. Lục Cận Thâm chỉ cười: “Công ti các anh muốn hợp tác với chúng tôi vì ngoài chúng tôi ra các anh cũng không thể tìm được ai khác thích hợp hơn, không phải sao?”

Hạ Tấn cũng cười cười: “Quả thật là thế, tôi mong nhận được ý kiến của anh.”

Lục Cận Thâm nói: “Hôm nay tôi chỉ đến để đi chơi với bạn gái, không thích hợp để nói chuyện này, hẹn ngày khác chúng ta cùng bàn.”

Quả là thế, Hạ Tấn nhếch môi: “Được, tôi mong đợi sự hợp tác của chúng ta.”

Lúc đi ra, cả khuôn mặt của Chu Nịnh Nịnh béo béo tròn tròn, giống như thoa lên một lớp phấn hồng. Cô đi loanh quanh trong phòng buffet, tìm thấy bạn trai mình ở một nơi yên tĩnh cạnh cửa sổ, không có tổng giám đốc Hạ bên cạnh.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngẩng đầu nhìn, đôi mắt đen thâm thúy khoá chặt cô, anh ngoắc tay.

Chu Nịnh Nịnh vội vàng đi tới, định ngồi bên trái anh, Lục Cận Thâm lại đổi vị trí, thấp giọng nói: “Em ngồi bên trong.”

Không giống nhau à? Chu Nịnh Nịnh vẫn ngoan ngoãn ngồi vào bên trong, cả người dựa vào ghế sofa mềm mại, cô mới phát hiện chiều cao của mình ngồi vào vị trí này... Trừ các nhãn hiệu được đính trên cao, cô không thấy được cái gì cả...

Đã đến lúc ăn cơm tối, trong phòng buffet không còn một bóng người, bữa tối thì ai còn tới tiệc buffet để làm gì! Chu Nịnh Nịnh đột nhiên hiểu vì sao anh bảo cô ngồi trong... Bỗng dưng cảm thấy xấu hổ. (/▽\)

“Không lạnh sao?” Lục Cận Thâm nắm tay cô, ngón tay chạm đến cánh tay trần của cô.

Chu Nịnh Nịnh hôm nay mặc một chiếc váy không tay, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo sơ mi, mới từ phòng tắm hơi đi ra nên không mặc thêm áo khoác. Cánh tay trần trắng nõn lộ ra, Lục Cận Thâm rất thích cảm giác khi chạm vào tay cô.

Bị nhốt vào trong một góc nhỏ khiến Chu Nịnh Nịnh cảm thấy có chút bối rối, khuôn mặt đỏ lên, cô đáp một cách cứng ngắt: “Cũng may có mang theo áo, đợi chút em mặc thêm vào.”

Lục Cận Thâm không lên tiếng, bàn tay dời từ cánh tay đến cổ cô, ngón tay thon dài quấn lấy mái tóc ngắn, vén sang một bên, lộ ra chiếc cổ

trắng nõn, ánh mắt càng thêm sâu, anh nhẹ nhàng chạm vào làn da mịn màng.

Thình thịch, thình thịch...

Trái tim của Chu Nịnh Nịnh gần như nhảy đến tận cổ họng, mái tóc mềm mại bị anh nhẹ nhàng vén ra, đầu ngón tay chạm vào da cô. Lúc đuôi tóc lướt qua cổ mình, cảm giác ngứa ngáy khiến cô cảm thấy hơi khó chịu, cổ của cô... Nhạy cảm đến thế sao? Anh chỉ chạm nhẹ một cái mà cô lại cảm thấy rất rõ ràng...

Anh đang rất muốn... Chu Nịnh Nịnh chỉ cảm thấy hơi khó chịu, cũng không muốn đẩy anh ra, chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Từ từ, cô cảm thấy có gì đó không đúng, hơi thở ấm áp của Lục Cận Tâm càng lúc càng gần, vô cùng rõ, nhiệt độ khiến người khác cảm thấy ngứa ngáy toả ra trên cổ của cô, ngay sau đó, một đôi môi ấm áp đặt lên chỗ này...

(0.0) Chu Nịnh Nịnh nhất thời cứng người, rồi cả người cũng mềm nhũn, cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng từ từ xâm chiếm lấy cơ thể, dù cảm giác có hơi xa lạ nhưng cũng không chán ghét, thậm chí còn cảm thấy thích...

Nhưng mà... Quá trình phát triển tình cảm nam nữ chẳng phải đi lên từ cái nắm tay, ôm eo, hôn trán, tiến lên từng bước một sao? Tại sao anh mới bắt đầu đã gặm đến cổ rồi...

Hình... Hình như có hơi vội vàng rồi... (___)

~Chu Nịnh Nịnh không biết rằng ai đó đã muốn chạm đến nơi này từ lâu rồi, mỗi lần cô cúi đầu xuống thì cái cổ trắng nõn lại ẩn ẩn hiện hiện trong đáy mắt của anh, bây giờ làm chuyện này với cô chỉ có thể nói là do mưu đồ từ trước.

Chu Nịnh Nịnh mềm nhũn được anh ôm vào lòng, từ ngời bên cạnh anh biến thành nửa ngời trên đùi anh, cuối cùng bị anh nhấc lên đùi ôm hết vào trong lòng, ánh mắt nôn nóng phải nhắm lại, nhịp tim đập nhanh một cách khó hiểu. Không rõ qua bao lâu, Lục Cận Thâm bắt đầu hôn cô, cái lưỡi nóng ẩm trượt vào đôi môi mỏng, nụ hôn có dùng lực, phải hôn trong một thời gian dài khiến cô chịu không được rên nhỏ một tiếng...

Âm nhạc trong phòng buffet vang lên êm dịu, trong góc yên tĩnh lại có chút bí ẩn, thân hình cao lớn của Lục Cận Thâm dường như che đi toàn bộ dáng người bé nhỏ của cô, Lục Cận Thâm cuối cùng cũng buông ra, ôm chặt lấy cô.

Chu Nịnh Nịnh trượt từ trên đùi anh xuống, dụi khuôn mặt đỏ hồng vào lồng ngực anh thở gấp, tai nghe rõ nhịp tim anh đập mạnh, rất nhanh, giống như của cô vậy!

Tay cô chậm rãi đặt trên nút áo sơ mi của anh, nhỏ giọng trách: “Người ta hôm nay mới bắt đầu yêu, nụ hôn đầu còn chưa chuẩn bị...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ, cúi đầu hôn lên trán cô, nói: “Em không thích à?”

Thích mà... Nhưng cô ngại ngần không dám nói ra, cô day day nút áo của anh, đột nhiên cười cười: “Anh cũng hồi hộp giống em mà, nhịp tim đập rất nhanh, thành thịch thành thịch...”

Lục Cận Thâm vuốt tóc cô, giọng trầm thấp lại khàn khàn nói: “Anh không hồi hộp, mà là hưng phấn.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Đột nhiên một tiếng “cách” vang lên, là tiếng đồ vật rơi xuống, cái nút áo sơ mi của ai đó này giờ bị cô nghịch... Không biết đã rơi đi đâu rồi...

(⊙o⊙)...

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, Chu Nịnh Nịnh mang vẻ mặt vô tội nhìn lại: Em không cố ý... Là do anh!

Áo sơ mi bị mất một cái nút, vạt áo mở rộng, ở góc độ của Chu Nịnh Nịnh có thể thấy được cơ thịt trong lồng ngực anh... Cô vội đưa tay giúp anh che lại! Bạn trai cô xuân – quang – tiết – liễu ở bên ngoài, không được không được... (*w\

Lục Cận Thâm vừa tức vừa buồn cười, kéo tay cô ra, bắt đắ dĩ nói: “Đừng động đây, để anh tìm.”

Ừ ừ, phải... Phải tìm lại nút áo, đây là thứ đi liền với áo anh, lát nữa còn phải ngồi ăn tối, Chu Nịnh Nịnh cũng cúi đầu tìm cái nút áo kia.

Không thấy, cũng không biết lẫn đi đâu rồi. Chu Nịnh Nịnh vừa định ngồi xổm xuống đáy bàn nghiêm túc tìm thì Lục Cận Thâm lại kéo cô đứng lên: “Không tìm nữa, về phòng thôi.”

Không tìm nữa? Chu Nịnh Nịnh lén lút liếc nhìn lồng ngực của bạn trai, anh đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng, bị rơi cái nút áo thứ ba, tà áo không thể khép vào nữa, nhìn qua thì rõ là đang – toả – xuân – quang!

Chu Nịnh Nịnh nghịch ngợm sờ sờ tay anh, Lục Cận Thâm nắm tay cô, thấp giọng nói: “Trở về phòng cho sờ tiếp.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Cô không hề muốn sờ soạng bắp thịt của anh đâu nhé! (—)

Trở về phòng, Chu Nịnh Nịnh ngoan ngoãn vá lại nút áo cho bạn trai, nghe theo lời anh tháo nút thứ nhất rồi gắn nó vào vị trí đã bị mất nút áo.

Cô vừa vá vừa lén lút nhìn nửa thân trần của bạn trai, bắp thịt tuy lớn nhưng không khoa trương, kết cấu rõ ràng, đôi chân dài thẳng tắp, tóm lại là... Dáng người chuẩn ơ là chuẩn! Cô thật sự rất muốn sờ vào. (*w*)

Lục Cận Thâm làm ngơ ánh mắt lén lút của ai đó, nhưng đôi môi lại ẩn hiện một nụ cười vui vẻ, nhìn dáng vẻ của cô vá nút áo cho anh, cảm thấy rất hài lòng.

Vá rất tốt! Đến đây! Cầu xin anh xoa đầu khen một tiếng đi!

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt nhìn Lục Cận Thâm, ý muốn nói: “Mau khen em là bạn gái tốt nhất Trung Quốc đi!” Ngày đầu tiên nhậm chức bạn gái đã vá nút áo cho anh, bạn gái tốt như thế rất khó tìm đó nha!

Lục Cận Thâm chậm rãi mặc áo vào, cài lại ba nút, đột nhiên cúi đầu nhìn bạn gái, ánh mắt cô trong như nước, giọng nói trầm thấp từ tính của anh vang lên: “Có muốn giúp anh cài nút không?”

Được nha, được nha. Bạn gái tốt bụng Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt tiến lại gần, sau khi cài xong viên cuối cùng, cô nhón chân lên, đưa tay vuốt cổ áo cho anh, tiếp theo cái eo đã bị người ta ôm chặt, ngón chân đang nhón lên không thể hạ xuống được...

Làm... Làm gì vậy... Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt như nước, đen như viên đá obsidian, dưới ánh đèn trông như đang phát ra một thứ ánh sáng tinh khiết.

Hàng lông mi dày nhấp nháy, cho dù nháy bao nhiêu lần, trong mắt cô chỉ có mình anh.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lục Cận Thâm nhìn cô, giây kế tiếp liền cúi đầu xuống hôn, lần này cũng là một nụ hôn sâu.

Hai tay Chu Nịnh Nịnh nắm vai anh, từ từ biến thành ôm cổ, cái lưỡi ngượng ngùng đáp lại khiến anh càng hôn sâu hơn, càng hôn càng dùng sức...

Một nụ hôn khiến cả hai thoả mãn, vừa ngọt ngào lại hấp dẫn nhau. Giống như có hôn thể nào cũng cảm thấy không đủ.

Lúc anh buông cô ra, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy ngón chân đã tê rần, hu hu, chiều cao chênh lệch quá, hôn thêm lần nữa sẽ mệt đó!

Cô nhỏ giọng bảo Lục Cận Thâm lần sau không hôn thể này nữa, Lục Cận Thâm gật đầu nói: “Ừ, lần sau em có thể nằm trên người anh.”

Chu Nịnh Nịnh: “(⊙o⊙)...”

Bảo bối, anh nguyện năm xuống để em chà đạp. Ý anh là cái này à? Bạn trai tổng tài bá đạo?!

Mắt trừng lớn thế sao? Vẫn muốn à? Lục Cận Thâm cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Chu Nịnh Nịnh, xoa đầu cô, nói: “Đi thôi, ăn cơm rồi đưa em về trường.”

Ừ ừ, đúng rồi, tối nay còn phải về trường...

Mãi nói chuyện yêu đương mà quên mất... Thật xấu hổ... (▽\)

Lúc trở về màn đêm cũng vừa buông xuống, bầu trời xám đậm bao phủ lấy khu nhà nghỉ toạ lạc giữa sườn núi, ánh đèn phát sáng, tựa như một toà thành uy nghi giữa khu rừng, đẹp tựa như một bức tranh thủy mặc.

Chu Nịnh Nịnh có chút nuối tiếc, hôm nay đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp ở đây, cô cảm thán một câu: “Thật là muốn nghỉ lại một đêm, giống như đang ngủ trong rừng vậy, em chắc chắn cảm giác sẽ rất tuyệt vời.”

Tuyệt vời... Ai đó không biết xấu hổ đã nghĩ sai câu này, lời nói ra cũng rất xấu xa: “Lần sau đưa em đến đây ngủ.”

(⊙o⊙)...

Mặc dù là trả lời đúng ý cô, nhưng lại cảm thấy không đúng, Chu Nịnh Nịnh cắn cắn môi nghĩ một lúc rồi hỏi: “Là ngủ theo nghĩa đen à?”

Lục Cận Thâm: “Không hẳn.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

“Khụ, ý anh là có cả ôm lẫn hôn.” Anh giải thích.

Chu Nịnh Nịnh hoài nghi: “Em có thể tin anh không?”

“Dĩ nhiên.” Lục Cận Thâm nói .

Lúc xe đến cổng trường đã là mười giờ, Lục Cận Thâm hỏi cô: “Ký túc xá mấy giờ đóng cửa?”

Chu Nịnh Nịnh đang đếm hoa trong hộp, không ngẩng đầu đáp: “Mười giờ rưỡi.”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nhắc nhở: “Mau đi đi.”

“Gì? Nhanh như vậy à...” Chu Nịnh Nịnh thăm thì, cô chưa muốn tạm biệt anh đâu. (/▽\)

Lục Cận Thâm dừng xe lại, Chu Nịnh Nịnh chớp chớp mắt nhìn chăm chăm anh, Lục Cận Thâm lại hôn cô, sau đó hỏi: “Đúng rồi, sau này đưa tài khoản ngân hàng của em cho anh...”

(o.o) Chu Nịnh Nịnh sợ hãi ngắt lời anh: “Để... Để làm gì...”

Muốn tài khoản của cô làm gì?! Hôm nay vừa nhận làm bạn gái đã muốn bao nuôi cô luôn à? Tình... Tình huống gì thế này?!

Chu Nịnh Nịnh u oán nhìn anh, rốt cuộc là cô quen bạn trai hay được sugar daddy bao nuôi vậy? Cầu trả lời!

Ý cô là gì đây... Lục Cận Thâm bất đắc dĩ đưa tay xoa trán, giải thích: “Còn nhớ lúc em vẽ nhân vật trong game cho Lục Hi Dịch không?”

Chu Nịnh Nịnh ngậy người gật đầu: “Nhớ...”

“Anh trai anh... Chính là ba của Lục Hi Dịch, lấy tranh đó làm đồ hoạ nhân vật cho game mới ra. Đó chính là thiết kế của em, việc anh ta trả thù lao cho em là chuyện đương nhiên, hiểu chưa?”

Là vậy sao, Chu Nịnh Nịnh thú nhận: “À... Còn... Còn có thù lao à, em chỉ tùy tiện vẽ thôi...” Trước đây cô từng nhận không ít tiền bản quyền, nhưng không nghĩ đến sẽ có thêm thù lao cho một bức tranh nhỏ.

“Dĩ nhiên.” Lục Cận Thâm nhăn mày, “Tiếp theo, em nói cho anh biết, lúc này vừa nghĩ linh tinh cái gì hả?”

Lạ Chúa... Vừa rồi cô đã nghĩ anh muốn bao nuôi cô! (ᄇ)

Chu Nịnh Nịnh lắc đầu lia lịa: “Không có gì, không có gì...”

Lục Cận Thâm đương nhiên không tin: “Thật sao?”

“Thật, thật như trôn châu luôn!” Chu Nịnh Nịnh tự tin thề thốt!

Thật à? Lục Cận Thâm cười cười, sau đó lấn người tiến lại gần hôn cô một lần nữa, hôn đến khi cô thở không nổi mới chịu buông ra, trầm thấp nói: “Xuống xe đi, mười giờ rồi, anh đưa em vào.”

“Không cần không cần, em có thể tự mình vào, anh mau về đi.” Chu Nịnh Nịnh mặt đỏ đỏ hồng hồng nói, ánh sáng trong buồng xe màu xám xịt, thế mà ánh mắt của cô vẫn trong như nước, chủ động tiến đến hôn anh một cái, sau đó nhanh chóng mở cửa bước xuống xe.

“Em đi đây!” Chu Nịnh Nịnh đứng ngoài cửa xe vẫy tay anh, mặt vẫn đỏ hồng, cười rất đáng yêu.

Lục Cận Tâm sờ sờ cằm, ánh mắt hiện ra nét vui vẻ, mở cửa bước xuống xe, đến bên cô: “Đi thôi.”

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt: Cuối cùng vẫn muốn đưa cô về sao?

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chu Nịnh Nịnh gần đến lầu dưới kí túc xá liền thấy quản lí Di đang chuẩn bị đóng cửa, cô thậm chí còn chưa kịp nói lời tạm biệt với bạn trai đã chạy như bay tới hét lớn: “Dì Di! Chờ một chút!!”

Quản lí Di mập mạp ngẩng đầu nhìn, đứng dưới ánh đèn trên đường lớn của kí túc xá là một anh chàng cực kì đẹp trai, động tác đóng cửa liền ngừng lại, Chu Nịnh Nịnh với vóc người nhỏ bé vội vàng chui vào qua khe hở.

Cô đứng sau lưng dì Di vẫy tay, Lục Cận Thâm cũng vẫy tay ý bảo cô mau về.

Chu Nịnh Nịnh có chút tiếc nuối, vẫn đứng sau vị quản lí mập mạp vẫy vẫy tay, quản lí Di vừa khoá cửa vừa nói: “Người yêu đẹp trai như vậy, thấy tiếc cũng là chuyện bình thường.”

Ui ui! Dì Di thật sáng suốt! Chu Nịnh Nịnh liền vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.” Đúng là không có bỏ được! (‘▽` ”)

Quản lí Di cười ha hả: “Cũng không còn cách nào, đến giờ khoá cửa rồi, đành để hai người có một đêm khổ sở vì nhớ nhung vậy, ngày mai lại gặp nhau...”

Khổ sở vì nhớ nhung... Dì thật là biết cách nói! Chu Nịnh Nịnh cười hì hì vẫy vẫy tay: “Hẹn mai gặp!”

Vừa đẩy cửa ra, đã có ba người đồng loạt nhìn về phía cô. Chu Nịnh Nịnh cười cười, lúc đang trên đường về Trịnh Thiến Thiến có gửi tin nhắn hỏi cô tiến triển thế nào, cô trả lời: “Nam thần là của tớ rồi!”

Trịnh Thiến Thiến cười hì hì chạy ra cửa đón, rồi sau đó ngơ ngác nhìn cô.

Lâm Tiểu Nhiên thấy hộp hoa trong tay Chu Nịnh Nịnh, cái tật nhiều chuyện lập tức được khơi dậy, cô cũng chạy đến xem, nhướn mày cười hỏi: “Nịnh Nịnh, quà của bạn trai à?”

“Kít”, tiếng chiếc ghế va chạm sàn gạch vang lên, Mạnh Nghiên đang ngồi tẩy trang trên ghế, quay đầu nhìn Chu Nịnh Nịnh, ánh mắt như muốn nói: Tôi xem cô có dám thừa nhận hay không.

Chu Nịnh Nịnh nhận lấy ánh mắt của cô, nhưng nhanh chóng dời đi, cười hì hì với Lâm Tiểu Nhiên, vô cùng sáng khoái nói: “Đúng vậy, hì hì hì...”

“Wow! Là Chu Dương à?” Lâm Tiểu Nhiên nói lớn, Chu Dương là bạn cùng lớp với cô năm hai trung học, quan hệ không tệ, trước đây anh ta theo đuổi Chu Nịnh Nịnh cô cũng có bí mật giúp đỡ trong bóng tối, nhưng Chu Nịnh Nịnh nhất quyết không cho cô phá bĩnh, cuối cùng cô đành bỏ cuộc, bày tỏ thương tiếc với Chu Dương vì không thể giúp được gì.

Chu Dương thì có liên quan gì... Cô đã nói rõ với anh ta rồi mà? Chu Nịnh Nịnh miễn cưỡng cười một tiếng, Trịnh Thiến Thiến giành việc trả lời: “Không đúng, không đúng! Không liên quan đến Chu Dương nha, Nịnh Nịnh từ chối người ta lâu rồi, hì hì, bạn trai của Nịnh Nịnh là người khác đó!”

Chu Nịnh Nịnh mỉm cười gật đầu.

Lâm Tiểu Nhiên yên lặng mặc niệm cho Chu Dương, theo đuổi hơn nửa năm cuối cùng lại thất bại, thật là một anh chàng đáng thương.

Mạnh Nghiên cười một tiếng: “Chúc mừng nha!”

Chúc mừng? Lời này nghe vào thật gượng gạo, hai ngày trước còn nói xấu sau lưng cô với bạn học, bây giờ lại trưng ra vẻ mặt tươi cười nói chúc mừng. Nghe qua thật giả tạo, nhưng Chu Nịnh Nịnh hôm nay rất vui vẻ, không muốn so đo với cô, thân nhiên nói cảm ơn.

Lâm Tiểu Nhiên cười: “Vậy khi nào bạn trai cậu sẽ mời cơm đây?”

Trong kí túc xá của nữ sinh có một truyền thống, bạn cùng phòng có bạn trai rồi phải mời cơm cả nhóm, bạn trai của Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiến Thiến tuy không học cùng trường nhưng đều tới đây mời các cô một bữa, ngay cả bạn trai của Mạnh Nghiên cũng mời, đã thế lại mời hai lần, vì cô ấy có bạn trai khác.

Chu Nịnh Nịnh trước đây không nghĩ mình sẽ có bạn trai trong lúc học đại học, dù sao cô cũng lên năm tư rồi. Tháng trước cô còn nghĩ vậy, hôm nay đột nhiên lại có một anh bạn trai, cuộc sống thật đúng là khó đoán mà...

Ha ha, không hiểu sao lại vừa sung sướng vừa có cảm giác khoe mẽ. (/▽\)

Đương nhiên mời cơm là việc nhất định phải có, dù sao cô cũng từng được bạn trai người ta đãi cơm... Bây giờ có bạn trai rồi thì mời lại, không thành vấn đề. Chu Nịnh Nịnh cười: “Được, tớ sẽ nói với anh ấy.”

Mạnh Nghiên đứng lên, thân nhiên nhắc một câu: “Nhớ gọi tôi nữa.”

Còn đặc biệt nhắc nhở? Sợ cô không mời à? Chu Nịnh Nịnh không hiểu, ngày đó chẳng phải hai người đã cãi nhau sao? Bây giờ Mạnh Nghiên

lại làm như không có chuyện gì xảy ra, cô ta nhắc như vậy, chẳng lẽ sợ mình không mời cô ấy?

Nếu không phải vì trước kia được bạn trai cô ta đãi cơm, Chu Nịnh Nịnh đúng là không muốn gọi cô ta chút nào, cô đáp: “Dĩ nhiên.”

Lâm Tiểu Nhiên là một người nhiều chuyện, cứ bám lấy Chu Nịnh Nịnh hỏi miết, quan tâm nhất là chuyện chiều cao và ngoại hình. Dù sao anh trai của Chu Nịnh Nịnh đã đẹp trai như vậy, chắc chắn từ nhỏ thẩm mỹ quan đã đạt đến trình độ cao, bạn trai cô chắc chắn không tầm thường rồi...

Chu Nịnh Nịnh có chút xấu hổ nói: “Cao 1m89, không rõ cân nặng...”

“Wow, vậy chẳng phải lúc hôn hai người sẽ rất khó khăn sao?” Lâm Tiểu Nhiên lớn giọng hỏi, trông rất hưng phấn.

Khó khăn... Nhớ tới nụ hôn buổi chiều, đúng là... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Nịnh Nịnh đỏ lên, cô đáp: “Một chút...”

Lâm Tiểu Nhiên thì hưng phấn như thế, nhưng có người càng nghe sắc mặt càng thêm tệ.

Lại một tiếng “kít” vang lên, Mạng Nghiên đứng lên từ cái ghế, nằm lên giường, giọng khó chịu nói: “Mấy cậu đừng ồn ào nữa, tớ muốn đi ngủ.”

Phép tắc trong phòng ký túc xá là gì? Chính là không thể làm phiền giấc ngủ của người khác, nếu không kiểu gì cũng sẽ bị oán hận. Lâm Tiểu Nhiên lập tức ngậm miệng, Chu Nịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Thiển Thiển thì mang tâm trạng rất tốt.

Sau khi rửa mặt, kí túc xá đã tắt đèn. Chu Nịnh Nịnh nằm trên giường gửi tin nhắn đến Lục Cận Thâm: “Anh có biết truyền thống trong kí túc xá nữ không?”

Lục Cận Tâm vừa về đến nhà, nhìn nội dung tin nhắn suy nghĩ một lúc, nhắn lại: “Mời bạn cùng phòng của em đi ăn cơm?”

Ấy, quên tắt tiếng, Chu Nịnh Nịnh vội vàng tắt chuông điện thoại.

Mạnh Nghiên lại trở mình, tiếng động rất lớn. Lâm Tiểu Nhiên đang ngồi trước bàn chơi game còn nghĩ là giường bị sập...

Kèm theo tiếng vang còn có giọng nói hơi tức giận của Mạnh Nghiên: “Tôi nói buồn ngủ thì không thể yên lặng chút sao? Lần sau cô ngủ tôi cũng làm phiền cô, xem cô chịu được không!”

Chu Nịnh Nịnh cẩn cẩn môi nói: “Ngại quá, sẽ không có lần sau.” Đây là lần đầu tiên cô quên tắt âm. Trịnh Thiến Thiến cũng đang nằm nhắm mắt trên giường nói: “Mạnh Nghiên, tớ còn thấy lúc này cậu đang chơi game trên điện thoại đấy, cậu có ngủ đâu. Nịnh Nịnh không hề làm phiền cậu, làm gì lại phản ứng dữ dội như thế.”

Phòng có bốn cái giường tầng, phía dưới là bàn học, phía trên là giường ngủ. Chu Nịnh Nịnh và Trịnh Thiến Thiến ngủ bên trái, Mạnh Nghiên và Lâm Tiểu Nhiên ở bên phải. Đối diện với Trịnh Thiến Thiến là giường của Mạnh Nghiên, cô nghiêng người ra ngoài sẽ thấy rất rõ Mạnh Nghiên vừa nói buồn ngủ lại đang chơi game trên điện thoại, cũng không biết nên nói sao với cô ta.

“Tớ chưa ngủ, nhưng cũng sắp buồn ngủ rồi, không muốn nghe mấy tiếng ồn ào.” Mạnh Nghiên lại trở mình, giọng vẫn bất mãn như cũ.

Thật là! Cái cô này! Trịnh Thiến Thiến nói lại: “Làm như thường ngày cậu yên lặng lắm ấy.”

Mắt thấy sắp có cãi nhau, Chu Nịnh Nịnh vội vàng nói: “Thôi, ngủ đi.”

Cả phòng lại yên tĩnh.

Chu Nịnh Nịnh mở điện thoại xem tin nhắn, thì ra anh cũng biết truyền thống ở đây, cô nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, bạn trai em khi nào thì rảnh đây?”

Bạn trai em, nhận chức rất nhanh. Lục Cận Thâm nhếch môi cười, nhắn lại: “Em nghĩ lúc nào? Em cứ chọn ngày, nói trước cho anh biết, anh sẽ sắp xếp.”

Chu Nịnh Nịnh nhìn điện thoại di động mở miệng cười, thì ra nằm trên giường nhắn tin với bạn trai vào buổi tối lại hạnh phúc đến vậy, ha ha, cả ngày hôm nay thật vui vẻ. Cô nhanh chóng nhấn vào màn hình di động: “Được, ngày mai em sẽ hỏi mọi người, vậy chúng ta thì sao? Ngày mai gặp lại?”

Bên kia trả lời rất nhanh, chỉ có một chữ: “Ừ.”

Rất khí phách! Chu Nịnh Nịnh ôm điện thoại cười thầm.

Hôm nay thật vui, tâm trạng thả lỏng rất nhiều, trước khi ngủ Chu Nịnh Nịnh còn lên blog cập nhật trạng thái: “Hôm nay cả ngày tâm trạng rất tốt! Giống như miệng đang ngậm đường! Cảm thấy rất ngọt ngào, hi vọng sau này mỗi ngày đều có thể như vậy! Đánh dấu một cái, giữ làm kỉ niệm.” Phía sau là một dãy tim và mấy cái icon đang múa máy.

Đăng xong lại thuận tay xem blog, cô vừa mới cập nhật xong thì nhận được vài like, còn có hai bình luận.

Thiến Thiến đại mỹ nữ: “Hoan nghênh tiếng vào tân thế giới! Chúng ta cùng nhau vui vẻ mỗi ngày!”

Chu Nịnh Nịnh nhìn về phía giường của Trịnh Thiến Thiến, cười cười.

Cái còn lại là “Sẽ như vậy.” Tên ID là “T”, cảm giác đầu tiên của Chu
Nịnh Nịnh là: Thì ra đây không phải cương thi ngàn năm bị loạn trí..

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Giữa trưa thứ hai sau khi ăn cơm xong, mọi người đều tập trung trong phòng, Chu Nịnh Nịnh mím môi cười tủm tỉm, hỏi ý kiến của bọn họ: “Này... Không phải muốn ăn cơm với nhau sao? Bọn tớ định sắp xếp thời gian, các cậu muốn lúc nào?”

Trịnh Thiến Thiến đã biết trước, cô bày tỏ sao cũng được, chờ ý kiến của hai người còn lại.

Lâm Tiểu Nhiên cũng bảo: “Tuỳ đi, thứ sáu hoặc thứ bảy, chủ nhật cũng được.”

Được rồi, hai người đều bảo tuỳ ý. Chu Nịnh Nịnh nhìn về phía Mạnh Nghiên, người đang lướt web, không hề lên tiếng, giống như hoàn toàn không nghe các cô nói chuyện.

Chu Nịnh Nịnh không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi: “Mạnh Nghiên, tối thứ sáu cô có bận việc không?” Cô muốn đi ăn vào thứ sáu, thứ bảy có thể về nhà gặp ba mẹ.

Mạnh Nghiên xoay đầu lại, ánh mắt thờ ơ liếc nhìn, giống như đang suy nghĩ xem thứ sáu này mình có rảnh hay không. Ba người ngồi trong phòng đợi nửa phút sau, Mạnh Nghiên rốt cuộc cũng nghĩ xong, khoé miệng nhếch lên: “Thứ sáu à... Tôi không rảnh, thứ bảy được không?”

Chữ “à” kia được kéo dài ra, nghe giống như đang cố ý trêu tức mọi người, về phần vế sau, đó hoàn toàn không phải là giọng điệu thương lượng mà là đang đùa bỡn thì đúng hơn.

Nhưng không còn cách nào, Trịnh Thiến Thiến và Lâm Tiểu Nhiên đều bảo tùy ý, Chu Nịnh Nịnh day day môi, nói: “VẬY THÌ THỨ BẢY ĐI.”

Trịnh Thiến Thiến và Lâm Tiểu Nhiên đồng thanh nói: “ĐƯỢC.”

Vì là đãi cơm, Chu Nịnh Nịnh lịch sự hỏi một câu: “Các cậu muốn ăn gì?”

Lâm Tiểu Nhiên có chút hưng phấn đáp: “Chúng ta ăn lẩu đi, bây giờ trời lạnh, ăn lẩu cũng không bị nóng người. Không giống vào mùa vừa hè ăn lẩu xong, ra khỏi cửa liền bị mặt trời nướng chín, khó chịu lắm.”

Trịnh Thiến Thiến nghe Lâm Tiểu Nhiên nói xong cũng cảm thấy thèm ăn lẩu, cô giơ tay đồng ý. Vấn đề tiếp theo, ba người lại nhìn về phía Mạnh Nghiên. Lâm Tiểu Nhiên dùng ánh mắt mong đợi nhìn Mạnh Nghiên, giống như đang nói “Làm ơn đừng có ý kiến.”

Mạnh Nghiên nhìn các cô, không có ý kiến gì, gật đầu nói: “Tùy các cậu, gần đây tớ đang giảm cân, không ăn gì nhiều.”

Lại giảm cân? Lâm Tiểu Nhiên nhìn cái thân gầy như que củi của Mạnh Nghiên, nhỏ giọng lầm bầm: “Cậu mà mập sao.”

Mạnh Nghiên nghịch tóc mình, thản nhiên nói: “Trên bụng có mỡ, hơn nữa tớ cũng không hứng thú với việc ăn uống.”

Nói xong cô liếc mắt nhìn Chu Nịnh Nịnh, nói thẳng: “Chỉ là tò mò xem bạn trai cô có tốt như lời cô nói hay không thôi.”

Câu này... Chu Nịnh Nịnh thật muốn nói thẳng thay cô ta rằng, “Là tò mò xem bạn trai tôi có phải là sugar daddy thật không chứ gì?” Tuy nhiên, cô phát hiện ra câu này của Mạnh Nghiên có hai ý, vừa muốn ám chỉ, vừa muốn ném một vấn đề rắc rối cho cô.

Con người màu đen của Chu Nịnh Nịnh chuyển động, cô mím môi cười, không hề có ý khiêm tốn, trực tiếp trả lời: “Bạn trai tôi rất tốt, nếu không làm sao tôi thích anh ấy được!”

Bây giờ Chu Nịnh Nịnh không muốn phải khiêm tốn về những chuyện liên quan đến tôn nghiêm của bạn trai, huống chi cô chỉ đang nói sự thật. Cô đã có thể trải nghiệm cảm giác “Có bạn trai thì phải tự hào” của Trịnh Thiến Thiến rồi. (▽\)

Thật giỏi thật giỏi, nhìn Mạnh Nghiên cứng miệng không nói được, cô càng khoái chí! Cô hơi nhớ anh một chút rồi, mong trời tối nhanh đi! (*w*)

Nghe được câu trả lời đầy “tự hào” của Chu Nịnh Nịnh, Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiến Thiến lập tức tới ngồi cạnh trêu ghẹo với cô. Trịnh Thiến Thiến bóp má cô, nhú mày nói: “Nhóc con, vừa có bạn trai thôi đã tự cao thế sao?”

Chu Nịnh Nịnh phối hợp ngẩng đầu lên cười: “Hì hì hì... Học từ cậu đó.”

Trịnh Thiến Thiến liếc mắt nhìn sắc mặt không được tốt lắm của Mạnh Nghiên, vừa nhìn vừa cười híp mắt với Chu Nịnh Nịnh, khen: “Không tệ không tệ, trẻ con thật dễ dạy nha.”

“Kít” một tiếng, tiếng cái ghế ma sát với sàn nhà lại vang lên, Mạnh Nghiên xoay người trèo lên giường, nói một câu: “Tớ muốn ngủ trưa một giấc.”

Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiến Thiến liếc mắt nhìn nhau, miễn cưỡng thở dài, đôi lúc thật muốn tránh xa cô nàng này.

“Em nhẹ nhàng cảm nhận hương vị khi anh nói yêu em, em thích hình dáng của anh...” Tiếng chuông điện thoại trong tay Chu Nịnh Nịnh chọt

vang lên, cô vội vàng đi ra ban công, bước chân di chuyển rất gấp, sau đó vang lên một tiếng “Dạ” rất êm tai.

Trịnh Thiến Thiến tốt bụng giúp cô đóng cửa ban công lại, con gái đang yêu có khác...

Vừa cảm khái xong một câu, điện thoại của cô cũng rung lên, là cuộc gọi từ bạn trai. Cô nhìn cái ban công đã bị bạn học Chu Nịnh Nịnh chiếm đóng, chỉ còn biết cầm chìa khoá trên bàn đi ra khỏi phòng.

Không còn cách nào, chỗ nói chuyện với bạn trai hiện đã bị chiếm đóng, cô chỉ còn cách đi đường khác! Hai cô gái không thể ngồi cùng một “ô” để trò chuyện với người yêu! Chắc chắn cả hai nghe thấy sẽ buồn nôn lắm!

Bạn học Chu Nịnh Nịnh độc chiếm được cái ban công đang dựa mình vào rào chắn, khoẻ miệng nhoén nụ cười, tâm trạng như đang trên mây, giọng mềm nhũn hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Lục Cận Tâm đang gõ tay lên bàn phím, nghe được giọng nói trong veo của cô nên miệng cũng nhếch lên, nói: “Vẫn chưa, lát nữa anh sẽ ăn.”

Vậy đi nhanh đi! Chu Nịnh Nịnh lập tức biến thành cô bạn gái ân cần, hối thúc anh: “Vậy anh mau ăn cơm đi, đừng như anh trai em, bận đến mức quên luôn cả ăn, như vậy không tốt cho dạ dày đâu, có biết không?”

Lục Cận Tâm cười nhẹ một tiếng: “Anh biết rồi. Tối nay có thể anh sẽ có thêm một buổi họp, không thể ăn cơm với em được, nhớ ăn cơm sớm, tối anh sẽ đến tìm em.”

Không thể cùng ăn cơm tối à? Chu Nịnh Nịnh có chút hụt hẫng: “À, ra vậy...”

Bên kia yên lặng một lúc, giọng nói trầm thấp từ tính vang đến tai:
“Anh xin lỗi.”

Không cần xin lỗi đâu, cô chỉ cảm thấy hụt hẫng một chút thôi mà.

Nhưng nghe anh xin lỗi như thế trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, cô là một người bạn gái tốt, không nên nhỏ mọn như thế, cô cười nói:
“Không sao không sao, không cần phải xin lỗi, chuyện nhỏ thôi mà. Hì hì hì, chúng ta đều không muốn làm mất hứng nhau, nói chuyện yêu đương thì nên vui vẻ mới phải.”

Anh đứng khỏi bàn làm việc, đến cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa đúng lúc thấy được hiệu đồ ăn “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”, anh nhếch môi:
“Không phải lúc này em vừa cảm thấy hụt hẫng sao? Không biết bạn gái anh có cần đền bù không đây.”

A! Thì ra đang muốn dụ – dỗ à! Chu Nịnh Nịnh cảm thấy hối hận vì lúc này mình đã hiểu chuyện quá mức, cô giở giọng thương lượng: “VẬY bây giờ có thể đền bù cho em không?” (▽\)

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng: “Đợi tối đi.”

Chu Nịnh Nịnh ỉu xìu đáp: “Được rồi...”

Sau khi cúp điện thoại, Chu Nịnh Nịnh mới sực nhớ mình quên nhắc anh việc đãi bạn ăn cơm vào thứ bảy, vốn định gọi lại nhưng suy nghĩ một lúc, quyết định đến tối sẽ nói luôn.

Tám giờ rưỡi tối, Chu Nịnh Nịnh chạy ra khỏi kí túc xá, trên mặt hiện rõ nét vui vẻ.

Hì hì, bạn trai cô tới rồi.

Trên đường đi đến cổng trường, vừa đúng lúc thấy Lục Cận Thâm bước xuống xe, dáng người cao lớn đứng trên con đường đối diện, Chu Nịnh Nịnh nhón chân lên vẫy tay, Lục Cận Thâm ra hiệu bảo cô đứng yên, để anh sang đón.

Chu Nịnh Nịnh đứng yên một chỗ, khi anh đến gần chủ động nắm lấy cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên, nở một nụ cười thật ngọt ngào.

Đáng yêu thật...

Lục Cận Thâm đưa tay xoa đầu cô, đưa một cái túi đến trước mặt cô, nhếch môi nói: “Anh mua đồ tráng miệng cho em.”

Chu Nịnh Nịnh nhìn cái túi có in nhãn “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”, nụ cười càng trở nên ngọt ngào hơn: “Cảm ơn!”

Lục Cận Thâm cũng cười, anh nói: “Mua để đền bù cho em đấy.”

Hì hì, thì ra là như vậy. Cô còn tưởng anh sẽ nói mấy lời sến sẩm với mình cơ. Nhưng đồ ngọt cũng có thể bù đắp đủ rồi.

Hai người không vào trường học mà chỉ chậm rãi đi dọc theo con đường lớn, trước mặt hiện ra một khu công viên nhỏ.

Chu Nịnh Nịnh vừa ăn đồ tráng miệng vừa nói với Lục Cận Thâm: “Em hỏi qua ý mọi người rồi, hẹn vào tối thứ bảy tuần này... Bọn họ muốn đi ăn lẩu.”

Lẩu? Lục Cận Thâm không hiểu lẩu thì có gì để ăn, bỏ hết thịt vào một cái nồi nước, đợi đồ chín rồi ăn, thật quá đơn giản. Anh cúi đầu nhìn Chu Nịnh Nịnh, hỏi: “Em cũng muốn ăn lẩu à?”

Chu Nịnh Nịnh nhai nhai miếng bánh, nói: “Hơi hơi, chỉ là lâu rồi chưa ăn thôi.”

Lục Cận Thâm cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn đáp, “Được, vậy thì đi ăn lẩu.”

Khu công viên cũng thuộc về đại học Z, ánh đèn đường toả ra nhẹ nhẹ giữa màn đêm, còn chứa hơi thở mát mẻ, bởi vì có rất nhiều cặp đôi đang ở đây... Hẹn hò.

Dù đã ở đại học Z ba năm, đây là lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh đi dạo công viên vào buổi tối, ha ha! Thì ra đây cũng là thánh địa cho các cặp đôi nha!

Chu Nịnh Nịnh có chút hối hận khi đã dẫn Lục Cận Thâm đến đây...

Lục Cận Thâm ngược lại rất tự nhiên, dẫn cô đến chỗ một chiếc ghế đá dưới gốc cây đại thụ để ngồi, à... Là ngồi trên đùi anh.

Gió đêm thổi đến thấm vào người, lá cây đung đưa xào xạc, thỉnh thoảng còn có vài chiếc lá rơi xuống theo cơn gió, khoảng thời gian này vừa yên tĩnh vừa dịu dàng, khiến lòng người cũng nhẹ tênh tựa như cơn gió ấy.

Hơn mười phút sau, Chu Nịnh Nịnh dựa vào người bạn trai với đôi môi nhỏ đang thở hỗn hển, nhiệt độ trên mặt rất cao, may là bóng đêm đã che đi nét ngượng ngùng của cô, mới vừa rồi... Cô đã thử đáp lại nụ hôn của anh, cảm giác như có dòng điện chạy qua đại não khi đầu lưỡi luồn vào khoang miệng anh...

Cô cảm thấy toàn thân mình mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, ngại ngùng quá đi... (' ▽ ` ")

Lục Cận Thâm lại tiến đến hôn lên đôi môi mềm mại của cô, trong miệng cô vẫn còn lưu lại hương vị của món bánh ngọt, khiến anh cảm thấy như bị nghiện, thậm chí dường như vị ngọt này vẫn không đủ thoả mãn mình...

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm kéo cô đứng dậy, khàn giọng nói: “Không còn sớm nữa, anh đưa em về.”

Chu Nịnh Nịnh nhăn nhó chỉnh lại quần áo mình, nhỏ giọng nói: “Vâng...”

Lại một lần nữa chạy qua cổng lớn của kí túc xá, khi thấy Chu Nịnh Nịnh chạy vào, quản lí Di lại nhìn cô, cười híp mắt hỏi: “Vừa hẹn hò xong à?”

Chu Nịnh Nịnh che miệng gật đầu: “Vâng ạ...” Nói xong liền chạy biến đi.

Quản lí A Di cười híp mắt nhìn anh chàng điển trai đứng ngoài kia, miệng lẩm bẩm: “Tuổi trẻ thật là... Ngọt ngào quá đi mất...”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chiều thứ sáu, Chu Nịnh Nịnh về nhà một mình, tối nay ăn cơm cùng ba mẹ, không thể hẹn hò với bạn trai.

Cô đã nói trước với Lục Cận Thâm, rằng mỗi tuần lễ ít nhất phải về thăm ba mẹ một ngày, Lục Cận Thâm gật đầu tỏ ý đã hiểu, Chu Nịnh Nịnh thuận miệng bảo anh cũng nên về thăm người nhà mỗi tuần một lần, anh cũng bảo được.

Vừa bước vào cửa, chân của Chu Nịnh Nịnh liền đụng phải một đồng lông mềm mại, cúi đầu nhìn, thì ra là Lucky đã được thả ra khỏi lồng. Chu Nịnh Nịnh khom lưng bế nó lên, nhớ tới lúc trước Lục Cận Thâm chê bộ dạng của nó liền phì cười. Cô vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, tự hỏi một câu ngây thơ: Cô đã là bạn gái của anh rồi, nuôi con thỏ này sẽ không bị chê trách nữa đâu nhỉ?

Hơn tám giờ tối, trời đột nhiên đổ mưa lớn. Chu Nịnh Nịnh nhớ đến quần áo và đôi giày thể thao lúc trưa có phơi trên ban công liền vội vàng gọi cho Trịnh Thiến Thiến, mặc dù không chắc là cô còn ở ký túc xá hay không...

Nghe câu trả lời qua điện thoại, quả nhiên là Trịnh Thiến Thiến không có ở ký túc xá.

Chu Nịnh Nịnh nói: “Được rồi, Tiểu Nhiên cũng đã về nhà, Mạnh Nghiên chắc cũng thế, vậy lát cậu về thì giúp tớ nha.”

Trịnh Thiến Thiến then thùng nói qua điện thoại: “Khụ... Tối nay tớ không về đâu...”

Chu Nịnh Nịnh ngó người, cuối cùng thở dài một hơi rồi nói: “Được rồi, vậy thì tớ chỉ có thể cầu nguyện cho quần áo không bị gió cuốn đi thôi.”

Trịnh Thiến Thiến đáp: “Ừ, trưa mai về tớ sẽ giúp cậu lấy đồ.”

Đồ xấu xa! Chu Nịnh Nịnh hừ một tiếng: “Nhớ ngày mai sáu giờ đến Thiên Hương Các đó.” Quán ăn Thiên Hương là nơi rất nổi tiếng vì món lẩu ở đó, đương nhiên cũng rất đắt tiền, à... Hình như nên gọi đây là quán lẩu năm sao nhỉ?

Trịnh Thiến Thiến ngao ngán nói: “Nhớ rồi! Hôm nay cậu đã dặn biết bao nhiêu lần rồi, tớ có phải bà cụ hay quên đâu! Hơn nữa được nam thần của tớ đãi đi ăn, chuyện lớn như vậy sao quên được?”

Nam thần... Là nam thần nhà cô mà? Chu Nịnh Nịnh vừa định nói lại, liền nghe thấy một giọng nam có vẻ không vui vang lên qua điện thoại: “Nam thần của em là ai?”

Ha ha ha, bạn Thiến Thiến thảm rồi. Sau đó liền vang lên giọng nịnh nọt của bạn Thiến Thiến: “Là anh, là anh, nam thần của em chỉ có mỗi anh!”

Bạn Thiến Thiến quên mất việc mình đang nói chuyện điện thoại, nghe thấy tiếng bên kia đang chuẩn bị bước vào cảnh sến sẩm, Chu Nịnh Nịnh lập tức cúp máy. Mặc dù cô cũng là người đã có bạn trai, nhưng nghe thấy cũng rất buồn nôn!

Lúc Trịnh Thiến Thiến khuyên bảo bạn trai xong mới phát hiện điện thoại đã cúp rồi...

Hai giờ chiều thứ bảy, lúc Chu Nịnh Nịnh vừa rời phòng, đồng chí Chu liền quan sát cô từ đầu đến chân, cảm thấy khuê nữ nhà mình gần đây rất đáng nghi. Ông từ tốn hỏi: “Nịnh Nịnh... Tối nay con đi ăn cơm cùng ai à?”

Chu Nịnh Nịnh đang mang giày vào lập tức cảnh giác, cười trừ: “Ba, tối hôm qua con nói rồi mà? Con đi ăn lẩu với Thiến Thiến và Tiểu Mông.”

Ông Chu ừ một tiếng, nói tiếp: “Lâu rồi ba chưa được ăn lẩu đó.”

Có phải ý là muốn đi cùng không? Chu Nịnh Nịnh khẽ rùng mình, sau đó giả vờ nói: “VẬY Ờ? Để con dặn anh trai, cuối tuần sau cả nhà cùng đi ăn lẩu nha.”

Còn cuối tuần này thì sao?! Ông Chu không thể ra vẻ nữa, thẳng thừng nói: “Hôm nay ba đi ăn lẩu với con thì sao? Thiến Thiến và con bé Mông đều biết mặt ba cả rồi.”

(` Ƨ') Không được! Chu Nịnh Nịnh tưởng tượng cảnh mình xuất hiện cùng ba trên bàn ăn hôm nay... Hình ảnh đẹp đến mức khiến cô không dám nghĩ tiếp theo sẽ ra sao...

Ho một tiếng, Chu Nịnh Nịnh cố gắng uyển chuyển nói: “Ba, bọn con ăn cơm xong còn tính đi dạo nữa...”

Hừ, đồng chí Chu phát phát tay ý muốn đuổi đi: “Đi đi, đi đi, tối nhớ về sớm đó.”

“Vâng, cuối tuần tới cả nhà đi ăn lẩu nha! Tạm biệt ba!” Tránh được một phiền phức, Chu Nịnh Nịnh thở phào rồi vội vàng rời đi trước khi ông Chu đột ngột đổi ý.

Lục Cận Thâm đã lái xe chờ trước cổng, Chu Nịnh Nịnh nhanh chân ngồi vào chỗ ghế phụ.

Tối hôm qua anh hỏi cô có muốn đến rạp chiếu phim hay không, cô đáp rằng nhất định phải đi. Hai người vẫn chưa xem phim cùng nhau, muốn gắn kết tình cảm thì làm sao có thể thiếu việc đi xem phim rạp được!

Chu Nịnh Nịnh thắt dây an toàn xong rồi nhìn anh, cười híp mắt: “Đi thôi, đến rạp chiếu phim!” Lúc xem phim xong cũng vừa đến giờ đi ăn tối, sắp xếp thời gian hoàn hảo luôn. Đáy mắt Lục Cận Thâm mang nét cười, đưa tay xoa đầu cô, lái xe đến khu thành thị.

Trước khi xem phim, Lục Cận Thâm mua nước trái cây và bỏng ngô cho Chu Nịnh Nịnh. Vì hôm nay là cuối tuần nên có rất nhiều người đi xem, lúc mua đồ phải xếp hàng.

Trong đó, Lục Cận Thâm là người cao nhất, hai nam sinh đứng trước anh thấp hơn đến một cái đầu, thế là hai người yên lặng cách xa anh ra...

Chu Nịnh Nịnh đứng phía sau thấy vậy cười khúc khích, không biết có phải là cô quá dễ thoả mãn hay không. Dù sao mỗi lần Lục Cận Thâm làm chuyện gì đó cho cô, dù lớn hay nhỏ nhưng cô đều cảm thấy vui vẻ.

Giống như bây giờ, đứng nhìn anh xếp hàng từ phía sau cũng cảm thấy vui! Ngay cả dáng đứng cũng trông đẹp trai như vậy, làm sao có thể không thương được đây! (/▽\)

Hôm nay cả hai đi xem bộ phim tình cảm nhẹ nhàng được chiếu gần đây nhất. Đây là ý kiến của Chu Nịnh Nịnh, suy nghĩ của cô rất đơn giản, đối với tình nhân, đặc biệt là những mối tình vừa mới chớm nở, thì bộ phim này hợp lý hơn những cảnh quay “nóng bỏng mắt” nhiều!

Ngồi xuống cặp ghế tình nhân, Lục Cận Thâm đưa cho Chu Nịnh Nịnh hộp bỏng ngô để cô ôm lấy, thấp giọng dặn dò: “Đừng ăn quá nhiều, xem phim xong chúng ta phải đi ăn cơm tối rồi.”

Chu Nịnh Nịnh thật sự phải ôm hộp bỏng ngô, vì đó là cái hộp lớn nhất rồi!

Cô chớp mắt ảo não nhìn anh, đáp: “Vậy sao anh còn mua hộp lớn nhất làm gì...”

Khụ, Lục Cận Thâm ngượng ngùng ho khan hai tiếng, đó là vì anh nghe được một cô khác nũng nịu đòi bạn trai mua cho hộp lớn nhất, thế nên anh mới mua loại này...

Phim bắt đầu, Chu Nịnh Nịnh thì xem phim, còn Lục Cận Thâm... Ngồi nghịch ngón tay của cô. Chu Nịnh Nịnh cảm thấy không vui, một tay cô đang ôm hộp bỏng ngô, tay kia lại bị anh nắm lấy, làm cô không bóc được chút bỏng ngô nào cả!

Cô rút tay lại, chỉ vào hộp bỏng ngô trong lòng, ý bảo muốn bóc ăn.

Nhưng Lục Cận Thâm lại hiểu sai ý, anh nghĩ cô muốn anh giữ hộ mình, tay trái đưa ra cầm lấy cái hộp rồi đặt nó vào lòng mình. Tay phải kéo cô lại gần, để cô dựa vào mình.

Chu Nịnh Nịnh thoải mái dựa vào vai Lục Cận Thâm, vừa xem phim vừa bóc bỏng ngô ăn. Một lát sau, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Anh không ăn sao?”

Lục Cận Thâm thấp giọng đáp: “Không.”

Chu Nịnh Nịnh lấy vài hạt ý muốn đưa anh ăn, Lục Cận Thâm lặng lẽ nhìn ra xa, không muốn ăn.

Không ăn à? Vậy cô ăn một mình.

Lần thứ tư cô đưa hạt bỏng ngô đến miệng anh, anh rớt cuộc phải mở miệng ăn hết. Chu Nịnh Nịnh híp mắt cười, cô ăn ba lần lại đưa anh ăn một

lần.

Hơn mười phút sau, bóng ngô bị dời đi chỗ khác làm Chu Nịnh Nịnh bắt hụt, đầu ngón tay chạm đến ống quần anh, thế là cô ngẩng đầu lên nhìn. Trong rạp tối om, ánh sáng từ màn ảnh chiếu phim phản chiếu ánh mắt trong suốt của cô, cô ủ rũ nói: “Tại sao không cho ăn...”

Không cho ăn nữa... Lục Cận Thâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ra vẻ đáng thương của cô, giống hệt một bé cún nhỏ. Nhìn lại cái hộp bóng ngô chỉ còn gần nửa liền để xuống đất, nhất quyết không cho ăn nữa.

Phim chỉ mới chiếu một nửa, không có bóng ngô để ăn thì thật chán... Chu Nịnh Nịnh chu môi, Lục Cận Thâm đặt li nước trái cây trước mặt cô, Chu Nịnh Nịnh cắn cắn cái ống hút để hả giận.

Uống được một nửa liền nhớ ra Lục Cận Thâm cũng đã ăn bóng ngô, cô hào tâm đưa cái li đến trước mặt anh. Mặc dù ánh sáng không được tốt nhưng Lục Cận Thâm vẫn có thể thấy cái ống hút bị tàn phá đáng thương tới cỡ nào khiến anh hoài nghi rằng dùng cái thứ nát bét này uống vẫn được sao?

Anh đẩy cái li về trước mặt cô, thấp giọng nói: “Em uống đi.”

Chu Nịnh Nịnh tiếp tục cắn ống hút.

Uống xong nước trái cây, à... Là cắn xong ống hút, Chu Nịnh Nịnh lấy ra một miếng khăn giấy trong túi xách, ngón tay thon dài của anh cầm lấy khăn giấy của cô, cẩn thận lau sạch từng ngón tay.

Chu Nịnh Nịnh nhìn chăm chăm tay mình, để yên cho anh lau sạch, tâm trạng lại càng cảm thấy thoải mái.

Lau sạch xong, Lục Cận Thâm lại cầm lấy ngón tay cô để nghịch, ngón tay cô rất thon, tuy trông mảnh mai nhưng chạm vào vẫn cảm thấy có

thịt, rất mềm, trên mu bàn tay có vài chỗ lõm nho nhỏ.

Khi chạm đến ngón út của cô, Lục Cận Thâm chột dừng lại. Trên ngón út có một vết chai, anh cau mày chạm nhẹ vào chỗ đó, suy nghĩ một lúc, cũng đại khái đoán được lí do vì sao lại bị chai.

Sau khi phim kết thúc, đèn trong rạp liền sáng lên. Lục Cận Thâm mới thấy rõ cái thứ bị Chu Nịnh Nịnh cắn kia đã không còn hình dạng ống hút nữa, anh lại cau mày một lần nữa, thói quen gì đây? Hệt như cún con vậy.

Đã hơn năm giờ, mất khoảng mười lăm phút để đi từ rạp phim đến “Thiên Hương Các”, Chu Nịnh Nịnh ôm cánh tay Lục Cận Thâm chậm rãi bước đi, cô gọi điện thoại cho Trịnh Thiến Thiến.

Trịnh Thiến Thiến hình như đang ngồi xe buýt, bên kia điện thoại có hơi ồn ào, cô nhấn mạnh với Chu Nịnh Nịnh: “Chu Tiểu Nịnh tớ cho cậu biết, hôm nay cậu nhất định phải ân ái với nam thần nhà cậu trước mặt mọi người, cho Mạnh Nghiên mù mắt luôn!”

Cho ai mù mắt cơ? Chu Nịnh Nịnh nghe không rõ lắm, nhưng cái câu ân ái lại nghe được, cô hoài nghi hỏi lại: “Cậu muốn tớ ân ái ngay trước mặt các cậu á?”

Không sợ bị ngược đãi à?

Trịnh Thiến Thiến khẳng định: “Chắc chắn, vô cùng chắc chắn. Cho dù chỉ là giả vờ, nhưng cũng phải khiến Mạnh Nghiên lác mắt cho tớ.”

Mạnh Nghiên? Chu Nịnh Nịnh đã nghe được, cô hỏi: “Cô ta làm sao?”

“Đợi lát nữa nói với cậu sau. Dù sao cũng nhớ rõ, giữ chặt nam thần nhà cậu vào, ừ... Tốt nhất là dẫn nam thần nhà cậu phối hợp ăn ý một chút.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, vừa đi vào đám đông thì khuôn mặt liền trở nên lãnh đạm, nhìn vào đã biết ngay không phải người thích ân ái trước mặt người khác, làm sao anh chịu phối hợp đây?!

Trịnh Thiến Thiến ở bên kia điện thoại không yên tâm được, nhắc lại lần nữa: “Cậu nhớ đó! Tớ sắp đến rồi, đợi lát nữa gặp mặt tớ sẽ nói rõ với cậu sau, Tiểu Nhiên cũng sắp đến rồi.”

Chu Nịnh Nịnh đồng ý rồi cúp điện thoại.

Chẳng lẽ Mạnh Nghiên lại nói xấu cô? Bị Thiến Thiến bắt được? Nếu không sao Thiến Thiến lại nói với cô như thế...

Chu Nịnh Nịnh có một tật xấu, mỗi lần đi bộ mà trong đầu đang suy nghĩ gì đó thì bước chân của cô rất chậm chạp, giống như bây giờ, có thể nói là lết từng bước thì đúng hơn.

Đối với người có đôi chân dài như Lục Cận Thâm, tốc độ chậm chạp này giống như đang hành hạ anh. Anh cúi đầu nhìn, thấy cô có vẻ đang suy nghĩ nghiêm túc về cuộc sống, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút căng thẳng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lục Cận Thâm rút cánh tay của mình về, ôm lấy cái eo thon của cô.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, chớp mắt hỏi: “Anh có biết thể hiện ân ái không?”

Ân ái là cái quỷ gì? Lục Cận Thâm nhíu mày, sau đó thản nhiên đáp: “Không.”

Được rồi, không thì không, dù sao cũng không phải vấn đề lớn cho lắm... (—)

Hai người đến “Thiên Hương Các”, Trịnh Thiến Thiến và Tăng Tiểu Mông đã có mặt ở đó, trước đây Tăng Tiểu Mông đã gặp Lục Cận Thâm rồi, lần này cô chỉ đi ăn ké thôi.

Trịnh Thiến Thiến lần đầu thấy được hình dáng của nam thần trên diễn đàn ra sao, có chút kích động. Nam thần còn đẹp trai hơn cả lúc trong hình, cô cười cười chào hỏi: “Xin chào, em là bạn cùng phòng với Nịnh Nịnh, cũng là bạn thân, rất thân là đấng khác!”

Lục Cận Thâm cười cười: “Anh là Lục Cận Thâm, cảm ơn em đã chăm sóc cho Nịnh Nịnh.”

Mặc dù đang cười, nhưng giọng của anh khiến người khác cảm thấy cực kì nghiêm túc, Trịnh Thiến Thiến cảm thấy hơi ngại, không thể nói là cô chăm sóc Nịnh Nịnh được... Cô còn cướp đồ ăn của người ta nữa mà...

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì đi đến trước mặt Trịnh Thiến Thiến, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nói: “Hàng ngày em đều chăm sóc cho cậu ấy mới đúng, anh không cần phải cảm ơn.”

Trịnh Thiến Thiến: “...” Cậu có cần phải nói vậy không?

Lục Cận Thâm vẫn cười cười, Chu Nịnh Nịnh lại giới thiệu anh với Tăng Tiểu Mông: “Tiểu Mông, anh ấy ở cùng khu với cậu, cậu đã gặp rồi đó.”

Hai người gật đầu chào hỏi nhau, Lục Cận Thâm nói: “Chúng ta vào trước đi.”

Cả nhóm vào trong quán, Chu Nịnh Nịnh chưa kịp ngồi xuống đã bị Trịnh Thiến Thiến kéo đi, bạn học Thiến Thiến nháy mắt với cô nói: “Đến nhà vệ sinh với tớ.”

Chu Nịnh Nịnh nhìn cô, thế là rời khỏi bàn ăn theo sau Trịnh Thiến Thiến, Tăng Tiểu Mông cũng đi cùng hai người.

Trịnh Thiến Thiến vừa đi vừa kể lại chuyện lúc chiều.

Chiều hôm nay cô về trường, đến ký túc xá thấy không khoá cửa, lúc đứng ngoài cửa cô nghe thấy tiếng người nói chuyện ở bên trong.

Giọng nói mang vẻ khinh miệt của Mạnh Nghiêן vang lên: “Bạn trai cô ta hôm nay mời bọn tớ ăn cơm, tớ cũng muốn nhìn xem anh ta có tốt hay không. Mỗi lần nghe thấy giọng nịnh nọt của Trịnh Thiến Thiến lại cảm thấy nghi ngờ. Nếu thật sự cao 1m89 thì sao có thể thích Chu Nịnh Nịnh được? Cô ta chỉ cao ngang 1m6, làm sao xứng đôi được chứ.

A, Trịnh Thiến Thiến thật muốn vào nói cho cô ta biết, Chu Nịnh Nịnh cao hơn 1m6 mới đúng!

Bên trong chỉ có tiếng nói của Mạnh Nghiêן, nghe rất sống động.

Một nữ sinh khác nói: “Ha ha, có khi lại là một tên ngốc cao 1m89 cũng nên!”

Lúc Trịnh Thiến Thiến kể đến đây, Chu Nịnh Nịnh cắt ngang lời cô: “Bọn họ nói bạn trai tớ là một thằng ngốc sao?”

Trịnh Thiến Thiến gật đầu: “Phải, cậu không nghe nhầm đâu.”

Chu Nịnh Nịnh chửi thề một tiếng, cô đúng là đồ ngốc! Thật hối hận khi mời Mạnh Nghiêן, không biết bây giờ gọi điện thoại bảo cô ta đừng đến có được không?

“Ha ha ha ha!” Tăng Tiểu Mông cười bỉ ổi, sau đó bảo Trịnh Thiến Thiến kể tiếp.

Trịnh Thiến Thiến bảo bản thân cô còn muốn nghe thêm, nhưng đột nhiên sau lưng có người, là bạn của Mạnh Nghiên, cô ấy tò mò hỏi: “Sao cậu lại không vào trong?”

Giọng của cô ta không lớn, hai người bên trong mãi mê nói chuyện nên không nghe được. Trịnh Thiến Thiến đặt ngón trỏ lên miệng: “Suyt.”

Cô ấy liền im lặng, sau đó nghe thấy tiếng nói bên trong liền đỏ mặt lên... Nhớ lại lần trước nói xấu Chu Nịnh Nịnh bị người ta bắt được. Mọi người trong lớp ai cũng biết quan hệ của Trịnh Thiến Thiến và Chu Nịnh Nịnh tốt thế nào, cô đẩy cửa ra: “Chúng ta vào thôi...”

Cửa vừa mở, Mạnh Nghiên và cô bạn kia liền quay đầu lại nhìn, hơi kinh ngạc khi thấy Trịnh Thiến Thiến đi vào, nhưng cũng không nói gì, cho rằng cô chưa nghe gì cả.

Trịnh Thiến Thiến thay quần áo, sau đó ra ban công giặt đồ. Lúc cô giặt xong, đi vào trong chỉ thấy còn lại mỗi Mạnh Nghiên, cô ôm lấy quần áo của mình và Chu Nịnh Nịnh, đi vào phòng.

Cô nhìn Mạnh Nghiên, chột cười một tiếng, hỏi: “Mạnh Nghiên, cậu biết nam thần trên trang chủ diễn đàn không?”

Mạnh Nghiên hoài nghi nhìn cô, không hiểu ý cô là gì, thản nhiên đáp: “Biết.”

Trịnh Thiến Thiến cười rất vui vẻ: “Biết là được rồi.”

“Có ý gì?” Mạnh Nghiên mất hứng, cô đoán lúc này Trịnh Thiến Thiến có đứng ngoài cửa nghe lén cô nói chuyện nên cảm thấy Trịnh Thiến Thiến đang ám chỉ gì đó.

Trịnh Thiến Thiến nhẹ nhàng nói lại: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu thôi.”

Mạnh Nghiên đảo mắt: ĐỒ thần kinh!

A, cô ta đảo mắt còn lợi hại hơn cả Hoa Phi Nương Nương (1) đó!

(1) Hoa Phi Nương Nương: Nhân vật trong bộ phim Hậu Cung Chân Hoàn Truyện

Trịnh Thiển Thiển kể xong, lại nhấn mạnh với Chu Nịnh Nịnh: “Nhớ phải ân ái đó.”

Tằng Tiểu Mông lại cảm thấy lo lắng: “Bạn trai của cậu trông có vẻ lãnh đạm, có chắc anh ấy chịu không?”

Không rõ nha... Chu Nịnh Nịnh cảm thấy khó xử, cố ý ân ái cái gì... Chỉ có cô ân ái với anh thôi được không? Và lại anh đã nói là không muốn làm...

Dưới ánh mắt kì vọng của hai người, Chu Nịnh Nịnh đành gật đầu: “Tớ sẽ cố...”

Lúc này Lâm Tiểu Nhiên gọi đến, trong điện thoại, giọng của cô rất thấp: “Nịnh Nịnh! Phòng ăn số 309 phải không?” Chu Nịnh Nịnh: “Đúng, cậu tới chưa? Bọn tớ đang trong phòng vệ sinh, về liền đây.”

“A a a a a! Cậu đợi tớ một lát!” Lâm Tiểu Nhiên vui vẻ đáp, sau đó cúp điện thoại.

Chu Nịnh Nịnh nhìn đồng hồ trên điện thoại, vừa đúng sáu giờ, cô nói: “Đi thôi, Tiểu Nhiên đến rồi, tớ đoán Mạnh Nghiên có lẽ cũng thế.”

Vừa mới đi ra, Lâm Tiểu Nhiên liền nhào tới nhanh như gió, nắm thật chặt cánh tay Chu Nịnh Nịnh, chặt đến mức khiến cô cảm thấy hơi đau, Lâm Tiểu Nhiên không biết bây giờ nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình.

Trịnh Thiến Thiến cười hì hì: “Có phải cậu đã thấy nam thần trên diễn đàn của trường rồi phải không?”

Lâm Tiểu Nhiên lập tức bắt lấy cánh tay Trịnh Thiến Thiến, giọng hào hứng nói: “Đúng vậy! Làm tớ sợ muốn chết, lúc tớ đẩy cửa phòng ra nhìn thấy nam thần đẹp trai đang tựa lưng trên ghế liền lập tức đóng cửa lại, các cậu có chắc là 309 chứ không phải 306 chứ?”

Đúng mà! Trịnh Thiến Thiến vỗ vỗ tay cô, nói: “Chắc chắn, đúng là 309 đó.”

“Đệt! Vậy tại sao lại có nam thần?!” Lâm Tiểu Nhiên đến giờ vẫn không biết chuyện gì cả.

Gương mặt cùng dáng người cao lớn của Lục Cận Thâm đã sớm đi vào lòng người, dù sao... Thật sự rất quyến rũ. Bài post đã có hơn chục ngàn comment, còn nhiều hơn cả các bài post “hot” sau này nữa, lúc nào cũng treo trên trang nhất diễn đàn.

Lâm Tiểu Nhiên lúc nào vào diễn đàn cũng thấy bài post đó, trong lúc nhàm chán đã vào xem thử, sau đó khắc sâu hình ảnh của Lục Cận Thâm nên nhìn một cái là nhận ra ngay, vừa rồi khiến cô sợ hết cả hồn!

Trịnh Thiến Thiến vỗ vai Lâm Tiểu Nhiên: “Nam thần đã có chủ, hôm nay tới đãi cơm bọn mình đó.”

Lâm Tiểu Nhiên choáng váng mấy giây, sau đó đánh mạnh vào vai Chu Nịnh Nịnh, oán giận nói: “Hừ, thế mà không nói cho tớ biết!”

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt, hu hu, nếu bọn họ không nhắc thì cô đã quên mất, hình bạn trai của cô vẫn còn ở trên diễn đàn của trường đó!

Mọi người cùng trở về phòng ăn, Lâm Tiểu Nhiên đã tiêu hoá được sự thật – Nam thần trên diễn đàn chính là nam thần nhà Chu Nịnh Nịnh.

Trừ Mạnh Nghiên, mọi người đều đã đến đủ.

Lâm Tiểu Nhiên lẩm bẩm: “Mạnh Nghiên sao còn chưa tới... Đã sáu giờ rưỡi rồi.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Lâm Tiểu nhiên vừa nói xong, cửa phòng ăn liền bị đẩy ra vang lên một tiếng “két”. Mạnh Nghiên khoác lên chiếc váy dài xanh lá cây, phần trên áo hơi thấp lộ ra bộ ngực trắng nõn, mái tóc dài uốn lượn khiến cô trông rất quyến rũ.

Nếu không phải ở cùng cô suốt ba năm, nhóm của Trịnh Thiến Thiến đã không dám tin một cô gái đẹp như thế lại độc mồm, ảo tưởng quá mức, lại hay so đo và có nhiều tật xấu khác nữa.

Mạnh Nghiên đứng ở cửa nhìn thấy Lục Cận Thâm thì kinh ngạc mở to mắt, sau đó nhìn mọi người trong phòng ăn, đều là những khuôn mặt quen thuộc, cuối cùng ánh mắt lại nhìn về Lục Cận Thâm đang ngồi cạnh Chu Nịnh Nịnh.

Trong lòng đột nhiên có đủ loại cảm giác, mà chúng đều rất tệ! Cô ngây người đứng trước cửa phòng ăn, chân mày nhíu lại thật chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Nịnh Nịnh, trong lòng dâng lên sự đổ kỵ, ánh mắt hiện rõ vẻ không cam lòng. Cuối cùng cô cũng hiểu ý Trịnh Thiến Thiến lúc trưa hỏi cô là gì.

Mạnh Nghiên vừa đẩy cửa ra thì không khí trong phòng liền thay đổi. Lục Cận Thâm thản nhiên nhìn cô, sau đó cúi đầu xuống cạnh Chu Nịnh Nịnh, hành động rất thân mật, thấp giọng hỏi: “Là bạn cùng phòng của em à?”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu, vội vàng nói: “Mạnh Nghiên mau ngồi đi, mọi người đang chờ cô.”

Mạnh Nghiên giấu biểu hiện trên mặt đi, cảm thấy buồn cười nhưng lại không cười nổi, cô ngồi cạnh Lâm Tiểu Nhiên, cũng là ngồi đối diện với Lục Cận Thâm.

Mạnh Nghiên ngồi xuống, bộ ngực đầy đà càng lộ rõ, có cảm giác là nó vừa nảy lên.

Chu Nịnh Nịnh cắn môi, đệt! Mạnh Nghiên cố ý phải không? Đi gặp bạn trai cô sao lại ăn mặc quyến rũ thế kia!

Mẹ nó! Khó chịu, khó chịu! (ノ`Д)ノ

Hu hu, Chu Nịnh Nịnh lén lút nhìn Lục Cận Thâm, thấy anh không nhìn Mạnh Nghiên mới cảm thấy yên tâm.

Hừ, nếu lát nữa anh nhìn về phía đối diện, nhất định phải che mắt anh lại, không cho nhìn! Không cho nhìn!

Mạnh Nghiên thấy vẻ mặt Chu Nịnh Nịnh có hơi khó chịu, cố ý nghịch tặc, giọng nói không giấu được sự khinh miệt: “Nịnh Nịnh, không ngờ cậu có thể dựa dẫm một người đàn ông ưu tú như vậy.”

Không ngờ Mạnh Nghiên lại to gan đến thế, Chu Nịnh Nịnh liền bị chọc tức.

Cô mới dựa dẫm người khác! Cả nhà cô mới dựa dẫm người khác!! Chu Nịnh Nịnh đang muốn mở miệng nói, trên vai liền chùn xuống, cô chớp mắt một cái.

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, ngón tay nghịch gáy Chu Nịnh Nịnh, ánh mắt ẩn giấu ý cười, giọng nói trầm thấp vang lên: “Cô nói sai rồi, là tôi theo đuổi Nịnh Nịnh mới đúng, em ấy đáng yêu như thế mà...”

Em ấy đáng yêu như thế mà...

Sắc mặt Mạnh Nghiên trông rất khó coi, cũng không biểu hiện nhiều, cô hỏi lại một cách chua chát: “Vậy sao...”

Khoé miệng Lục Cận Tâm nhếch lên, cười nói: “Dĩ nhiên.”

Trịnh Thiến Thiến chỉ muốn đập bàn cười như điên, nam thần nhà Nịnh Nịnh quá lợi hại rồi! Chỉ vài câu đã làm cho Mạnh Nghiên phải chết lặng luôn.

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt nhìn cô: Vậy cũng coi là ân ái hả?

Trịnh Thiến Thiến nhướng mày: Đương nhiên!

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Khi mọi người đã đến đông đủ, thức ăn bắt đầu được mang lên. Trước mặt mỗi người đều có một nồi lẩu nhỏ đang sôi, hương thơm bay ra ngào ngạt.

Phục vụ đẩy một xe thức ăn đến, nhóm của Trịnh Thiển Thiển vừa nhìn thấy một núi thức ăn đã vội cầm đũa lên chuẩn bị “xơi”, ngoại trừ Lục Cận Tâm và Mạnh Nghiên.

Lục Cận Tâm vì không có hứng thú với lẩu nên không nôn nóng làm gì.

Mạnh Nghiên thì không muốn ăn, mặc dù khuôn mặt luôn ra vẻ không hề để ý, nhưng trong lòng lại rất rối rắm. Bạn trai của Chu Ninh Ninh chẳng những không phải một tên ngốc mà còn là nam thần được nhiều người tôn sùng trên diễn đàn của trường.

Người đàn ông này y hệt như trong ảnh, đầu mày khoé mắt đều hiện ra vẻ kiêu ngạo bẩm sinh, cô quan sát chiếc đồng hồ trên cổ tay anh, trước kia đã từng thấy qua trên tạp chí thời trang cao cấp.

Một người vừa có dáng vẻ bất phàm vừa giàu có, lại là bạn trai của Chu Ninh Ninh. Lòng ngực Mạnh Nghiên như bị đâm mạnh vào, cô rất khó có thể chấp nhận sự thật này.

Mọi người bắt đầu bỏ thịt vào nồi. Lâm Tiểu Nhiên thấy Mạnh Nghiên vẫn chưa động đũa, nghĩ đến mấy câu cô ta nói lúc nãy, cảm thấy không hề lịch sự chút nào, nhưng... Nam thần còn ở đây, hôm nay được lại ăn cơm

của người ta, chẳng phải nên giữ mặt mũi cho người khác sao? Cô lấy đũa gõ lên chén Mạnh Nghiên, nhắc nhở: “Sao cậu không ăn? Thức ăn rất ngon đó!”

Lúc này Mạnh Nghiên mới cầm đũa, bỏ một ít rau và nắm vào nôi, nói: “Ừ, nhưng gần đây tớ giảm cân nên không ăn nhiều, chỉ nếm một chút được rồi.”

Tằng Tiểu Mông liếc nhìn cổ áo Mạnh Nghiên, cười ha ha hai tiếng, nói: “Cô đã gầy như thế còn muốn giảm cân làm gì, coi chừng giảm không đúng chỗ, khiến ngực không nảy lên nôi nữa đó.”

Không nảy lên nôi...

Chu Nịnh Nịnh đang ăn một con tôm nóng hổi, nghe được câu này liền phun ra, con tôm lập tức bay đến trước mặt Lục Cận Thâm, còn cô thì lại ngồi ho sặc sụa...

Quá độc mồm! Tăng Tiểu Mông lại hoá thành nữ vương độc mồm rồi!

Lục Cận Thâm hơi cau mày, đưa tay vỗ nhẹ lưng cho Chu Nịnh Nịnh, giúp cô hít thở đều, còn đưa ly nước đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Ăn từ từ thôi, không ai giành của em đâu.”

Chu Nịnh Nịnh ngược khuôn mặt ửng hồng lên nhìn anh, anh nghĩ rằng cô thật sự bị sặc vì tham ăn sao? Anh đừng giả vờ không nghe thấy gì như thế chứ...

Trên thực tế, Lục Cận Thâm thật sự không hề quan tâm đến chuyện đó, những người phụ nữ khác có ngực hay không thì liên quan gì đến anh? Bạn gái anh có là đủ rồi.

Mạnh Nghiên giận đến đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tăng Tiểu Mông, nói lại: “Ít ra cũng hơn cậu rồi!”

Cô thừa nhận hôm nay mình cố ý ăn mặc như thế, chiếc váy này cũng là đồ cô mới mua, phụ nữ muốn bản thân hấp dẫn hơn cũng sai hay sao? Cô luôn tự tin về dáng người và diện mạo của mình, không phải con trai rất thích con gái trông xinh đẹp sao?

Cảm giác này giống như một cô phụ dâu luôn muốn hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn cô dâu, Mạnh Nghiên thật sự rất muốn áp chế Chu Nịnh Nịnh.

Thấy Tăng Tiểu Mông còn định nói lại, Trịnh Thiến Thiến vội vàng kéo vạt áo cô, cô rất muốn khen Tăng Tiểu Mông mấy câu, nhưng ở đây còn có nam thần, nói về vấn đề này không tốt lắm đâu... Rất ngượng ngùng đó...

Tăng Tiểu Mông thấy Chu Nịnh Nịnh đã đỏ mặt, còn dùng ánh mắt xin cô đừng nói nữa, cô mới chịu ngừng lại. Cô không ưa được cái tính ương ngạnh này của Mạnh Nghiên, lúc nào cũng muốn hạ thấp người khác thì mới cảm thấy thoải mái, nghĩ rằng mình hơn được người ta sao? Đúng là cái tật khó ưa!

Nguyên nhân khiến Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt không hẳn vì Tăng Tiểu Mông nói về vấn đề như vậy, mà bởi cô không muốn để Lục Cận Tâm biết được mối quan hệ phức tạp của các nữ sinh trong ký túc xá lại nghĩ cô là người nhỏ mọn, cô thật sự không muốn...

Hu hu, nhưng không còn cách nào khác, người gây chuyện đâu phải cô, chắc Lục Cận Tâm sẽ không cảm thấy khó chịu với cô đâu...

Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Lục Cận Tâm, lại thấy anh đang chậm rãi gắp thịt dê vào nồi, rất nhanh, mấy miếng thịt tươi liền được anh bỏ vào chén cô, động tác rất thanh lịch.

Các món ăn khác liên tục được bưng lên, phục vụ đặt lên một đĩa tôm hùm, rút gân từng con rồi rửa sạch, bỏ vào nồi lẩu, mùi vị rất thơm ngon.

Lục Cận Thâm thấy Chu Nịnh Nịnh thích ăn liền gấp thức ăn của mình bỏ vào chén cô, lại còn tỉ mỉ lột vỏ từng con tôm. Chu Nịnh Nịnh thấy cái bát càng lúc càng dâng cao liền vùi đầu ăn, từ từ tiêu sạch hết.

Lâm Tiểu Nhiên cười cười: “Nam thần thật chu đáo nha! Nếu nữ sinh trường em biết được nam thần trên diễn đàn không những đẹp trai mà còn biết chăm lo cho bạn gái, có lẽ sẽ phát điên mất đó.”

Nam thần trên diễn đàn? Lục Cận Thâm nhíu mày, Chu Nịnh Nịnh chột dạ nhìn anh, cô nên nói sao đây... Chuyện về nam thần trên diễn đàn à? Thật đáng lo!

Lục Cận Thâm liếc nhìn Chu Nịnh Nịnh, thấy trong mắt cô thoáng qua sự chột dạ liền ngừng động tác lột vỏ tôm lại, bình tĩnh hỏi: “Nam thần trên diễn đàn là gì, liên quan đến anh sao?”

Chu Nịnh Nịnh đang nhai tôm, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Có một lần anh đi đón em, bị chụp lén...”

Cô nói đến đây thì ngừng, Lục Cận Thâm nhớ lại lời của Lâm Tiểu Nhiên, liền hiểu ra mọi chuyện.

Nhưng Lâm Tiểu Nhiên lại không hiểu! Cô cười hì hì nói tiếp: “Đồng ảnh của anh đã được post lên diễn đàn của trường, ngay sau đó liền đập nát danh hiệu hotboy của bọn con trai trường em, trở thành nam thần được tôn vinh khắp trường!”

Nam thần được tôn vinh là cái quỷ gì? Lục Cận Thâm lại nhíu mày khó hiểu.

Chu Nịnh Nịnh tiếp lời Lâm Tiểu Nhiên, nhỏ giọng nói: “Chuyện là vậy... Em có nhắn với chủ topic bảo họ xoá bài post đó đi, nhưng không ai trả lời em, nên, khụ, ảnh của anh bây giờ vẫn còn ở trên diễn đàn trường em.”

À, treo trên diễn đàn... Lục Cận Thâm đã hiểu hết.

Trong nồi phát ra tiếng sôi sùng sục, khí nóng tràn ngập trong phòng ăn, hương thơm bay ra khắp nơi trong không khí, ánh mắt mọi người đổ hết vào Lục Cận Thâm.

Ánh đèn lưu ly trong căn phòng chiếu vào đáy mắt anh, không có gì lộ ra trên khuôn mặt tuấn tú, chân mày chỉ hơi nhíu lại. Hơi nước toát ra quanh mặt anh khiến người ta cảm thấy giống như một vị tiên tử hạ trần...

Trong lòng mọi người cảm thán: Nam thần có khác.

Mạnh Nghiên dùng đũa chọc chọc vào đồng rau trong chén, cay đắng nghĩ: Người ưu tú như vậy sao lại đi thích Chu Nịnh Nịnh được chứ?

Lục Cận Thâm cúi đầu, đưa mắt nhìn Chu Nịnh Nịnh, cô còn uỷ khuất làm gì? Anh buồn cười nói: “Không sao, tối gửi link cho anh, anh sẽ xoá nó.”

Chu Nịnh Nịnh liền phấn chấn lên, ánh mắt hào hứng, bàn tay bé nhỏ kéo áo anh: “Anh có thể xoá sao?”

Lục Cận Thâm rất muốn xoa đầu cô, nhưng vừa rồi mới lột tôm, vẫn đang mang bao tay, anh chỉ nhếch môi cười: “Có thể chứ.”

“Thật tốt quá!” Chu Nịnh Nịnh rất vui vẻ đáp.

Lúc ảnh của anh bị post lên diễn đàn, cô liền gửi comment cho chủ topic, nói: “Xin chủ topic hãy xoá bài post này. Tôi quen người trong ảnh, anh ấy chắc chắn không thích việc hình của mình bị post lên diễn đàn như thế này đâu.”

Kết quả... Cô bị phun vào mặt thế này: “Tôi biết chứ, đây chính là nam thần của tôi đó.”, “Tôi còn ăn trưa cùng anh ấy nữa!”, “À, tôi mới hẹn

hò với anh ấy xong, không tin cô cứ đánh tôi đi!”

Vào ngày đã xác nhận quan hệ với anh, cô gửi thư trực tiếp cho người quản lý, nói: “Ngài nhân viên quản lý, có thể xoá topic đó với lý do xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của người khác không? Đó... Đó là bạn trai của tôi, cầu mong giúp đỡ, tôi không muốn bạn trai mình bị vây xem đâu!”

Kết quả, nhân viên quản lý đáp: “À, không có bằng chứng rõ ràng, không thể chấp nhận.”

Sau đó... Vì quá hạnh phúc nên cô đã quên luôn chuyện này.

Bây giờ bạn trai bảo có thể xoá nó đi, cô đương nhiên rất vui vẻ rồi! Có ai lại thích bạn trai của mình bị một đồng con gái khác gọi là “chồng” không...

Nếu có gọi... Cũng chỉ mình cô được gọi thôi. (▽)

Mạnh Nghiên đang trầm mặc đột nhiên hỏi một câu: “Nịnh Nịnh, cô vẫn chưa giới thiệu cho bọn tôi biết bạn trai của cô làm nghề gì?”

Làm nghề gì... Chu Nịnh Nịnh không rõ lắm. Chỉ biết anh và Tô Gia Trạch gây dựng sự nghiệp cùng nhau, anh còn từng bàn về lỗi Reiter gì đó, dù sao nghe cũng rất giống một vị lãnh đạo nha.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn Lục Cận Tâm, thấy anh không có vẻ định mở miệng giải thích, cô lại nhìn sang Mạnh Nghiên, thấy cô ta gọi tên cô nhưng lại đưa mắt nhìn Lục Cận Tâm chăm chú.

Đệt! Ánh mắt đó là sao! Chu Nịnh Nịnh liếc cô ta, cười ngọt ngào nói: “Làm tổng giám đốc đó!”

Không phải nói anh là sugar daddy sao? Vậy Chu Nịnh Nịnh sẽ nói thẳng cho cô ta biết, bạn trai của cô chính là tổng giám đốc! Là boss đó!

Đúng vậy! Là tổng tài bá đạo yêu tôi, giờ cô định làm gì tiếp hả?

Trịnh Thiến Thiến và Tăng Tiểu Mông cùng bật cười thành tiếng, Lâm Tiểu Nhiên cũng nói thẳng thừng: “Ha ha ha, ý muốn nói hai người đang ở trong kịch bản chuyện tình tổng tài bá đạo sao?”

Ánh mắt Lục Cận Thâm hiện ra nét vui vẻ, vô cùng tự nhiên nói: “Đại loại là thế.”

Đôi mắt Chu Nịnh Nịnh cũng cong lên, cô cười: “Hì hì hì...”

Mạnh Nghiên nghe xong liền muốn phun máu ra ngoài... Không thể nói được nữa.

Lục Cận Thâm không thích lẩu nên không ăn nhiều, chủ yếu chỉ gấp thức ăn cho Chu Nịnh Nịnh, mấy món thịt tươi và mực nướng đều ở trong chén cô. Một lúc sau Chu Nịnh Nịnh nói với anh: “Em muốn ăn thịt bò.”

Lục Cận Thâm gấp một miếng thịt nóng hổi để lên muống rồi bỏ vào chén của cô, hỏi rất tự nhiên: “Còn muốn ăn gì nữa?”

Chu Nịnh Nịnh lập tức ăn sạch thịt bò, quay đầu đưa mắt nhìn xe đẩy thức ăn, mập mờ nói: “Thêm nắm kim châm và ít rau nữa.”

Được, Lục Cận Thâm tiếp tục chậm rãi bỏ thức ăn vào nồi, sau đó lại gấp thức ăn đã chín vào trong chén của cô, giống như đang cho heo ăn.

Lục Cận Thâm cẩn thận chăm sóc bạn gái, Chu Nịnh Nịnh thì vẫn đang bận vui đùa ăn, không hề nhận ra tầm mắt của mọi người đều đang dán chặt vào họ.

Hu hu, đây là bạn trai của người khác, là nam thần của người khác đó. Lâm Tiểu Nhiên thầm hâm mộ trong lòng, cảm thấy hơi bị ngược rồi. Cô cũng rất muốn có bạn trai như vậy!

Trịnh Thiến Thiến tỏ ý rất hài lòng, thật là biết cách tỏ ra ân ân ái ái. Cô tự hỏi không biết Mạnh Nghiên đã bị lác mắt chưa, thế là đưa mắt nhìn Mạnh Nghiên, thấy sắc mặt cô ta đen như nhọ nồi, không nuốt trôi nữa rồi.

Trịnh Thiến Thiến quay sang Tăng Tiểu Mông, hai người nhìn nhau cười ẩn ý, quá tuyệt!

Mạnh Nghiên sớm đã bỏ đũa xuống, đứng ngồi không yên.

Trịnh Thiến Thiến và Tăng Tiểu Mông cũng đã no nê, chỉ có Lâm Tiểu Nhiên và Chu Nịnh Nịnh có sức chiến đấu cao nên vẫn còn đang ăn...

Cuối cùng, Lâm Tiểu Nhiên cũng phải bỏ đũa, phát hiện thấy Chu Nịnh Nịnh vẫn còn ăn uống hăng say...

Khụ, nam thần đang muốn biến bạn gái mình thành heo con à?

Mấy phút sau, Chu Nịnh Nịnh hài lòng bỏ đũa xuống, Lục Cận Thâm hỏi: “Không ăn nữa sao?”

Chu Nịnh Nịnh nhìn vụn thức ăn đầy ắp trước mặt, cô lại ăn nhiều quá rồi! Im lặng trầm ngâm một lúc, có khi nào bạn trai thấy cô ăn nhiều quá nên muốn trả hàng không...

Cô kiên quyết lắc đầu, đau khổ giải thích: “Không ăn nữa, do lâu rồi chưa ăn lẩu, hơn nữa đồ ăn ở đây ngon quá nên em mới ăn hơi nhiều...”

Lục Cận Thâm không để ý, nhếch môi cười: “Không cần giải thích với anh, đâu phải anh nuôi không nổi.”

Trịnh Thiến Thiến cười thành tiếng, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, lúc này ai vừa nói không biết cách ân ái vậy...(¬_¬)

Lục Cận Thâm đứng dậy cầm ví đi trả tiền, Chu Nịnh Nịnh kéo tay áo anh, nói: “Nhớ in hoá đơn, em muốn cạo thưởng.”

Lục Cận Thân đưa tay vuốt tóc cô rồi đáp: “Được.”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Lục Cận Tâm vừa rời khỏi phòng ăn, Lâm Tiểu Nhiên liền lớn giọng nói: “Quá ngược rồi Nịnh Nịnh! Nam thần nhà cậu đúng là người tốt... Ngược tở chết mất! Muốn đổi bạn trai với cậu quá nha!”

Trịnh Thiến Thiến đánh cô một cái cho tỉnh rồi nói: “Cậu với anh chàng trúc mã của cậu đến với nhau mấy năm rồi, đổi cái gì mà đổi, ba mẹ cậu đồng ý sao? Ba mẹ anh ấy đồng ý sao?”

Lâm Tiểu Nhiên chu môi nói lại: “Tở chỉ thuận miệng nói thôi, chẳng phải chúng ta đều ghen tỵ với bạn trai của người khác sao?”

Tằng Tiểu Mông nhìn sắc mặt khó coi của Mạnh Nghiên, tiếp một câu: “Đúng vậy, chúng ta đều ghen tỵ với bạn trai của người khác.”

Chu Nịnh Nịnh bật cười một cách hào hứng, hôm nay mọi người đều cảm thấy thật vui vẻ, đương nhiên là ngoại trừ Mạnh Nghiên.

Cô nghe Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiến Thiến cãi nhau, thỉnh thoảng cũng góp thêm vài câu. Mạnh Nghiên nghe được câu nói ám chỉ của Tăng Tiểu Mông, sắc mặt càng khó coi hơn, nhìn vẻ mặt đặc ý của Chu Nịnh Nịnh lại càng cảm thấy không vừa mắt, thế là cô lại chế nhạo: “Chẳng qua cũng chỉ là yêu đương thôi, đâu phải kết hôn. Ai biết cuối cùng anh ta có chịu cưới Chu Nịnh Nịnh hay không, huống chi kết hôn rồi còn có thể ly hôn, việc chia tay trong tình yêu là quá bình thường.”

Đúng là bỉ ổi! Trước đây tại sao không phát hiện ra Mạnh Nghiên lại độc mồm độc miệng đến thế? Thậm chí còn nguyên rủa cô sẽ chia tay!

Nguyễn rửa cô sẽ ly hôn! Chu Nịnh Nịnh thở mạnh nhìn cô ta, lớn giọng nói: “Cô nói ai chia tay?! Làm sao cô biết tôi sẽ không kết hôn với bạn trai tôi? Tôi, sau này nhất định sẽ gả vào nhà anh ấy!”

Câu cuối cùng gần như là Chu Nịnh Nịnh hét lên, Lục Cận Thâm đứng sau cửa phòng ăn nghe được bạn gái bảo muốn gả cho mình, không kiềm được nụ cười nhẹ. “Cạch” một tiếng, cửa được đẩy ra, ánh mắt đen sâu thăm ẩn chứa sự vui vẻ tột cùng nhìn về phía Chu Nịnh Nịnh, giọng nói cũng không giấu được sự vui vẻ trong đó: “Chẳng lẽ em còn muốn gả cho ai khác?”

A a a! Tại sao lại trùng hợp đến thế... Mặt Chu Nịnh Nịnh đỏ bừng, thật là quá mất mặt, ai lại đi nói chuyện lập gia đình trước mặt bạn trai chứ... (/▽\)

Hu hu hu, thật là quá mất mặt! Chu Nịnh Nịnh tiếp tục cúi đầu xấu hổ.

Mạnh Nghiên vốn định bảo Chu Nịnh Nịnh “Không biết xấu hổ”, lời vừa định nói ra thì sau lưng đã vang lên tiếng mở cửa, phải khó chịu nhìn lại. Câu nói vừa rồi của Lục Cận Thâm càng khiến cô nuốt ngược những lời ấy vào trong.

Lục Cận Thâm cầm hoá đơn đi đến trước mặt Chu Nịnh Nịnh, xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Sao không nói nữa? Không phải lúc này nói rất lớn à?”

Vừa này... Là do bị Mạnh Nghiên khích tướng mà!

Chu Nịnh Nịnh nhớ đến lời Mạnh Nghiên bảo kết hôn xong rồi sẽ ly hôn liền ngẩng đầu nhìn anh, gò má hơi hồng lên, ánh đèn hắt vào khiến hai má cô sáng trong trẻo như ngọc bích. Đôi mắt to tròn đáng yêu trông như có nước, đồng tử đen nhánh, ánh mắt trong suốt, cô thủ thỉ hỏi: “Vậy chúng ta kết hôn rồi có ly hôn không?”

Lục Cận Thâm liền đen mặt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, giọng nói tựa như mang theo một cơn gió lạnh: “Em cảm thấy có thể sao?”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng lắc đầu! Sau đó nhếch môi cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Phải, phải ân ái như thế, thuận tiện tát một cái vào mặt Mạnh Nghiên luôn.

Trịnh Thiến Thiến âm thầm đập tay khoái chí với Tăng Tiểu Mông ở dưới mặt bàn.

Chu Nịnh Nịnh cầm lấy hoá đơn từ tay anh, thuận mắt nhìn giá tiền, mẹ kiếp! Sao lại đắt như vậy! Bọn họ ăn nhiều đồ như thế sao? (` ɹ’)

Mặc dù bạn trai là một người giàu có, nhưng vẫn cảm thấy nhức nhối, sau này cô còn muốn gả cho anh, phải sống thế nào mới đủ ăn đủ mặc đây? Cô cẩn thận dùng móng tay cào, có thể trúng được 10 đồng cũng tốt rồi, cô đã từng cào nhiều lần rồi mà vẫn chẳng trúng được gì đây!

A, thấy một con số “0” chứ không phải chữ “cảm ơn”! Thật kích động! Tiếp tục cào, lại thêm một con số “0”, Chu Nịnh Nịnh kích động đến mức tay run lên, có phải trúng lớn rồi không? Cảm giác như đang được báo tin mừng vậy!

100 đồng! Không phải trúng lớn, nhưng Chu Nịnh Nịnh vẫn rất hào hứng, lần đầu cô được trúng nhiều như vậy, cô đưa hoá đơn cho mọi người xem, ngoài ra còn chụp hình lại, giữ kỉ niệm lần đầu trúng thưởng!

Cô giơ tờ giấy trong tay, kiêu ngạo nói với Lục Cận Thâm: “Vận khí của em thật tốt nha!”

Lục Cận Thâm cũng cười, xoa đầu cô, ẩn ý đáp: “Ừ, vận khí của anh tốt hơn.”

Hì hì, Chu Nịnh Nịnh không ngấm nghĩ về lời nói của anh, vui vẻ chạy đi đổi tiền.

Rời khỏi “Thiên Hương Các”, Tăng Tiểu Mông định đề nghị đi karaoke, nhưng nhìn Mạnh Nghiên liền suy nghĩ lại, không muốn làm cả nhóm mất hứng. Lâm Tiểu Nhiên về nhà, Trịnh Thiển Thiển đi dạo cùng Tăng Tiểu Mông, Mạnh Nghiên sau đó cũng đi về. Chu Nịnh Nịnh đưa 100 đồng cho Lục Cận Thâm, cười hì hì: “Nộp cho anh.”

Lục Cận Thâm đưa tay cầm túi giúp cô, gấp bàn tay đang cầm tờ 100 đồng của cô lại, khí phách nói: “Em cất đi.”

Đây là bao nuôi cô á? Cô vòng qua trước mặt anh, đỏ mặt hỏi: “Anh đang bao nuôi em sao?”

Bao nuôi? Tròng mắt Lục Cận Thâm mở to nhìn cô, đáy mắt sâu thăm thoáng qua nét cười, sau đó nhét cái bóp da của mình vào tay cô, nói đùa: “Nếu là bao nuôi, vậy đêm nay về nhà anh đi.”

A a a! Bại hoại! Nói với cô một câu như thế... Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt trả cái ví da về lại tay anh, nói: “Ai muốn về nhà anh, em có nhà rồi.”

Nói xong liền chạy đi trước, ánh mắt Lục Cận Thâm mang ý cười, tiến lên vài bước liền bắt được cô đang chạy loạn cào cào.

Hai người chậm rãi đi trên đường, Lục Cận Thâm hỏi chuyện của Mạnh Nghiên, Chu Nịnh Nịnh kể đơn giản lại với anh, dù sao cũng là do quan hệ bất hoà, trước kia không căng thẳng như vậy, bây giờ thì hoàn toàn ghét nhau rồi.

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nói: “Không cần để ý đến cô ta.”

Chu Nịnh Nịnh hiểu ý anh, ngoan ngoãn gật đầu, bây giờ cô còn chẳng thềm nói chuyện với Mạnh Nghiê, để ý đến cô ta làm gì!

Đi ngang qua một quán KFC, Chu Nịnh Nịnh nói với Lục Cận Thâm: “Đợi em một chút, em đi mua kem.”

Lục Cận Thâm chưa kịp phản ứng, cô đã chạy ngay vào trong, phía trước có hai ba người đang xếp hàng, anh đành đứng yên đợi cô.

Mấy phút sau, Chu Nịnh Nịnh mỗi tay cầm một ly kem đi lại chỗ anh, trên mặt cười tươi, Lục Cận Thâm hỏi cô: “Sao lại mua hai ly?”

Chu Nịnh Nịnh đưa một ly cho anh: “Thứ hai chỉ bán nửa giá, em và Tiểu Mông hoặc Thiến Thiến mỗi lần đi dạo phố đều mua hai ly, mỗi người một ly.”

Lục Cận Thâm nhìn ly kem, không nhận lấy, anh nói: “Em ăn đi, ăn không hết thì vứt.”

Không ăn cùng cô sao? Chu Nịnh Nịnh bĩu môi: “Được rồi, vậy em tự ăn hết.”

Một miếng bên phải, một miếng bên trái, vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm: Thật sự không muốn ăn à?

Lục Cận Thâm đê đầu cô xuống, để cô chú tâm ăn hết ly kem.

Chu Nịnh Nịnh giải quyết sạch hai ly kem, trong bụng có cảm giác lành lạnh không thoải mái cho lắm, nhớ đến mấy ngày nghỉ sắp tới, cảm thấy hơi hối hận.

Thời gian vẫn còn sớm, chưa đến chín giờ. Chu Nịnh Nịnh nhớ tới đồng chí Chu bị mình bỏ rơi, quyết định tối nay về nhà sớm hơn mọi khi.

Lục Cận Thâm vốn định đưa cô đến bờ sông đi dạo, nếu cô đã nói vậy, anh chỉ có thể đưa cô về nhà.

Một tuần lễ mới lại đến, thứ bảy này bắt đầu nghỉ lễ Quốc Khánh, Chu Ninh Ninh được nghỉ chín ngày, hạnh phúc đến muốn khóc.

Ngày 1 tháng 10 là ngày kỷ niệm kết hôn của đồng chí Chu và đồng chí Mạc Tú Trân. Mạc Tú Trân là giáo viên dạy đàn, muốn lãng mạn bao nhiêu cũng có. Mỗi năm vào lễ Quốc Khánh, bà lại cùng ông Chu đi du lịch vài ngày, địa điểm gần xa đều có, chủ yếu là muốn hưởng thụ thế giới của hai người.

Năm nay cũng không ngoại lệ, cả hai đã đặt vé máy bay đi Vân Nam từ sớm.

Gần tới ngày nghỉ, Lục Cận Thâm cũng bận đủ việc, sau khi đưa cô về trường vào chủ nhật, ba ngày sau vẫn chưa gặp lại anh.

Từ nhà Lục Cận Thâm hoặc từ công ty của anh đến đại học Z, nếu không kẹt xe cũng phải mất nửa tiếng, trước đây có lúc anh mất hơn một tiếng mới đến nơi. Hai người gặp nhau khoảng một tiếng đồng hồ, cô đã phải về lại ký túc xá.

Nhưng chính sự mong đợi được gặp mặt mỗi ngày này lại càng khiến cô nhớ anh hơn, giống như mắc bệnh tương tư vậy! Trưa thứ năm lúc anh gọi điện cho cô, Chu Ninh Ninh gấp gáp hỏi: “Khi nào anh đến tìm em? Em muốn gặp anh vào buổi tối, lúc đó anh rảnh không?”

Lục Cận Thâm cười cười, hỏi rất tự nhiên: “Nhớ anh sao?”

Nhớ nha, Chu Ninh Ninh xấu hổ hỏi tiếp: “Anh đến gặp em? Hay em đến chỗ anh?”

Lục Cận Thâm suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em gọi taxi đến đây đi. Đừng ngồi xe buýt, rất mất thời gian, tối nay anh sẽ đưa em về.”

“Được...” Cô đồng ý.

Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Chu Nịnh Nịnh liền gọi xe đến “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”, đến nơi liền nhắn tin cho anh.

Đang định vào tiệm bánh ngồi đợi, chợt có giọng nói êm ái của một người phụ nữ từ phía sau gọi tên cô: “Nịnh Nịnh.”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng quay đầu lại, thấy chị dâu của cô... Không đúng, bọn họ ly hôn rồi. Cô cười cười gọi một tiếng: “Chị Mạnh Mạnh.”

Phó Mạnh Mạnh bất ngờ một lúc, trước đây cô đều gọi chị dâu, nhưng bây giờ đã đổi cách xưng hô rồi. Phó Mạnh Mạnh đến bên cạnh cô, cười khờ: “Sao em lại đến đây?”

Tại vì một người... Tại vì cô đến gặp bạn trai đó, Chu Nịnh Nịnh tuy nhắn nhó nhưng vẫn thành thật nói: “Em... Đến gặp bạn trai...”

Phó Mạnh Mạnh lại bất ngờ lần nữa, sau đó bật cười: “Em có bạn trai rồi à?”

Chu Nịnh Nịnh xấu hổ đáp: “Vâng... Nhưng anh trai và ba mẹ không biết chuyện này.”

Nhắc đến Chu Dục Thân, Phó Mạnh Mạnh lại cắn môi, nói: “Tối nay chị đi ăn cơm với anh em, em và bạn trai đi cùng bọn chị nha.”

Sao? Chu Nịnh Nịnh cầm tay Phó Mạnh Mạnh hào hứng nói: “Chị với anh trai em hiện tại có tốt không?”

“Cũng không hẳn...” Phó Mạnh Mạnh đỏ mặt, cô tự hỏi bây giờ cả hai người như vậy thật là sự là có tốt hay không...

“Nịnh Nịnh.” Một giọng nói trầm ấm vang lên, Chu Nịnh Nịnh quay đầu lại, thấy bạn trai cô đang đứng bên ngoài đợi mình.

Ánh nắng ban chiều hắt lên người anh, đôi mắt đen sâu thẳm, ẩn chứa bên trong là sự vui vẻ mờ nhạt, dáng người cao lớn từng bước tiến về phía cô.

Ôi, thật là tuần tú, phong thái thật tự nhiên...

Mấy ngày không gặp, thấy anh càng lúc càng đẹp trai! Đúng là nam thần nhà cô... (/▽\)

Sụt sùi một tiếng, thật muốn nhào vào ôm anh mà...

Lục Cận Thâm đi đến, gật đầu với Phó Mạnh Mạnh: “Xin chào.”

Phó Mạnh Mạnh mỉm cười, cô hỏi Chu Nịnh Nịnh: “Em có muốn ăn cơm cùng chị không?”

Chu Nịnh Nịnh nhìn Lục Cận Thâm, giải thích với anh: “Chị Mạnh Mạnh muốn đi ăn với anh của em, chị ấy hỏi em có muốn đi cùng không?”

Lục Cận Thâm nắm tay Chu Nịnh Nịnh, nói với Phó Mạnh Mạnh: “Xin lỗi, hôm nay tôi có chuyện, lần sau sẽ mời hai người dùng cơm.”

Phó Mạnh Mạnh gật đầu, chào cả hai một tiếng rồi bỏ đi.

Hì hì, Chu Nịnh Nịnh tiến đến một bước, trong lòng tràn đầy vui sướng, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy chúng ta đi ăn cơm ở đâu?”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nói một cách tiếc nuối: “Bọn anh còn phải về công ty, không ngại gọi đồ ăn bên ngoài với anh chứ?”

Dĩ nhiên không! Ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là cô nhớ anh mà. Chu Nịnh Nịnh ngược mặt cười, ngọt ngào nói: “Vậy thì ăn bên ngoài,

nhưng phải mua bánh cho em.”

Lục Cận Thâm cười, nắm tay cô đi vào cửa hiệu “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”

Chu Nịnh Nịnh đi vào thang máy theo sau Lục Cận Thâm, đột nhiên có chút hồi hộp, cô đang đến công ty của anh đó... Sẽ gặp rất nhiều đồng nghiệp và cấp dưới của anh đó...

Thang máy dừng lại ở tầng 21, Lục Cận Thâm nắm tay cô đi ra, vừa đứng dịp đứng mặt Tô Gia Trạch và các nhân viên nam, Tô Gia Trạch nhướng mày đầu tiên, khoa trương gọi tên cô: “Ô, Nịnh Nịnh tiểu thư đến chơi à?”

Ánh mắt mọi người đều đổ hết trên người cô, Chu Nịnh Nịnh bối rối đáp: “Vâng...”

Lục Cận Thâm bình tĩnh nói: “Không phải định đi ăn cơm à? Còn không mau đi.”

Tô Gia Trạch huýt sáo một tiếng rồi hỏi: “Hai người có muốn đi cùng không?”

“Không, bọn tôi gọi thức ăn rồi.” Lục Cận Thâm thản nhiên trả lời, nhanh chóng đi lướt qua.

Tô Gia Trạch vội vàng đuổi hết một đám kỳ đà cản mũi vào thang máy.

Mọi người vừa đi hết, Lục Cận Thâm dẫn cô vào phòng làm việc của mình, cửa vừa đóng lại, người đàn ông này liền cúi đầu hôn cô.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hai người không gặp nhau ba ngày rồi, đối với một cặp tình nhân mà nói... Khoảng thời gian này hơi bị dài đó, dù sao các đôi tình nhân mới yêu lúc nào cũng muốn dính chặt vào nhau mà, không phải sao? Huống chi tình cảm của hai người... Khụ, nòng nân đến vậy. Vừa rồi trong thang máy Chu Nịnh Nịnh luôn lén lút nhìn anh, trong lòng hơi ngứa ngáy, nhưng anh vẫn chỉ trưng ra dáng vẻ ung dung như thế mà thôi.

Bây giờ đã tách khỏi bên ngoài, người đàn ông này liền trở nên khác hẳn, đột ngột tấn công Chu Nịnh Nịnh. Nhân lúc cô đang bối rối, anh dùng đầu lưỡi tách răng của cô ra, cô vừa cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, vừa cảm thấy động tâm.

Có lẽ là bị anh mê hoặc rồi, Chu Nịnh Nịnh chậm rãi đưa hai tay lên vai anh, lặng lẽ kiễng chân...

Không biết qua bao lâu, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy đầu ngón chân tê rần, dùng tay vỗ vai anh một cái. Lục Cận Tâm buông ra, tay phải ôm lấy eo cô, ấn đầu cô vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chu Nịnh Nịnh nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh bên trong lồng ngực anh, cô lại nghĩ đến lần đầu tiên hôn nhau, anh có nói “Anh không hồi hộp, mà là hưng phấn.”

Ôi... Anh lại hưng phấn à? (/▽\)

Thu lại ý nghĩ xấu xa, Lục Cận Tâm xoa đầu cô, hỏi: “Đói bụng không?”

Chu Nịnh Nịnh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không đói...”

Giọng cô mềm mại như tiếng mèo con, khiến cơ thể anh hơi ngứa ngáy, Lục Cận Tâm trừng mắt, cô không đói bụng, nhưng anh thì rất đói là đằng khác...

Lục Cận Tâm để cô ngồi xuống ghế sa lon, đặt bánh ngọt lên bàn, nói: “Nếu đói thì ăn đỡ bánh ngọt đi, anh gọi điện đặt thức ăn.”

Chu Nịnh Nịnh nhìn bánh ngọt trên bàn, cứ tưởng đồng bánh đã bị nát bét rồi, ai ngờ vẫn còn nguyên, cô lặng lẽ khen bạn trai mình, định lực không tệ! (¬_¬)

Cô nú tay anh, Lục Cận Tâm quay đầu lại, Chu Nịnh Nịnh cười hì hì giơ một ngón cái lên...

Lục Cận Tâm buồn cười, xoa đầu cô, lời khen này anh cũng không muốn nhận lắm.

Đây là lần đầu tiên Chu Nịnh Nịnh tới phòng làm việc của anh, tò mò đi lòng vòng quanh phòng, cuối cùng ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa nhìn anh làm việc. Có người nói khi đàn ông chăm chú làm một việc gì đó là hấp dẫn nhất, quả không sai.

Cô cứ nhìn chăm chăm anh một lúc, sau đó lấy quyển sổ và bút chì từ túi xách ra. Chậm rãi vẽ lại chân dung của anh, mỗi nét đều rất cẩn thận tỉ mỉ. Cảm thấy cô luôn nhìn mình, tầm mắt của Lục Cận Tâm dời từ màn hình desktop chuyển sang cô.

Chu Nịnh Nịnh đưa cây bút chì trong tay lên, cười nói: “Em đang vẽ bạn trai lúc làm việc, anh đừng di chuyển.”

Lục Cận Tâm nhướng mày, khoé môi nhếch lên, lại tập trung vào màn hình desktop, ngầm cho phép mọi hành động của cô.

Nhưng Chu Nịnh Nịnh vừa vẽ được một phần ba đã phải dừng lại, bên ngoài có người gõ cửa.

Ba tiếng “cốc cốc cốc” vang lên đều đặn, kèm theo giọng nói háo hức của Tô Gia Trạch: “Đồ ăn giao đến đây, bây giờ vào có ổn không?”

Đương nhiên là ổn rồi... Mặt Chu Nịnh Nịnh hơi nóng lên, Lục Cận Tâm ung dung nói: “Vào đi.”

Tô Gia Trạch đẩy cửa vào, cười nói: “Tôi tình cờ gặp nhân viên giao thức ăn trong thang máy, thế nên thuận tay đưa đồ đến cho hai người.”

Giao đồ ăn cũng cần đưa hộ sao? Chu Nịnh Nịnh định trêu một tiếng, Lục Cận Tâm nhanh chóng đi đến lấy cái túi từ tay Tô Gia Trạch, thẳng thừng nói: “Thức ăn đã đưa đến, cậu có thể đi.”

Tô Gia Trạch: “...”

Chu Nịnh Nịnh: “(☉o☉)...”

Quá giỏi! Có phải đây là phong thái boss hay không? Hèn gì có nhiều cô gái say mê tổng tài bá đạo như thế...

Sụt sùi một tiếng, cô cũng thích tổng tài bá đạo đó... (/▽\)

Tô Gia Trạch hoàn hồn, sau đó nhướng mày nhìn Chu Nịnh Nịnh: “Nịnh Nịnh tiểu thư, tôi không quấy rầy hai người nữa, chúc dùng cơm vui vẻ.”

Lục Cận Tâm: “Nhớ khoá cửa.”

Chu Nịnh Nịnh che mặt: (/▽\)

Tô Gia Trạch: “À, ừ.”

Trời dần tối, sau khi ăn cơm xong, Lục Cận Thâm tiếp tục làm việc. Đôi lúc lại rời phòng, mất một lúc lâu mới quay trở lại.

Chu Nịnh Nịnh nhìn ngắm đường phố từ cửa sổ tầng 21, xe cộ và dòng người trên đường trông nhỏ bé vô cùng. Cô thổi một hơi vào cửa sổ, dùng ngón trỏ viết tên anh: Lục Cận Thâm.

Ừ, cô càng lúc càng thích anh, cảm giác càng lúc càng sâu sắc, khiến cô rất thoả mãn.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Chu Nịnh Nịnh quay đầu lại, nhìn anh cười. Gò má bên phải hiện lên lúm đồng tiền nho nhỏ, đôi mắt cong lên giống như mặt trăng lưỡi liềm giữa trời đêm, cười rất ngọt ngào.

Lòng Lục Cận Thâm mềm nhũn, anh chưa bao giờ nghĩ rằng vào một ngày sẽ có người đợi mình làm xong việc để cùng về, cảm giác này khiến anh rất hài lòng. Anh đi tới hôn nhẹ vào môi cô, khoé miệng nhếch lên: “Đi được rồi, để anh đưa em về.”

Chu Nịnh Nịnh ôm vai anh, nhón chân lên hôn vào cằm anh một cái, ngửa đầu chớp mắt nhìn anh.

Đang mời gọi anh sao? Lục Cận Thâm cũng chớp mắt, đang định cúi đầu... Cô lại giống như một chú thỏ nhỏ, nhanh nhẹn xoay người, nhảy xa ra vài bước.

Chu Nịnh Nịnh đứng cạnh ghế sofa, khuôn mặt hơi hồng, vừa rời đột nhiên cảm thấy... Rất thích anh, không ngờ mình lại muốn thân mật với anh. Chợt nghĩ đến điều này, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Cận Thâm chậm rãi rời đi, cầm lấy chiếc túi của cô, ánh mắt chăm chọc nhìn cô bảo: “Đến giờ rồi, không đi thì tối nay có thể nghỉ ở nhà anh

cũng được.”

A! Người xấu! Chu Nịnh Nịnh chạy “bịch bịch” ra khỏi cửa, cô không muốn về nhà anh đâu!

Lục Cận Thâm lái xe dừng lại trước cổng trường, đi vào sân trường cùng cô, lúc đi qua con đường nhỏ sum suê cành lá, anh liền đòi lại nụ hôn lúc nãy trong phòng làm việc.

Chiều thứ sáu, sân trường bắt đầu trở nên sôi nổi, lễ nghỉ Quốc Khánh đã tới, ai muốn về nhà thì đi về nhà, muốn hẹn hò thì đi hẹn hò, muốn du lịch thì đi du lịch, Chu Nịnh Nịnh bắt đầu dọn đồ để về nhà.

Buổi tối, Mạc Tú Trân bận sắp xếp hành lý nhưng khuôn mặt luôn nở nụ cười, nhìn là biết tâm trạng bà đang rất tốt. Ông Chu không yên tâm cho lắm, gọi Chu Nịnh Nịnh đến dặn kỹ: “Ba mẹ không ở nhà mấy ngày tới, con nên đến ở với anh trai, hoặc có thể đến nhà con bé Tiểu Mông, buổi tối đừng đi lung tung, nếu có cũng đừng về quá khuya, nhớ không được đến những nơi như quán bar...”

Nói mãi nói mãi... Cuối cùng ông chốt: “Tuyệt đối không được qua đêm ở nhà con trai, rõ chưa?”

Đề phòng ngàn vạn thứ, quan trọng nhất vẫn là mấy đứa con trai hư hỏng, chỉ sợ vào mấy ngày ông đi du lịch lại có một tên dám bắt nạt con gái nhà mình!

Chu Nịnh Nịnh trưng ra bộ mặt khi nghe đến phần sau, rốt cuộc cũng hiểu, câu cuối cùng mới là vấn đề trọng tâm!

Trước đây khi ra ngoài ông Chu chưa bao giờ dặn cô như vậy, lần này lại nói thế! Thì ra mấy điều dặn dò trước chỉ là làm bộ thôi! Chu Nịnh Nịnh

gật đầu: “Con sẽ ở nhà Tiểu Mông vài ngày, dù sao cũng không phải lần đầu, ba đừng quá lo lắng, hai người đi chơi vui vẻ nha.”

Ông Chu nhìn cô, nhắc lại lần nữa: “Không được đến nhà con trai, rõ chưa?”

Chu Nịnh Nịnh hơi chột dạ nhưng vẫn gật đầu: “Rõ rồi! Ba cứ yên tâm.” Dù sao Lục Cận Tâm cũng ở cùng khu với Tiểu Mông, cô không đi sao được? Dù sao cô cũng muốn đến xem nhà anh thế nào... (/▽\)

Sáng ngày 1 tháng 10, ông Chu dẫn vợ mình lên máy bay. Buổi trưa, con gái nhà ông đã bị một người đàn ông khác đón đi, không biết ông Chu biết được chuyện này sẽ khóc hay ngất ngay trên máy bay đây...

Chu Nịnh Nịnh đeo một cái ba lô lớn ngồi trên xe, Lục Cận Tâm nhìn cô, biết cô muốn đến ở tạm nhà Tiểu Mông, dù sao cũng ở cùng khu, nhưng anh vẫn không muốn bạn gái mình ở nhờ nhà người khác.

Chu Nịnh Nịnh lại hoàn toàn không biết đến ý nghĩ của Lục Cận Tâm. Trong chín ngày nghỉ này, cô cũng thăm thú những nơi gần thành phố một chút. Trước đây Tiểu Mông từng rủ cô và Trịnh Thiến Thiến đến phố cổ chơi vài ngày, kết quả Trịnh Thiến Thiến lại về nhà bạn trai, bọn họ bị thả chim bồ câu (1).

(1) Thả chim bồ câu: Tương tự như bị cho leo cây.

Lần trước vẽ đồ họa cho Lục Hi Dịch nhận được thù lao nhiều đến mức dọa cô sợ hết hồn, còn nhiều hơn cả tiền lương cô dạy hai tháng hè. Bây giờ cô đã có một khoản tiền nhỏ trong ngân hàng, việc đi du lịch một hai chuyến hoàn toàn không thành vấn đề.

Bạn trai của Thiến Thiến rất biết cách mài giũa tình cảm giữa hai người, còn bạn trai cô sao lại án binh bất động vậy? Bây giờ cô cảm thấy hơi cô đơn... Nếu được đi du lịch cùng nhau thì tốt biết bao... (*w*)

Sau khi ăn trưa xong, hai người lại đi xem phim, ngồi trong rạp không biết thời tiết bên ngoài, đến lúc đi ra mới biết trời đã mưa to, hạt mưa trĩu nặng, mang đến cảm giác lạnh lạnh trong người.

Vào ngày nghỉ thường có nhiều người đi xem phim, đột nhiên trời mưa lớn như vậy, trước cửa rạp liền chật kín người, trời cứ mưa thế này... Có lẽ sẽ không về sớm được.

Trong đám đông có tiếng người bảo nên vào rạp xem thêm một bộ nữa, dù sao mưa cũng không tạnh sớm được.

Chu Nịnh Nịnh kéo tay áo anh, đề nghị: “Hay chúng ta đi xem một phim nữa đi?”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nói: “Em đợi anh một chút.”

Mấy phút sau, Chu Nịnh Nịnh thấy anh quay lại, trên tay còn cầm một cây dù, kinh ngạc hỏi: “Cây dù ở đâu ra vậy?”

Lục Cận Thâm cười cười nói: “Mua.”

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt: “Trong rạp làm gì có người bán dù...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ, không nói gì, nắm tay cô chen qua đám đông rời khỏi rạp phim, chậm rãi đi dưới trời mưa. Tiếng mưa rơi xuống dù vang lên lộp độp, mùi ẩm ướt của nền đất xông vào mũi, còn có tiếng giày dẫm nước vang lên mấy tiếng “lồm bồm”, ngoại trừ giày bị ướt, toàn thân cô đều được anh che hết, bản thân anh lại ướt sũng hết nửa người.

Giữa trời mưa, cô cảm thấy được sự nuông chiều của anh, cảm giác như có thể biết trước được tương lai tốt đẹp sau này, anh ở bên cạnh cô, không ngại mưa gió sẵn lòng che chở cho cô, cũng là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Lội mưa đến bãi đậu xe, Lục Cận Thâm đẩy Chu Nịnh Nịnh ngồi vào ghế phụ rồi di chuyển về phía ghế chính. Vừa mới lên xe liền có một thân thể ấm áp dán chặt vào mình khiến anh ngây người.

Chu Nịnh Nịnh như một con sói nhỏ, nhào đến cắn vào cổ anh, chỉ cắn một cái, không nặng không nhẹ, cô chỉ là muốn cắn anh. Trong lòng đột nhiên dâng lên tình ý triền miên khiến cô hơi... Kích động? Có lẽ vì vậy nên cô mới cảm thấy ngứa răng... Có lẽ là do trong lòng ngứa ngáy...

Cô trở về vị trí của mình, giả bộ bình tĩnh.

Nhưng một con sói nhỏ dẫn dụ một con sói lớn đến, đầu ngón tay lạnh lạnh bắt lấy cằm cô, sau đó phát ra hơi thở nam tính mãnh liệt hoà lẫn mùi nước mưa ẩm ướt.

Tim Chu Nịnh Nịnh đập mạnh như trống đánh, lông mi khẽ run rẩy, giây kế tiếp, đôi môi ấm áp liền ấn lên môi cô.

“Ừm...”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Mưa vẫn còn, Lục Cận Thâm trực tiếp lái xe vào tầng hầm, Chu Nịnh Nịnh nhìn anh, vô cùng tinh nghịch nói với anh: “Ba em bảo không được đến nhà nam sinh một mình.”

Đáy mắt Lục Cận Thâm hiện lên một ý cười, khoe miệng kéo nhẹ, “Anh không phải nam sinh chung trường, anh là bạn trai của em.”

Chu Nịnh Nịnh nghiêng đầu cười hì hì: “Hình như cũng đúng.” O(∩_∩)O

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng, nhàn rỗi đưa một tay ra vuốt vuốt đầu của cô, sau đó đưa xe vào garage.

Mở cửa xe, Lục Cận Thâm nhắc chiếc balo lớn của cô lên, nắm tay cô đi đến phía thang máy, Chu Nịnh Nịnh lại ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi nay em muốn sang nhà Tiểu Mông.”

Lục Cận Thâm kéo cô đi vào thang máy, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, anh nhàn nhạt quay lại câu nói của cô: “Trong nhà vẫn còn phòng dư, không nên làm phiền người khác.”

Sao, Chu Nịnh Nịnh có chút bất mãn nói: “Tiểu Mông không phải người lạ đâu! Em và cô ấy đã là bạn tốt từ lúc học cấp hai rồi, em cũng thường xuyên sang nhà cô ấy ngủ đấy.”

Lục Cận Thâm nhíu mày, ngón tay thon dài nâng cằm của cô lên khiến cho ánh mắt của cô dán chặt về phía anh, con ngươi màu đen sâu thẳm nhìn

cô, giọng nói trầm thấp mang theo một chút không vui: “Chẳng lẽ anh là người lạ?”

Chu Ninh Ninh lúng túng, cô không phải có ý này... T^T

Đang định giải thích, anh lại cúi người xuống, đôi môi hơi lạnh đung nhẹ vào cô, thấp giọng dụ dỗ: “Quan hệ của chúng ta chẳng phải càng thân thiết gần bó hơn sao?” Nói xong lại đung vào môi của cô, giống như muốn dùng hành động nói cho cô biết, quan hệ giữa anh và cô thân mật hơn so với bất kì ai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh hồng lên, chìa tay kéo áo anh, nhỏ giọng hỏi: “Trong thang máy có camera không?”

Lục Cận Thâm: “...”

Cung phản xạ của cô có thể dài hơn một chút không? Lục Cận Thâm bất đắc dĩ đưa tay ra xoa mày. “Ting” một tiếng, thang máy đến, anh kéo cô đi ra ngoài, Chu Ninh Ninh vẫn còn truy đuổi vấn đề thang máy có camera hay không, Lục Cận Thâm trực tiếp lờ cô đi.

Nhà của Lục Cận Thâm ở tầng cao nhất, tầng 18 – 19 có vẻ ngoài giống nhau, Chu Ninh Ninh vừa đi vào cửa liền không nhìn được “Oa...” một tiếng. Đột nhiên lại có cảm giác dính vào bạn trai giàu có, nội tâm đặc biệt cảm thấy kiêu ngạo và thỏa mãn.

Cô xoay người lại định sẽ nói chuyện này cho Lục Cận Thâm nghe, cười hì hì nhìn anh đang loay hoay tìm dép (1) cho cô. Lục Cận Thâm cười khẽ một tiếng, từ chối cho ý kiến về việc này, lôi một đôi dép nam cỡ lớn từ tủ đựng giày ra đặt bên cạnh chân cô. Lúc so sánh mới phát hiện chân của cô thật sự rất nhỏ, anh trầm ngâm nói: “Trong nhà không có dép cho phu nhân, em đi tạm đôi dép này của anh đi, tối nay đi siêu thị anh sẽ mua thêm cho em một đôi.”

(1) Loại dép để đi trong nhà.

Chu Nịnh Nịnh không để ý nói: “Không có gì đâu, em đi dép của anh cũng được, khi em còn bé rất thích đi giày lớn, giày dép của ba và anh trai em đều đi vào chơi đùa.”

Lục Cận Thâm bất đắc dĩ cười cười, nhìn cô cời đôi tất ẩm ướt ra, bàn chân trắng nõn xinh xắn xỏ vào đôi dép lớn của anh, đầu ngón chân tròn trĩnh đáng yêu lộ ra phía trước, anh rất nghi ngờ làm sao cô có thể đi được đôi dép lớn như vậy.

Chu Nịnh Nịnh cũng cúi đầu nhìn nhìn, chân cô size 36, đôi dép của anh thật sự rất lớn... Nhắc đầu ngón chân lên huơ huơ vài cái, sau đó cười hì hì nói với anh: “Ha ha, dép của anh vẫn lớn hơn của bọn họ một chút.” Nói xong liền đi đôi dép lớn “lẹp bẹp” xuống nền nhà đi vào phòng của anh. Phòng có tông màu chủ đạo là trắng và đen, bố trí đơn giản nhưng lại rất hiện đại hào phóng, xem qua căn phòng đã có thể biết rõ chủ nhân là người có gu thẩm mỹ rất thanh lịch.

Lục Cận Thâm thấy cô đi cũng rất ổn, nhưng đôi dép lớn cô đi dưới chân có chút ngộ nghĩnh, anh nhin không được nên bật cười.

Chu Nịnh Nịnh vẫn hồn nhiên không phát hiện ra, tiếp tục “lẹp bẹp” xuống nền nhà anh đi dạo, khổng chế đôi dép lớn có vẻ rất thành thạo, Lục Cận Thâm đã hoàn toàn tin tưởng, chắc chắn khi còn bé cô đã thường xuyên đi trộm giày của người lớn.

Anh kéo cô xuống ghế sofa, duỗi tay nhốt thân hình nhỏ nhắn của cô lại, hỏi cô khi bé có từng đi trộm giày cao gót của mẹ không.

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì: “Có, khi còn bé em ở nhà thường xuyên đi trộm giày cao gót của mẹ, có một lần còn bị trẹo chân, sau đó mẹ em đã tịch thu tất cả giày cao gót.”

Như vậy xem ra, khi còn bé cô đúng là rất nghịch ngợm. Lục Cận Thâm thân mật đưa tay vuốt vuốt chóp mũi của cô, nhắc nhở: “Bây giờ phải đi tắm bằng nước nóng trước đã, thay quần áo mới, tránh để cơ thể bị nhiễm lạnh.”

Nhắc đến tắm rửa... Chu Nịnh Nịnh không thể kiềm nén sắc mặt mà đỏ lên, lẽ ra trên người cô không bị dính nước, là do lúc nãy ở trên xe anh kéo cô ngồi lên đùi mình, cả người anh đều ướt sũng nên cô cũng bị lây...

Có thể thấy được trước đó hai người có quá nhiều hành vi thân mật rồi...

“Vậy anh không tắm sao?” Nửa người anh đều ướt đẫm, anh mới là người cần phải tắm rửa thay đồ.

“Cùng tắm đi.” Lục Cận Thâm kéo cô đứng dậy, trong phòng khách cũng có một phòng tắm.

(ɹ) Cùng tắm... Nam thần, anh đang nói đùa sao....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Nịnh Nịnh đỏ bừng, nhỏ giọng cứng nhắc mà cự tuyệt: “Hay, hay là anh tắm rửa trước đi, cùng tắm không ổn lắm...” (∇ \)

Cô đang nói gì vậy? Ngẫm nghĩ lại về đoạn đối thoại lúc nãy, biết rõ là cô đang hiểu lầm ý của anh, Lục Cận Thâm nén cười, nhướn mày nhìn cô, trong giọng nói tràn đầy ý trêu ghẹo: “Sao lại không thích hợp? Em tắm ở phòng tắm trong phòng ngủ chính, anh tắm ở phòng tắm trong phòng khách, em thử nói cho anh biết xem không thích hợp ở đâu?”

Chu Nịnh Nịnh: “...!!!”

Bại hoại! Chắc chắn anh đang có ý trêu chọc cô! Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt rút tay ra khỏi tay của anh, chạy “lẹp bẹp” bằng đôi dép lớn, giữa

phòng khách và phòng ngủ có vài bậc thang, cô chạy vội vàng, miệng dấp vướng vào bậc thang, đứng không vững mà tiếp tục lao về phía trước, “bịch” một tiếng, kèm theo tiếng hét chói tai của cô.

Lục Cận Thâm vội vàng chạy tới đỡ cô dậy, trong giọng nói còn mang theo vẻ lo lắng: “Ngã có đau lắm không?”

Chu Nịnh Nịnh ngược lại không cảm thấy đau, chỉ là có chút cảm giác mất mặt... Xấu hổ nói: “Không đau... Anh không cần lo lắng.” Vừa mới nói dứt lời, lại cảm thấy có một luồng nước ấm tràn ra giữa hai chân, sắc mặt lập tức cứng đờ, không dám động đậy.

Không phải chứ... Cô vừa ngã một phát, em gái (2) cũng kéo đến luôn sao...

(2) Em gái: Ngày đó của phụ nữ xảy ra hàng tháng.

A, kinh nguyệt của cô, kỳ gần đây nhất vẫn rất chuẩn, lần này sao lại đến trước hai ngày...

Lục Cận Thâm thấy sắc mặt cô không tốt, cho rằng cô ngã bị đau, ngồi xổm người xuống muốn kiểm tra đầu gối của cô, không ngờ cô lại dịch về phía sau một bước, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Đừng đụng vào em...”

Đừng đụng vào em... Cô thật thích nói những câu này, hôm nay đã là lần thứ ba rồi, hai lần trước là ở trên xe, lúc anh ý loạn tình mê nhện không được muốn thăm dò bên trong áo, cô đã nói câu này. Hiện tại rõ ràng anh đang muốn kiểm tra đầu gối cho cô thôi mà, Lục Cận Thâm có chút bất đắc dĩ nói: “Anh chỉ muốn xem đầu gối em có bị bầm hay không.”

Nét mặt Chu Nịnh Nịnh có màu hồng phấn, cúi đầu nhìn bạn trai của mình đang ngồi xổm trước mặt, nhỏ giọng nói: “Em thật sự không đau, anh có thể lấy balo tới đây giúp em không?”

Lục Cận Thâm ngời thẳng lên, kéo đầu cô xem xét, nhạy cảm phát hiện ra bạn gái mình có chỗ không ổn, đưa tay sờ sờ khuôn mặt của cô, tại sao lại nóng vậy? Anh nhú mày: “Có phải lại lên cơn sốt nữa không?”

Cô có lên cơn sốt đâu chứ! Là do cô cảm thấy thẹn thùng nên nhiệt độ trên mặt mới tăng lên... (' ▽ ` ")

Dù sao cô vẫn là một cô bé da mặt mỏng, những lúc này thường không biết nói sao trước mặt đàn ông... Hơn nữa trong túi của cô lại không có vật kia, vốn cho rằng đêm nay sẽ đến nhà của Tiểu Mông, chỗ của cô ấy chắc chắn sẽ có nên tối qua cô cũng không đi mua, ai mà biết được em gái nói đến là đến... Quá đột ngột rồi!

“Em không phát sốt... Là do ngày đó đến...” Cô nhỏ giọng nói, hiện tại chỉ có thể dựa vào bạn trai.

Lục Cận Thâm sững sờ một tí, lập tức biết “ngày đó” cô là cái gì, anh vượt vượt đầu cô, nghĩ tới phản ứng vừa rồi của cô, thấp giọng hỏi: “Trong túi xách có vật kia không?”

Vật kia... Chu Nịnh Nịnh lắc đầu, có chút ít ủy khuất bất đắc dĩ mà nói: “Không có...”

Lục Cận Thâm đem túi xách của cô tới, nhét vào tay cô, dặn dò: “Em tắm rửa trước đi, anh đến siêu thị một lát, sẽ cố về nhà sớm.”

“Được...”

Trong siêu thị nhỏ, trước tiên Lục Cận Thâm đi mua cho bạn gái một đôi dép, lại mua không ít đồ ăn vặt và một túi đường đỏ, cuối cùng mới kéo giỏ mua hàng đi đến khu đồ dùng của phụ nữ, tìm được nhãn hiệu mà bạn gái muốn mua giữa một loạt sắc màu bao bì rực rỡ.

Nhớ lại lúc anh sắp ra ngoài, cô ở trong phòng tắm thò đầu ra phía ngoài, khuôn mặt xấu hổ ửng đỏ dặn dò anh: “Đừng quên mua loại dùng ban đêm đấy...” Dùng ban đêm...

Ban ngày, ban đêm, bông vải tinh khiết, nhỏ nhắn mềm mại... Bao nhiêu mm...

Mỗi loại Lục Cận Thâm đều cầm một gói, cái giỏ mua hàng không lớn lắm đã bị chất đầy. Người đàn ông tuần tú lịch sự tao nhã rất cuộc cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng sắc mặt lại càng nhạt nhẽo lạnh lùng. Thế nên lúc đi tính tiền, bác gái thu ngân tại siêu thị muốn cười nhưng không dám cười, lại còn quan tâm mà bỏ hết một đồng đồ dùng phụ nữ vào cái túi màu đen, giống như kẻ công với anh: “Như vậy sẽ không bị nhìn thấy.”

Lục Cận Thâm: “...”

Sau khi đến cửa hàng mua chút đồ ăn sống tươi ngon, Lục Cận Thâm mới căng dù ra che mưa, xách theo một túi đồ lớn về nhà.

Chu Ninh Ninh đã ở trong phòng tắm ngậy người hơn nửa giờ rồi, cuối cùng “Thiên sứ nhỏ” mà cô cần cũng đến...

Có chút run run đẩy cửa phòng tắm ra một khe nhỏ, ngón tay thon dài đẹp mắt của người đàn ông đưa ra một gói “Thiên sứ nhỏ”... Cô hấp tấp nhận lấy, nhanh chóng đóng cửa.

Nhỏ giọng nói một câu với người đàn ông ngoài cửa: “Cám ơn nam thần...”

Từ khi mời bạn cùng phòng cô ăn cơm, Lục Cận Thâm đã biết về bài viết trên diễn đàn, Chu Ninh Ninh cũng bắt đầu gọi bạn trai mình là nam thần. Đêm đó Lục Cận Thâm đã xóa bài viết rồi, đúng là hình bạn trai có năng lực! Bây giờ chỉ còn là nam thần của một mình cô thôi! Lục Cận

Thâm không thích cô gọi như vậy, nhưng không có khả năng ngăn lại, thôi thì thuận theo cô đi.

Ngoài cửa Lục Cận Thâm cười cười: “Không cần khách sáo.”

Cuối cùng cũng giải quyết xong sự việc khó khăn này rồi, Chu Nịnh Nịnh từ phòng tắm đi ra, nhét cái túi đựng đầy đồ nữ tính này vào balo lớn của mình, anh mua hơi nhiều rồi... Cô có thể dùng đến ba tháng.

Đi một vòng, cô tìm thấy Lục Cận Thâm trong phòng bếp, anh đang thái thịt, nghe được tiếng bước chân “lẹp bẹp”, anh quay đầu nhìn cô một cái, phát hiện khuôn mặt cô vẫn có chút mất tự nhiên, anh nói với cô: “Anh đã mua dép cho em rồi, đặt ở trên tủ giày, đi thay đi.”

Cảm ơn anh xong, lại “lẹp bẹp” đi đến cửa chính, trên tủ giày có đặt một đôi dép màu hồng nhạt, cô thay đôi dép dép sau đó lại quay vào phòng bếp.

Cô đứng bên cạnh anh, nhìn thấy tấm thớt gỗ có đặt thịt và cà chua, cười hì hì hỏi: “Anh muốn nấu cơm cho em sao?”

Lục Cận Thâm cười cười nói: “Chẳng phải em không khỏe sao? Ra ngoài đợi đi.”

Hì hì hì, Chu Nịnh Nịnh vui vẻ cười, đưa tay sờ sờ lên áo sơ mi trên người anh, cũng gần xong rồi, nhưng cô vẫn đưa tay đẩy anh: “Anh mau tắm rửa đi, lỡ bị cảm cúm thì làm sao bây giờ, để em nấu cơm cho.”

Lục Cận Thâm nhượng mảy: “Em nấu thật sao?”

Đúng là cô nấu đấy, cô đẩy anh ra bên ngoài, đuổi người: “Em sẽ nấu, anh mau tắm rửa đi, em ở đây rồi, phòng bếp cứ giao lại cho em.”

Trong phòng bếp chỉ còn lại Chu Nịnh Nịnh, nghĩ đến việc nấu cơm cho bạn trai, Chu Nịnh Nịnh lại cảm thấy thật ngọt ngào, biết đâu lát nữa vô tình nhắm trúng khẩu vị của anh thì sao?

Hì hì, tốt nhất là nhắm trúng.

Hai mươi phút sau, Lục Cận Thâm mặc quần áo ngủ màu xám tro xuất hiện tại phòng bếp, trên mái tóc đen ngắn còn có chút ẩm ướt, khoanh tay dựa vào vách tường nhìn về phía cô bạn gái nhỏ đang luống cuống tay chân.

Vừa rồi ai còn nói mình biết nấu cơm kia mà? Lục Cận Thâm đi lướt qua, thấp giọng nói: “Có cần anh giúp không?”

Ồ? Nhanh như vậy mà anh đã tắm rửa xong rồi à! Cô còn định gọi anh ra ăn cơm đây này! Chu Nịnh Nịnh vung vẩy cái xẻng nói: “Không cần không cần, em biết rồi, anh tin em đi.”

Nói thật, anh không tin. Nhưng mà cô đã kiên trì, Lục Cận Thâm đành chiều theo vậy.

Sáu giờ ba mươi, món mặn món nhạt đều được bày ra khắp bàn, Chu Nịnh Nịnh rất đặc ý mà tranh công: “Em đã nói là được mà.”

Thấy cô biểu lộ vẻ mặt “Mau khen ngợi em đi”, Lục Cận Thâm vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô rồi nói chữ ngoan, sau đó đi xới hai chén cơm. Được hay không cũng phải nếm thử mùi vị mới biết.

Khuỷu tay Chu Nịnh Nịnh chống lên bàn cơm, hai tay đỡ khuôn mặt đầy mong đợi nhìn về phía Lục Cận Thâm, hưng phấn hỏi: “Thế nào? Ăn có ngon không?”

Lục Cận Thâm ăn cơm cũng rất đẹp, qua nét mặt của anh không thể đoán ra đồ ăn ngon hay không, anh nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đầy

mong đợi của cô, có chút không đành lòng nói: “Muốn anh nói thật không?”

Câu này... Có chút không ổn! Nét hưng phấn trên mặt Chu Nịnh Nịnh bớt đi một nửa: “Anh nói thật đi...”

Lục Cận Thâm nhẫn tâm nói: “Hơi khó ăn.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Không dễ dành người ta sao? Ai đã nói sẽ cho người ta mỗi tình đầu đầy ngọt ngào hạnh phúc? Đàn ông quả nhiên đều là đồ lừa đảo!

Nhìn bộ dạng ủy khuất của cô, khóe miệng Lục Cận Thâm giật giật, nói một câu dễ nghe: “Khó ăn anh cũng sẽ ăn hết.”

Thật sao? Đáy lòng Chu Nịnh Nịnh lại bắt đầu hạnh phúc ngọt ngào, vừa nãy trực tiếp khen cô không phải tốt hơn sao? Thật sự là người đàn ông kiêu ngạo! Cô nháy mắt nhìn anh, tự mình lấy đũa gắp một món nếm thử, khụ khụ, thực sự ăn không ngon lắm, cô cho hơi nhiều nước tương, hương vị... Có chút kì lạ, cô phờ trương nói: “Coi như không tồi... Có thể ăn được.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Ừ.”

Số lượng món ăn không nhiều lắm, cuối cùng cũng đã ăn xong, đương nhiên hơn một nửa đều đã vào bụng Lục Cận Thâm.

Sau khi ăn xong anh giành rửa chén, Chu Nịnh Nịnh chán nản đứng sau lưng anh, nói: “Người ta nói con đường ngắn nhất để chiếm lấy tình cảm của đàn ông là thông qua dạ dày, nhưng rõ ràng là phải chiếm lấy tình cảm của anh ta trước thì mới khống chế được dạ dày của anh ta, anh nó có đúng không?”

Lục Cận Thâm cười cười, không chịu thua nói: “VẬY mà anh còn hy vọng em tới chinh phục dạ dày của mình.”

Ồ xấu xa! Chu NỊnh NỊnh nhéo một cái vào eo anh, sau đó chạy trốn.
(/▽\)

Hơn tám giờ tối, Chu NỊnh NỊnh nhận điện thoại của Tăng Tiểu Mông, hỏi cô khi nào thì đến.

Chu NỊnh NỊnh liếc nhìn vào bếp, bạn trai cô đang nấu nước kẹo gừng, ấp úng nói: “Đêm nay mình sẽ không đến chỗ của cậu... Cậu không cần chờ mình đâu...”

Tăng Tiểu Mông hứng thú: “À? Cậu và nam thần của cậu đã đến bước xâm nhập trao đổi rồi à?”

Xâm nhập trao đổi... Thật là tà ác! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu NỊnh NỊnh đỏ bừng, che lấy điện thoại thấp giọng mắng: “Cậu đúng là lưu manh! Tớ đến nghỉ lễ được không? Tớ chỉ là ở nhờ mà thôi, rất thuần khiết! Sẽ không xảy ra chuyện gì cả!”

Tăng Tiểu Mông ha ha cười to: “Không xảy ra việc gì, nếu lỡ xảy ra thật thì bắt anh ta chịu trách nhiệm tới cùng đi chứ, không phải cậu hay nói sau này sẽ gả cho anh ta sao? Huống chi tuổi anh ta đã lớn như vậy rồi...”

“... Anh ấy mới 28 tuổi thôi! Lớn một chút không phải tốt hơn sao?”

“Anh ta lớn hơn cậu tám tuổi, hơn nữa trọng điểm của không phải là tuổi của anh ta, cung phản xạ của cậu hình như lúc nào cũng vậy hả?”

Chu NỊnh NỊnh hừ hừ, cố gắng che chở bạn trai: “Dù sao tuổi của anh ấy cũng không lớn, còn hơn anh trai tớ 3 tuổi đây này, tớ lại thích anh ấy như vậy.”

Tằng Tiểu Mông cười lớn tiếng: “Tớ có cảm giác cậu càng lúc càng giống Thiến Thiến.”

Chu Nịnh Nịnh: “Giống chỗ nào? Ngoại trừ đều có bạn trai bên ngoài.”

Tằng Tiểu Mông khinh thường nói: “Cậu càng ngày càng kiêu ngạo, da mặt càng ngày càng dày...”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Có bạn trai rồi tùy hứng một chút thì có gì sai sao? Người không có bạn trai... Hừ!

Sau khi uống một ly nước kẹo gừng, cuối cùng Chu Nịnh Nịnh cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, Lục Cận Thâm đưa tay đặt lên trên bụng của cô ấn nhẹ nhàng, thấp giọng hỏi: “Còn đau nữa không?”

Sau chuyện đó, hiện tại Chu Nịnh Nịnh đã không còn thẹn thùng nữa, cô lắc đầu: “Rất tốt, không đau nữa.”

Lục Cận Thâm nhìn sắc mặt của cô, thực sự tốt lên rất nhiều, không giống như lúc này, đau đến sắc mặt trắng bệch, anh hỏi: “Trước kia cũng đau như vậy à?”

Chu Nịnh Nịnh chẹp miệng: “Thỉnh thoảng sẽ đau như vậy, đều tại anh, lần trước em mua hai cây kem, anh không chịu ăn gì cả, hại em phải ăn hết một mình...”

Thì ra là như vậy, lông mày Lục Cận Thâm nhíu lại, lạnh lùng nói: “Sau này trước khi đến ngày em không được phép ăn đồ lạnh như vậy.”

Dữ dội quá! Chu Nịnh Nịnh ngoan ngoãn gật đầu, Lục Cận Thâm sờ sờ đầu của cô, nói: “Ng ngoan.”

Lục Cận Tâm cảm thấy nhà mình chưa bao giờ ấm áp như thế, cô gái đang cuộn người ở trong lòng anh xem phim điện ảnh, tiếng nhai đồ ăn vặt “chóp chép” vang lên, cô sẽ tự nhiên bốc cho anh ăn mấy miếng, anh không thích ăn đồ ăn vặt, nhưng được cô cho ăn như vậy... Cảm giác rất tốt.

Lúc ấm áp thế này, anh lại đột nhiên rất muốn kết hôn, muốn ở cùng chỗ với cô, mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy cô.

Trong phim, ở giữa màn hình có một cô gái nhỏ khóc lóc cầu xin mẹ mua cho cô bé một con thỏ, bộ dạng hết sức đáng thương...

Con thỏ...

A a a a a! Trong nháy mắt Chu Nịnh Nịnh lại nhảy dựng lên! Con thỏ của cô bị cô quên lãng rồi!!!

Ô ô ô, suýt chút nữa cô bỏ đói Lucky ở nhà rồi...

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Khoảng mười giờ rưỡi tối, Chu Nịnh Nịnh kéo Lục Cận Thâm vào thang máy trực tiếp xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, leo lên trên ghế lái phụ của chiếc SUV, Lục Cận Thâm đang chuẩn bị nổ máy xe, một bàn tay nhỏ bé mềm nhũn lại sờ lên cằm của anh, có chút ngượng ngùng hỏi: “Còn đau lắm không?”

Vừa rồi cô đột nhiên nhảy dựng lên, đỉnh đầu đập mạnh vào cằm dưới của người đàn ông ấy... Cô cũng nghe được tiếng anh rên rỉ, lại nhìn thấy chỗ va chạm đã bị ửng hồng lên...

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô một cái, đưa tay sờ sờ đầu của cô: “Em có đau không?”

Chu Nịnh Nịnh để anh tùy ý xoa, thành thật trả lời: “Còn hơi đau...”

Lục Cận Thâm lại xoa nhẹ cho cô hai cái mới buông tay ra, nổ máy xe, ánh mắt nhìn vào kính chiếu hậu ở trên, nhàn nhạt trả lời vấn đề vừa rồi của cô: “Anh không đau.”

Thật hay giả đây... Chu Nịnh Nịnh bán tín bán nghi, cảm thấy chắc chắn là anh lại kiêu ngạo không chịu thừa nhận.

Vốn là ban đêm ấm áp lại ngọt ngào, xem phim xong có thể đi ngủ, hôm nay đã phải đi đi lại lại mấy phen, bây giờ Lục Cận Thâm đã cảm thấy quen, cô muốn về nhà lấy con thỏ anh cũng đồng ý chở cô đi.

Chu Nịnh Nịnh yên tĩnh ngồi trên xe, đưa tay mở chương trình phát thanh, vừa vặn đã phát ra một ca khúc nhẹ nhàng, cô lại còn ngân nga hát theo: “Thích nhìn anh nhíu mày, gọi em là chúa nhất gan. Cảm giác như đang cãi nhau với tình nhân...”(1)

(1): Đây là bài hát “Kẻ Nhất Gan” bản chính do Vịnh Nhi hát, mình không tìm được link youtube có vietsub của Vịnh Nhi mà chỉ có bài cover do Mộ Tư Tiểu Quai hát. Bạn nào muốn thì có thể nghe thử, bài hát cũng rất nhẹ nhàng và đáng yêu. Link mp3 của Vịnh Nhi: [mp3.zing /bai-hat/Ke-Nhat-G.../ZW7OCO0F.html](http://mp3.zing/bai-hat/Ke-Nhat-G.../ZW7OCO0F.html). Link youtube: [s:// .youtube.com/watch?v=M8DCIFe52_c](https://www.youtube.com/watch?v=M8DCIFe52_c).

Lục Cận Thâm nghe thấy khước môi liền cong lên, cô không phải chúa nhất gan gì đó, cô là chúa nghịch ngợm! Chúa liều lĩnh! Chúa ngốc nghếch! Nhưng dù là loại nào cũng rất đáng yêu.

Anh đưa một bàn tay ra xoa đầu cô, hỏi: “Có muốn hát lại bài ‘Hào hán ca’ một lần nữa không?”

A a a a a! Kẻ xấu xa! Hoá ra anh vẫn còn nhớ chuyện này! Chu Nịnh Nịnh mặt ửng đỏ, nhưng cô vẫn hỏi: “Anh thật sự muốn nghe?” Nếu như anh nói muốn... Chắc cô sẽ hát ngay quá. (▽\)

Lục Cận Thâm: “Hát đi.”

Chu Nịnh Nịnh ho hai tiếng, thật sự hát ngay.

Trên đường đi luôn có tiếng hát, Lục Cận Thâm nhanh chóng lái xe đến tận dưới lầu nhà Chu Nịnh Nịnh, trước khi Chu Nịnh Nịnh xuống xe còn lén lén lút lút nhìn ngó bốn phía, may mắn hôm nay trời mưa liên tục, đường phố ướt nhèm nhẹp, thời tiết không tốt cộng thêm trời đã tối đen, bây giờ không còn ai qua lại trên đường, cô nhảy xuống xe, hơi xấu hổ nói với Lục Cận Thâm: “Nhà em ở đây, trên tầng năm.”

Bình thường Chu Nịnh Nịnh không để anh đưa đến dưới lầu, đây là lần đầu tiên Lục Cận Thâm đến chỗ này, một khu nhà ở bình dân, anh khoác vai của cô: “Anh đi lên với em.”

Chu Nịnh Nịnh cười ha ha gật đầu: “Hi hi hi, được đó, không có ai ở nhà đâu, em lên dẫn anh về nhà đó.”

Ông Chu không cho phép cô ở lại nhà nam sinh khác, thế mà cô sang nhà bạn trai, hơn nửa đêm còn dẫn bạn trai về tận nhà... Đoán chừng ông Chu biết được sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh cho xem...

Lục Cận Thâm vỗ vỗ đầu của cô, nhàn nhạt nói: “Không sao, đợi lát nữa em không chịu đi vẫn bị anh dẫn đi thôi.”

Gào khóc! Bạn trai thật ngang ngược! Cô nghịch ngợm như thế được không? Đêm nay anh có muốn ấm giường hay không đây? (/▽\)

Chu Nịnh Nịnh không nhịn được che miệng cười, hơi cố ý khiêu khích: “Dẫn đi thì dẫn đi, dù sao anh cũng không thể làm được gì.”

Bước chân Lục Cận Thâm ngừng lại, đôi mắt trầm tĩnh nhìn thẳng về phía cô, Chu Nịnh Nịnh bị đôi mắt kia nhìn chăm chăm nên hơi run rẩy một tí, vội vàng kéo anh lên bậc thang, thúc giục: “Nhanh lên, một người như Lucky cô đơn trong thời gian dài như vậy sẽ cảm thấy sợ đấy.”

Một người... Đây chẳng qua chỉ là con thỏ mà thôi!

Đèn cảm ứng ở hành lang trên tầng lần lượt phát sáng, đến lầu năm, Chu Nịnh Nịnh móc chìa khóa mở cửa ra, sờ đến chốt mở quen thuộc ở cửa trước rồi mở đèn lên, nhỏ giọng chào hỏi: “Hi hi, đến nhà em rồi.”

Lục Cận Thâm đi tới, Chu Nịnh Nịnh đang tìm dép ở trong tủ giày, nép dép của anh trai xuống sàn nhà, “Anh thay dép của anh trai em đi.”

Ánh mắt Lục Cận Thâm nhìn lướt qua từng phòng, căn nhà có ba phòng ngủ một phòng khách, đại khái khoảng 130 m², sạch sẽ mà ấm áp, không khí có mùi thơm nồng, trong phòng khách còn có một bức biểu diễn nho nhỏ, trên đó được đặt một cây đàn piano, cô đã từng nói mẹ của cô là giáo viên dạy piano.

“Xột xoạt xột xoạt...”

Lục Cận Thâm nhìn sang Chu Nịnh Nịnh, Chu Nịnh Nịnh then thùng nói: “Đây là tiếng Lucky gặm lồng sắt...”

Được rồi, Lục Cận Thâm không nói gì thêm, con thỏ kia đã đói đến mức phải gặm lồng sắt rồi sao?

Chu Nịnh Nịnh đã chạy ra ban công để xem con thỏ của cô, may là buổi trưa trước lúc cô ra khỏi nhà có cho Lucky một ít thức ăn, bây giờ biết có người về nhà liền gặm lồng sắt để gây chú ý sao?

Cô đưa tay sờ sờ nó, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, suýt chút nữa đã quên mất em, bây giờ chị đến để đưa em đi.”

Cửa phòng đều mở rộng ra, Lục Cận Thâm nhìn thấy một căn phòng chắc là của cô, anh ung dung đi tới cửa, đè tay xuống công tắc trên vách tường, ánh đèn sáng rực ấm áp bao phủ căn phòng nhỏ, tầm mắt của anh nhìn từ bàn học đến tủ quần áo cuối cùng rơi vào tấm gương trắng bên cạnh chiếc giường công chúa, trong không khí dường như vẫn còn thoang thoảng mùi hương của cô, thơm tho lạ thường.

Đây là mùi hương của cô gái thuộc về anh, đáy lòng Lục Cận Thâm trở nên hết sức mềm mại.

Chu Nịnh Nịnh xách theo lồng sắt có Lucky và các loại thức ăn đi đến phòng khách, lại phát hiện anh đang đứng trước cửa phòng của cô...

Kia là phòng của cô, Chu Nịnh Nịnh có chút ngượng ngùng, xách đồ đến phía sau anh, nhỏ giọng nói: “Có thể giúp em lấy ít đồ không?”

Lục Cận Tâm quay đầu lại, đáy mắt đầy ánh sáng ôn hòa, khẽ khom người hôn lên môi cô một chút, nói: “Cam tâm tình nguyện đến cuối cùng.”

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, nhỏ giọng thúc giục: “Chúng ta về nhanh đi, khuya lắm rồi.”

Hì hì, cô muốn dẫn con thỏ của cô vào nhà anh ở!

Lại về đến nhà, sau khi chuẩn bị xong cho con thỏ, Lục Cận Tâm kéo cô đi rửa tay, anh bật nước rồi tự mình rửa tay cho cô, mỗi một ngón tay đều tỉ mỉ rửa sạch.

Cũng bởi vì vừa rồi cô liên tục sờ con thỏ mà thôi! Chu Nịnh Nịnh hơi chu môi lên, rốt cuộc là do anh ưa sạch sẽ, hay vẫn còn ghét bỏ Lucky? Anh vẫn không thích con thỏ của cô... Haiz!

Rửa tay xong lại đánh răng, sau khi rửa mặt đã là hơn mười hai giờ đêm... Chu Nịnh Nịnh hơi thắc mắc về chỗ ngủ, cô ngủ ở đâu đây?

Lục Cận Tâm dùng hành động đưa cho cô đáp án, anh dắt cô vào phòng ngủ chính, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt liếc nhìn giường lớn kia.

Lúc xế chiều cô đã lén chạy vào để xem qua, còn cảm thán một câu: Giường thật lớn... (▽\)

Lục Cận Tâm để balo của cô trên ghế sofa, không rời đi ngay lập tức mà tiến đến bên giường vén tấm chăn mỏng lên.

Chu Nịnh Nịnh cứ như cái đuôi nhỏ theo sau lưng anh, cô vẫn biết giữ ý tứ trước mặt anh nhưng cũng không hẳn không dám ngủ cùng giường với

anh... Dù sao hiện tại cô đang trong những ngày đặc biệt, anh có muốn cũng không làm được...

Mặt cô hồng hồng đưa tay kéo góc áo của anh, hơi run hỏi: “Đêm nay chúng ta ngủ ở đây sao?”

Chúng ta...

Lục Cận Thâm ngừng mọi động tác, bám theo chữ “Chúng ta” này, anh vốn định sắp xếp tốt cho cô sau đó ra phòng khách ngủ, nhưng bây giờ anh có thể thay đổi chủ ý rồi, tâm trạng bất ngờ tốt lên, nhếch nhếch môi cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô, lòng bàn tay mềm mại, giọng điệu cũng nhẹ nhàng: “Nếu em đã mời anh, vậy thì ngủ chung đi.”

Chu Nịnh Nịnh che mặt chạy đi, cô mời mọc khi nào! Người đàn ông kiêu ngạo này cứ thích xuyên tạc ý nghĩ của cô... Cô lấy đồ ngủ và gói “Thiên sứ nhỏ” siêu dài từ trong ba lô, đi đi chạy chạy vào buồng vệ sinh.

Chu Nịnh Nịnh vào nhà vệ sinh đến mười phút, chẳng khác tốc độ rùa bò là bao, lúc đi ra phát hiện trong phòng ngủ chỉ còn một chiếc đèn bàn màu da cam, ánh sáng nhu hòa ấm áp tỏa khắp phòng, anh đã ngồi dựa vào thành giường, tư thế gợi cảm lại lười biếng, thật là đẹp trai! Không phải vẻ đẹp trai giống ngày thường, bộ dạng này của anh chỉ mình cô có thể nhìn thấy...

Tim cô đập thành thịch, cô từ từ đi đến bên giường, từ từ bò lên giường, từ từ chui vào trong chăn và chôn luôn mặt mình vào trong đó... Ôi ôi, ngại ngại quá! Làm ơn xem cô như không tồn tại đi mà... (/▽\)

Lục Cận Thâm cười một cái rồi tắt đèn bàn, căn phòng liền chìm trong bóng tối...

Anh nằm bên cạnh cô, còn cô thì chôn người trong chăn không nhúc nhích, anh ôm cô vào lòng, thuận tay vén chăn lên, giọng nói trong đêm gợi

cảm hơn rất nhiều: “Muốn làm mình khó chịu hay sao? Hả?”

Chu Nịnh Nịnh nháy mắt, khẽ xoay người trong lòng anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Đây là lần đầu tiên em nằm cùng một người đàn ông trên một chiếc giường lớn, có chút rối rắm, hơi thẹn thùng nữa...”

Sau khi đôi mắt đã làm quen được với bóng tối, Lục Cận Thâm có thể nhìn thấy dáng vẻ cô căn môi chỉ trong nháy mắt, anh nghiêng đầu hôn lên trán của cô, nói: “Yên tâm, đây cũng là lần đầu tiên anh nằm cùng một cô gái.”

Thật sao? Đây cũng là lần đầu tiên của anh? Cô lén nhếch miệng nở nụ cười, nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh căng thẳng không?”

Căng thẳng sao? Có một chút, nhưng nếu so với cảm giác hưng phấn thì vẫn còn thua xa, anh ôm cô, hôn lên môi của cô, giọng nói khàn khàn: “Không, nhưng anh bắt đầu có một ý nghĩ xấu.”

Ôn hương nhuyễn ngọc (2) trong lòng, lại là người con gái mà mình thích, Lục Cận Thâm bảo không có suy nghĩ xấu là nói dối, nụ hôn càng ngày càng triền miên, lòng bàn tay ấm áp thăm dò vào đồ ngủ của cô, sờ vào chỗ mềm mại kia, dịu dàng nắn bóp...

(2) Ôn hương nhuyễn ngọc: Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Ban đêm ấm áp tốt đẹp như vậy, con thỏ thơm ngào ngạt đang nằm ở trên giường anh, lại không thể làm chuyện xấu, chỉ có thể lướt qua rồi ngừng lại thăm dò...

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy nhiệt độ trong chăn mỏng càng lúc càng cao, khiến cô toát cả mồ hôi, cô không phải là đứa con nít nữa, có một số việc cô cũng hiểu, chẳng hạn như bây giờ... Có thứ gì đó đang cạ vào chân cô...

Cô nhin không được đẩy anh ra, riu rít nói: “Ngủ, ngủ thôi...”

Vài phút sau, người nào đó đi vào phòng tắm xối nước lạnh, Chu Nịnh Nịnh ôm chăn mền nghe tiếng nước chảy từ bên ngoài, lại ngại ngùng vùi mình vào trong chăn...

Lục Cận Thâm mang theo cơ thể đầy hơi lạnh trở về giường, ôm cô khẽ thở dài một hơi: “Ngủ đi.”

Chu Nịnh Nịnh dịch sang vị trí thoải mái, nhỏ giọng nói câu: “Ngủ ngon.”

Lục Cận Thâm áp vào bên tai cô nhẹ nói: “Ngủ ngon.”

Giữa những người yêu nhau mà nói một tiếng ngủ ngon liền nảy sinh cảm giác ngọt ngào, Chu Nịnh Nịnh nhanh chóng ngủ mất, còn người nào đó... Không ngủ được...

Sáng sớm thứ hai thức dậy, Chu Nịnh Nịnh phát hiện mình giống như sợi chỉ nhỏ đang quấn vào người anh, cô vô thức xê dịch vị trí, cánh tay người đàn ông lập tức quấn tới, âm thanh trầm thấp khêu gợi vang lên trên đỉnh đầu cô: “Dậy rồi sao?”

Chu Nịnh Nịnh thậm chí không muốn mở mắt, nằm trong lòng anh chơi xỏ lá: “Em vẫn còn muốn ngủ.”

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng: “Vậy ngủ tiếp đi.”

Lúc Chu Nịnh Nịnh tỉnh lại đã là mười giờ sáng, Lục Cận Thâm đã không còn ở đây, cô vén chăn lên nhìn xuống xem mình có... Khụ khụ, tràn ra hay không...

Không có, rất tốt, rất tốt...

Cô tìm được Lục Cận Thâm ở phòng sách, anh giống như đang làm việc. Lục Cận Thâm ngược mắt nhìn nhìn Chu Nịnh Nịnh đứng trước cửa, dừng tay nói: “Trong phòng bếp có cháo với trứng gà, em ăn điếm tâm trước đi, buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn.”

“Được.” Chu Nịnh Nịnh thấy anh đang bận, không quấy rầy anh nữa.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lục Cận Thâm bận rộn trong thư phòng đến mười một giờ rưỡi mới đi ra, Chu Nịnh Nịnh đang chơi đùa cùng Lucky ở phòng khách, anh đi đến trước mặt cô: “Thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Chu Nịnh Nịnh “Hả?” một tiếng, ôm Lucky bỏ vào lòng.

Lục Cận Thâm nhắc nhở một câu: “Nhớ rửa tay đấy.”

Hừ hừ, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy nhất định là anh vẫn rất ghét Lucky...

Xe rời khỏi khu chung cư, Chu Nịnh Nịnh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Tầng Tiểu Mông đang đứng ở cổng bảo vệ khoảng một trăm mét phía trước, cô vội vã kêu Lục Cận Thâm dừng xe rồi thò đầu ra gọi một tiếng: “Tiểu Mông!”

Tầng Tiểu Mông quay đầu lại nhìn cô, vừa cười vừa đi tới, nói đùa: “Hẹn hò sao?”

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì: “Bọn tớ đi ăn cơm, cậu có muốn đi cùng không?”

Thật ra Tầng Tiểu Mông rất muốn đi, cô vốn cũng định ra ngoài ăn cơm, nhưng thoáng thấy Lục Cận Thâm bên cạnh Chu Nịnh Nịnh lại quyết định không đi: “Không cần, tớ không muốn làm bóng đèn đầu.”

Lúc này Lục Cận Thâm cũng nhìn sang, nói một câu: “Không cần lo, còn có một người bạn đi cùng mà.”

Ồ? Còn có ai nữa? Chu Nịnh Nịnh nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh, Lục Cận Thâm nhàn nhạt nói: “Còn có Tô Gia Trạch.”

À à, giải đáp xong nghi vấn, Chu Nịnh Nịnh quay đầu lại nói với Tăng Tiểu Mông: “Đi thôi đi thôi, dù sao cậu cũng định đi ăn cơm mà.”

Tăng Tiểu Mông không từ chối nữa, mở cửa lên xe.

Ngày Quốc Khánh, không cần nói cũng biết giao thông ở trung tâm thành phố rất hỗn loạn, may là chỗ ăn cơm không ở gần đó, sau nửa giờ chạy xe qua một con hẻm nhỏ, cuối cùng cũng tới chỗ ăn cơm, là một quán ăn tư nhân.

Lục Cận Thâm dẫn hai cô đi lên phòng ăn trên lầu, Tô Gia Trạch đã chờ sẵn ở đó, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Tăng Tiểu Mông thì hai mắt sáng rực lên, lập tức huýt một tiếng lớn, vô si nói: “Thật bất ngờ, hai người còn dẫn theo mỹ nữ đến.”

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì nói: “Đây là bạn thân của em, Tăng Tiểu Mông. Còn người này là Tô Gia Trạch, là... Đồng nghiệp của bạn trai tớ.”

Tăng Tiểu Mông chắc chắn là mỹ nữ, khuôn mặt xinh đẹp thì không nói, chiều cao đến một mét bảy mươi, dáng người cao gầy mềm mại lại còn biết khiêu vũ, khí chất cơ bản cũng rất tốt. Vì chiều cao và phong cách ngự tử của cô, dù đứng giữa đám đông cũng lộ rõ vẻ xinh đẹp.

Tô Gia Trạch ân cần kéo chiếc ghế bên cạnh ra, cười nói: “Tiểu Mông tiểu thư à, mời ngồi, hôm nay tôi mời.”

Tăng Tiểu Mông cũng không ngượng ngùng, rất nể mặt ngồi xuống.

Tô Gia Trạch lại đưa thực đơn tới trước mặt Tăng Tiểu Mông và Chu Ninh Ninh, rất lịch sự nói: “Ưu tiên phụ nữ, muốn ăn gì cũng được.”

Khụ khụ, Tăng Tiểu Mông trừng hai mắt với Chu Ninh Ninh: Lại thêm một máy rút tiền nữa sao?

Hì hì, Chu Ninh Ninh không hiểu thâm ý của cô, lại cúi đầu nghiên cứu thực đơn, rồi chọn hai món ăn mình thích, sau đó lật đến bảng đồ ngọt theo thói quen, còn chưa kịp xem được tên món, thực đơn đã bị Lục Cận Thâm ngồi bên cạnh lấy lại.

Gào khóc! Tại sao chứ? Cô tỏ vẻ đáng thương nhìn Lục Cận Thâm.

Lục Cận Thâm lắc đầu: “Món ngọt ở đây đều rất lạnh.”

Được rồi, không ăn thì không ăn, Chu Ninh Ninh bĩu môi: “Vậy em muốn chọn thêm một món mặn nữa.”

Lục Cận Thâm đẩy thực đơn tới trước mặt cô, khước miệng giật giật: “Cứ chọn thoải mái đi, có người mời mà.”

Thật là ân ái nha! Tăng Tiểu Mông đưa tay đụng Chu Ninh Ninh một cái, nướng mày với cô.

Biết là cô đang chọc mình, Chu Ninh Ninh hơi thẹn thùng quay mặt đi, lại chọn thêm một món, Tăng Tiểu Mông cũng không khách sáo mà chọn ba món. Tô Gia Trạch không đủ vừa ý, lại chọn thêm ba món ăn nữa.

Ăn hết sao? Chu Ninh Ninh hơi nghi ngờ đó...

Tô Gia Trạch không thèm để ý nói: “Có hai người đàn ông chúng tôi, không cần lo sẽ lãng phí đâu.”

Chu Ninh Ninh cảm thấy Tô Gia Trạch rất thú vị, tính cách lại có kiểu của mấy tên thiếu gia vô lại, nhìn bộ dạng của anh ta... Đang muốn theo

đuổi Tiểu Mông sao? Hình như chữ “theo đuổi” không thích hợp với anh ta lắm, phải thêm chữ “chiếm” mới đúng.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt là hôm anh ta hẹn bạn gái cũ ăn bữa cơm chia tay, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy mình phải nhắc nhở Tiểu Mông một chút, bạn gái cũ của Tô Gia Trạch là loại người có thể liều mạng chỉ vì mấy bàn mạt chược đó... Cô không muốn Tiểu Mông bị tổn thương.

“Tiểu Mông tiểu thư cũng học mỹ thuật sao?” Tô Gia Trạch cười hỏi.

“Không có, tôi học khiêu vũ.” Tăng Tiểu Mông nói.

“À... Chẳng trách.”

“Chẳng trách việc gì?”

“Chẳng trách dáng người rất chuẩn, khí chất cũng tốt đến vậy.”

“...”

Tăng Tiểu Mông đỏ mặt, được một người đàn ông khen trước mặt bạn bè như vậy... Biểu hiện trên mặt có chút lo lắng.

Chu Nịnh Nịnh ngồi một bên theo dõi, thấy Tăng Tiểu Mông càng lúc càng thân thiết với Tô Gia Trạch, lại tiện thể muốn xin số điện thoại của nhau, cô càng lúc càng lo lắng, Tô Gia Trạch sẽ hành động thật sao...

Sau khi ăn cơm xong, Tô Gia Trạch lấy laptop ra, bàn chuyện công việc với Lục Cận Thâm một chút, đây mới là mục đích chủ yếu của bữa ăn cơm lần này. Sau khi kết thúc, Tô Gia Trạch chủ động nói muốn đưa Tăng Tiểu Mông về nhà, Chu Nịnh Nịnh vội vàng nói: “Không cần đâu, Tiểu Mông và bọn em cùng đường, cô ấy và Lục Cận Thâm ở chung một khu chung cư.”

Tăng Tiểu Mông cũng nói: “Đúng vậy, không cần làm phiền anh.”

Tô Gia Trạch không muốn miễn cưỡng, đành phải nói: “Được, lần sau tôi mời sẽ cô ăn cơm.”

Tăng Tiểu Mông cười cười: “Sau này tính.”

Chu Nịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo Tăng Tiểu Mông đi vào bãi đỗ xe trước, bỏ lại một câu: “Tạm biệt.”

Tô Gia Trạch nhìn hai cô, lại nhìn Lục Cận Thâm một chút, có hơi buồn bực: “Bạn gái của cậu hình như... Đột nhiên lại không muốn gặp tôi, tôi làm sai chuyện gì rồi à?”

Lục Cận Thâm thản nhiên nhìn anh ta một cái, nói: “Tình sử của cậu quá phong phú rồi.”

Nói xong rồi cũng bỏ đi, Tô Gia Trạch kinh ngạc đứng suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng hiểu được là tại sao.

Fuck! Chuyện gì thế này! Hắn còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc như thế sao? Không tiến tới làm sao biết có hợp hay không? Biết đâu cô bé Tiểu Mông này chính là người dành cho anh ta! Kẻ phong lưu cũng có thể quay đầu lại mà! Người như hắn càng quý giá hơn chứ?!

Đối với Chu Nịnh Nịnh mà nói, kẻ phong lưu đâu dễ dàng quay đầu như vậy, lúc đầu lãng tử đều tỏ vẻ rất tử tế để dụ dỗ người khác, trên phim truyền hình và trong tiểu thuyết không phải đều như vậy sao? Trong cuộc sống hiện thực cũng có rất nhiều ví dụ rồi, không phải sao?

Vậy nên cô thật lòng không muốn Tiểu Mông và Tô Gia Trạch có bất cứ quan hệ gì.

Buổi chiều Lục Cận Thâm còn phải làm việc, anh sợ Chu Nịnh Nịnh ở nhà sẽ không có ai tán gẫu, liền nói với cô: “Nếu cảm thấy ở nhà buồn chán, em có thể đi chơi với Tăng Tiểu Mông một lúc, đến tối rồi về.”

Lục Cận Tâm lo lắng thừa rồi, ngược lại cô không hề cảm thấy nhàm chán, nhưng Chu Nịnh Nịnh cũng muốn tâm sự chuyện thiếu nữ với Tăng Tiểu Mông một chút, thế nên liền chạy sang nhà Tăng Tiểu Mông.

Lục Cận Tâm một mình quay về.

Nhà Tăng Tiểu Mông không có ai, hai cô ngồi trên ghế sofa vừa nói chuyện phiếm vừa xem ti vi, Tăng Tiểu Mông nói: “Vừa rồi cậu thể hiện rõ quá, tại sao lại sợ Tô Gia Trạch làm quen với tớ vậy?”

Thật sự rất thông minh! Chu Nịnh Nịnh nói thật: “Nghe nói bạn gái trước kia của Tô Gia Trạch đều là loại có thể liều mạng để cờ bạc, tớ thấy thấy tình sử của anh ta quá phong phú rồi, tớ sợ cậu bị thua thiệt.”

Tăng Tiểu Mông cười hì hì: “Sợ gì chứ, chị đây chỉ cần vài phút sẽ trị anh ta ngoan hơn!”

Một cô gái không biết yêu đương thì lấy đâu ra sự tự tin như thế! Chu Nịnh Nịnh trợn mắt với cô, nói: “Dù sao nếu anh ta muốn theo đuổi cậu thì đừng chấp nhận! Mặc dù Tô Gia Trạch cũng rất đẹp trai, nhưng... Không cần làm chồng, làm bạn bè bình thường là được rồi.”

“Được, tớ biết rồi, cậu yên tâm đi, cậu thấy tớ đã bao giờ chịu thiệt thòi trước mặt đàn ông chưa? Chỉ có người khác thiệt thòi thôi.” Tăng Tiểu Mông cảm thấy Chu Nịnh Nịnh thực sự lo xa rồi.

Chu Nịnh Nịnh suy nghĩ một chút: “À... Hình như cũng đúng.”

Bốn giờ rưỡi chiều, Chu Nịnh Nịnh phải về nhà bạn trai, Tăng Tiểu Mông muốn sang nhà chị họ ăn ké, mỗi người một ngả, được vài bước Chu Nịnh Nịnh mới đột nhiên nhớ ra, cô không biết phải đi thế nào để sang toà nhà của anh... Bởi vì khu chung cư rất lớn, chủ yếu là cây xanh, cô lại chưa từng đi từ toà nhà này sang toà nhà khác.

Cô đến cây cầu gỗ nhỏ lần đầu tiên gặp lại, sau đó gọi điện thoại nhờ anh giúp, Lục Cận Thâm cười cười trong điện thoại: “Em cứ đó đợi anh, đừng đi lung tung, anh sẽ tìm em.”

Chu Nịnh Nịnh vừa lướt web vừa đợi anh, chưa đến mười phút anh đã tới rồi, cô chạy chậm chậm đến trước mặt anh, cười hì hì.

Lục Cận Thâm cười cười, xoa đầu cô, hỏi ý: “Muốn ra ngoài ăn tối hay chúng ta tự nấu?”

“Chúng ta tự nấu đi.” Chu Nịnh Nịnh không do dự trả lời, cô phải làm món ăn ngon để nhắm trúng dạ dày của anh!

“Được.” Anh dẫn cô vào nơi bán thực phẩm của chung cư, mua nguyên liệu nấu ăn.

Trong căn bếp nhỏ bé, Chu Nịnh Nịnh đeo chiếc tạp dề vuông màu hồng phấn mới mua, trở thành một cô đầu bếp nhỏ bận rộn chuẩn bị cơm tối cho bạn trai, cô kiên trì muốn làm đầu bếp chính, Lục Cận Thâm chỉ có thể giúp việc cho cô.

Có bạn trai giúp mình làm cơm khiến Chu Nịnh Nịnh rất vui vẻ, lần đầu tiên cảm thấy hai người cùng nhau nấu cơm là việc rất hạnh phúc, bây giờ cô đã hiểu tại sao ông Chu cứ vào bếp giúp Mạc Tú Trân, nam nữ phối hợp làm việc đúng là không chút phiền toái! Trong lòng càng thêm vui sướng.

Có những việc một người làm cũng tốt, không cần sự giúp đỡ của ai, nhưng khi hai người cùng nhau làm, dù là việc rất nhỏ cũng sẽ mang đến cảm giác vui vẻ, ví dụ như nấu cơm.

Tại sao tài nấu ăn của Chu Nịnh Nịnh không tốt, là do lần nào ông Chu cũng đuổi cô ra khỏi bếp, nói cô đang giành công việc với ông... Nhìn xem, chẳng trách tình cảm của ba mẹ cô lại tốt đến vậy.

Hai người cùng nhau nấu xong bữa ăn, đương nhiên ngon hơn bữa cơm hôm qua rất nhiều, công lao hiển nhiên đều thuộc về Lục Cận Thâm ở bên cạnh giám sát, nhưng Chu Nịnh Nịnh được khen trong lòng cũng rất vui vẻ, cô cười tủm tỉm nói: “VẬY sau này chúng ta thường xuyên nấu cơm cùng nhau như vậy nhé.”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái: “VẬY sau này em cũng phải thường xuyên đến nhà anh ở.”

Chu Nịnh Nịnh: “(⊙o⊙)...”

Nói vậy giống như gọi cô đến ở cùng luôn rồi?

Buổi tối, Chu Nịnh Nịnh thả Lucky ra khỏi lồng, Lucky hưng phấn chạy tán loạn quanh nhà Lục Cận Thâm, sau đó nằm bất động dưới góc ghế sofa.

Lucky muốn gặm sofa sao? Chu Nịnh Nịnh hơi lo rằng nó sẽ gặm hư chiếc ghế sofa bằng da đắt tiền của anh, vội vàng đi tới ôm nó, mới vừa ôm vào lòng... Không ngờ rằng nó lại tiểu tiện vào người cô! Tiểu tiện...

(⊙o⊙)...

A a a a a! Sao Lucky lại có thể như vậy! Chu Nịnh Nịnh không dám tin, trừng mắt nhìn đôi tai thỏ đang sụp xuống, quá ghê tởm! Dám đối xử với cô như thế...

Ô ô ô, Chu Nịnh Nịnh ủy khuất nhìn về phía Lục Cận Thâm. / (tot) /

~~Lục Cận Thâm nhin không được vỗ trán, anh đã nói cứng chiều động vật sẽ rất phiền phức rồi mà... Anh phất phất tay, bảo cô tự mình xử lý đi.

Ô ô, không giúp cô sao! Chu Nịnh Nịnh chỉ có thể nhốt Lucky vào lồng sắt, tự đi vào phòng tắm rửa.

Không biết có phải Chu Nịnh Nịnh chưa đóng kỹ lồng sắt hay không mà con thỏ... Đã tự mình mở cửa lồng... Vừa mới bị nhốt vài phút, Lucky đã tự mình chạy ra! Mà còn chạy đến bên chân Lục Cận Thâm.

Lục Cận Thâm nhớ lại nó vừa mới tiểu tiện, vô cùng chán ghét mà đá nó sang một bên, Lucky đi một vòng rồi trở lại, mục tiêu lần này là ghế sofa... Đang định gặm... Lại bị Lục Cận Thâm đuổi đôi chân dài đá nó sang một bên.

Nhiều lần như thế, Lục Cận Thâm không còn kiên nhẫn với con thỏ nữa, cuối cùng dùng lực đá thật mạnh, một giây sau Lucky đã lăn một vòng, lỗ tai lại dựng lên... Hơn nữa cũng không dám gặm nữa...

Lục Cận Thâm nhìn con thỏ lặng lẽ đi ra xa, chọn một khoảng cách an toàn rồi nằm bò lên sàn, lỗ tai dựng đứng lên, một cục lông xù nho nhỏ co rúm người trong phòng khách, bộ dạng đáng thương và thê thảm làm sao... Tại sao lại trông giống mỗi khi Chu Nịnh Nịnh cảm thấy bị bắt nạt vậy!

Anh không nhin được xoa trán, đúng là điên rồi... Ngay cả con thỏ khi bị bắt nạt cũng nhận được sự đồng cảm!

Chu Nịnh Nịnh tắm rửa xong thì đi ra, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lỗ tai Lucky lại dựng đứng cả lên... Nằm bò trên sàn nhà, đáng vẻ ỉu xiu vừa nhìn có chút đáng thương. Cô yên lặng nhìn Lục Cận Thâm, bạn trai cô đúng là có bản lĩnh, có thể làm cho tai thỏ sụp xuống được dựng thẳng lên!

Cô muốn đến sờ Lucky, Lục Cận Thâm lại kéo cô, cả người Chu Nịnh Nịnh ngã vào lòng anh, cô hờn dỗi trừng mắt nhìn anh: Sao lại bá đạo như vậy chứ...

Lục Cận Thâm ôm cơ thể thơm tho vừa mới tắm xong của cô, thấp giọng nói: “Tắm xong đừng nên chạm vào nó.”

Chu Nịnh Nịnh ngồi trên đùi anh, liếc nhìn Lucky vài lần, lại trừng hai mắt với anh: “Anh làm gì Lucky vậy?”

Câu hỏi này... Lục Cận Thâm chớp mắt: “Không làm gì hết, chỉ đánh cho một trận.”

Vẻ mặt của Chu Nịnh Nịnh chính là như thế này: (⊙o⊙)...

Không làm gì hết... Chỉ đánh cho một trận...

Nam thần, chẳng lẽ anh có khuynh hướng bạo lực sao? Chu Nịnh Nịnh nhìn Lục Cận Thâm, thấy đối phương vẫn trưng ra dáng vẻ lịch sự tao nhã, cô duỗi ngón tay vẽ mấy vòng tròn trên ngực anh, hơi lo lắng hỏi: “Nam thần, anh có khuynh hướng bạo lực không đó? Sau này có khi nào bạo lực gia đình với em không...”

Khuynh hướng bạo lực? Còn bạo lực gia đình? Lục Cận Thâm tức giận cốc nhẹ lên đầu cô một cái, Chu Nịnh Nịnh lập tức kêu lên: “Anh xem anh xem, mới nói xong anh đã bạo lực với em rồi!”

Có đôi lúc, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy mình ý được cưng chiều mà kiêu ngạo, ý lại vào việc anh ưu ái cô... Thịnh thoảng chiếm thế thượng phong khiến cô rất đắc ý, như bây giờ, anh im lặng không nói, cô liền cảm thấy mình đã chiếm được thế thượng phong, nhìn bộ dáng anh ăn quả đắng thật tuyệt.

Đèn lớn treo giữa phòng khách, ánh sáng ấm áp bao phủ hai người, đôi mắt sâu thẳm của Lục Cận Tâm cứ lảng lạng nhìn cô hồi lâu như vậy, thấy Chu Nịnh Nịnh ngượng ngùng yên lặng nằm sấp trong lòng anh, anh mới ung dung nói vào tai cô: “Anh sẽ không dùng bạo lực gia đình, có rất nhiều cách để trừng phạt em, anh sẽ chọn một cách mà mình thích nhất.”

Chu Nịnh Nịnh thông minh lựa chọn im lặng, tiếp tục vùi đầu vào lòng anh, chỉ số thông minh nói cho cô biết: Bạn trai chắc chắn đang muốn dụ – dỗ cô, không biết sao cả hai câu nói ấy đều rất... Sắc. Khí thế tràn đầy... (/ ▽ \)

Cô rất trong sáng, cô nghe không hiểu, nghe không hiểu, nghe không hiểu...

Lục Cận Tâm nhìn thời gian trên đồng hồ, đã khuya lắm rồi, vỗ vỗ cái đầu trong lòng, Chu Nịnh Nịnh tưởng anh muốn cô trả lời, tiếp tục nằm sấp không động đậy. Lục Cận Tâm không còn cách nào đành trực tiếp ôm eo cô lên. Chu Nịnh Nịnh sợ hết hồn, vội vàng ôm chặt lấy cổ anh, hai chân thon dài theo bản năng vòng ngang hông anh, giống như chú chuột túi nhỏ treo trên người anh...

Cô bĩu môi oán giận nhìn anh: Nếu đã muốn ôm thì tại sao không chọn kiểu ôm công chúa chứ!

Lục Cận Tâm nhếch môi cười cười, ôm cô vào phòng ngủ, đã hơn mười một giờ, nên đi ngủ rồi.

Mãi đến khi vào phòng ngủ, Lục Cận Tâm đè cô ngã xuống giường, Chu Nịnh Nịnh mới kịp phản ứng với tư thế ôm vừa rồi của anh... Thật xấu xa!

Cô vội vàng đẩy anh ra, lăn một vòng trốn qua bên kia, khuôn mặt ửng hồng chui vào trong chăn, chỉ chừa một bóng lưng.

Bây giờ cô càng lúc càng thông suốt, đừng thấy phẩm chất thanh cao bình thường của anh mà ngộ nhận, thật ra... Đàn ông đều như nhau cả! (/▽\)

Lục Cận Thâm im lặng nhìn cô chốc lát, quay người trở về phòng khách rồi bỏ con thỏ kia vào trong lồng sắt, sau khi tắm xong phát hiện cô đã ngủ, nhìn khuôn mặt yên tĩnh khi ngủ của cô, trong lòng Lục Cận Thâm vô cùng hài lòng, hôn lên môi cô một cái, đưa tay ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại.

Ngày nghỉ rất dài, thời gian lại trôi qua rất nhanh, thời gian vui vẻ cũng rất ngắn ngủi, Chu Nịnh Nịnh đã nghỉ được sáu ngày, buổi tối thứ bảy ba mẹ cô sẽ trở về đây, cũng chính là tối mai.

Đến nhà anh ở vài ngày như vậy, Chu Nịnh Nịnh phát hiện ra mình có thêm rất nhiều hành lý thừa. Hai ngày trước đến chợ địa phương mua một ít đồ, lại đi dạo phố cùng Tiểu Mông mua quần áo mới và mỹ phẩm dưỡng da...

Cuối cùng ba lô của cô lại không chứa hết, Chu Nịnh Nịnh hơi buồn rầu lục tung lên tìm túi to hơn để đựng, Lục Cận Thâm từ phòng sách bước ra không thấy ai, đi đến phòng ngủ tìm, thấy cả người cô gần như chui vào trong tủ quần áo, anh nghi hoặc hỏi: “Em làm gì thế? Muốn chơi trốn tìm với anh à?”

Chu Nịnh Nịnh bò từ tủ quần áo ra ngoài, cầm trên tay một cái túi mua hàng đẹp mắt, cười hì hì: “Không phải đâu! Em đang tìm túi để đựng đồ, ngày mai ba mẹ em sẽ về.”

Lục Cận Thâm nhìn cái ba lô bị ném lên ghế sofa, bên cạnh còn có quần áo để bừa bộn, anh nhú mày: “Chẳng phải tối mai mới về sao? Không cần gấp, ngày mai tìm tiếp.”

Chu Nịnh Nịnh cúi đầu thu dọn lại hành lý: “Em thu dọn xong trước, trưa mai thì về.”

Lục Cận Thâm mím môi, đi đến kéo cô vào lòng, thấp giọng hỏi: “Còn muốn giữ bí mật sao?”

Mấy hôm nay cũng có nói đến chuyện này, Chu Nịnh Nịnh còn đang do dự không biết nên mở miệng với ba mẹ thế nào, chủ yếu là do hơi thẹn thùng một chút, cô cất giọng thương lượng: “Hay là... Chờ đến khi em tốt nghiệp nhé?”

Lục Cận Thâm không cần thận khẽ xoa ngón tay lên mu bàn tay cô, cảm thấy hơi ngứa, anh dường như không để ý, nói: “Còn hơn nửa năm em mới tốt nghiệp.”

Như vậy rõ ràng là giọng nói không muốn thương lượng mà... Chu Nịnh Nịnh yếu ớt: “Nửa năm trôi qua rất nhanh...”

Lục Cận Thâm đành bấu môi, kéo cô đứng dậy, cùng thu dọn giúp cô.

Chu Nịnh Nịnh lén liếc nhìn sắc mặt của anh, xác định anh không tức giận cô mới lại gần hôn lên cằm anh, cố gắng ra vẻ ngọt ngào. Lục Cận Thâm không hài lòng, kiêu ngạo đứng yên không động đậy. Chu Nịnh Nịnh suy nghĩ một chút, từ từ ôm cổ nhưng tránh không giẫm chân lên giày của anh, nhón chân lên hôn môi anh, mặt đỏ hồng nhỏ giọng nói: “Anh... Cúi đầu thấp xuống.”

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng rồi phối hợp cúi đầu xuống, cùng lúc đó ôm eo hôn cô, giành lấy quyền chủ động.

Phụ nữ thích nghe lời ngon tiếng ngọt, đàn ông lại thích phụ nữ chủ động, Chu Nịnh Nịnh chủ động một lát, Lục Cận Thâm đương nhiên rất hưng phấn.

Ngày kia Lục Cận Thâm sẽ bắt đầu đi làm lại, anh bận rộn chăm lo công việc, đến lúc đó cô cũng đến trường học, không phải ngày nào cũng được gặp nhau, như lúc trước công việc bận rộn cách ba bốn ngày mới có thể gặp mặt, công việc của anh rất nhiều, cô phải đến trường, hai người đều muốn lo cho hai bên công việc, đôi khi thời gian hai người dành cho đối phương cũng không có, lúc nói chuyện yêu đương đều cảm thấy không đủ, làm sao bây giờ nhỉ?

Thế nên mới nói ngày nghỉ là quý giá nhất, Chu Nịnh Nịnh cũng luyện tiếc hôn mãi, chao ôi đêm mai không có bạn trai sưởi ấm giường rồi. (/▽\)

Thu dọn xong hành lý, Lục Cận Thâm đi tắm, Chu Nịnh Nịnh leo lên giường trước, kéo chăn mỏng lên chỉ lộ ra một cái đầu, suy nghĩ một chút lại tắt đèn, kéo rèm cửa sổ phòng ngủ xong, mọi thứ lập tức trở nên mờ tối, chỉ có ánh sáng nhạt lộ ra từ cửa phòng tắm.

Cô cảm thấy rất căng thẳng.

Tiếng “lạch cạch” từ cửa phòng tắm mở ra.

Tim Chu Nịnh Nịnh cũng “bịch bịch” nhảy dựng lên, cô vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Mang theo một cơ thể khoan khoái đầy mùi đàn ông nằm xuống bên trái, Lục Cận Thâm đưa một tay ra ôm, Chu Nịnh Nịnh liền rụt vào lòng anh, thân thể mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn ôm lấy vừa vặn, vô cùng thoải mái. Lần sau... Không biết bao lâu nữa mới có thể ôm như vậy.

Lục Cận Thâm xoay người trong lòng mình lại, để cô nằm đối diện anh, ngón tay vén tóc cô, cuối cùng néo néo khuyên tai nhỏ của cô, hơi ngứa, Chu Nịnh Nịnh không nhịn được rụt cổ lại.

Anh cứ giống như tổng tài thích chọc cô ngứa rồi mới bắt đầu động tác tiếp theo...

Ban này cô rụt cổ lại, Lục Cận Thâm liền xoay người đè lên người cô, từ miệng đến phần cổ mảnh khảnh, bàn tay cũng ngày càng xấu xa thò vào áo ngủ của cô, thật sự ước gì có thể hòa lẫn cô vào trong thân thể mình, cơ thể mềm mại nhỏ nhắn giống như sinh ra để hoà hợp với anh... Mấy hôm nay anh đã nhịn rất cực khổ, mỗi buổi tối chỉ có thể nếm “đồ ăn vặt”, bên trong thân thể kia đã có đốm lửa hừng hực thiêu đốt mấy đêm rồi, vừa nghĩ tới đêm mai không thể ôm cô nữa, đốm lửa kia càng không có chỗ để giải tỏa...

Chu Nịnh Nịnh hơi giật mình, mấy buổi tối trước anh không mất bình tĩnh như vậy, nghe tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề của anh, cô đưa tay đẩy anh ra, nhỏ giọng kêu cái tên đêm trước anh muốn cô gọi: “Thâm...”

Lục Cận Thâm không hề bị lay động, đêm khuya vắng lặng, buổi tối đầu thu yên tĩnh, anh khàn giọng hỏi bên tai cô: “Ngày đó đã hết rồi, không phải sao?”

Hình như là hết rồi... Nhưng cũng không hoàn toàn sạch sẽ... Buổi tối khi tắm cô vẫn còn dùng “Thiên sứ nhỏ”, Chu Nịnh Nịnh không chắc chắn lắm, nhưng cô có hơi sợ, sợ điều gì thì cô cũng không rõ, căn môi không biết trả lời thế nào, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Em không biết...”

Cô cứ yên lặng như vậy, thời gian dần qua, Lục Cận Thâm từ từ lấy lại chút lý trí nhưng cũng chưa hoàn toàn phục hồi, vẫn dùng sức ôm cô như cũ, thở gấp gấp dồn lên cơ thể cô, hơi nóng phả vào cổ cô, trêu chọc Chu Nịnh Nịnh ngứa ngáy, nhưng cô không dám động đậy... Cô tưởng rằng cứ kết thúc như vậy là xong, bỗng nhiên lại bị anh dẫn dắt đi xa hơn...

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng Chu Nịnh Nịnh thẹn thùng cầm đũa trên tay, chỉ muốn giấu bàn tay sau lưng cho xong...

Biểu hiện của Lục Cận Thâm từ đầu đến cuối đều rất bình thản, anh hỏi: “Sao lại không ăn, không đói à?”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng bưng bát lên, khuôn mặt ửng đỏ: “Không, rất đói.”

Vài phút sau, Lục Cận Thâm cuối cùng nhin không được hỏi thẳng: “Môi tay à?” Tay cô gắp thức ăn cũng run đến mấy lần...

Chu Nịnh Nịnh: “...” Này này, có thể đừng hỏi thẳng như vậy được không, bây giờ da mặt của cô đã rất mỏng rồi...

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, không nói nữa, tùy cô vậy.

Buổi trưa Chu Nịnh Nịnh trở về nhà mình, sau khi dọn dẹp đồ đạc xong, lại nằm trên giường nhìn tay mình đến ngẩn người, đột nhiên cầm gối che kín mặt của mình, ngượng ngùng qua lộn lại trên giường.

A a a, thật xấu hổ mà, không đành lòng nhìn thẳng vào bàn tay đã bị phá hoại của mình...

Hơn tám giờ tối, ông Chu và Mạc Tú Trân đã tắm nắng trở về, khuôn mặt hai người đều vui vẻ, vừa nghỉ phép xong nên cảm thấy thích thú dễ chịu.

Chu Nịnh Nịnh đã làm xong thức ăn, ba món đơn giản, mấy hôm nay ở cùng Lục Cận Thâm nên tay nghề cũng được rèn luyện thêm, cô nghênh đón giúp hai người cất hết hành lý, kéo họ ngồi vào bàn cơm.

“Ba mẹ ơi, đến ăn cơm nào.” Cô cao hứng kêu lên.

Đồng chí Chu vừa về nhà đã được thiết đãi thức ăn do chính tay con gái làm, thực sự cảm động muốn khóc, xoa xoa đầu cô, cảm động nói: “Đi chơi vài ngày trở về, con gái đã ngoan ngoãn đến vậy, tốt quá.”

Chu Nịnh Nịnh không hiểu sao lại hơi chột dạ, cười hì hì trả lời: “Ba càng ngày càng đẹp trai, xem màu da của ba giống Cổ Thiên Lạc (1) chưa kìa.” Nói xong lại quay sang nói với Mạc Tú Trân: “Mẹ, mẹ cũng càng ngày càng xinh đẹp.”

(1) Cổ Thiên Lạc: Sinh ngày 21 tháng 10 năm 1970 ở Hồng Kông là một diễn viên. Anh từng là gương mặt nổi bật và diễn viên chủ chốt của đài truyền hình TVB. Cổ Thiên Lạc là một trong những diễn viên nổi tiếng và được yêu thích nhất của điện ảnh Hoa ngữ (Điện ảnh Hồng Kông), là gương mặt đại diện cho các thương hiệu quảng cáo như: Pepsi, Osim, Tag Heuer, Lotte, Zero Eyewear, Lay's, và những sản phẩm nội địa khác.

Ba mẹ đều ở đây, không thể chỉ khen một người, nếu không người còn lại sẽ ghen tị, từ nhỏ Chu Nịnh Nịnh đã biết đạo lý này.

Đồng chí Chu hừ một tiếng: “Ba mẹ có mua quà cho con đấy, ở trong hành lí, túi lớn nhất ấy.”

Chu Nịnh Nịnh không thèm ăn cơm, vội vàng đi mở túi, sau đó lấy quà từ trong túi lớn nhất... Cô yếu ớt hỏi: “Ba, ba nói mấy thứ này sao...”

Đồng chí Chu gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, chính là cái đó.”

Chu Nịnh Nịnh khóc ròng... Tại sao ba cô và Trịnh Thiến Thiến lại giống nhau thế chứ! Tích góp các loại đặc sản thuộc bộ dưa mang về cho cô! Hình như cô chưa từng nói là mình đặc biệt thích ăn dưa mà...

Ngoại trừ cái dưa và quả dưa... TaT!

Sáng hôm sau, ông Chu kỳ quái hỏi Chu Nịnh Nịnh: “Sao tối qua Lucky lại không gặm lồng sắt? Sáng sớm hôm nay cũng rất ngoan.”

Khụ khụ, vẻ mặt Chu Nịnh Nịnh nghiêm túc: “Mấy ngày nay con dạy dỗ nó rất tốt, bây giờ nó rất ngoan ngoãn, không dám gặm đồ lung tung nữa, bình thường có thể thả nó ra đi dạo một tí.”

Thật ra là bị ai kia “Gậy gộc giáo dục”, dựa theo lời Lục Cận Tâm mà trả lời câu hỏi của ông Chu: “Không làm gì hết, chỉ đánh cho một trận.” Khụ khụ, quả thật, sau khi Lucky bị “đánh”, mấy ngày sau quả nhiên nghe lời hơn hẳn, anh nói vật nuôi cũng có linh tính, phạm sai nên phạt, về sau nó sẽ nghe lời.

Sau đó Chu Nịnh Nịnh cũng hỏi thử: “Vậy sau này anh có đánh con của chúng ta không?”

Lục Cận Tâm nhàn nhạt trả lời: “Tuỳ tình huống.”

“Tình huống gì?”

“Xem em sinh con trai hay con gái.”

“Vậy nếu là con trai thì anh sẽ đánh sao?”

“Lớn lên giống anh thì không đánh.”

Chu Nịnh Nịnh che miệng cười... Trong lòng thật vui.

Chu Nịnh Nịnh nhớ tới liền không nhịn được cười một tiếng, chỉ có điều không thể nói chuyện này cho đồng chí Chu biết.

Đồng chí Chu còn rất cao hứng: “Thật không? Vậy bây giờ ba thả nó ra thử.”

Lucky được thả ra, chậm chạp đi tới, trưng ra kiểu phong cách cao sang, sau khi đi lại vài vòng, liền gục xuống trong phòng khách, tiếp tục giả vờ lạnh lùng.

Ông Chu kinh ngạc: “Con thô nghịch ngợm nhà chúng ta có thể thay đổi tính cách như thế sao?”

Chu Nịnh Nịnh luynh quynh hỏi: “Ba, ba không thích sao?”

Ông không thích! Loài thô vốn hiếu động mà! Ông Chu sợ con gái tự ái, vội vàng nói: “Tốt tốt, cảm giác giống như con gái biến thành con trai vậy...”

Sinh con gái lại trở thành con trai... -_-|||

Chu Nịnh Nịnh hơi xấu hổ, đồng chí Chu sử dụng ví dụ này... Thật khôi hài... (¬_¬)

Ha ha, đợi lát nữa cô nhất định sẽ gọi điện thoại nói cho Lục Cận Thâm biết chuyện này, không chừng anh sẽ rất hứng thú, dù sao đồng chí Chu cũng có thể nhận ra người nghiêm khắc dạy dỗ được Lucky phải là đàn ông.

À, Chu Nịnh Nịnh đang suy nghĩ có nên tiện thể công khai yêu đương luôn không? Trước kia cô có hỏi đồng chí Chu về yêu cầu đối với con rể, lúc đó ông nói: “Quan trọng nhất là phải đối xử tốt với con, nhân cách tốt và có ý chí cầu tiến trong sự nghiệp, tốt nhất là có thể ở trong vùng này, như vậy sau này khoảng cách hai nhà gần nhau, ba mẹ còn có thể thường xuyên đến thăm con.”

Lục Cận Thâm hoàn toàn phù hợp!

Chu Nịnh Nịnh thử dò xét một câu: “Hì hì, vậy ba có muốn con dẫn về ‘một nửa con trai’ hay không?”

Đồng chí Chu đang muốn cửa vãn cho con thỏ thì sững sờ một lúc, chậm chạp hỏi: “Thật không? Ở lớp nào? Ban nào?”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Tại sao đồng chí Chu lại cho rằng bạn trai của cô là nam sinh chứ?

“Khụ khụ, đâu có liên quan gì đến lớp hay phòng ban, con chỉ hỏi vậy thôi, hơn nữa... Ai nói bạn trai con phải là học sinh cùng trường thế.” Bất cứ giá nào, cứ nói ra thôi!

“Không phải là học sinh? Vậy thì làm nghề gì? Ở đâu? Bao nhiêu tuổi?” Ông Chu bám sát vấn đề, một đống câu hỏi được đưa ra, tên nhóc con nhà nào lại có ý xấu với thỏ trắng nhà ông chứ! (͡_)#

Nhiều câu hỏi như vậy... Chu Nịnh Nịnh lập tức yếu đi: “Không có, không có... Con chỉ hỏi vậy thôi.”

Đồng chí Chu bán tín bán nghi: “Có bạn trai thì nhớ dẫn về cho ba mẹ xem, con đỡ phải chịu thua thiệt.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Dạ...”

Có câu nói này của ông đã đủ rồi, nếu như bất ngờ xảy ra vấn đề gì, ví dụ như bạn trai đi ngoại tình, cô sẽ trực tiếp dẫn anh về nhà, ông Chu sẽ lên tiếng giúp cô mà, đúng không?

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tô Gia Trạch đúng là không có bản lĩnh, bởi vì anh ta đã hẹn mấy lần mà Tăng Tiểu Mông vẫn không chịu đến! Bất đắc dĩ lắm Tô Gia Trạch mới phải dọn nhà, vì anh ta không tin hai người ở cùng khu sẽ không “tình cờ gặp mặt” lần nào!

Nhưng đến giờ vẫn chưa được, thế nên anh ta nhìn về phía Chu Nịnh Nịnh: “Nịnh Nịnh tiểu thư, cô đáng yêu như thế, thật sự không muốn mừng tiệc tân gia của tôi sao? Dù gì sao này chúng ta cũng là hàng xóm của nhau mà.”

Bọn họ làm sao hàng xóm thế nào! Khu chung cư này có rất nhiều toà nhà, hai toà nhà của họ lại xa nhau nhất! Hơn nữa, tại sao phải khen cô một câu rồi mới nói rõ mục đích... Có lẽ phải cứng rắn hơn mới được! Chu Nịnh Nịnh bối rối nhìn về phía Lục Cận Tâm, cô yêu cầu giúp đỡ!

Lục Cận Tâm trực tiếp ôm cô đi, bỏ lại một câu: “Xin lỗi, bọn tôi không muốn có bóng đèn.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Thật là, phải cố gắng lên! Cô ngày càng khó khống chế... Cảm giác mê đắm tính cách của anh. (▽\)

Tô gia Trạch: “...”

Fuck! Có phải anh em tốt không đây!

Lục Cận Thâm cũng mặc kệ Tô Gia Trạch nghĩ như thế nào, dù sao hôm nay anh không có ý định để người ngoài tới quấy rầy bọn họ, tình sử của Tô Gia Trạch quá phong phú rồi, chẳng lẽ còn thiếu kinh nghiệm theo đuổi con gái!

Anh cũng không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, càng không muốn Chu Nịnh Nịnh nhúng tay vào. Vì anh rất hiểu cô, biết rõ cô lo lắng điều gì. Không phải cô ghét Tô Gia Trạch, thậm chí cô còn cảm thấy Tô Gia Trạch rất hài hước, nhưng cô sợ Tô Gia Trạch sẽ khiến Tăng Tiểu Mông đau lòng, nếu như bây giờ giúp anh ta, chẳng may sau này Tăng Tiểu Mông bị tổn thương gì, cô sẽ rất dằn vặt.

Cô còn nhỏ, những cô gái ở tuổi này đều rất lương thiện và ngây thơ, có chút sợ hãi với chuyện tình cảm, bên ngoài lại thể hiện vẻ dũng cảm và mạnh mẽ. Nhưng trong tiềm thức của cô rõ ràng sợ bị đau lòng, nếu không, ngay từ đầu đã chẳng nói cho anh biết đây là mối tình đầu của cô, cũng không hỏi anh xem cô có bị tổn thương hay không.

Bạn gái là người như vậy, làm sao anh dám tổn thương cô, huống chi cô đáng yêu đến thế, nuông chiều cô còn không hết nữa là.

Lục Cận Thâm dẫn theo Chu Nịnh Nịnh về nhà, Tô Gia Trạch cũng... Về nhà.

Mặc dù Lục Cận Thâm tan tằm trước nửa giờ, nhưng hai người về đến nhà cũng đã sáu giờ rưỡi. Chu Nịnh Nịnh đói bụng rồi, cô ôm túi đồ ăn vặt mới vừa mua ở siêu thị ngồi xuống ghế sofa, lấy một gói thạch trái cây ướp lạnh, vừa múc một muỗng vừa dặn dò bạn trai: “Bây giờ anh rửa sạch đồ ăn trước đi, thái cà chua, ớt xanh và thịt nữa, đợi lát nữa em sẽ đi xào rau.”

Giọng điệu của cô thật ra đáng đầu bếp của nhà hàng lớn, Lục Cận Thâm xoa mái tóc ngắn của cô cười ngọt ngào một tiếng, đứng dậy đi vào bếp.

Chu Nịnh Nịnh ăn xong một gói thạch ướp lạnh sau đó lại ăn thêm một bịch bánh quy, đi chậm rãi vào bếp, cười hì hì: “Em tới rồi!”

Lục Cận Thâm đang rửa rau, giơ tay lên, ý bảo cô giúp anh vén tay áo đang bị rơi xuống.

Chu Nịnh Nịnh tiến lên trước, tỉ mỉ xắn tay áo của anh lên ba lần thật chỉnh tề, sau đó hai mắt cong cong ngẩng đầu lên: “Được rồi.”

Lục Cận Thâm cũng cười: “Cám ơn.”

Lục Cận Thâm lại làm trợ lý như cũ, Chu Nịnh Nịnh làm đầu bếp chính, đương nhiên đầu bếp nấu ăn không có chút trình độ nào, chỉ có thể khen là có tiến bộ, ăn vào vẫn sống được.

Lục Cận Thâm miệng nói không ngon, nhưng vẫn ăn hết để cổ vũ cô.

Chu Nịnh Nịnh vênh môi nói: “Kiêu ngạo!”

Vậy nên mới nói nhắm trúng dạ dày của đàn ông để làm gì, muốn chinh phục thì phải chọn trái tim của anh ta trước, khuyết điểm và yếu điểm của bạn trong mắt anh ta sẽ biến thành hạt bụi, thậm chí trở thành điểm đáng để yêu.

Bạn trai cô rất kiêu ngạo, nhưng Chu Nịnh Nịnh cảm thấy mình cũng có tư cách để kiêu ngạo.

Sau khi ăn xong, Chu Nịnh Nịnh ôm laptop của Lục Cận Thâm chơi trò chơi, nghe nói công ty của anh trai anh đã phát triển ra một trò chơi mới, thích hợp với người chơi nữ, Lục Cận Thâm liền cài đặt để cô giải trí một chút.

Đây là lần đầu tiên cô chơi võng du, cũng rất thú vị, Lục Cận Thâm rửa bát đĩa xong đi ra vừa đúng lúc nhìn thấy cô ngồi trên thảm trải sàn

cười hì hì, anh đi tới ngồi xuống sau lưng cô, để cô dựa vào lòng anh, đưa tay ra sau gáy nghịch tóc của cô.

Sợi tóc phất qua phía sau cổ nên cảm thấy hơi ngứa, Chu Nịnh Nịnh rụt cổ xuống như mắt vẫn nhìn trên màn hình máy tính, bất mãn nói: “Đừng đụng em... Em đang đánh quái vật đấy, em sắp chết rồi...”

Lục Cận Thâm liếc qua màn ảnh máy vi tính, lượng máu đã sắp hết, anh cầm tay cô ấn xuống con chuột, kéo tay cô làm vài thao tác, vài phút sau, chết đi sống lại.

Oa, thật là lợi hại! Chu Nịnh Nịnh hưng phấn mà thở anh một câu: “Giỏi quá.” Sau đó ánh mắt lại dính vào màn hình máy vi tính...

Ánh mắt Lục Cận Thâm hơi sáng lên, nhàn nhạt nhìn cô, thứ anh muốn nghe không phải một câu “Giỏi quá!” cho xong việc, anh kéo tay của cô nhẹ nhàng bấm chuột vài cái, Chu Nịnh Nịnh còn tưởng rằng anh muốn dẫn cô đi đánh boss, ai ngờ màn hình máy vi tính đã bất động rồi! Trò chơi tạm dừng.

Cô bĩu môi quay lại, kêu lên: “Tại sao... Ừm...”

Cô chớp mắt vài cái, lông mày cong lên, đôi mắt đen bóng như trong suốt, đôi mắt đen thẳm của Lục Cận Thâm cũng mở to nhìn cô. Đây là lần đầu bọn họ mở mắt hôn nhau, Chu Nịnh Nịnh hơi xấu hổ vội cụp mắt lại.

Ban đêm ngán ngủ lại vô cùng ngọt ngào, Lục Cận Thâm và Chu Nịnh Nịnh đã chơi “trò chơi” hơn hai tiếng đồng hồ, địa điểm cũng chuyển từ ghế sofa ở phòng khách đến ghế sofa trong phòng ngủ. Trong lúc trò chơi tạm dừng, với nhiều lần ôm hôn vuốt ve, móc khóa nội y của Chu Nịnh Nịnh đã bị cởi ra, lòng bàn tay to rộng ấm áp của đàn ông bao trùm khuôn ngực trắng nõn yêu kiều của cô, xúc cảm mềm mại đó khiến anh không thể khống chế được, hơi thở gấp gáp hơn, ngón tay nhẹ nhàng xoa

nắn điếm mẫn cảm đáng yêu, lòng bàn tay vẫn thích thú không buông tha cho nơi mềm mại ấy.

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ thân mật, nhưng lần này lại là lần đầu tiên làm như vậy dưới ánh đèn sáng ngời, dưới sự xấu xa tà ác của anh, Chu Nịnh Nịnh xấu hổ đỏ bừng hai má, mắt cũng không dám mở ra chút nào.

Lục Cận Thâm khàn giọng hỏi bên tai cô: “Tối nay ở lại được không?”

Đáy lòng Chu Nịnh Nịnh khẽ run lên, biết rõ hàm ý sâu xa trong lời nói của anh, nhưng không thể không về... Ông Chu không cho phép đâu...

“Không được... Lúc ra ngoài, ba còn dặn em phải về sớm đấy...” Cô nhỏ giọng cự tuyệt.

Một lát sau, anh nói: “Được rồi, lát nữa anh đưa em về.”

Lý trí dần dần khôi phục, Lục Cận Thâm giúp cô mặc lại quần áo, ôm cô hỏi: “Còn muốn chơi game nữa không?”

Chu Nịnh Nịnh đã mất hết hứng thú chơi game rồi, xấu hổ dựa vào lòng anh nói: “Không muốn chơi nữa.”

Lục Cận Thâm vuốt ve vết chai nhỏ trên ngón tay của cô, Chu Nịnh Nịnh thấy anh đã sờ chỗ này nhiều lần, chủ động giải thích: “Trước kia, lúc vẽ tranh em có thói quen dùng ngón tay này để hất vụn tẩy trên mặt giấy, vài năm sau đã xuất hiện vết chai, anh không thích sao?”

Lục Cận Thâm: “Tại sao anh lại không thích?”

Chu Nịnh Nịnh: “Bởi vì em là phụ nữ mà, rất hiếm phụ nữ bị chai tay, không phải đàn ông đều ưa thích kiểu phụ nữ hoàn mỹ sao?”

Lục Cận Thâm nhếch môi cười thật sâu: “Em vẫn chưa phải là phụ nữ.”

A a a, lại đùa giỡn như lưu manh! Chu Nịnh Nịnh đánh anh một phát.
(*w*)

Thời gian ngọt ngào mà ngắn ngủi của buổi hẹn hò đã hết, kim đồng hồ đã điếm đúng mười một giờ, Lục Cận Thâm không thể không đưa Chu Nịnh Nịnh về nhà.

Một giờ sau đó, về đến nhà, Lục Cận Thâm ngồi trên ghế sofa, đưa tay bóp trán, trong lòng hơi bực bội.

Lúc theo đuổi cô anh chỉ nghĩ cách để nhanh chóng xác định mối quan hệ, xác định được mối quan hệ rồi... Bây giờ lại suy nghĩ kế hoạch để kết hôn.

Khi nào kết hôn mới ổn? Đợi cô tốt nghiệp được không? Có phải nóng vội quá hay không? Cô có đồng ý hay không?

Thật ra nam thần cũng có rất nhiều phiền não, nhưng nguyên nhân đều do cùng một người con gái mà ra.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Kết thúc kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn, Chu Nịnh Nịnh quay lại trường học liền trở thành học sinh ngoan ngoãn, chỉ biết đi học và đi học... Nếu như cách hai ngày hai người không gặp mặt, buổi tối cô lại có thời gian rảnh rỗi, cô sẽ bắt xe đến công ty đợi anh tan ca, dù sao anh cũng bận rộn hơn cô nhiều, cô cũng không phải kiểu bạn gái yếu ớt, lúc nào cũng cần có bạn trai đưa đón.

Khoảng cách từ trường học của cô đến công ty của anh rất xa, đợi anh tan ca làm hết việc rồi lại chạy đến đón cô, muốn gặp nhau cũng phải mất gần hai tiếng, làm vậy thật sự rất lố! Lúc đầu Lục Cận Thâm không đồng ý, Chu Nịnh Nịnh trực tiếp rút hai tờ 100 đồng từ ví của anh, cười hì hì nói: “Em cũng không hẳn là thua thiệt, tiền xe do anh trả, đến đây còn được anh dẫn em đi ăn cơm rồi ăn đồ ngọt, em quá lợi rồi còn gì!”

Lục Cận Thâm cười cười, đồng ý, dù sao... Anh cũng không thiệt thòi lắm.

Yêu đương ngọt ngào nên thời gian trôi qua cũng rất nhanh, chớp mắt đã là cuối tháng Mười, mùa thu ở thành phố B cũng sắp qua rồi, Chu Nịnh Nịnh liên tục biện lí do để tránh gặp ba mẹ của anh, cô còn là học sinh, yêu đương thì cứ yêu đương thôi... Gặp người lớn sẽ khiến cô sợ và bị áp lực, Lục Cận Thâm cũng chiều theo cô.

Buổi chiều ngày thứ sáu này, Chu Nịnh Nịnh không có cơ hội về sớm, bởi vì bạn trai của Trịnh Thiển Thiển qua tận bên này nói muốn mời ăn

cơm, Trịnh Thiến Thiến hỏi cô: “Có muốn gọi nam thần của cậu đến hay không?”

Chu Nịnh Nịnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc trưa anh ấy nói buổi tối phải tăng ca thêm một lát, đợi anh ấy hết bận thì đã không kịp nữa, chúng ta đi ăn cũng được rồi.”

Trịnh Thiến Thiến le lưỡi một cái: “VẬY cũng được, dù sao bạn trai người ta cũng là tổng giám đốc, nhất định là rất bận rộn, bận tới hiệu mà.”

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt đánh cô vài cái, cô nhóc này... Dám cười nhạo cô như vậy!

Lúc ăn cơm, Chu Nịnh Nịnh hỏi Tăng Tiểu Mông: “Cậu và Tô Gia Trạch thế nào rồi?”

Tăng Tiểu Mông nhìn cô một cái, vô tội nói: “Không có gì cả, chẳng phải cậu bảo tớ không cần để ý đến anh ta sao? Ngày nào anh ta cũng gửi cho mình một đoạn ghi âm, tớ ngại phiền phức nên xoá anh ta ra khỏi danh sách bạn bè rồi, à, đúng rồi, số điện thoại cũng liệt vào danh sách đen luôn.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Làm tốt lắm!

Nhưng mà... Tô Gia Trạch nhất định sẽ hận cô chết mất...

Sau khi ăn cơm, Chu Nịnh Nịnh và Tăng Tiểu Mông lại cùng nhau dạo phố, Trịnh Thiến Thiến bỏ đi hẹn hò với bạn trai.

Tăng Tiểu Mông là dạng người cuồng mua sắm, nhưng bình thường cô ấy cùng bạn bè tham gia các buổi biểu diễn nho nhỏ nên cũng kiếm được chút tiền, hưởng hồ cô ấy cũng là con nhà giàu có. Có tiền thì muốn gì mà chẳng được!

Mỗi lần Chu Nịnh Nịnh đi dạo phố cùng cô, Tăng Tiểu Mông mua được mớ mớ, cô ấy mới lấy được một mớ.

Cô thử qua một bộ quần áo, áo len dày phù hợp với sọc caro trên váy, trong sạch đơn giản, bộ quần áo này phối hợp với mái tóc ngắn của cô khiến cô có cảm giác rất đáng yêu thuần khiết, Tăng Tiểu Mông hết lời khen ngợi để cô nhanh chóng mua.

Chu Nịnh Nịnh là kiểu người chăm lo việc nhà, là đứa trẻ cần cù tiết kiệm. Lúc cô đang thử quần áo trước gương đã lén nhìn giá, bộ đồ này sau khi chiết khấu vẫn còn giá 1500 đồng... Tuy cô cũng không thiếu tiền dành dụm, nhưng quần áo mà mặc như vậy... Cô không nỡ mua!

Sau khi đi ra khỏi cửa tiệm kia, Tăng Tiểu Mông mắng cô không có tiền đồ: “Sát bên cạnh cậu có một người bạn trai giàu có mà, sau này cậu chính là phu nhân giàu có đấy, có hiểu không? Mua bộ quần áo hơn một ngàn đồng mà cũng không nỡ! Sau này làm sao trở thành phu nhân giàu có được? Cậu có biết phu nhân giàu có là như thế nào không?”

Chu Nịnh Nịnh luýnh quýnh vòng vo đáp: “Giống cậu sao?”

Tăng Tiểu Mông: “Loại như tớ còn chưa đến vậy, cậu chưa từng thấy phu nhân giàu có chân chính đâu, mua đồ không cần nhìn giá đó, thích thì cứ mua thôi, ít nhất tớ cũng cần xem giá một chút.”

Chu Nịnh Nịnh mở trừng hai mắt: “Cậu mà cũng xem giá sao?”

Tăng Tiểu Mông vỗ vào đầu cô, nói: “Được rồi, cậu cũng nên học tập theo tớ một chút, được chứ?”

Chu Nịnh Nịnh: “Không được đâu, cậu lãng phí lắm.”

Tăng Tiểu Mông: “...”

Thế nhưng cuối cùng Chu Nịnh Nịnh vẫn mua bộ quần áo kia, bởi vì Tăng Tiểu Mông nói “Nữ vi duyệt kỹ giả dung (1)“, Chu Nịnh Nịnh nghĩ đến hết thứ ba là tới sinh nhật của Lục Cận Thâm, hôm đó cô phải ăn mặc xinh đẹp một chút... Có vậy anh mới càng vui vẻ, hứng thú hơn phải không?

(1) Nữ vi duyệt kỹ giả dung: Ý chỉ người phụ nữ phải làm đẹp, chú trọng vẻ bề ngoài vì người mình yêu.

Nói là nói như thế, nhưng lúc Chu Nịnh Nịnh quẹt thẻ, lòng vẫn đau như cắt, đây chính là phí sinh hoạt trong hai mươi ngày tới của cô đó...

Nhưng so với hàng tá túi shopping trên tay Tăng Tiểu Mông, tay cô chỉ xách vụn vụn một túi đã thể hiện rõ đức tính cần cù tiết kiệm rồi.

Hai người đi đến ven đường chờ xe, Tăng Tiểu Mông định bắt xe, Chu Nịnh Nịnh thì đợi Lục Cận Thâm đến đón.

Đúng lúc Lục Cận Thâm lái xe tới, dừng lại trước mặt bọn họ, chiếc xe ở phía sau cũng ngừng lại luôn, Chu Nịnh Nịnh nhận ra chiếc xe kia, chẳng phải là xe của Tô Gia Trạch sao?!

Tăng Tiểu Mông không biết đó là xe của Tô Gia Trạch, đúng lúc nhìn thấy phía trước có chiếc taxi ngừng lại cho hành khách xuống xe, cô nói với Chu Nịnh Nịnh: “Tớ về trước đây.”

Sau đó cô bước nhanh về hướng chiếc taxi kia, mở cửa xe bước được một chân vào, đang định khom người ngồi xuống đã bị người khác níu tay lại, cô kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Tô Gia Trạch đang cười với mình, tiếp theo bị anh ta kéo một cái, cả người cô đã ra khỏi xe taxi, Tô Gia Trạch vội nói với tài xế: “Bác à, chúng tôi không ngồi xe đâu, thật ngại quá.”

“Phập” một tiếng, cửa xe taxi đóng lại, bác tài xế hậm hực lái xe đi.

Tằng Tiểu Mông nhíu mày, nói: “Anh làm gì thế, tôi muốn ngồi xe về nhà!”

Tô Gia Trạch vô lại nở nụ cười trầm thấp: “Tôi ở cùng một khu chung cư với cô, ngồi xe của tôi đi, thuận đường mà.”

Tằng Tiểu Mông trợn trắng mắt với anh, cô đương nhiên biết anh ở cùng khu chung cư với mình... Vậy nên mới kéo theo cái bóng như anh ta từ khu chung cư đến tận đây...

“Đi thôi.” Tô Gia Trạch vẫn nắm tay cô không buông.

Tằng Tiểu Mông rút tay mình ra, đi đến trước mặt Chu Nịnh Nịnh và Lục Cận Tâm, nhìn Chu Nịnh Nịnh một cái, đặc biệt bình tĩnh ung dung nói: “Vậy tớ ngồi xe của anh ta về, đừng lo, anh ta không dám làm gì đâu.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Tô Gia Trạch: “...”

Chu Nịnh Nịnh nhìn thấy Tăng Tiểu Mông kiêu ngạo lên xe với dáng vẻ của nữ vương, mà Tô Gia Trạch vẫn còn đứng sững sờ tại chỗ, cô yếu ớt nhắc nhở anh: “Tiểu Mông đã ngồi vào xe của anh rồi...”

Tô Gia Trạch lúc này mới hồi phục lại tinh thần, gãi gãi mái tóc ngắn của mình, cười tỏa nắng: “Vậy tôi đi trước đây, Nịnh Nịnh tiểu thư, tạm biệt.”

Chu Nịnh Nịnh: “Tạm biệt.”

Lục Cận Tâm từ đầu đến cuối không nói một câu, Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn anh, thoáng chớp mắt với anh: “Sao anh không nói lời nào thế?”

Lục Cận Thâm ôm lấy vai của cô, câu nói đầu tiên là: “Tại sao em mua ít vậy?”

Sao, đây là ý gì... Chu Ninh Ninh không hiểu: “Em cần mua rất nhiều thứ sao?”

Lục Cận Thâm nhìn cô hỏi: “Chẳng phải Tăng Tiểu Mông mua rất nhiều sao? Tại sao em lại không mua? Không có tiền à?”

A... Chu Ninh Ninh ngược cổ nhìn anh, cảm thấy lúc anh hỏi mấy câu này có chút... Bất mãn? Tiểu Mông mua nhiều là vì cô ấy muốn phá sản đó! Bởi vì cô ấy có tiền mà! Chu Ninh Ninh muốn thể hiện rõ mình là người chăm lo việc nhà, là đứa trẻ cần cù tiết kiệm nên cười hì hì nói: “Bởi vì em tiết kiệm đó! Sau này anh nuôi em sẽ thoải mái hơn, hi hi hi.”

Lục Cận Thâm véo má cô một cái, bất đắc dĩ nói: “Lên xe trước đi.”

Ồ, không có tỏ vẻ chút sao? Ít nhất cũng khen cô một câu đi chứ, hay là.. Dùng tiền đập cô đi, dùng giọng điệu tổng tài bá đạo nói cho cô biết: “Em không cần tiết kiệm! Em cứ việc tiêu! Muốn mua gì thì mua! Anh có rất nhiều tiền!” (/▽\)

Sau khi lên xe, Lục Cận Thâm thật sự lấy ví tiền của mình ra, rút một tấm thẻ tín dụng, trái tim Chu Ninh Ninh cứ “thình thịch thình thịch” mà nhảy dựng lên, không, không phải chứ... Thật sự muốn làm tổng tài bá đạo hay sao?

Rốt cuộc cô muốn hay không đây? Bối rối quá đi... Nếu muốn lấy có phải giống bị bao nuôi không, nếu không muốn lấy... Có làm anh mất hứng không?

Lục Cận Thâm đưa thẻ cho cô, giọng nói trầm thấp tình cảm: “Đây là thẻ phụ của anh, sau này dạo phố cứ quét thẻ này, mật khẩu là 613219.”

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt nhìn chăm chăm ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh, ô ô ô, tấm thẻ được dâng đến trước mặt như vậy... Đúng là khó từ chối mà!

Lục Cận Thâm biết rõ cô băn khoăn điều gì, sờ sờ đầu của cô, nói: “Sau này em có thể mua quần áo cho anh, hoặc mua bất cứ thứ gì mình muốn, cứ quẹt thẻ này.”

Chu Nịnh Nịnh yếu ớt hỏi: “Lấy thẻ của anh, có phải em bị anh bao nuôi rồi không... Đêm nay em phải về nhà anh à...” (▽` ")

Trong đầu cô vẫn nhớ rất rõ ràng, lần trước anh đưa ví tiền cho cô đã nói rõ, nếu là bao nuôi thì đêm tối cô phải về nhà anh.

Lục Cận Thâm cười khẽ một tiếng, trực tiếp đặt thẻ vào lòng bàn tay của cô, cười nhạt nói: “Nếu như em thật sự muốn về nhà anh, vậy anh cầu cũng không được.”

Vậy là tùy theo ý cô sao? Chu Nịnh Nịnh cảm thấy lòng bàn tay hơi nóng lên, tại sao tấm thẻ này lại nặng đến vậy... Tăng Tiểu Mông nói không sai, quả nhiên cô đã khác xưa... Bạn trai giàu có ném thẻ tín dụng cho cô, cô cũng không muốn lấy! Hơn nữa cô còn không nhớ được mật khẩu!

Lục Cận Thâm thấy cô còn có vẻ ngây ngốc, vỗ nhẹ lên đầu của cô, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, đưa em về nhà đã, nhớ cất thẻ kỹ càng, anh không cần em về nhà mình thật đâu.”

Chu Nịnh Nịnh yếu ớt: “Nhưng mà... Em không nhớ mật khẩu.”

Anh đã nói một lần rồi, nhưng khi ấy cô vẫn còn kinh ngạc, làm sao nhớ rõ được... (▽\)

Lục Cận Thâm lặp lại mật khẩu, sau đó hỏi cô: “Nhớ kỹ chưa?”

Chu Nịnh Nịnh yên lặng nhấm một lần, luýnh quýnh nói: “Nhớ rồi.. Nhưng em vẫn không dám dùng, làm sao bây giờ?”

Lục Cận Thâm khởi động xe, một lát sau mới đưa tay lên sờ đầu của cô, nói: “Ngoan đi, phải dùng cảm một chút.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Xe dừng lại ở cửa khu nhà, Chu Nịnh Nịnh chủ động đến gần anh, hôn tạm biệt.

Hôn một cái đã định xuống xe, Lục Cận Thâm đâu dễ dàng cho cô đi như vậy, giữ chặt cô lại, cười nhẹ một tiếng, giọng điệu dễ nghe có thể dụ – dỗ người khác, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Không phải đã hôn anh rồi sao, còn không cho em đi.”

Đôi mắt Lục Cận Thâm tĩnh lặng sâu xa, vui vẻ chuyển động, thấp giọng nói: “Chẳng phải không dám dùng thẻ của anh sao? Vậy anh thu ít lãi, em yên tâm được rồi.”

Lấy xong tiền lãi, Chu Nịnh Nịnh dựa vào lòng anh đỏ mặt mắng anh một câu: “Lưu manh.”

Lục Cận Thâm chạm vào mặt của cô, cười nói: “Được rồi, mau về đi, nếu không anh sẽ thay đổi chủ ý dẫn em về nhà đó.”

Chu Nịnh Nịnh vội vàng lăn ra khỏi người anh, bước xuống xe.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Buổi trưa chủ nhật, Chu Nịnh Nịnh ôm thẻ của Lục Cận Thâm đi dạo phố cùng Tăng Tiểu Mông, cô muốn mua một món quà sinh nhật cho anh, suy đi tính lại cô quyết định mua cho anh một chiếc áo khoác, cô không biết nhiều nhãn hiệu nam nhưng Tăng Tiểu Mông rất rõ những thứ này.

Tăng Tiểu Mông thật sự rất có hiểu biết, Chu Nịnh Nịnh bị cô dẫn đến cửa hàng tốt nhất thành phố B, thẳng đến hai quầy đồ nam, sau đó hất cằm lên: “Cậu chọn đi!”

Chu Nịnh Nịnh khó xử gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Ở đây... Tớ có mua nổi không...”

Tăng Tiểu Mông liếc cô một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (1) nói: “Chẳng phải anh ta đã đưa thẻ tín dụng cho cậu rồi sao? Cậu không dám dùng à? Đừng nói với tớ dùng tiền của anh ấy là không tốt nhé, cậu cứ can đảm mà quẹt thẻ! Dù sao sau này tiền của anh ấy cũng là của cậu, cậu chỉ sử dụng trước thời hạn mà thôi.”

(1) Rèn sắt không thành thép: Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Cô đến để mua quà sinh nhật cho bạn trai, dùng thẻ của anh mua quà sinh nhật cho anh, thế cũng đúng sao? Chu Nịnh Nịnh tiếp tục bối rối: “Tớ thấy cậu càng ngày càng giống khuôn cách nữ vương... Chẳng lẽ là vì Tô Gia Trạch?”

Tằng Tiểu Mông lập tức trở mặt: “Đừng nhắc tên lưu manh đó trước mặt tớ!”

Chu Nịnh Nịnh tỏ vẻ vô tội: “Nhưng lúc trước cậu từng nói cậu thích lưu manh mà...”

Tằng Tiểu Mông vỗ xuống đầu cô, tức giận nói: “Mau chọn quần áo cho nam thần của cậu đi!”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Thật sự toàn mùi thuốc súng thôi... Hai ngày nay Tô Gia Trạch đã làm những việc tán tận lương tâm gì với Tiểu Mông vậy?

Còn nữa... Tiểu Mông đã làm những việc tán tận lương tâm gì với Tô Gia Trạch vậy?

Đây là lần đầu Chu Nịnh Nịnh đến những tiệm quần áo sang trọng đến vậy, cảm giác mỗi bộ quần áo đều phát ra ánh sáng lấp lánh, chắc chắn là rất đắt... Ôi, bản tính cần cù tiết kiệm, chăm lo việc nhà đâu rồi?!

Nhân viên bán hàng ra sức giới thiệu, nói cho cô biết món nào là style mới nhất hiện giờ, rất nhiệt tình... Chu Nịnh Nịnh vừa đáp lời vừa đi đến tủ kính trưng bày bên ngoài, nhìn hình nộm người mẫu cao lớn răn rỏi mặc một chiếc áo khoác kiểu nước Anh, cảm thấy rất thích hợp với bạn trai cô.

Cô bán hàng cười nói: “Mẫu này trong tiệm chỉ còn một chiếc, đang cất bên trong, cô có muốn xem thử không?”

Chu Nịnh Nịnh càng nhìn càng thích, liền theo cô bán hàng đi vào trong.

Tằng Tiểu Mông lo Chu Nịnh Nịnh lại dẫn đo không có can đảm mua nên cũng đi theo, thấy cô rất thích liền hỏi: “Chọn cái này à?”

Chu Nịnh Nịnh chạm vào chiếc khay áo tinh xảo, hạ quyết tâm: “Đúng! Mua cái này!”

Lúc quẹt thẻ, Chu Nịnh Nịnh lấy thẻ của mình ra, Tăng Tiểu Mông trực tiếp nhét thẻ đó vào ví tiền của cô, lại rút một tấm khác từ ví của cô ra, Chu Nịnh Nịnh sốt ruột: “Cậu làm gì thế... Mua quà sinh nhật đương nhiên phải dùng tiền của tớ chứ...”

Tăng Tiểu Mông không đổi nét mặt: “Thẻ của cậu không đủ tiền.”

Chu Nịnh Nịnh cười: “Đủ mà, lúc nãy tớ đã hỏi giá tiền rồi.”

Tăng Tiểu Mông: “Tính bằng đô la.”

Chu Nịnh Nịnh: “(☹o☹)...”

Nhân viên bán hàng không nói cho cô biết đó là đô la nha! / (tot) /

~~”Nhập mật khẩu đi.” Tăng Tiểu Mông cúi đầu đẩy Chu Nịnh Nịnh đang đứng ngăn ra.

Chu Nịnh Nịnh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy máy pos (2) đã chuyển sang trước mặt cô, đợi cô nhập mật khẩu... Cô ngẩng đầu nhìn Tăng Tiểu Mông: Bây giờ nói không mua nữa thì có sao không...

(2) Máy pos: Là loại máy dùng để thanh toán thẻ tín dụng.

Phải mua! Tăng Tiểu Mông khinh bỉ liếc nhìn cô một cái, đầu ngón tay cô nhấn mật khẩu run bắn lên, tim như muốn vỡ tan! Ôi, phá sản rồi!

”Ký tên đi, viết tên nam thần của cậu.” Tăng Tiểu Mông nhắc nhở cô lần nữa.

Chu Nịnh Nịnh viết ba chữ “Lục Cận Tâm” vô cùng máy móc, giao dịch thành công, một chiếc áo khoác “nặng tay” được đưa cho cô, ôi ôi ôi,

không biết anh nhận được tin nhắn thông báo có hối hận vì đã đưa thẻ cho cô không? Có khi nào... Tối nay sẽ tịch thu thẻ của cô ngay lập tức...

Nguyên nhân: Có thể do tổn tiền! Không cho cô tổn nữa! TaT!

Nói không chừng... Ngay cả bạn gái cũng không cần nữa! Tại sao ư? Bởi vì phá của quá! Nuôi không nổi! / (tot)/

~~Cùng lúc đó, Lục Cận Thâm nhận được một tin nhắn, nhìn thấy nội dung tin thông báo thì hết sức kinh ngạc. Anh vốn lo cô không dám dùng thẻ này, không ngờ lần đầu tiên đã dùng cảm như vậy, anh nhếch môi cười cười.

Hai phút sau, điện thoại của cô liền gọi tới, giọng điệu khẽ run như một đứa trẻ làm sai việc: “Em, em... Em đã quẹt thẻ của anh...”

Lục Cận Thâm nhin không được xoa trán, giọng nói cẩn thận như vậy là sao? Anh còn chưa nói gì, cô lại cẩn thận hỏi: “Sao anh không mắng em?”

Lục Cận Thâm: “Tại sao anh phải mắng em?”

Chu Nịnh Nịnh: “Em, em dùng thẻ của anh, dùng rất nhiều... Em là đồ phá của...”

Phá của...

Lục Cận Thâm hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Em yên tâm, cứ xem như anh đốt tấm thẻ kia, gia sản cũng không lụn bại đâu.”

Chu Nịnh Nịnh lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi...”

Lục Cận Thâm nói sang chuyện khác: “Tối nay anh đến đón em cùng đi ăn cơm.”

Chu Nịnh Nịnh mềm mại: “Được...”

Tằng Tiểu Mông dựa vào tấm kính của cửa tiệm, nhìn bộ dạng Chu Nịnh Nịnh trốn vào một góc gọi điện thoại cứ như vợ bé, lặng lẽ mở điện thoại di động ra tìm một hình ảnh của nhãn hiệu nam nào đó.

Lúc Chu Nịnh Nịnh quay lại đã có nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt, xem ra Lục Cận Thâm rất biết dỗ dành người khác đấy, Tăng Tiểu Mông đưa màn hình điện thoại di động đến trước mặt cô, nói: “Còn nhớ bộ quần áo này không?”

Ồ? Đây không phải là bộ quần áo hai ngày trước Lục Cận Thâm đã mặc sao? Chu Nịnh Nịnh chớp mắt: “Nhớ chứ.”

Tằng Tiểu Mông nói cho cô biết giá cả của bộ quần áo này, sau đó vỗ vỗ đầu của cô nói: “Vậy nên sau này cậu mua quần áo cho bạn trai phải chọn loại có đẳng cấp thế này, sở dĩ nam thần được gọi là nam thần đều có nguyên nhân riêng.”

Chu Nịnh Nịnh nghe xong nở nụ cười, tùy ý thản nhiên nói: “Được rồi, tớ biết rồi, tớ sẽ không hạ thấp đẳng cấp của bạn trai mình đâu.”

Tằng Tiểu Mông tiện tay kéo xuống xem tiếp, thấy chiếc áo khoác đêm đó Tô Gia Trạch đã mặc, nhớ đến bộ dạng quần áo chính tề của anh ta, hành động lại lưu manh, lập tức thấp giọng mắng: “Mặt người dạ thú!”

Mặt người dạ thú... Chu Nịnh Nịnh lập tức xù lông: “Cậu, cậu nói ai mặt người dạ thú!”

Tằng Tiểu Mông phục hồi tinh thần lại, giải thích: “Tớ nói Tô Gia Trạch.”

Chu Nịnh Nịnh: “Sao, anh ta đã làm gì cậu?”

Tằng Tiểu Mông: “Không muốn nói.”

Chu Nịnh Nịnh lắc cánh tay của cô: “Nói đi nói đi!”

”Một tên lưu manh thì có gì tốt để nói chứ!” Tăng Tiểu Mông cũng xù lông.

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt: Vậy là xù lông lên cũng vì Tô Gia Trạch? Muốn biết anh ta cầm – thú thể nào quá! Là cưỡng hôn hay làm thế nào vậy?

Bốn giờ chiều, Lục Cận Thâm đón Chu Nịnh Nịnh về nhà mình, cùng nhau nấu cơm. Tăng Tiểu Mông chỉ định đi nhờ xe, nhưng khi xuống xe lại bắt gặp Tô Gia Trạch từ phía trước đi đến.

Fuck! Tăng Tiểu Mông thầm mắng một câu, tên cầm thú này sao giống âm hồn không tan nhỉ?!

Tô Gia Trạch thật sự không ngờ sẽ gặp được Tăng Tiểu Mông, bước nhanh lên phía trước, nụ cười vẫn như ánh mặt trời: “Tiểu Mông, thật trùng hợp.”

Trùng hợp con mợ anh ấy! Tăng Tiểu Mông trợn trắng mắt, nói: “Không trùng hợp, tôi về nhà đây, tạm biệt!”

Tô Gia Trạch đuổi theo, vô cùng vô lại: “Tôi tiễn cô.”

Chu Nịnh Nịnh ngồi trong xe ngạc nhiên nhìn thấy hai người cãi vã phía trước, xoay người hỏi người đàn ông bên cạnh: “Tô Gia Trạch theo đuổi cô gái nào cũng đều... Mặt dày mày dạn như vậy sao?”

Lục Cận Thâm dường như phải trầm tư suy nghĩ: “Có lẽ đây là lần đầu tiên.”

Nghe nói lần nào Tô Gia Trạch yêu đương cũng chọn người dễ chia tay... Chu Nịnh Nịnh không khỏi đồng tình với Tiểu Mông, Tô Gia Trạch thật sự muốn quán lấy cô, không biết cô có thể chịu đựng được không...

Chu Nịnh Nịnh đan ngón tay vào nhau, hỏi một vấn đề trước kia không dám hỏi, giọng nói nhỏ: “À... Trước đây anh đã yêu mấy lần rồi?”

Lục Cận Thâm sững sờ một tí, sau đó đưa tay sờ sờ đầu của cô, thấp giọng nói: “Lúc đại học có yêu một lần, sau ba tháng thì kết thúc.”

”Hả?” Chu Nịnh Nịnh hơi giật mình, trợn to mắt, “Tại sao ba tháng đã kết thúc?”

Về việc này, Lục Cận Thâm trả lời hết sức thành thật: “Bị đá.”

Đáp án này đã thành công lấy lòng Chu Nịnh Nịnh, vốn còn có chút khúc mắc nhỏ, dù sao con gái đều rất keo kiệt, chẳng qua bây giờ cô lại càng hiếu kỳ... Ai lại ngu mà đã Lục Cận Thâm, người đàn ông này định sẵn là của cô sao?

Chu Nịnh Nịnh cười hì hì, hai mắt lấp lánh ánh sáng linh động, đặc ý lại thỏa mãn, cô dựa vào cánh tay của anh, cười nói: “Đá rất hay! Em muốn cảm ơn cô ấy!”

Lục Cận Thâm dở khóc dở cười sờ lên mặt cô, khởi động xe đi về phía trước, kết quả lại nghe cô hỏi tiếp: “Tại sao cô ấy lại đá anh thế?”

Tại sao ư? Lục Cận Thâm hồi tưởng lại quãng thời gian yêu đương ngắn ngủi khi còn đại học, hai người là bạn cùng lớp, từ đầu đều là nhà gái chủ động, chia tay cũng do bên nữ đề nghị, anh chỉ biết đồng ý, vậy nên anh nghĩ cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, anh nói đơn giản một câu: “Có thể do cảm thấy không thích hợp.”

Chu Nịnh Nịnh lại truy vấn: “Vậy anh có còn nhớ đến cô ấy không? Ký ức khắc sâu chẳng hạn?”

Nhìn đi, con gái đều tính toán chi ly như nhau, dù là việc đã nhiều năm về trước cũng không tránh được sự tò mò.

Lục Cận Thâm Thâm đưa tay ra sờ đầu của cô, cười nhẹ nói: “Không.”

Lục Cận Thâm vẫn cảm thấy chuyện tình cảm trước đây của mình rất nhạt, từ lúc Chu Nịnh Nịnh nói đây là mối tình đầu của cô, anh đã toàn tâm toàn ý cho cô mối tình đầu tuyệt vời nhất, trong suốt quá trình này, anh cũng như nếm thử hương vị của mối tình đầu giống cô, trái tim đánh bại lời hứa, có khi còn được quay lại làm một thanh niên tuổi trẻ bồng bột.

Chỉ có điều, dù sao Lục Cận Thâm cũng là đàn ông gần 30 tuổi, so với Chu Nịnh Nịnh trẻ trung đơn thuần, tình cảm của anh lại càng nồng nhiệt rực cháy, những gì muốn có không chỉ là yêu đương nông nổi, thứ anh muốn là cả đời.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Lục Cận Thâm cuối cùng cũng có cơ hội nghiêng người hôn cô gái nhỏ miệng đang lải nhải, lấy ở đâu nhiều giả thiết để hỏi như vậy chứ?

Tất cả lời nói của Chu Nịnh Nịnh đều bị nụ hôn của anh chặn lại, ô ô ô, thật đáng ghét! Cô còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mà! Thế này, thế này... Thật là quá gian xảo!

Lục Cận Thâm quán sâu lấy đầu lưỡi cô. Hôn, hôn thẳng đến mức đầu lưỡi của cô giống như bị thắt chặt lại, vài phút sau, Lục Cận Thâm dắt cô ra khỏi tầng hầm, đi mua đồ ăn.

Chu Nịnh Nịnh sẽ không nói chuyện nữa, đầu lưỡi tê dại luôn rồi... (/▽\)

Ô ô ô, lưu manh! Đàn ông đều như nhau, anh cũng là cầm thú. Cùng một giuộc!

Sau khi mua đồ ăn xong, Chu Nịnh Nịnh nằm ghế sofa chơi trò chơi, Lục Cận Tâm đưng mặt cô một cái, thân mật hỏi: “Không muốn cùng nhau nấu ăn?”

Chu Nịnh Nịnh đang đánh quái vật, không thèm liếc đến anh, chơi xấu nói: “Không muốn, hôm nay anh nấu ăn cho em đi.”

Lục Cận Tâm nhượng nhượng mày: “Được thôi.”

Lục Cận Tâm đứng dậy đi vào bếp, Chu Nịnh Nịnh ngồi một mình trong phòng khách to như thế để chơi trò chơi, vài phút sau, chuông cửa đột nhiên vang lên, Chu Nịnh Nịnh đang đánh boss nhỏ, không đi được đâu.

”Nam thần, có người nhấn chuông cửa! Anh mau mở cửa đi.” Cô nhìn về phòng bếp la to một tiếng.

Lục Cận Tâm ra khỏi bếp, bàn tay vẫn còn nhỏ nước, nhú lông mày lại uốn nắn cách gọi của cô: “Chẳng phải anh đã dặn em đừng gọi vậy rồi sao?”

Chu Nịnh Nịnh ra vẻ vô tội nhìn anh: “Vậy gọi thế nào đây? Em thích gọi như vậy mà.”

Cô thích à? Sao cô không hỏi anh thích cô gọi gì? Vậy anh thích gì đây? Thích cô gọi... “Chồng ơi” chứ sao.

Lục Cận Tâm ra mở cửa, đứng ngoài cửa là Tô Gia Trạch và Tăng Tiểu Mông, Tô Gia Trạch cười như ánh mặt trời, Tăng Tiểu Mông mặt không chút thay đổi.

Anh hỏi: “Các người đến làm gì?”

Tô Gia Trạch vô liêm sỉ nói: “Ở nhà Tiểu Mông không có người, tôi dẫn cô ấy đến đây ăn chùa.”

Tăng Tiểu Mông: “Ha ha...”

Lục Cận Thâm nhú mày, thân hình cao lớn thon dài đứng trước cửa, thật không muốn cho hai cái bóng đèn này vào, Chu Nịnh Nịnh nghe được giọng nói của Tăng Tiểu Mông liền chạy tới, nhỏ nhắn xinh xắn đứng bên cạnh Lục Cận Thâm, nháy mắt cười: “Hai người... Cùng đến sao?”

Tô Gia Trạch đã tự động lách vào, muốn đưa tay kéo Tăng Tiểu Mông còn đứng bên ngoài cửa, Tăng Tiểu Mông trực tiếp hất tay: “Tự tôi có tay có chân, anh đừng động tay động chân với tôi được không?”

Chu Nịnh Nịnh: “(☹o☹)...”

Khụ khụ, Tô Gia Trạch lúng túng gãi phía sau gáy, thấp giọng nói: “Không được, trừ phi cô đồng ý làm bạn gái của tôi.”

Khụ khụ, Chu Nịnh Nịnh nháy mắt với Tăng Tiểu Mông: Ngàn vạn lần chớ tin anh ta, làm bạn gái rồi sẽ càng động tay động chân!

Tăng Tiểu Mông đột nhiên cười một tiếng, nướng mày nói: “Được, tôi làm bạn gái của anh, nhớ cất kỹ bàn tay của anh, đừng chạm vào tôi.”

Tô Gia Trạch kinh ngạc nhìn cô: “Cô vừa nói gì?”

Tăng Tiểu Mông cởi giày, mang đôi tất trắng đạp lên sàn, không thèm quay đầu lại: “Tôi đồng ý làm bạn gái của anh, anh cũng phải tuân thủ lời hứa, đừng động tay động chân với tôi.”

Cô ấy nói như vậy là sao?! Người đàn ông nào không được động tay động chân với bạn gái của mình chứ?!

Tô Gia Trạch cảm thấy bản thân... Bị lừa gạt...

Thật sự không ngờ cô nhóc nhỏ tuổi thế lại khó trị đến vậy, xem người ta nắm tay Nịnh Nịnh tiểu thư đứng ngẩn ra kìa! Lục Cận Thâm hành động dễ như trở bàn tay, hẳn đã làm gì mà bị cả đội quân phản công như thế?

Hắn nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Tăng Tiểu Mông, cong môi nói: “Em nói thật à? Từ nay trở đi em là bạn gái của anh, Nịnh Nịnh tiểu thư và Lục Cận Thâm đều là nhân chứng, đừng hòng chơi xấu.”

Lục Cận Thâm: “Sao...”

Sự việc phát triển quá nhanh, Chu Nịnh Nịnh tiến lên kéo Tăng Tiểu Mông: Không phải chứ... Đồng ý thật sao?

Tăng Tiểu Mông cho cô một ánh mắt yên tâm, Chu Nịnh Nịnh lại không hề cảm thấy yên tâm...

Lục Cận Thâm lạnh lùng nhìn Tô Gia Trạch một cái, sau đó ôm lấy Chu Nịnh Nịnh đi về phòng khách, bỏ lại một câu: “Cậu đã đến ăn chùa vậy tôi giao luôn việc nấu ăn cho cậu.”

Fuck! Hẳn đến để ăn chùa, không phải để nấu ăn!

Bị Tăng Tiểu Mông ương ngạnh nhìn nhẹ nhàng, lại bị hỏi: “Anh công tử, anh biết nấu ăn không?”

Vốn đang suy nghĩ nên làm sao, Tô Gia Trạch nghe thấy câu này lập tức nở nụ cười, khóe miệng nghiêng nghiêng: “Đương nhiên biết, em đợi đi.”

Tô Gia Trạch vào bếp, Tăng Tiểu Mông không tin người đàn ông này biết nấu cơm nên cũng đi theo sau.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lục Cận Thâm và Chu Nịnh Nịnh, Chu Nịnh Nịnh nhỏ giọng hỏi: “Tô Gia Trạch biết nấu ăn thật sao?”

Lục Cận Thâm gật đầu, sờ sờ đầu của cô, nói: “Chúng ta đợi ăn là được rồi.”

Chu Nịnh Nịnh bối rối gật đầu, sau đó nhìn về phía phòng bếp, Tăng Tiểu Mông đứng dựa vách tường mặt ngó về phía phòng bếp, cô nghe thấy Tăng Tiểu Mông nói: “Đao pháp không tệ lắm, ra dáng đấy.”

Tô Gia Trạch cười vài tiếng, “Bảo bối, sau này cứ đến nhà anh, anh nấu cho em ăn.”

Tăng Tiểu Mông then quá hoá giận: “Ai cho anh gọi tôi là bảo bối! Anh có thấy buồn nôn không?!”

Tô Gia Trạch: “Anh gọi bạn gái của anh, bảo bối làm sao vậy?”

...

Chu Nịnh Nịnh nghe thấy thì ánh mắt long lanh sáng ngời, không thèm chơi game nữa, dựng thẳng hai tai nghe hai người kia đấu võ mồm, có lúc nghe xong bật cười ra tiếng, nếu như tình sử của Tô Gia Trạch không phong phú đến vậy, cô cảm thấy hai người bọn họ như thế cũng rất tốt...

Lục Cận Thâm nghe thấy lại rất bức bối, hai người hẹn hò không tốt sao, đột nhiên bị hai cái bóng đèn lớn cản trở. Vốn định hai người cùng nhau ăn cơm, sau đó có thể xem phim, hoặc cùng cô chơi trò chơi, giống như lần trước vậy. Đợi đến chín giờ tối lại chờ cô trở về trường học, tất cả đều tốt đẹp và vui vẻ như vậy.

Anh chau mày nghe hai người trong bếp tán tỉnh, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi nhất định phải làm cho Tô Gia Trạch dẫn Tăng Tiểu Mông đi, hai người này ồn ào quá!

Lục Cận Thâm mua đồ ăn không nhiều lắm, vốn chỉ mua hai phần người, bây giờ lại có thêm hai người, đồ ăn đương nhiên hơi thiếu, Tô Gia

Trạch tìm được vài quả trứng gà trong tủ lạnh, xào trứng sốt cà chua, lại thái chút ít cà rốt và hành lá, cho hai quả trứng rang với cơm chiên, lấy thêm mì sợi làm một phần mì xào trứng gà, trong nháy mắt trên bàn đã có thêm ba đĩa thức ăn.

Tằng Tiểu Mông kinh ngạc nhìn anh làm ảo thuật hoá ra nhiều món ăn như vậy, nhìn thấy anh bận trước bận sau, đột nhiên cảm thấy tên cầm thú này... Ra dáng đàn ông nội trợ cũng rất giỏi.

...

Tất cả món ăn đều được đặt lên bàn, một phần cánh gà nướng mật ong, một phần sườn xào chua ngọt, một đĩa rau cải, hai mẩu một chay. Đây vốn là thực đơn bữa tối của Lục Cận Tâm và Chu Nịnh Nịnh.

Cộng thêm Tô Gia Trạch lại “khéo biến đổi” ra ba món ăn mới, bốn người sáu đĩa, không chênh lệch lắm.

Chu Nịnh Nịnh nhìn thấy thức ăn trên bàn đã “Oa...” một tiếng thật dài, vốn còn cho là tối nay bọn họ phải ăn nhiều cơm trắng thay cho thức ăn cơ, không ngờ Tô Gia Trạch như thế này mà cũng biết nấu ăn! Đàn ông biết nấu ăn đều gây ấn tượng rất thuận lợi, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy Tô Gia Trạch có lẽ cũng không hư hỏng đến vậy... Nếu như Tiểu Mông về ở với anh, ngày nào cũng có thể ra lệnh như nữ vương: “Mau nấu ăn cho tôi.”

Ha ha, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười, cô giơ ngón cái về phía Tô Gia Trạch, cười hì hì nói: “Không ngờ anh cũng là đầu bếp đó!”

Tô Gia Trạch không chút khiêm tốn cười đáp trả: “Bây giờ cô biết rồi.”

Tằng Tiểu Mông: “Chỉ biết nấu ăn thôi mà? Có gì đặc biệt hơn người?”

Tô Gia Trạch không giận chút nào, nhân cơ hội khen bản thân một lần: “Không có gì thử thách được anh cả, không chỉ nấu ăn được, anh còn biết kiếm tiền, còn có thể yêu thương bạn gái.”

Da mặt quá dày... Chu Nịnh Nịnh che miệng cười, mắt liếc về phía Tăng Tiểu Mông, xem cô cự tuyệt như thế nào, Tăng Tiểu Mông bên cạnh không thèm nhìn lấy Tô Gia Trạch một cái, lạnh nhạt dùng bữa.

Tô Gia Trạch ăn phải quả đắng lại không hề để tâm, gấp cho Tăng Tiểu Mông một cái cánh gà.

Lục Cận Thâm từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, dáng vẻ ưu nhã ăn cơm, thỉnh thoảng gấp cho Chu Nịnh Nịnh cái cánh gà hoặc xương sườn, Chu Nịnh Nịnh lại liếc mắt cười với anh.

Sau khi ăn xong, Lục Cận Thâm thân nhiên nhìn Tô Gia Trạch một cái, ý tứ rất rõ ràng: Cơm nước xong xuôi, các người có thể đi.

Tô Gia Trạch rất biết điều nhường mày, nói với Tăng Tiểu Mông: “Tiểu Mông, chúng ta đi thôi, lát nữa anh đưa em về trường học.”

Tăng Tiểu Mông trợn mắt liếc anh một cái: “Cần anh nhắc sao, anh nghĩ tôi muốn làm bóng đèn giống anh à? Còn nữa, tôi tự mình gọi xe về trường học.”

Tô Gia Trạch hơi bất đắc dĩ, bạn gái tính tình nóng nảy như vậy không tốt đâu!

Hai người đi rồi, cuối cùng cũng được thanh tĩnh.

Lục Cận Thâm nhìn Chu Nịnh Nịnh, giọng nói ôn nhu: “Em chơi game một lát đi, anh rửa xong bát đĩa sẽ chơi cùng em.”

Cùng... Chu Nịnh Nịnh cứ cảm thấy chữ “cùng” này thật sâu xa... Nhất định không đơn giản như vậy... Giống như đêm hôm đó...

Lục Cận Thâm ra khỏi bếp, không tìm thấy Chu Nịnh Nịnh đâu, anh quay người đi vào phòng ngủ, phát hiện cô đang nhón chân giúp anh treo quần áo?

Anh đi đến cầm lấy mắc áo trên tay cô, dễ dàng treo lên.

Chu Nịnh Nịnh ngửa mặt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Em muốn xem bình thường anh mặc nhãn hiệu gì, sau này em có thể mua giúp anh...”

”Sao?” Lục Cận Thâm cúi mắt xuống nhìn cô, ánh mắt của cô trong suốt ướt át, anh thoáng nghĩ, thấp giọng hỏi: “Hôm nay mua quần áo cho anh à?”

Chu Nịnh Nịnh ôm eo của anh, khó chịu nấp trong lòng anh nói: “Phải, nhưng mà... Dùng thẻ của anh, đắt quá... Em mua không nổi.”

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng, sờ sờ đầu của cô, giọng nói lại thấp một chút: “Lần sau cũng phải mua cho mình, biết chưa?”

Chu Nịnh Nịnh cọ xát trong lòng anh: “Được...”

Như thế mới ngoan, Lục Cận Thâm nở nụ cười: “Vậy quần áo của anh đâu?”

”Ở trong ba lô của em... Đó là quà sinh nhật em tặng cho anh! Anh muốn xem bây giờ à?” Chu Nịnh Nịnh nép trong ngực anh, ngẩng đầu lên hơi ngượng ngùng, “Em dùng thẻ của anh mua quà sinh nhật cho anh, anh có ghét nó không?”

Cô đang nói gì vậy? Lục Cận Thâm kéo cô ra, vỗ đầu cô: “Mang đến để anh xem.”

Chu Nịnh Nịnh “lịch bịch” chạy đến phòng khách bên ngoài lấy ba lô lớn của mình, dè dặt lấy bộ quần áo kia ra, sau đó đi đến bên cạnh anh ướm thử một chút, hài lòng gật đầu, thúc giục anh: “Mau, mau mặc vào cho em xem.”

Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua, kiểu dáng và màu sắc đều là loại anh thích, anh cười cười, nghe lời mặc thử vào, kiểu áo khoác làm nổi bật thân hình cao lớn thon dài nhìn rất hợp, tuấn tú, lịch sự, tao nhã, còn có một chút kiêu ngạo.

Thật là đẹp trai! Hai mắt Chu Nịnh Nịnh sáng long lanh, bạn trai tuấn tú, lịch sự, tao nhã như thế, vóc người thon dài cân xứng, tỷ lệ hoàn mỹ, thật sự là vóc dáng trời sinh, ô ô, thật thích! Tim đập hơi nhanh rồi...

Gào khóc, muốn nhào tới quá đi! (/▽\)

Sau đó... Cô thật sự nhào tới, thở hơi mạnh nói: “Rất tuấn tú, tiêu nhiều tiền như vậy thật đáng giá!”

Lục Cận Thâm nở nụ cười: “Rất hợp, anh rất thích, sau này quần áo của anh sẽ do bạn gái quyết định.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Được, không thành vấn đề!”

Sờ sờ đầu: “Ngoan.”

Sau đó Lục Cận Thâm “cùng” Chu Nịnh Nịnh xem phim, chơi trò chơi...

Chu Nịnh Nịnh lại nói “Không được!”, Lục Cận Thâm cảm thấy bản thân quả thật đang tra tấn chính mình, anh cắn lỗ tai của cô, hơi thất vọng hỏi: “Khi nào mới chịu nói muốn?”

Chu Nịnh Nịnh mặt đỏ hồng, cô cũng không biết đến khi nào nữa... Cho dù cô đồng ý cũng không nên nói thẳng ra chứ... Ríu rít ríu rít, chuyện như vậy rất then thừng đó... Mặc dù hơi hiếu kỳ, thậm chí mỗi lần bị anh trêu chọc cũng hơi “khó chịu”, nhưng chung quy vẫn có chút sợ hãi, lần nào gần xông trận cũng tình ý nói “Không được...”

Lục Cận Tâm vùi vào giữa cổ cô, khàn giọng nói: “Anh không biết có thể nhẫn nhịn được bao lâu nữa.”

Đây là lần đầu tiên anh nói trắng ra như vậy, Chu Nịnh Nịnh xấu hổ quá, không biết trấn an thế nào đây... Hơi có vẻ đàn ông táo bạo.

Từ từ bình phục, Lục Cận Tâm mặc nội y vào cho cô, chỉnh lại áo len, cô gái mềm nhũn trong lòng lại ngượng ngùng xù lông động đậy vài cái, anh thấp giọng uy hiếp: “Đừng nhúc nhích, lộn xộn nữa anh sẽ không làm quân tử được đâu.”

Chu Nịnh Nịnh rất muốn nói “Vậy đừng làm quân tử nữa!”, nhưng... Bây giờ quần áo đều đã chỉnh tề, cô không có can đảm nói...

Ô ô, sớm biết vậy vừa rồi đừng nói “Không được!”... (▽` ")

Chín giờ, Lục Cận Tâm đưa Chu Nịnh Nịnh về trường, Chu Nịnh Nịnh nảy sinh ý định hỏi: “Thứ ba anh muốn ăn gì?”

Lục Cận Tâm cúi đầu nhìn cô: “Em muốn ăn gì? Tùy em thôi.”

Chu Nịnh Nịnh sớm đã nghĩ kỹ, cô cười hì hì nói: “Chúng ta đi ăn bò bít-tết được không?”

”Được.” Ăn gì cũng được, Lục Cận Tâm từ đầu đến giờ đều chiều theo ý cô, cô muốn ăn gì cũng được.

”Em sẽ đặt bánh kem, sau khi dùng cơm chúng ta sẽ đi tản bộ, tối lại về nhà cắt bánh sinh nhật.” Chu Nịnh Nịnh tỉ mỉ nói ra tính toán của mình.

Lục Cận Thâm rất ít mừng sinh nhật, bạn gái lại tích cực lập kế hoạch chúc mừng sinh nhật cho anh như vậy, nhưng mà... Anh chỉ nhắm vào điểm mấu chốt, khẽ nhíu lông mày, dừng ngay đèn đỏ phía trước, anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt tối tăm sâu xa dưới ánh đèn đường lộ ra vẻ đặc biệt mê người, giọng nói trầm thấp, âm cuối không nghiêm túc: “Tối lại về nhà? Rất trễ đó?”

Chu Nịnh Nịnh xoắn ngón tay lại, cúi đầu không nhìn anh, đỏ mặt nói: “Thì, thì buổi tối... Khoảng mười giờ đó...”

”Mười giờ? Vậy anh sẽ không kịp đưa em về trường rồi.” Anh cười nhẹ nói, có chút cố ý.

Người này, tuyệt đối là cố ý! Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt nhìn ra cửa sổ, đưa lưng về phía anh nhỏ giọng nói: “Ngày hôm sau 9 giờ 20 em có tiết, anh phải đưa em về trường học sớm một chút...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ vài tiếng, tâm trạng vô cùng sung sướng: “Được.”

Thứ ba năm giờ chiều, tiết học tự chọn kết thúc, Chu Nịnh Nịnh lập tức chạy về phòng ngủ thay quần áo, Lục Cận Thâm sẽ đến đón cô.

Trịnh Thiển Thiển nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh thay một bộ quần áo mới, áo len đơn giản, váy ngắn caro, mang ủng ngắn, phối hợp với tóc ngắn như lông xù, thật sự đáng yêu giống như một bé thỏ trắng.

Trong phòng ngủ chỉ có hai người các cô, Trịnh Thiển Thiển nói chuyện vốn không kiêng kỵ gì, đùa giỡn hành hạ cô: “Hôm nay cậu chuẩn

bị đóng gói bản thân để tặng cho nam thần nhà cậu sao? Anh ấy nhất định sẽ mừng rỡ như điên.”

Chu Nịnh Nịnh trềng mắt nhìn cô, sau đó nhớ lại đêm nay mình không về ngủ... Lập tức đỏ mặt, cô nhỏ giọng nói: “Đêm nay mình không về phòng ngủ...”

Trịnh Thiến Thiến sững sờ một tý, lập tức hiểu rõ, không có ý tốt: “Nhớ giữ lại chút sức lực đó, ngày mai ngoại trừ tiết thứ nhất được nghỉ, cả ngày đều kín tiết nha!”

Nha nha cái đầu cậu! Bạn học Thiến Thiến gần đây nói chuyện càng lúc càng “chín chắn”, Chu Nịnh Nịnh bị cô nhắc càng chột dạ, xách túi của mình lên “lịch bịch” chạy...

Lục Cận Thâm tan ca trước nửa tiếng, trên đường tốn 40 phút, bây giờ đang đợi ở cửa trường học, nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh bước nhanh ra, anh đẩy cửa xuống xe.

Hơn một phút sau, Chu Nịnh Nịnh nhảy đến trước mặt anh, Lục Cận Thâm giúp cô chỉnh lại mái tóc bị gió thổi rối, nhìn thoáng qua cách ăn mặc hôm nay của cô, như lông xù. Đáy mắt anh mang ý cười, ấm giọng nói: “Hôm nay rất đáng yêu.”

Chu Nịnh Nịnh cười thật ngọt ngào, hai mắt chớp chớp đáng yêu như trăng lười liềm, cũng khen anh một câu: “Anh cũng rất đẹp trai, hi hi hi, em chọn áo khoác thật là đẹp.”

Lục Cận Thâm cười cười chẳng nói đúng sai, “Lên xe đi.”

Lục Cận Thâm đã sớm đoán ra địa điểm, nhà hàng Tây có phong cảnh tao nhã, vừa vào cửa đã thấy khung đàn piano cao cao ở giữa, Chu Nịnh Nịnh nhìn thấy khung đàn kia thì cười cười.

Vị trí ở gần cửa sổ, Chu Nịnh Nịnh nhìn ra phía ngoài, đèn đường vàng nhạt bao phủ thành thị ban đêm, khắp nơi hiện ra hơi thở lãng mạn, cô nhìn về phía Lục Cận Thâm, cười tủm tỉm: “Đêm nay chúng ta đến bờ sông một chút được không?”

Lục Cận Thâm nhìn áo lông không dày trên người cô, buổi đêm cuối thu rất lạnh, bờ sông càng rét. Nhưng khuôn mặt cô tươi cười dịu dàng, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn màu nóng đặc biệt sạch sẽ xinh đẹp, anh không đành lòng từ chối, “Được.”

Sau khi thức ăn được bày lên bàn, Chu Nịnh Nịnh cầm dao nĩa thành thạo cắt thành từng phần nhỏ, đây là lần đầu tiên cô ăn món Tây cùng Lục Cận Thâm, lúc trước đều ăn món Trung Quốc.

Trước đây cô chưa từng nhắc thích ăn bò bít-tết, Lục Cận Thâm vẫn cho là cô không thích món Tây, anh hỏi: “Em thích ăn bò bít-tết à?”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Đúng vậy, mùi bì của nhà hàng này rất ngon, hì hì, trước kia em còn học cấp 3, sau khi hết giờ tự học buổi tối thường đi ăn bò bít-tết, sau này lên đại học đã ít dần.”

Hết giờ tự học buổi tối ở trường cấp 3? Đi với ai? Nam sinh trẻ? Lục Cận Thâm nhàn nhạt hỏi: “Đã trẻ như vậy còn đi với ai?”

Chu Nịnh Nịnh hé miệng nhìn anh một cái, cố ý kéo dài giọng nói: “Vớ... Tiểu Mông.”

Thấy anh không có phản ứng, Chu Nịnh Nịnh chu mỏ một cái, nói thêm: “Anh biết vì sao hết giờ tự học mới đi không? Bởi vì trường học rất gần đây, sau mười giờ có chiết khấu 7%, sau khi tan học lại đi ăn đúng là thích hợp.”

Lục Cận Thâm nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Sau mười giờ chiết khấu 7% bởi vì thức ăn để qua đêm sẽ không còn tươi nữa.”

A... Cái này cô cũng biết, nhưng vào thời điểm học cấp 3, cảm giác thảnh thỏang hết giờ tự học buổi tối rồi đi ăn bò bít-tết cùng Tăng Tiểu Mông thật sự rất vui vẻ.

Chu Nịnh Nịnh ăn xong tháo tấm vải nhỏ, sau đó nói với Lục Cận Thâm: “Em đi toilet một tý.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Được.”

Hơn mười phút sau Chu Nịnh Nịnh vẫn chưa trở lại, Lục Cận Thâm nghiêng người nhìn về phía nhà vệ sinh, vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh nhẹ nhàng đi đến, nhưng không phải đi về phía anh.

Anh thấy cô nhìn về phía thềm đá hình tròn ở giữa, chậm rãi đi về hướng khung đàn piano kia, đèn thủy tinh hoa lệ trên cao chiếu xuống khuôn mặt cô, loé lên vầng sáng nhàn nhạt dịu dàng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, cô quay đầu nhìn, sắc mặt nhàn nhạt ửng đỏ, trong sạch đáng yêu nở nụ cười với anh, lập tức ngồi xuống phía trước đàn piano.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Mẹ Chu Nịnh Nịnh là bậc thầy chơi đàn lâu năm, lúc cô còn nhỏ Mạc Tú Trân đã muốn cho cô đi học đàn piano, thuở ấy Chu Nịnh Nịnh thường xem mẹ chơi đàn, nhìn mười ngón tay múa trên những phím đàn đen trắng vô cùng ưu nhã, xinh đẹp.

Từ khi cô còn rất rất nhỏ đã được bà bế trên đùi, cầm đôi tay nhỏ bé của cô gõ lên những phím đàn, phát ra từng khúc nhạc, cô bé thuở ấy có cảm giác thật kỳ diệu, vô cùng mới mẻ. Mỗi lần Mạc Tú Trân bế cô ngồi trước cây đàn, cô đều rất háo hức.

Mục đích của Mạc Tú Trân vốn là tạo ra sự hứng thú với dương cầm cho cô, nhưng sau khi Chu Nịnh Nịnh đi học mẫu giáo lại bắt đầu thích bôi bôi vẽ vẽ, đến năm cuối tiểu học đã chuyển thành đam mê...

Cuối cùng việc học vẽ và học đàn đi theo chiều hướng khác nhau, Chu Nịnh Nịnh muốn học vẽ tranh, Mạc Tú Trân lại muốn cô học đàn, người chưa bao giờ cãi lời ba mẹ như Chu Nịnh Nịnh lại làm loạn lên, nặng đặc đòi học vẽ.

Đồng chí Chu đứng giữa cả hai có một sự khó khăn không hề nhẹ, không biết nên giúp con gái hay bà vợ mình... Sau này, Chu Dục Thân nói: “Mẹ nhường em ấy học vẽ đi, có thể học đàn ở mức độ ‘thích’.”

Từ tiểu học lên trung học, Chu Nịnh Nịnh chăm chỉ gấp mấy lần bạn bè đồng trang lứa, vì cô vừa muốn học vẽ tranh, lại vừa muốn mẹ cô vui vẻ nên đã để tâm học đàn hơn, cô vẽ tranh rất đẹp, chơi piano cũng không tệ lắm, ít nhất đã vượt trên trình độ “thích”.

Sau này việc học hành ở trường trung học bận rộn, lại chưa định hướng được vào trường đại học nào nên cô ngưng học đàn lại, thi thoảng rảnh rỗi mới chơi một lát, dù sao cô cũng đã học chừng ấy năm, không sợ ngưng tay.

Vì hôm nay, Chu Nịnh Nịnh đã dành ra hai tuần lễ rảnh rỗi ngồi ở nhà luyện đàn, hy vọng... Anh sẽ thích.

Chu Nịnh Nịnh ngồi trên cao, chỉ cần đưa mắt đã có thể thấy tất cả mọi người bên dưới, trong nhà ăn có rất nhiều người, trên mỗi bàn đều có một chiếc đèn thủy tinh, ánh sáng lan tỏa lãng mạn, ánh mắt cô rơi vào khuôn mặt của Lục Cận Tâm, anh cũng đang nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú, dáng vẻ lịch sự, tao nhã dưới ánh đèn phảng phất nét dịu dàng, đáy mắt ánh lên tia vui vẻ... Mọi thứ khiến lòng bàn tay cô toát đầy mồ hôi, cô đang rất hồi hộp.

Đây là lần đầu tiên cô chơi đàn trước mặt nhiều người lạ như vậy, có lẽ tài năng của cô còn có hạn so với nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp ban này, nhưng rồi cô nhất định sẽ tiến bộ hơn.

Cô hít sâu một hơi, những ngón tay mảnh mai trắng nõn đặt nhẹ lên phím đàn, cô chột ngẩng đầu, thấy anh đã đứng lên, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, cô khẽ cười với anh, rồi nhanh chóng cụp mắt, ngón tay gõ lên những phím đàn.

Ding dong, ding dong ding dong ding dong ding dong...

Ding dong, ding dong ding dong ding dong ding dong...

Khúc nhạc dạo linh động, nhẹ nhàng, lại thông thả, như một cô gái nhỏ vén rèm lên, nhón chân lén chạy ra đóng chặt cửa, nhẹ nhàng đưa tay gõ, lại gõ, sau đó nhón chân nhẹ nhàng múa, bước chân ngày càng nhanh và nhẹ, như một tinh linh vui vẻ trong rừng sâu...

Sau đó cửa mở ra, bỗng xuất hiện một bé trai, cô gái nhỏ múa vòng quanh bé trai, xoay vòng bên cạnh cậu, ánh mắt chăm chú...

Bài hát này tên là “Vui vẻ gõ cửa” (1), là bài hát Chu Ninh Ninh thích nhất, rất nhẹ nhàng, linh động, mỗi lần nghe đều có cảm xúc không giống nhau, đôi khi cô còn có chút cảm động.

(1) Link bài hát: [.kuwo.cn/my/4350378](http://kuwo.cn/my/4350378)

“Ding dong, ding dong ding dong ding dong ding dong...” Giống như ai đó gõ dẫu gõ cửa, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, đợi người kia đến mở cửa.

Bài hát này khác với bài nhạc chậm rãi mà nghệ sĩ dương cầm của nhà hàng vừa dạo, nhẹ nhàng lại khiến người ta lắng lơ muốn khiêu vũ, hơn nữa loại âm nhạc dành cho những bước nhảy ballet này khiến tất cả đều vui vẻ đứng cả dậy, nhà hàng Tây cao cấp như có thêm đôi nét đáng yêu.

Trong nhà hàng có không ít những vị khách đã để ý tới người chơi không còn là nghệ sĩ mặc lễ phục màu đỏ mà đã là một nữ sinh trẻ tuổi mặc áo lông, tóc ngắn dẫu gõ cửa, đáng yêu như chính khúc hát này vậy, một cô gái đáng yêu như thế lại nhìn về hướng thêm đá bên cạnh một chàng trai cao lớn, đôi chân thon dài đứng thẳng, khuôn mặt anh tuần thâm tình nhìn cô gái đang chơi đàn.

Này, thật lãng mạn quá đi...

Quả là khiến người ta ghen tị.

Lục Cận Thâm đứng bên cạnh, khẽ ngẩng đầu khoan khoái xem cô gái nhỏ đánh đàn, khúc hát nhẹ nhàng, thân thể của cô cũng theo đó nhẹ nhàng đứng lên, tóc ngắn mềm mại theo thân thể cô lay động, nhẹ nhàng tung bay, khóe miệng cong lên mỉm cười ngọt ngào, lông mi dài che kín ánh mắt linh

động của cô, ngón tay trắng nõn trau chuốt như khiêu vũ trên phím đàn nhẹ nhàng tung bay nhảy múa...

Trái tim anh cũng theo từng tiếng “ding dong” kia mà nhảy lên nhẹ nhàng, đáy lòng đã mềm mại không còn rồi tinh rồi mù...

Bài hát đầu chỉ có ba bốn phút, Chu Nịnh Nịnh đàn xong vẫn chưa thỏa mãn lắm, trái tim còn đang nhúc nhích.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía chỗ ngồi của bọn họ, phát hiện anh đã không còn ở đó, mờ mịt quay đầu nhìn bốn phía, thế nhưng anh lại đứng ở phía dưới bên trái cô, cô nhếch môi cười, đi xuống bậc thang.

Chu Nịnh Nịnh đứng trước mặt anh, ngẩng đầu, trong mắt còn có tia sáng đang nhảy nhót, cô cười xấu hổ: “Anh thích không? Đó là quà sinh nhật em tặng cho anh...”

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, đáy mắt không che giấu sự ôn nhu, thanh âm trầm nhẹ: “Thích.”

Chu Nịnh Nịnh thẹn thùng, kéo kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Đi được chưa? Hình như có rất nhiều người đang nhìn chúng ta...”

Thật sự có rất nhiều người đang nhìn bọn họ, tại sao ư... Thích mắt quá, cô gái trẻ nhỏ nhắn xinh xắn, người đàn ông cao lớn anh tuấn, hai người chênh lệch nảy sinh cảm giác che chở, đặc biệt là vừa nghe khúc nhạc khoan khoái đáng yêu như vậy, tim cũng còn nhảy theo đây này! Thật là làm cho người khác xuân – tâm – lay – động mà...

Lục Cận Thâm nắm lấy tay của cô, kéo cô về đến chỗ ngồi rồi cầm túi, “Đi thôi.”

Chu Nịnh Nịnh: “Anh tính tiền rồi sao?”

Lục Cận Thâm: “Ừ, lúc em nói em đi toilet.”

Chu Nịnh Nịnh “A” một tiếng, sau đó giữ chặt anh, chủ động khai báo: “Em đi tìm người phụ trách nhà hàng, lúc đầu anh ấy không đồng ý cho em lên đó, sợ em đàn không được tốt hoặc là đàn lung tung, phá hỏng bầu không khí của nhà hàng, em dây dờ mười phút, cuối cùng nói... Nếu như em đàn không được tốt, chúng ta sẽ trả gấp ba lần tiền ăn...”

”Vậy nên?” Lục Cận Thâm dừng bước, cúi đầu nhìn cô.

”Vậy nên... Bây giờ chúng ta phải đi hỏi quản lý nhà hàng xem em đàn có được không, nếu như không tốt... Chúng ta phải trả thêm tiền.” Chu Nịnh Nịnh ngửa đầu nhìn anh, cười rất vô tội.

Lục Cận Thâm nhàn nhạt nói: “Đương nhiên là rất tốt.”

Được đánh giá cao như vậy, Chu Nịnh Nịnh thỏa mãn cười.

Thế là hai người đi tìm người phụ trách nhà hàng, thế là xảy ra cảnh tượng này:

Người phụ trách nhà hàng: “A, hóa ra là Lục tam thiếu gia... Khụ khụ, vị tiểu thư đáng yêu này là bạn gái của anh sao, thật là ngại quá, nếu như biết trước là bạn gái của anh, tôi sẽ không...”

Lục Cận Thâm: “Không sao, tiền ăn kia có cần trả gấp ba không?”

Người phụ trách nhà hàng: “Không cần không cần... Thật là ngại quá.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Sau đó ra khỏi nhà hàng, Chu Nịnh Nịnh truy hỏi anh: “Anh là tam thiếu gia sao? Nghe giống như nhà giàu có, quyền quý vậy!”

Lục Cận Thâm xoa trán, gõ đầu của cô một cái, giải thích: “Nhà hàng này do một người bạn của anh mở, trước đây có đến mấy lần, anh không ngờ người quản lý kia vẫn còn nhớ anh. Về phần “tam thiếu gia”, do anh có hai người anh trai, anh đứng hàng thứ ba.”

Thời gian qua Lục Cận Thâm không hề quan tâm đến sản nghiệp nhà họ Lục, anh thích sự nghiệp tự gây dựng của mình, về phần cái gì mà “tam thiếu gia”, anh nghĩ sao cũng được.

Chu Nịnh Nịnh lại quẩn quít lấy hỏi vài câu, Lục Cận Thâm cũng kiên nhẫn giải thích.

Chu Nịnh Nịnh đột nhiên cảm thấy bạn trai bây giờ không phải là người giàu có nữa, mà là người cực kỳ giàu có! Cô ôm eo của anh nói: “Em muốn sinh cho anh một đứa con! Em muốn làm phu nhân giàu có!”

Lục Cận Thâm cười cười, thanh âm trầm thấp: “Được.”

Sinh con thật là không thể nào, cô chưa tốt nghiệp, cả hai chưa kết hôn, nhưng bọn họ có thể “làm việc” người ta dùng để sinh con.

Chu Nịnh Nịnh hì hì: “Em đùa thôi.”

Lục Cận Thâm: “Anh nghiêm túc.”

(⊙o⊙)...

Đêm thu bờ sông khá lạnh, Chu Nịnh Nịnh vừa xuống xe đã cảm giác được, chủ yếu là do áo lông có lỗ, gió thổi qua liền trực tiếp xuyên thấu vào, đúng là hơi lạnh...

Lục Cận Thâm ôm sát cô vào mình, hỏi cô: “Ở đây rất lạnh, có muốn về không?”

Đã đến đây rồi, Chu Nịnh Nịnh không định cứ như vậy trở về đâu, cô yêu cầu: “Chúng ta cứ ở một lát đi, cùng lắm là một tiếng.”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, đưa tay định cởi áo khoác trên người xuống, Chu Nịnh Nịnh vội vàng ngăn anh lại: “Không cần không cần, lát nữa anh cũng sẽ lạnh đó.”

Chu Nịnh Nịnh đứng kề anh, mở hai bên áo khoác anh, cả người đứng chui vào trong áo, sau đó đặt tay anh trên vai mình, đắc ý nói: “Hi hi hi, như vậy là được rồi.”

Coi anh là chuột túi sao? Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, ôm lấy cô chậm rãi đi xuống bậc thang.

Có lẽ nguyên nhân là thời tiết lạnh dần, bờ sông ban đêm cũng ít người đi lại, Chu Nịnh Nịnh chui vào trong áo khoác anh, vô cùng ấm áp, cô khoe mẽ: “Em mua áo khoác thật là ấm áp.”

Lục Cận Thâm: “Phải, thật là ấm áp.”

Chu Nịnh Nịnh ngây ngô cười, thật vui vẻ, à, đúng rồi, cô còn chưa có chúc anh sinh nhật vui vẻ nữa!

Dựa vào lan can ngắm mặt sông, tóc mái của Chu Nịnh Nịnh bị gió thổi lên, cô đứng trong lòng anh ngẩng đầu, cười tủm tỉm: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lục Cận Thâm cúi đầu, khom người hôn lên môi của cô, nhẹ cắn một cái, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Ánh mắt của anh đen như mực, đứng gần nhau như vậy, Chu Nịnh Nịnh chớp mắt một cái, đến gần hôn anh một chút, Lục Cận Thâm càng hôn sâu hơn, lúc cô đánh đàn dương cầm anh đã muốn hôn cô như vậy.

Khoảng một tiếng đồng hồ trôi qua, Lục Cận Thâm cảm thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, giống như trời muốn mưa... Anh sờ lên khuôn mặt tròn của cô, lạnh, thuận tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm nhũn ấy, nói: “Đi về thôi.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Được, sau đó tiện thể đi lấy bánh ngọt, ngay ở tiệm ‘Nhu Ý’ gần nhà ấy.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Được.”

Hai người chậm rãi đi lên bậc thang, đột nhiên Lục Cận Thâm nói: “Đi nhanh thôi, trời mưa rồi.”

Chu Nịnh Nịnh: “(⊙o⊙)...” Không phải chứ, lại mưa? Lần trước bọn họ đến đây trời cũng mưa, bây giờ lại mưa?

Cô chui ra khỏi áo anh, hạt mưa rất nhỏ bay xuống khuôn mặt của cô, đúng là trời mưa rồi...

Lục Cận Thâm kéo cô bước nhanh, hoàn hảo, bọn họ về đến xe nhưng mưa vẫn chưa lớn, cả người cũng tính là khô ráo.

Chu Nịnh Nịnh lầm bầm: “Lần nào chúng ta đến đây cũng gặp phải trời mưa...”

”Trời muốn đổ mưa, chúng ta không có cách nào.” Lục Cận Thâm cười nói, khởi động xe.

Cũng không lâu lắm, mưa càng lớn hơn, từng giọt tí tách, Chu Nịnh Nịnh nhìn ra ngoài cửa sổ, suy đoán bên ngoài chắc chắn rất lạnh, vừa vào cuối thu đã có chút cảm giác của mùa đông.

Trên đường, Chu Nịnh Nịnh mở blog mình ra, chỉ trong nháy mắt đã có thông báo số lượng người theo dõi tăng lên... Sao vậy... Đây là tài

khoản của cô sao? Đúng vậy sao?

”Nịnh Nịnh không thích ăn chua chỉ thích ăn ngọt”, là cô mà! Chuyện gì xảy ra thế?

Khẽ run tay mở từng tin ra, thấy tất cả đều ở mục truyện tranh mà cô đã đăng lên tối qua trước khi đi ngủ, lượt like càng ngày càng tăng, nhận được cả ngàn bình luận... Chuyện này chưa từng xảy ra! Vẫn còn tăng lên, người hâm mộ có đến hàng ngàn rồi, vẫn tiếp tục tăng lên...

Cô chột dạ lén nhìn người đàn ông bên cạnh, sự việc này nếu bị anh biết được, không chừng sẽ trừng phạt cô nhỉ?

Ô ô ô, may là anh không có blog...

Điện thoại di động của Chu Nịnh Nịnh liên tục kêu lên, âm thanh của blog nhắc nhở...

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của cô, Chu Nịnh Nịnh vội vàng tắt đi, cảm thấy như giấu đầu lòi đuôi.

Bối rối như vậy làm gì? Lục Cận Thâm nhẹ nhàng mày, không nói gì.

Xe chạy đến tiệm bánh “Nhu Ý” ở gần chung cư, Lục Cận Thâm cầm lấy tấm hoá đơn Chu Nịnh Nịnh đưa cho anh, bật ô xuống xe.

Chu Nịnh Nịnh nằm dựa vào ghế nhìn ra bên ngoài, thế nhưng lại thấy anh đi đến tiệm thuốc bên cạnh trước... Anh mua một gói gì đó? Vài phút sau liền đi ra, sau đó mới sang cửa hàng bánh ngọt bên cạnh. Hình như cô đoán ra thứ kia rồi? Mặt cô lập tức ửng hồng, nhất định là, chỉ có điều... Cô cứ tưởng anh đã chuẩn bị từ sớm... (/▽\)

Quả thật Lục Cận Thâm đã nhiều lần muốn mua, nhưng cuối cùng lại không mua, chính vì sợ chuẩn bị sẵn ở nhà, anh sẽ không lý trí được như vậy.

Mười phút sau, Lục Cận Thâm mang theo một hộp bánh ngọt đẹp mắt lên xe, Chu Nịnh Nịnh nghĩ đến việc anh mua đồ dùng an toàn kia đã cảm thấy mặt nóng ran lên.

Lục Cận Thâm đưa bánh ngọt cho cô để cô ôm vào lòng, lông mày giãn ra: “Được rồi, chúng ta có thể về nhà.”

Về nhà... Làm chuyện xấu sao? Chu Nịnh Nịnh chớp mắt, tim đập hơi nhanh...

Lúc về đến nhà là chín giờ rưỡi, Chu Nịnh Nịnh đặt bánh ngọt trên bàn trà, mở gói ra, bánh ngọt cũng chọn theo khẩu vị của cô, dù sao anh cũng không thích ăn.

Bởi vì chỉ hai người nên Chu Nịnh Nịnh mua bánh không lớn, cô đặt 28 ngon nặn thành ba vòng tròn trên mặt bánh, sau đó lại cảm thấy ngon đèn sáng quá, cô “lịch bạch” chạy tới tắt đèn trần, chỉ chừa một chiếc đèn tường trong phòng khách, màu quất nhẹ nhàng, toàn bộ phòng khách mờ tối ảm áp.

Cô hài lòng ngồi trên thảm trải sàn, nhưng sau đó phát hiện dư một cây nến trên bánh ngọt, bởi vì nó ở giữa ba vòng tròn nên rất dễ dàng nhận ra, cô mở tròng hai mắt, nhìn về phía Lục Cận Thâm, nghi ngờ hỏi: “28 ngon nặn mà, em đâu có đếm sai, tại sao anh lại đặt dư nến vậy?”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Hôm nay là sinh nhật 29 tuổi.”

”Sao?” Chu Nịnh Nịnh mờ mịt nhìn anh, nhớ lại một chút, “Nhưng em nhớ anh đã nói anh 28 tuổi mà!”

Lục Cận Tâm tiếp tục nói: “Khi đó là 28, bây giờ là 29.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Lúc ngọn nến nhen nhóm, Chu Nịnh Nịnh thúc giục anh: “Mau cầu nguyện đi.”

Lục Cận Tâm nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng: “Điều anh muốn đêm nay đã có.”

Lưu manh, đừng tưởng cô nghe không hiểu, mặt Chu Nịnh Nịnh lại đỏ...

Chu Nịnh Nịnh ăn xong bánh ngọt, sau đó hai người ngồi trên sofa nói chuyện, cô đột nhiên hỏi: “Anh không nói rõ cho em biết anh đã 29 tuổi, vì... Sợ em cảm thấy tuổi tác của chúng ta chênh lệch quá nhiều? Sợ em chê anh... Già sao?”

Lục Cận Tâm hí hí hai mắt, rủ mắt xuống nhìn cô, giọng nói có chút không vui: “Em cảm thấy anh già sao?”

Này, nói sai rồi, cô liền vội vàng lắc đầu, bổ sung: “Không già không già, anh trẻ tuổi cường tráng!”

”Trẻ tuổi cường tráng?” Lục Cận Tâm cố ý lặp lại từ này, lập tức nói, “Chính xác.”

Chu Nịnh Nịnh bối rối, cô lại dùng sai từ rồi...

Vài phút trôi qua, Lục Cận Tâm thấp giọng thúc giục bên tai cô: “Tắm rửa đi, khuya lắm rồi.”

A, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Được...”

Chu Nịnh Nịnh đi tắm rửa, Lục Cận Thâm lấy điện thoại di động mở blog ra, thấy hoạt động mới nhất của cô, phát hiện tối hôm qua cô đăng đến ba bài blog, tựa đề theo thứ tự là: Nam thần kiêu ngạo (Phần 1), Nam thần kiêu ngạo (Phần 2), Nam thần kiêu ngạo (Phần 3). Bài nào cũng có trên ngàn like, comment để lại cũng rất nhiều...

Anh ấn mở xem hết, đáng chú ý nhất là câu đọc thoại đầu tiên: “Nam thần kiêu ngạo, tức là tiểu yêu tinh miệng thì nói không muốn nhưng thân thể lại rất thích giày vò người khác.”?

”Tiểu yêu tinh”, ba chữ này kích thích huyết thái dương của Lục Cận Thâm đột nhiên nhảy thành thạch, kéo xuống, càng xem càng cảm thấy... Anh muốn tìm cô nói chuyện một chút.

Chu Nịnh Nịnh tắm rất lâu, lúc đi ra sắc mặt chuyển sang màu hồng phấn, đầu tóc cũng là ướt sũng, trong phòng khách không có người, cô cẩn thận đi đến cửa phòng ngủ, nhìn thấy Lục Cận Thâm đang ngồi trên sofa ở phòng ngủ, tư thế lười biếng.

Cô đứng trước cửa mè nheo. Lục Cận Thâm nhìn về phía cô vẫy vẫy tay, lúc này Chu Nịnh Nịnh đi từng bước nhỏ tới.

Đến gần mới phát hiện anh đang cầm điện thoại di động trên tay, cô sợ hãi ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng báo cáo: “Em tắm xong rồi.”

Lục Cận Thâm cầm lấy khăn lông xoa xoa đầu tóc cho cô, lại đứng dậy cầm máy sấy đến sấy tóc cho cô, máy sấy thổi gió ấm áp trên đầu, Chu Nịnh Nịnh khép hờ mắt để mặc bàn tay của anh trêu đùa trên đỉnh đầu, hơi ngứa nhưng cũng rất thoải mái.

Sấy khô đầu tóc cho cô xong, Lục Cận Thâm ôm lấy cô, hơi trầm ngâm, cúi đầu nhìn cô thật lâu, mới nhẹ nhàng và chậm rãi nói ra: “Nam thần kiêu ngạo, tức là tiểu yêu tinh miệng thì nói không muốn nhưng thân thể lại rất thích giày vò người khác?”

Câu này nghe quen quá... A, không phải lời thoại của cô trong truyện sao? Anh, làm sao anh biết được? Chu Nịnh Nịnh nghi hoặc, mờ mịt, hoảng sợ, ngơ ngác trừng to hai mắt nhìn anh: “Làm sao anh biết?”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt nhìn cô một cái, giọng nói cố gắng nhẹ nhàng: “Chẳng lẽ ngay cả blog của bạn gái mà anh cũng không biết? Nói đi, em cảm thấy dùng mấy từ ‘tiểu yêu tinh’ gì đó... Để hình dung... Một người đàn ông, thích hợp sao?”

Này... Chu Nịnh Nịnh á khẩu không trả lời được, rõ ràng cảm nhận được cơn giận của người nào đó, nhỏ giọng nói: “Đúng là vậy...”

”Ví dụ như?”

“Ví dụ như dù anh nói cơm em nấu rất khó ăn nhưng lần nào cũng ăn hết sạch, dù anh không thích đi du lịch nhưng mỗi lần em lên kế hoạch, chẳng phải anh đều đi cùng sao, còn rất nhiều chuyện...”

Rõ ràng chính là kiêu ngạo, nhưng mỗi lần giày vò cô được một tí anh đã nguôi ngoai.

Lục Cận Thâm đột nhiên nở nụ cười, tới gần cô: “Lúc anh muốn, tại sao em không cho?”

Chu Nịnh Nịnh ngẩn người, lập tức hiểu được anh muốn nói gì, mặt đỏ bừng, “Chúng ta không nói chuyện đó!”

Lục Cận Thâm nâng trán, cuối cùng ai mới là tiểu yêu tinh giày vò người khác!

Chu Nịnh Nịnh thấy nét mặt của anh tỏ vẻ cam chịu, đành nhích qua ôm lấy eo của anh, gò má cọ xát vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói: “Em vẽ chơi thôi... Mỗi lần nhìn anh làm việc lại có cảm hứng vẽ, tối hôm qua mới

vừa phác thảo xong... Liền đăng lên blog để kỷ niệm, anh biết bình thường em thích vẽ truyện tranh mà...”

Lục Cận Thâm bất đắc dĩ vỗ đầu của cô, ý bảo cô buông anh ra, “Anh đi tắm.”

Chu Nịnh Nịnh ôm không buông, Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn, cô chôn chặt trong lòng anh, nhỏ giọng nói: “Em chưa nói đêm nay cũng không được...”

Lục Cận Thâm cúi đầu hôn cô, đôi mắt sắc đã trở nên ôn nhu, thấp giọng: “Anh đi tắm trước.”

Chờ anh tắm xong, Chu Nịnh Nịnh đã tự mình làm ổ trên giường rồi, chỉ chừa một chiếc đèn bàn màu quất, cả người Lục Cận Thâm mặc áo choàng tắm đi ra, mái tóc ngắn đen như mực còn thấm ướt, tiện tay cầm khăn lông xoa xoa, mang theo một cơ thể khoan khoái sạch sẽ và hơi thở nhẹ nhàng từ từ đến gần bên giường, rũ mắt xuống nhìn về phía ổ chăn nhỏ đang nhô lên trên giường.

Vén chăn lên nằm vào một bên, đưa tay ôm lấy cơ thể xinh xắn, cô gái nhỏ tự động quay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sạch sẽ hiện ra màu hồng phấn đẹp mắt, lông mi run khẽ run lên, trái tim Lục Cận Thâm rung động, anh cúi đầu hôn môi và ánh mắt của cô, ôn nhu hỏi: “Sợ sao?”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu, rất thành thật nhỏ giọng nói: “Sợ...” Cô sợ đau.

Anh biết chứ. Lục Cận Thâm hôn cô, “Đừng sợ.”

Phòng ngủ được bao phủ một vầng sáng nhẹ nhàng, ngọn đèn tranh lấy bóng tối, tim Chu Nịnh Nịnh đập rất nhanh. Lòng bàn tay nóng bỏng của anh áp vào lưng cô, tay kia vòng lên trước cởi bỏ nút áo, một bên hôn môi vỗ về cô, một bên khiến cô càng thân mật với anh hơn, cho đến khi làn

da hai người dán chặt vào nhau không còn vật cản, có lẽ anh cho cô thời gian đủ dài, hay bởi vì sự tín nhiệm dành cho anh, Chu Ninh Ninh đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa, chỉ là tim vẫn đập rất nhanh như cũ, căng thẳng là chuyện hiển nhiên.

Lúc anh ôm lấy toàn thân cô, cô cũng vươn tay ôm lấy anh, ngón tay cọ quẹt trên lưng anh, đột nhiên cảm thấy cảm giác thân mật như vậy cũng rất tốt, anh liên tục hôn vào cổ cô, bàn tay không ngừng trêu chọc trên người đang cô.

Đoạn dạo đầu kéo dài khiến cô khẽ thở mạnh khó nhọc chịu đựng, anh lại cực kì kiên nhẫn, chóp mũi cô quanh quần hơi thở của anh, cảm thấy rung động vô cùng.

”Ninh Ninh, lần này không được rút lui nữa.” Lục Cận Thâm nói kề tai cô, thân thể sớm đã bắt đầu thay đổi.

”Ừm...” Sắc mặt cô ửng đỏ, đưa tay ôm lấy anh, cố dán chặt mình vào cơ thể anh.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, đêm cuối thu kéo dài tĩnh mịch, thế giới bên ngoài huyên náo thế nào cũng mặc kệ, trong phòng chỉ có ôn nhu lưu luyến. Bộ phận nào đó của Lục Cận Thâm kề vào cô, cố gắng tìm đường xâm nhập cho bản thân, không biết làm sao cô gái của anh lại khẩn trương đến vậy, thăm dò mấy lần cũng không vào được, hoặc vừa vào đã mắc kẹt không nhúc nhích được, cô cảm thấy khó chịu liền đạp lung tung. Anh lại đưa tay xuống xoa dịu, khàn giọng bên tai cô: “Cố chịu một chút.”

Đôi mắt Chu Ninh Ninh hiện ra màn mắt óng ánh nhẹ nhàng chớp vài cái, như chú thỏ trắng nhỏ bị kinh sợ, Lục Cận Thâm thấy gương mặt cô có vẻ sợ hãi muốn rút lui. Đã đi đến bước này, anh không thể nào để cô rút lui được nữa, cúi đầu hôn cô, mạnh mẽ động thân một cái, toàn bộ đều xuyên vào.

Ô ô, âm thanh Chu Nịnh Nịnh kêu đau đã bị anh nuốt hoàn toàn, hai mắt lập tức khóc ròng, ngoại trừ đau không còn cảm nhận được gì.

Ô ô, đồ đáng ghét!

...

Căn phòng lấy lại yên tĩnh, Lục Cận Thâm ôm cô gái đáng thương mặt đỏ hồng, thấp giọng hỏi cô: “Còn... Ổn không?”

Ổn chỗ nào chứ! Còn không biết xấu hổ mà nói câu này! Chu Nịnh Nịnh thật sự đã bị bắt nạt thê thảm, không muốn nói gì cả, bĩu môi nhắm mắt lại, không thèm để ý tới anh.

Lục Cận Thâm lóe qua một tia áy náy ở đáy mắt, do anh hơi kích động.

Khẽ vuốt tóc của cô, vỗ về cô ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Nịnh Nịnh rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là eo mỗi lưng đau, chỗ nào cũng không thoải mái mà còn phải dậy sớm đi học, buổi tối mệt nhọc, buổi sáng còn phải vội vội vàng vàng.

Lục Cận Thâm nhìn mắt cô có quầng thâm, hết sức đau lòng, hỏi cô có muốn xin nghỉ một tiết hay không.

Chu Nịnh Nịnh lắc đầu, bài chuyên ngành mà, làm sao có thể nghỉ...

Khi chạy tới trường học, Chu Nịnh Nịnh suýt chút nữa đã muộn, bước chân bủn rủn cố gắng chạy bộ, thật sự rất muốn khóc, cô ghét anh, ghét anh! / (tot) /

~~Bạn học Thiến Thiến đã giành sẵn chỗ ngồi cho cô, nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh chui từ sau lưng giáo viên ra, lập tức hạ mắt xuống: Nhóc con, còn tưởng hôm nay cậu không đến.

Chu Ninh Ninh ngồi xuống bên cạnh Trịnh Thiến Thiến, thở hỗn hển, bạn học Thiến Thiến nhìn gương mặt búp bê nhưng bộ dáng tiều tụy của cô, đúng là cảm thấy... Phụ nữ thật đáng thương!

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Chu Nịnh Nịnh thật sự rất mệt mỏi, chính là kiểu toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, tối qua không biết bị anh hành hạ đến mấy giờ, đàn ông cuồng nhiệt khiến cô chống đỡ không nổi, cho đến buổi sáng, cảm giác căng đầy khó chịu đó vẫn còn tồn tại, ngủ muộn mà phải dậy sớm, còn hao phí thể lực như thế, thật sự là... Mệt chết cô rồi! A, cô ghét anh!

Trịnh Thiến Thiến ghé sát, cười tà ác bên tai cô: “Ha ha ha ha ha...”

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt một hồi, ha ha cái cọng lông ấy! Đưa tay đẩy bạn học Thiến Thiến ra, tập trung tinh thần vào tiết học.

Bạn học Thiến Thiến lại ha ha hai tiếng, gập ánh mắt thấy giáo quét tới mới vội vàng ngồi yên.

Tiết học buổi sáng kết thúc, gần như vừa hết giờ là điện thoại Chu Nịnh Nịnh vang lên, vừa nhìn đã thấy tên Lục Cận Tâm, không nghe!

“Tại sao không nghe điện thoại?” Bạn học Thiến Thiến đang thu dọn dụng cụ vẽ tranh tiến đến gần.

“Không thích...” Chu Nịnh Nịnh có chút thẹn thùng, cô không thể nói bởi vì chuyện đó mà cô tức giận với bạn trai...

“Ha ha ha ha ha...” Bạn học Thiến Thiến lại phát ra tràn đầy cười thần bí.

“...” Ô ô, đáng ghét!

Điện thoại gọi tới lần thứ ba, Chu Nịnh Nịnh cuối cùng cũng mềm lòng, giọng nói lẩm bẫm: “Sao vậy...”

Lục Cận Thâm dừng một chút, hơi chột dạ thấp giọng hỏi: “Có khoẻ không?”

Sao lại hỏi vấn đề khó xử như vậy, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, cố ý vờ không hiểu: “Khỏe cái gì, em không hiểu anh đang nói gì.”

Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, có cảm giác gieo gió gặt bão, nịnh nọt thấp giọng dụ dỗ cô: “Tối nay anh đến thăm em, mang đồ ngọt cho em được không?”

Giọng nói ôn nhu như vậy, Chu Nịnh Nịnh cũng mềm lòng theo, người ta nói con gái vì yêu mà yếu đuối, quả thật đáy lòng anh cũng như cô, sau khi trải qua quan hệ thân mật, cách nói chuyện của bọn họ cũng thân mật hơn nhiều, cô nhỏ giọng lại: “Được...”

Nghe thấy giọng cô ngoan ngoãn mềm mại, Lục Cận Thâm yên lòng, lại dụ dỗ vài câu mới cúp điện thoại, Tô Gia Trạch đẩy cửa tiến vào vừa đúng lúc nhìn thấy gương mặt anh vẫn còn ôn nhu, vô lại vỗ tay phát ra tiếng: “Đúng rồi, sáng sớm hôm nay ở tầng hầm nhìn thấy cậu và Nịnh Nịnh tiểu thư, hóa ra đã trải qua lần đầu, chẳng trách tối qua không để ý đến mấy người chúng tôi.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc anh một cái, lạnh giọng nói: “Trước khi vào phòng không biết gõ cửa sao?”

Tô Gia Trạch: “Nịnh Nịnh tiểu thư đâu có ở đây, tôi gõ cửa làm gì.”

Lục Cận Thâm liếc anh một cái: “Có chuyện gì?”

Tô Gia Trạch ném tấm thiệp mời màu đỏ trong tay xuống trước mặt Lục Cận Thâm, cười nói: “Hạ Tấn kết hôn, mừng tám tháng sau, hẳn nói

cậu có thể dẫn bạn gái theo, hẳn gặp Ninh Ninh tiểu thư rồi à?”

Mùng tám tháng sau, còn đến gần một tháng, Tô Gia Trạch tràn đầy lòng tin.

Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc qua thiệp mời màu đỏ kia, gật đầu: “Gặp một lần rồi.”

Tô Gia Trạch đứng lên, nhướn mày cười: “Tôi sẽ nhanh chóng tranh thủ bắt Tiểu Mông lại, đến lúc đó cũng dẫn cô ấy đến, để cô ấy chiếu cố đóa hoa nhỏ nhà cậu một chút.”

Ha ha, đóa hoa nhỏ nhà anh tại sao phải cần người khác chiếu cố? Đâu phải anh không có ở đó! Lục Cận Thâm liếc anh một cái: “Nếu rảnh rồi cậu có thể ra ngoài.”

Tô Gia Trạch tà ác cười: “Lục tổng, đã đến giờ cơm trưa, chẳng lẽ cậu ‘no bụng’ từ tối qua đến giờ sao? Ngay cả cơm cũng không cần ăn à?”

Ánh mắt đối phương lạnh lùng, lần này Tô Gia Trạch không sợ hãi chút nào, phát ra một tiếng cười khẽ, chậm chạp ra khỏi phòng làm việc.

Lục Cận Thâm xoay di động trong tay, đôi mắt thâm sâu tối tăm nhẹ nhàng híp lại, no bụng? Ai nói anh no rồi?

...

Buổi trưa, Chu Ninh Ninh, Tăng Tiểu Mông và Trịnh Thiến Thiến cùng nhau ăn cơm. Tăng Tiểu Mông thấy dáng vẻ Chu Ninh Ninh vui đầu khổ sở ăn, ăn nhiều hơn trước, liếc nhìn Trịnh Thiến Thiến một cái, sau đó dùng khuỷu tay đụng Chu Ninh Ninh đang gặm bánh da lợn.

Đũa Chu Ninh Ninh run lên, bánh da lợn rớt xuống, văng một ít nước ăn, cô vội vã cúi đầu nhìn áo lông màu trắng của mình đã dính phải vài giọt

vết bản màu vàng...

Tằng Tiểu Mông cũng nhìn thấy, sợ cô xù lông vôi vàng nói trước: “Không sao không sao, lần sau chúng ta đi mua lại.”

Chu Nịnh Nịnh ai oán nhìn cô một cái: “Rất đắt đấy!”

Bạn học Thiến Thiến lại cười một tràng thần bí “Ha ha ha ha ha...”, sau đó nghiêm trang nói: “Nam thần nhà cậu là người giàu có, cậu phải có chút chuẩn bị ra dáng phu nhân giàu có được không? Một bộ quần áo thôi mà, kêu anh ấy mua hết áo lông ở tiệm đó cho cậu, à không, mua đứt cả căn tiệm kia mới không làm cậu thất vọng... Hiến thân à.”

Hiến thân... Chu Nịnh Nịnh đỏ bừng mặt, liếc các cô một cái, tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

“Đúng rồi, tối hôm qua Mạnh Nghiên thấy cậu không trở về ký túc xá, không ngừng phê phán cậu đi chơi đêm, giọng nói chua chát, cũng không biết cô ta muốn làm lớn chuyện gì, sao không xem lại mỗi tháng cô ta về ngủ được bao nhiêu lần.” Trịnh Thiến Thiến cắn chiếc đũa nói.

“Vậy cậu nói thế nào?” Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu lên, bây giờ cô đã mặc kệ lời nói chua chát của Mạnh Nghiên rồi, chẳng qua ngoại trừ cuối tuần cô đều về ký túc xá nên cũng hiểu kỳ bọn họ nói gì.

Trịnh Thiến Thiến cười nói: “Đương nhiên là nói thật, nói cậu mừng sinh nhật cùng nam thần.”

Chu Nịnh Nịnh quýnh quýnh: “Được rồi...”

Trịnh Thiến Thiến: “Không cần phải để ý cô ta nói gì, rõ ràng là đồ ký với cậu, phải nói thật mới có thể bịt miệng của cô ta, tránh để cô ta lại bịa chuyện bậy.”

Chu Nịnh Nịnh im lặng, cho dù có nói thật... Cô ta cũng sẽ bịa chuyện bậy...

Sau khi trở lại ký túc xá, Chu Nịnh Nịnh lập tức chui lên giường ngủ bù, thật sự là buồn ngủ chết rồi.

Sau khi tỉnh lại tinh thần tốt lên rất nhiều, mở điện thoại di động ra nhìn nhìn, phát hiện có hai tin nhắn, đều là Lục Cận Thâm gửi tới.

Một cái là: “Buổi tối anh tan ca sớm đi đón em cùng ăn cơm, sau khi tan học đến công trường tìm anh.”

Có lẽ là quá lâu không thấy cô hồi âm, hơn mười phút sau lại gửi một cái: “Bảo bối, vẫn còn giận anh à?”

Bảo bối... Hình như tối qua anh cũng dụ dỗ cô như vậy, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, bình thường anh sẽ không thân mật như vậy, chỉ kêu “Nịnh Nịnh”, hơi giận lên thì kêu “Chu Nịnh Nịnh”.

Đáy lòng nảy sinh ngọt ngào, Chu Nịnh Nịnh cong cong khóe miệng, hồi âm: “Vừa rồi đang ngủ trưa, buổi tối gặp.”

Lục Cận Thâm đang họp nhìn thấy di động trên bàn chớp chớp, nhàn nhạt dặn dò vài câu, sau đó hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

Tô Gia Trạch duỗi lưng một cái, khoát tay: “Có thể giải tán.”

Lục Cận Thâm cầm lấy di động trên bàn mở xem tin nhắn, nhàn nhạt giật giật khóe miệng, tâm trạng rất tốt.

Buổi chiều Lục Cận Thâm tan ca trước nửa tiếng, anh vừa nhắc một chân, Tô Gia Trạch cũng biến mất rồi.

Có vài nhân viên kỹ thuật đưa mắt nhìn nhau, có người nói: “Gần đây Lục tổng cứ tan ca sớm mãi, mỗi lần tan ca trước đều bắt chúng

ta theo dõi tiến độ, giống như Diêm vương đòi mạng vậy.”

“Đừng như vậy, Lục tổng rất vất vả chăm lo cho bạn gái nhỏ, hò hét nhiều lắm, người độc thân như chúng ta phải hiểu cho anh ấy.”

“Tôi vẫn có chỗ không hiểu, Lục tổng tan ca sớm coi như thôi, tại sao gần đây Tô tổng cũng tham gia náo nhiệt vậy?”

“Tô tổng trốn về sớm mà anh cũng không hiểu? Tám phần là do không chịu nổi cô đơn.”

“Ha ha ha ha ha!”

Chu Nịnh Nịnh tan học liền bảo Trịnh Thiến Thiến giúp cô mang đồ về phòng ngủ, tự mình đi đến cổng trường, cũng như trước kia, liếc mắt liền thấy anh đứng ở phía bên kia đường, nếu là bình thường cô nhất định sẽ vui mừng nhón chân lên vẫy tay về phía anh, để anh có thể tìm được cô bé nhỏ nhắn giữa đám đông.

Nhưng do cô còn có chút xấu hổ rầu rĩ nên không hoạt bát giống trước kia, Lục Cận Thâm đã thấy cô, băng qua đường cái đến bên cô, cúi đầu nhìn nhìn sắc mặt của cô, đã không còn vẻ mặt của buổi sáng, đưa tay nhẹ vuốt gương mặt của cô một cái, ôm lấy cô nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Ăn cơm ở nội thành không ngờ lại gặp được Hạ Tấn, hẳn đứng bên cạnh một cô gái cao gầy xinh đẹp, Lục Cận Thâm lên tiếng chào, Chu Nịnh Nịnh cũng nhìn về đối phương cười.

Hạ Tấn nhìn nhìn Chu Nịnh Nịnh, nói với Lục Cận Thâm: “Lục tổng, đã nhận được thiệp mời của tôi chưa?”

Lục Cận Thâm: “Nhận được rồi.”

Hạ Tấn cười cười: “Đến lúc đó Lục tổng nhớ dẫn bạn gái theo.”

Lục Cận Thâm cũng cười: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Sau khi vào nhà hàng, Chu Nịnh Nịnh mới tò mò hỏi: “Thiếp mời gì thế?”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, sau đó sờ sờ đầu của cô, nói: “Thiếp mời kết hôn.”

Chu Nịnh Nịnh “A” một tiếng, sau đó nói: “Vợ anh ấy thật xinh đẹp.”

Lục Cận Thâm rất ít khi nịnh nọt, chỉ là lúc cần thiết vẫn biết cách nói, ví dụ như hiện tại, anh vỗ vỗ đầu của cô, trong lời nói mang ý cười: “Vợ anh cũng rất đẹp, còn rất đáng yêu.”

Sau đó Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt cúi đầu xuống, ai, ai là vợ của anh chứ... (/▽\)

Lục Cận Thâm cười nhẹ, kêu nhân viên phục vụ tới gọi thức ăn.

--

Thành phố B tháng mười một nhiệt độ đã xuống rất thấp, mùa thu lạnh lẽo chậm rãi đi qua, mùa đông cũng lặng lẽ tới.

Hôm nay là thứ sáu, bốn giờ chiều, Chu Nịnh Nịnh và Tăng Tiểu Mông cùng ra khỏi cổng trường, Chu Nịnh Nịnh muốn đến nhà bạn trai cùng nhau nấu cơm, Tăng Tiểu Mông thì muốn đi xe chùa.

Lục Cận Thâm nhìn thấy Tăng Tiểu Mông cùng tới, nói thẳng: “Bây giờ chúng tôi không trở về chung cư, còn có chuyện khác.”

Tăng Tiểu Mông hiểu rõ, gật đầu: “À, như vậy sao, vậy tôi gọi xe cũng được rồi.”

Lục Cận Tâm thân nhiên nhìn ra sau cô, nói: “Cô cũng không cần gọi xe.”

Đứng ở bên cạnh Lục Cận Tâm, Chu Nịnh Nịnh cũng nhìn về phía sau cô, sau đó cười cười: “Có người làm tài xế rồi.”

Tầng Tiểu Mông nhú mày, không cần xoay người về phía sau cũng biết là Tô Gia Trạch lưu manh kia lại tới, người đàn ông này sao lại vướng víu như vậy chứ!

Quả nhiên, Tô Gia Trạch đã đi đến bên chỗ cô, đưa tay khoác lên vai cô, thở dài nói: “Tiểu Mông, xe bạn trai em đỗ hơn mười mét ở phía trước, thế mà em không nhìn tới, thật sự là quá tổn thương anh rồi.”

Tầng Tiểu Mông đập bàn tay đang quấy rối trên vai, nói: “Tôi không có bạn trai.”

Tô Gia Trạch lại khoác tay lên, ung dung nói: “Lần trước rõ ràng em đã nhận rồi, hai vị phía trước đều là nhân chứng, đừng có chơi xấu nhé.”

Tầng Tiểu Mông đang định phản bác, lại bị cánh tay người đàn ông dùng lực xoay người ôm lấy, lạnh lùng nói: “Đi, đến giờ hẹn hò rồi.”

Tầng Tiểu Mông: “...” Hẹn hò cái đầu anh ấy! Ai muốn hẹn hò với anh chứ!

Chu Nịnh Nịnh vòng quanh Lục Cận Tâm nửa vòng, từ bên trái đi qua bên phải, nhìn thấy Tiểu Mông đã bị Tô Gia Trạch nhét vào trong xe, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Tô Gia Trạch đúng là giống thổ phỉ, muốn ép buộc Tiểu Mông làm áp trại phu nhân của anh ta sao.”

Lục Cận Tâm nở nụ cười, vỗ đầu cô: “Lên xe đi, chúng ta cũng phải hẹn hò thôi.”

Hi hi hi, Chu Nịnh Nịnh vui tươi hớn hờ cùng anh lên xe.

Cho đến khi...

Chu Nịnh Nịnh nhìn ra ngoài cửa sổ, nước sông lăn tăn theo gió, hôm nay nhiệt độ rất thấp, bờ sông chỉ có lẻ tẻ vài người đang đi lại, đầu tóc bị gió thổi rối bời luôn.

Trời lạnh như thế này, Lục Cận Thâm tuyệt đối không dẫn cô đến bờ sông tản bộ, chẳng lẽ là...

Tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, cô nghiêng đầu nhìn gò má tuấn tú, căng thẳng: “Anh... Không phải dẫn em đi gặp ba mẹ anh chứ?”

Lục Cận Thâm nhếch nhếch môi cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô, nói: “Thông minh.”

“A a a a, tại sao anh lại không nói cho em biết trước...” Chu Nịnh Nịnh như muốn phát điên, gặp người nhà của anh anh, cô còn chưa chuẩn bị gì cả... Ô ô, cô cảm thấy mình bị lừa!

Lục Cận Thâm đã lái xe vào cửa chính giang cảnh khu biệt thự, anh nhẹ giọng trấn an cô: “Đừng khẩn trương, là do mẹ anh muốn gặp, đã thúc giục rất nhiều lần rồi, sớm muộn cũng phải gặp mặt mà, bây giờ xem như là làm quen trước thôi.”

Nói nghe thật nhẹ nhàng! Cô còn tưởng rằng anh thật sự dẫn cô đi hẹn hò chứ, đột nhiên lại đến gặp ba mẹ, có thể không khẩn trương sao?

Chu Nịnh Nịnh nhìn phía ngoài cửa sổ, một tòa biệt thự xa hoa, càng khẩn trương hơn, cô đang thâm nhập vào nhà giàu có sao? Không biết ba mẹ anh có thích cô hay không, nếu như không thì biết làm gì bây giờ...

Ôi, cô đưa tay vỗ xuống bờ vai của anh, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhưng anh cần nói sớm cho em biết mới phải, như vậy em mới có thể chuẩn bị món quà gì đó, bây giờ chẳng có gì... Cứ tay không như vậy đi gặp trường bối, ấn tượng sẽ không tốt...”

Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, nếu anh nói sớm, cô nhất định sẽ gặt gao ôm anh làm nũng, năn nỉ: “Lần sau hãy đến nhé, lần sau được hay không?”

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được giọng nói và dáng vẻ của cô, anh hiểu rất rõ rồi.

Sau khi xe dừng lại, Lục Cận Thâm nghiêng đầu sang nhìn cô, thấy vẻ mặt cô khẩn trương có chút buồn cười, đưa tay nhéo khuôn mặt mềm nhũn của cô: “Yên tâm đi, anh đã chuẩn bị xong mọi thứ, không cần lo lắng.”

Ô ô, Chu Nịnh Nịnh miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi...”

Sau khi xuống xe, Chu Nịnh Nịnh nhìn thoáng qua quần áo của mình, áo khoác là cái tuần trước Lục Cận Thâm dẫn cô đi dạo phố, do anh chọn, quần áo giày dép, từ đầu đến chân đều mua cho cô mấy bộ.

Bởi vì hôm nay định hẹn hò với anh, cô còn đặc biệt mặc bộ anh thích nhất, nhưng vấn đề là buổi trưa cô mới vừa cắt tóc, nhà tạo mẫu cắt tóc mái của cô quá ngắn...

Ô ô, giống như trái dưa hấu vậy.

Chu Nịnh Nịnh kéo vạt áo Lục Cận Thâm, nhỏ giọng hỏi: “Tóc mái của em có phải rất xấu không...”

Vấn đề này, lúc cắt tóc buổi trưa cô cũng đã gửi ảnh chụp cho anh rồi, câu hỏi giống y như trước, Lục Cận Thâm sờ sờ tóc mái trên trán cô, đáp án giống với buổi trưa: “Không xấu, rất đáng yêu.”

Chu Nịnh Nịnh an tâm một chút, lại hỏi: “Gia đình anh có đông không?”

Đại khái là do phim truyền hình bi kịch và tiểu thuyết ngược tâm ảnh hưởng, cô cảm thấy người giàu có đều xuất thân từ đại gia tộc, ba cô sáu dì bảy ông chú...

Lục Cận Thâm đi vòng qua cốp phía sau lấy hộp quà, Chu Nịnh Nịnh dính theo sau lưng anh, sau cửa đột nhiên thò ra một cái đầu nhỏ, hưng phấn gọi một tiếng: “Cô giáo Nịnh Nịnh!”

Chu Nịnh Nịnh quay đầu nhìn lại liền thấy Lục Hi Dịch chạy về phía cô, kể từ sau cuối tháng tám, cô chưa từng gặp lại cậu bé này, hình như thằng bé đã cao lên không ít, Chu Nịnh Nịnh nhếch miệng cười cười, đang định nói chuyện, lại nhìn thấy phía sau cửa có một người phụ nữ trung niên xem ra khoảng năm mươi tuổi bước ra, thoát nhìn rất gần gũi.

Chu Nịnh Nịnh khép khoé miệng đang toe toét, xấu hổ cười cười, sau đó đưa tay kéo kéo vạt áo Lục Cận Thâm: Đây là mẹ anh sao? Phải không? Phải không?

Lục Cận Thâm đóng kín cốp phía sau, giương mắt nhìn một chút, sau đó dặt tay của cô đi lên phía trước, Lục Hi Dịch đã chạy đến trước mặt, tự động kéo tay Chu Nịnh Nịnh.

Đi tới cửa, Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua Phùng Anh đang đứng đó, nói: “Nịnh Nịnh, đây là mẹ anh.”

Chu Nịnh Nịnh lập tức khôn khéo nói một câu thật ngọt: “Bác gái, trông bác còn trẻ quá.”

Phùng Anh sớm đã xem qua ảnh chụp Chu Nịnh Nịnh, bộ dáng lạnh lợi lại đáng yêu, nhìn cô bé ấy cười đến cong cả đôi mắt, ánh mắt sạch sẽ trong suốt, kiểu tóc thật sự là rất dễ thương.

Phùng Anh không tự chủ đưa thay sờ sờ đầu của cô, cười ha hả nói: “Đứa nhỏ này miệng thật ngọt, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Chu Nịnh Nịnh có chút thụ sủng nhược kinh (1), tại sao ai cũng thích sờ đầu cô vậy chứ... (▽\)

(1) Thụ sủng nhược kinh: Được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Đáy mắt Lục Cận Tâm mang ý cười, dắt cô đi vào.

Vào cửa, trên mặt đất sớm đã bày sẵn dép bông, Lục Cận Tâm đưa hộp quà lớn trên tay cho Phùng Anh.

Phùng Anh vừa nhìn, cho là Chu Nịnh Nịnh mua, vội vàng trách cứ anh: “Không phải đã nói rồi sao? Nịnh Nịnh còn là sinh viên, lúc đến đừng để con bé phải mua quà, chúng ta cũng không thiếu thứ gì.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy trong lòng ấm áp, còn có chút ngượng ngùng, bởi vì đồ không phải do cô mua, cô chủ động kéo tay Phùng Anh, đành hoảng nói: “Bác ơi, quà không phải do con mua, là anh Tâm mua ạ.”

Khụ khụ, Phùng Anh vội vàng đổi giọng: “Đúng đúng đúng, nó mua là phải rồi, con còn là một sinh viên, không cần mua không cần mua.”

Chu Nịnh Nịnh lúng túng, đáy lòng căng thẳng đã tiêu tan không ít, bình thường nhìn anh lãnh đạm như vậy, còn tưởng rằng tính cách của ba mẹ anh chắc cũng không khác biệt lắm đâu, không ngờ...

Có phải giống như ba cô hay không, người càng già sẽ càng đáng yêu?

Đi vào phòng khách đã nhìn thấy ba người, một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn tuổi tác không chênh lệch với ông Chu cho lắm, dáng vẻ thoát nhìn rất nghiêm túc, còn có một đôi vợ chồng thái độ thân

mặt, người đàn ông có vẻ hơn Lục Cận Thâm mấy tuổi, có vài phần giống anh, người phụ nữ bụng nhô to như đã mang thai được 8 tháng, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Không đợi Lục Cận Thâm nói chuyện, Phùng Anh đã lần lượt giới thiệu cho Chu Nịnh Nịnh, Chu Nịnh Nịnh lạnh lợi lần lượt chào người.

Mọi người cùng ngồi trên sofa trong phòng khách, Lục Hi Dịch tự hào mà nói: “Cô giáo Nịnh Nịnh, em chuẩn bị có em trai hoặc em gái rồi đó.”

Chu Nịnh Nịnh cười cười, hỏi cậu: “Em thích em trai hay là em gái?”

Lục Hi Dịch lén nhìn Lục Cận Chu, nhỏ giọng nói: “Em thích em trai, nhưng mà ba ba thích em gái.”

Mọi người nở nụ cười, Phùng Anh cũng nói: “Bác cũng vậy, hy vọng là cháu gái nhỏ.”

Chu Nịnh Nịnh suy nghĩ một chút, Lục Cận Thâm có hai người anh, vậy là mẹ của anh sinh được ba đứa con trai, có lẽ cũng muốn con gái nhỉ, đoán chừng lúc mang thai Lục Cận Thâm, bác ấy đã không ngừng cầu mong đó là con gái...

Lúc này, Phùng Anh lại kéo Chu Nịnh Nịnh nói: “Trước kia lúc bác mang thai A Thâm, đã liên tục hy vọng là con gái, ai biết lại sinh ra một thằng nhóc.”

Chu Nịnh Nịnh nhin không được nở nụ cười, quả nhiên cô đoán đúng... Cô mở trừng hai mắt với Phùng Anh, tinh nghịch nói: “Sinh con trai mới tốt, nếu không làm sao con có bạn trai được? Con phải cảm ơn bác nữa chứ.”

Phùng Anh ngấn người, lập tức ha ha nở nụ cười: “Đúng đúng, sinh con trai cũng tốt, ba đứa con trai cưới về ba người con dâu, như vậy tính ra

sinh con trai vẫn có lợi nhất.”

Lục Cận Thâm nén cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô.

Chu Nịnh Nịnh bị Phùng Anh nói đến có chút thẹn thùng, lời cô nói là thật nha, nếu như không có anh, cô không đến biết đến khi nào mình mới biết yêu nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, lúng túng cọ xát lòng bàn tay của anh, Lục Cận Thâm nhìn thấy mắt cô ướt át sáng trong, đáy mắt ôn nhu, đáy lòng mềm mại.

Ở lại Lục gia ăn cơm tối, lại ngồi ở phòng khách đến hơn tám giờ tối, Chu Nịnh Nịnh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, lúc gần đi Lục ba ba lại nói với cô: “Sau này thường xuyên sang đây ăn cơm nhé.”

Chu Nịnh Nịnh có chút thụ sủng nhược kinh, liền vội vàng gật đầu: “Vâng vâng.”

Phùng Anh kéo tay của cô, chụp vào tay cô một chiếc vòng ngọc, thân thiết nói: “Chiếc vòng này là lễ ra mắt bác tặng cho con.”

Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua cái vòng ngọc kia, sờ sờ đầu của cô, nhắc nhở cô: “Nói cảm ơn đi.”

Chu Nịnh Nịnh mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Cảm ơn bác...”

...

Xe chậm rãi lái ra khu biệt thự, Chu Nịnh Nịnh tường tận xem xét chiếc vòng kia, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Hình như em thấy trên tay chị dâu cũng có chiếc vòng như vậy, không phải mẹ anh mua ba cái giống nhau, sau đó tặng hết cho con dâu chứ...”

Lục Cận Thâm cười cười, nói: “Phải, đây là lễ ra mắt bà đưa cho con dâu.”

Vậy là... Bây giờ cô đã bị dính ước rồi sao? Không đúng... Cô đã bị người đàn ông này “dính ước” từ sớm rồi.

Lục Cận Thâm vẫn không muốn đưa cô về nhà, thật sự không muốn đưa cô về nhà, anh nhìn đồng hồ, tám giờ bốn mươi phút, không còn lâu lắm...

Dừng xe ở bờ sông, Lục Cận Thâm ngang nhiên quay sang kéo cả người cô ngồi lên chân mình.

Chu Nịnh Nịnh đột nhiên bị động tác của anh làm tim đập chậm vài nhịp, mặt trong nháy mắt đã hồng, anh, anh muốn làm gì...

Lục Cận Thâm chỉ muốn ôm cô thôi, nhưng buồng xe không rộng, ôm nhau hơi bất tiện.

Chu Nịnh Nịnh ngồi trên đùi anh, đôi mắt nhìn nhìn anh, lập tức cúi đầu, Lục Cận Thâm nở nụ cười, hôn lên môi của cô.

Trong buồng xe không khí trở nên nóng lên, Chu Nịnh Nịnh liền cho là anh muốn “hành quyết cô ngay tại chỗ”, co rút bàn tay nóng ran ra khỏi túi áo lông.

Anh tựa lên cổ cô điều chỉnh hô hấp, khàn khàn hỏi bên tai cô: “Đêm nay có thể không về nhà không?”

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt xê dịch vị trí ở trên đùi anh... Phản ứng đã rất lớn rồi...

“Không được...”

Lục Cận Tâm sờ sờ lỗ tai của cô, thấp giọng: “Vậy sáng mai đến sớm một chút, chúng ta cùng nhau làm cơm trưa...”

Anh đang mời mọc sao, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, cùng nhau nấu xong cơm trưa rồi làm gì? Tuần trước cô đã lãnh hội qua... (▽\)

Kể từ khi xảy ra quan hệ thân mật, những lần sau đó cô cũng không từ chối anh được, ví dụ như chủ nhật cô vốn phải về trường, kết quả lại trở thành ngủ ở nhà anh, sáng thứ hai anh mới đưa cô về trường học.

Lại ví dụ như, số lần bọn họ ở nhà nấu ăn ngày càng nhiều hơn trước kia... (*w*)

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt gật đầu: “Được...”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Xe dừng ở cửa khu nhà, Chu Nịnh Nịnh đang định xuống xe, đột nhiên thấy ba mẹ cô đi từ bên ngoài về, trong tay xách theo túi mua hàng, giống như vừa đi dạo phố xong, cô vô thức rụt người trở lại.

Lục Cận Thâm thấy cô đột nhiên lại lùi vào trong xe, khẽ cười một tiếng: “Sao vậy? Đột nhiên muốn cùng anh về nhà à?”

Chu Nịnh Nịnh chu mỏ một cái, nhỏ giọng nói: “Không phải đâu, em... Vừa rồi ba mẹ em đi ngang qua.”

Lục Cận Thâm hiểu ra, đôi mắt đen tĩnh mịch nhìn thẳng về phía cô, ngón tay thon dài nhắc cằm cô lên để cô cũng nhìn về phía anh, Chu Nịnh Nịnh bỗng chột dạ, vội vàng giải thích cộng thêm lời bảo đảm: “Em thật sự không phải không muốn để anh gặp ba mẹ em, chỉ là em còn chưa nói với họ, đợi em nói với họ rồi, lần sau sẽ chính thức dẫn bạn trai về nhà cho họ xem, được không? Anh đừng giận nhé...”

Thật đúng là... Tiểu yêu tinh!

Lục Cận Thâm tới gần khẽ cắn môi của cô một cái, không nhiều lời về chuyện này, chỉ vỗ đầu của cô nói: “Sáng mai đến sớm.”

Chu Nịnh Nịnh không ngờ lần này anh sẽ lay động, tim đập bỗng nhiên chậm lại nửa nhịp, lông mi dài chớp chớp, lập tức yên lặng đưa thay sờ sờ môi của mình, ý của anh là đến sớm một chút sẽ không giận nữa?

Cô đỏ mặt gật đầu: “Biết rồi...”

Lục Cận Thâm nhìn qua kính chiếu hậu, thấy đôi vợ chồng trung niên đang nắm tay nhau đã đi vào khu nhà ở, nói với cô: “Được rồi, về đi, bây giờ xuống xe còn có thể đuổi theo ba mẹ em.”

“Được, tạm biệt nam thần!” Chu Nịnh Nịnh vội vàng nhảy xuống xe, chạy chậm vào trong.

Lục Cận Thâm chạy lướt ngang cửa khu, nhìn vào bên trong, thấy cô gái nhỏ một trái một phải kéo ba mẹ cô, bước chân vô cùng khoan khoái.

Nhẹ bĩu môi, đáy mắt vui vẻ, chạy thẳng.

Sáng thứ hai hơn tám giờ một chút, Chu Nịnh Nịnh cầm bữa sáng trong tay xuất hiện ở cửa nhà Lục Cận Thâm, lấy chìa khóa anh cho để mở cửa, đổi dép “lịch bịch” đi vào, đặt bữa sáng lên bàn, lại ném áo khoác và khăn choàng cổ lên ghế sofa, đi lòng vòng trong phòng khách, bạn trai vẫn chưa ra nghênh đón cô!

Không phải đang ngủ nướng chứ? Chu Nịnh Nịnh chạy vào phòng ngủ, trên chiếc giường lớn kia chỉ có chăn mền xếp chồng giống như khối lập phương.

Chẳng lẽ ra ngoài rồi? Đang định gọi điện thoại cho anh, trên lầu truyền đến tiếng bước chân bình thản.

Chu Nịnh Nịnh vội ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, Lục Cận Thâm toàn thân mặc đồ thể thao màu đen đi xuống, mái tóc ngắn cũng đen như mực hơi ướt, tuấn tú lịch sự tao nhã, sắc mặt khỏe mạnh như mới vừa vận động xong, nhìn kỹ một chút, trên áo đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Cô biết rõ trên lầu có một phòng tập thể hình, bên trong có đầy đủ máy tập thể hình thường dùng, nhưng dù sao cô cũng rất ít khi ngủ lại, bao giờ nhìn thấy dáng vẻ anh tập thể hình, bây giờ thấy được lại hơi ngây người.

Quả thật, mỗi tuần Lục Cận Thâm đều giữ đúng thói quen hoạt động thể thao, nếu không thì sao? Cơ bụng tám múi kia ở đâu ra? Đương nhiên là luyện tập mà ra rồi!

Lục Cận Thâm không ngờ cô sẽ đến nhà sớm như vậy, đôi mắt đen chột lóe qua vẻ kính ngạc, lập tức cong môi cười, còn gì vui mừng hơn sáng sớm đã nhìn thấy người mình yêu chứ? Anh cảm thấy là không.

A a a a a! Rất gợi cảm! Rất men!

Chu Nịnh Nịnh liêu lĩnh chạy tới, định sẽ đưa tay ôm lấy anh, ai ngờ Lục Cận Thâm lại đột nhiên nghiêng mình, trốn tránh bao yêu thương nhưng nhớ của cô...

Ô ô, Chu Nịnh Nịnh mặt bi thương nhìn anh: “Tại sao không cho ôm...”

Lục Cận Thâm cả người đều là mồ hôi, hơi bất đắc dĩ nhìn bạn gái đang mặc áo lông màu trắng, nhắc nhở cô: “Cả người anh toàn là mồ hôi, đợi anh tắm xong rồi ôm.”

Nhưng cô muốn ôm anh bây giờ mà! Chu Nịnh Nịnh đang định nói, anh cũng đã nghiêng người hôn lên trán cô một cái, giọng mang ý cười: “Chơi một mình một lát nhé.”

Nói hết lời, Lục Cận Thâm xoay người đi tới phòng tắm.

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt lên, nhìn bóng lưng rần rỏi của bạn trai cao lớn nhà mình, đầu óc đột nhiên nóng lên, “lịch bịch” bước nhanh theo, từ phía sau ôm anh một cái thật mạnh.

Đang tiến về phía trước, Lục Cận Thâm bị sức lực của cô đụng phải khẽ ngã tới trước hai bước, sau đó đưa tay về phía sau bắt lấy tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, ra sức kéo mạnh cô về phía trước.

“Chao ôi chao ôi! Anh làm sao thế!” Chu Nịnh Nịnh mất hứng kêu lên, túm bạn gái như vậy sao?!

Vào buổi sáng tinh mơ đã gặp phải thỏ trắng mà mình yêu thương nhưng nhớ, anh có thể làm cái gì? Lục Cận Thâm thấp giọng: “Em nói xem anh muốn làm gì?”

“Đợi một chút... Không phải anh muốn đi tắm sao?” Chu Nịnh Nịnh lập tức nói lấp, hoàn toàn không ngờ cô chỉ ôm mạnh sau lưng một cái, cũng có thể khiến anh... Biến thành sói.

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, liền ôm cô lên, thấp giọng: “Làm xong rồi tắm.”

A a a a! Mọi việc không nên phát triển như vậy chứ! Cô muốn ôm thuần khiết cơ! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Nịnh Nịnh cứng đờ, chỉ có thể mặc cho anh ôm cô đi vào... Phòng tắm?!

...

Buổi sáng hôm nay trôi qua, Chu Nịnh Nịnh nằm trên giường anh ngủ nướng, cảm giác hơi buồn bực, tại sao cô phải chuyển từ nhà mình đến nhà anh để ngủ nướng... Đúng là tự hành hạ bản thân!

Lục Cận Thâm ngồi trước bàn cơm, ăn bữa sáng do bạn gái sáng mang tới, cả người sung sướng.

Chu Nịnh Nịnh ngủ thẳng đến giữa trưa, Lục Cận Thâm gọi cô dậy ăn trưa, cô còn đang mặc kệ anh nên giả vờ chưa tỉnh ngủ, tiếng dép “lịch bạch” vang lên đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Lục Cận Thâm theo sau lưng cô, dựa vào cửa toilet, sau đó lại nhắc nhở cô một tiếng: “Chuẩn bị cho tốt rồi đến cử trưa.”

Miệng cô phun ra bọt trắng, sau đó lại liếc anh một cái, hừ hừ!

Lục Cận Tâm buồn cười nhìn cô, đáy mắt ôn nhu.

Lúc ngồi đợi trên bàn ăn, Chu Nịnh Nịnh không còn lơ nhau ra mặt nữa, cơm trưa rất phong phú nha! Đều là món cô thích ăn, trước kia hai người đều cùng nhau nấu cơm, anh trợ thủ, cô đầu bếp, gần đây tài nấu nướng của cô đã tiến bộ không ít, cô còn vì thế mà mừng thầm rất lâu.

Cô vẫn cho là tài nấu nướng của Lục Cận Tâm chắc chỉ tạm tạm thôi, không ngờ hương vị anh nấu ra chẳng hề thua kém Tô Gia Trạch, bây giờ đàn ông tinh anh đều biết nấu cơm như vậy sao?

Chu Nịnh Nịnh được ăn nên rất vui vẻ, sau đó khen Lục Cận Tâm vài câu, vẻ mặt thỏa mãn.

Lục Cận Tâm chỉ cho cô một câu bốn chữ: “Phần thưởng lao động.”

Suýt chút nữa cô đã bị nghẹn lại! Hung hiểm trừng mắt liếc anh một cái, hu hu, quá đáng ghét!

Sau khi ăn xong, anh vẫn rửa chén như cũ, cô ngồi trong phòng khách lắc lư để tiêu hóa, muốn tìm điện thoại di động để xem blog nhưng lại không nhớ mình để ở đâu, tìm điện thoại di động của anh bấm số của mình.

Chuông điện thoại vang lên, nhưng di động trong tay lại nhắc nhở số của cô đang bận, vậy là có người đang gọi cho cô, vội vàng đi theo tiếng chuông tìm được điện thoại di động của mình, là anh trai của cô gọi đến.

“Anh.” Cô ngọt ngào kêu một tiếng.

Bên kia Chu Dục Thân ngập ngừng một chút, sau đó nói: “Nịnh Nịnh, ba nhập viện rồi, em đến đây đi...”

Sắc mặt Chu Ninh Ninh lập tức trắng bệch, run rẩy ngắt lời anh: “Ba, sao ba lại nhập viện?”

Chu Dục Thân vội vàng nói: “Yên tâm, không sao rồi, anh vừa phẫu thuật cho ông xong, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, trên đường đi em đừng gấp gáp.”

...

Lục Cận Thâm vừa lái xe vừa an ủi Chu Ninh Ninh đang đứng ngồi không yên, “Em đừng gấp, sẽ đến ngay thôi.”

Chu Ninh Ninh gật đầu nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, bình thường thân thể ông Chu đặc biệt khỏe mạnh, đến cảm sốt thông thường cũng không có thì đừng nói đến nhập viện, Chu Ninh Ninh lớn như vậy vẫn chưa từng thấy ba mẹ của mình nằm viện, lần này mặc dù ông Chu nhập viện không phải vì ngã bệnh, nhưng cô nghĩ đến ông bị tên cướp đâm một nhát dao vào bụng, chảy rất nhiều máu, trong lòng đã cảm thấy khó chịu.

Trước kia ông Chu đã từng đi lính trong quân đội, làm người đặc biệt nghiêm túc, bình thường nhìn thấy cướp bóc hay trộm đồ trên đường cũng là người đầu tiên đứng ra bắt được những người xấu kia, khi sự tình nghiêm trọng còn có thể vận vạo đánh nhau.

Còn nhớ khi cô vừa vào năm đầu tiểu học, cùng ba mẹ ra công viên chơi, vừa đến cổng đã thấy có vụ trộm vặt, sau khi ông Chu nhìn thấy đã túm tên ăn trộm kia lại, ăn trộm nóng lòng muốn thoát ra, cuối cùng ông phải đánh nhau với hắn, khi đó cô còn nhỏ, bị dọa phát hoảng, nhưng cô còn bé tí như vậy đã cảm thấy ông Chu là một anh hùng vĩ đại.

Chu Ninh Ninh kể những chuyện này cho Lục Cận Thâm, anh sờ sờ mái tóc mềm mại của cô, nói cho cô biết: “Bây giờ ba em vẫn là một anh hùng.”

Cô thích anh nói như vậy, vành mắt lập tức hơi đỏ.

Đến bệnh viện, Chu Dục Thân đứng lúc từ trong phòng bệnh đi ra, nhìn thấy Chu Nịnh Nịnh đi cùng Lục Cận Thân cũng không kinh ngạc nhiều, khẽ gật đầu chào hỏi một cái, rồi nói với Chu Nịnh Nịnh: “Có lẽ phải đợi một lát nữa ba mới tỉnh, mẹ đang ở bên trong.”

Ánh mắt rơi vào người Lục Cận Thân, nói thẳng: “Tôi cảm thấy anh nên đợi ba tôi tỉnh lại rồi vào.”

Chu Nịnh Nịnh không hiểu anh trai nói gì, có điều cô cũng không muốn lần đầu bạn trai mình ra mắt ba mẹ lại là ở bệnh viện, nhưng dù gì cũng đã đến, không thể để anh ra về.

Ngược lại Lục Cận Thân rất hiểu ý tứ trong lời nói của Chu Dục Thân, quả thật anh cũng có quyết định này, đưa tay sờ sờ đầu Chu Nịnh Nịnh, nhẹ nhàng nói: “Em vào trước đi, anh đợi lát nữa sẽ vào.”

Cô không hiểu tại sao anh phải đợi lát nữa mới vào, nhưng bây giờ cô chỉ muốn đi vào nhanh một chút để xem ông Chu thế nào, liền gật đầu, tiến vào phòng bệnh.

Mạc Tú Trân ngồi ở cạnh giường bệnh, đối diện cửa ra vào, lúc Chu Nịnh Nịnh đẩy cửa tiến vào, đúng lúc bà thấy được mặt Lục Cận Thân, hơn nữa ánh mắt của anh hình như đang nhìn khuê nữ nhà mình.

Chu Nịnh Nịnh nhìn ông Chu ngủ trên giường, sắc mặt hơi tái, từ đó đến giờ cô chưa từng thấy ông Chu bình thản như vậy, ánh mắt bỗng quay sang, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Mẹ...”

“Chao ôi, con bé kia khóc cái gì chứ, ba con không sao cả, anh trai con tự tay phẫu thuật mà, dưỡng thương một thời gian sẽ khỏi thôi, đến đây, ngồi bên đây này.” Mạc Tú Trân nhìn về phía cô vẫy tay.

Chu Nịnh Nịnh mềm lòng, nghe mẹ nói như vậy, nước mắt lại càng chảy ròng, đúng là tâm trạng của cô không tốt, phải khóc mới giải toả được, khóc xong đúng là thoải mái hơn nhiều.

Mạc Tú Trân khẽ vuốt đầu cô, Chu Nịnh Nịnh khóc xong hơi ngượng ngùng, hình như đã lâu rồi không khóc nè với mẹ.

Một lát sau, Mạc Tú Trân thử mở miệng thăm dò: “Vừa rồi có người đưa con tới phải không?”

Chu Nịnh Nịnh sững sờ, sau đó gật đầu: “Vâng...”

Hôm nay là cuối tuần, khuê nữ dậy rất sớm, sau đó liền đi ra ngoài, bây giờ nghĩ lại hẳn là đang hẹn hò? Mạc Tú Trân nhớ tới người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn vừa rồi mình nhìn thấy, cười cười: “Là bạn trai à?”

Chu Nịnh Nịnh hơi thẹn thùng, lại gật đầu: “Vâng...”

Mạc Tú Trân tiếp tục cười, thoáng trách cứ cô một tý: “Vậy sao không cho cậu ấy vào thăm ba con, cho mẹ gặp nữa.”

Chu Nịnh Nịnh chẹp miệng, nói: “Anh ấy muốn đợi lát nữa.”

Mạc Tú Trân gật đầu nhẹ, nở nụ cười: “Vậy cũng tốt, đợi lát nữa ba con tỉnh rồi gặp luôn, thành thật khai báo với mẹ, quen nhau khi nào?”

Chu Nịnh Nịnh thành thật trả lời: “Tháng Sáu...”

Trước khi ông Chu tỉnh, Chu Nịnh Nịnh liên tục bị Mạc Tú Trân vặn hỏi đủ thứ, kể cả nghề nghiệp, nhân phẩm của Lục Cận Tâm, vân vân. Cuối cùng đương nhiên sẽ hỏi gia thế đối phương, Chu Nịnh Nịnh không cẩn thận lỡ miệng nên Mạc Tú Trân mới biết, con nhóc Nịnh Nịnh này không chỉ lén lút yêu đương, còn sang ra mắt nhà trai rồi!

Nói thế nào đây? Thật sự cảm thấy con bé kia... Không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên thì bỗng dưng nổi tiếng.

Mạc Tú Trân kinh hãi một hồi lâu, từ lời của con gái biết được, Lục Cận Thâm này bất kể là cách làm người hay về sự nghiệp đều vô cùng hoàn hảo, sau đó bà lại hỏi mẩu chốt vấn đề: “Ba mẹ cậu ấy thích con không?”

Nói đến đây, Chu Nịnh Nịnh đắc ý vênh cái đuôi nhỏ lên, kiêu ngạo nói: “Đó là chuyện đương nhiên, bọn họ đều nói con thông minh đáng yêu.”

Mạc Tú Trân yên lòng, sau đó nói: “Lần sau có đến nhà cậu ấy nữa, phải nói trước cho mẹ biết một tiếng, mẹ chuẩn bị chút quà cho con mang qua, biết không?”

Chu Nịnh Nịnh bằng lòng gật đầu.

Lúc này, ông Chu đã tỉnh lại, ho nhẹ một tiếng.

Chu Nịnh Nịnh vội vàng đến gần: “Ba, bây giờ ba cảm thấy thế nào?”

Ông Chu mất quá nhiều máu nên cơ thể hơi yếu, chỉ là không chịu thể hiện trước mặt con gái và vợ mình, nhỏ giọng nói: “Không sao, bây giờ khá hơn nhiều rồi, rách chút da thôi mà.”

Nói hay như vậy! Chu Nịnh Nịnh đưa tay chạm trán ông Chu một cái, sau đó bắt đầu lên giọng giáo huấn: “Sau này không được kích động như vậy nữa, già khòm như vậy rồi còn tỏ ra anh hùng, ba có thể gọi người hỗ trợ mà, báo cảnh sát nữa, bây giờ chỉ là vết thương nhỏ, ngộ nhờ đụng với ác đồ thật sự...”

Chu Nịnh Nịnh không dám nói tiếp, nghe Mạc Tú Trân nói, tên cướp kia không xuống tay độc ác, đoán chừng là do không có gan to, ngộ nhờ đụng mặt với loại lòng dạ độc ác thật sự... Cô không dám nghĩ đến.

Sau đó cô chỉ lên đôi mắt còn đỏ của mình: “Ba xem, con đã khóc đó.”

Ông Chu bị khuê nữ giáo huấn nên có chút thẹn thùng, chậm rãi gật đầu, giọng nói yếu đi vài phần: “Lớn tuổi rồi, không bằng lúc còn trẻ, nếu không tên cướp kia có thể đánh thắng được ba sao?”

Chu Nịnh Nịnh lại chạm đầu ông Chu một cái, tiếp tục quở trách: “Dù sao sau này không được thể hiện như vậy nữa, ba xem ba hù cả nhà chúng ta rồi...”

Người lớn tuổi da mặt mỏng, ông Chu lại là phần tử đặc biệt ngoan cố, bị con gái quở trách, nét mặt già nua hơi cảm thấy có lỗi lỗi, ấp úng gật đầu: “Được rồi... Nghe con gái hết.”

Chu Nịnh Nịnh đang định nói gì đó, cửa ra vào truyền đến ba tiếng gõ cửa, quy luật trật tự: Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa này... Nhất định là Lục Cận Thâm! Cô chạy chậm đến mở cửa.

Không rõ chuyện gì, ông Chu cảm thấy làm vậy là thừa, lẩm bẫm một câu: “Hô một tiếng là vào được rồi...”

Mạc Tú Trân mặt mày hớn hở, đứng lên, bộ dạng nghênh đón khách.

Chu Nịnh Nịnh có chút thẹn thùng từ từ mở khe cửa ra, thò cái đầu ra trước, sau đó nhìn qua Lục Cận Thâm đang đứng nghiêm, trên tay anh cầm một lẵng hoa, còn có giỏ trái cây đủ loại...

Vậy là, anh phải đi mua đồ sao?

Được rồi, anh mãi mãi đều chu đáo hơn cô, cô cười cười với anh, anh cũng nhếch nhếch môi cười: “Không cho anh vào à?”

Cô vội vã kéo cửa ra, lại quay đầu nhìn về phía ba mẹ, thẹn thùng đi về chỗ.

Mạc Tú Trân vội vàng nghênh đón, cười híp mắt nhận lấy gì đó trong tay Lục Cận Thân, tha thiết nói: “Đến thăm là được rồi, còn mua nhiều đồ như vậy.”

Chậc chậc chậc, không thể không khen bạn trai mà con gái tìm được... Đúng là không kém gì với con trai nhà mình.

Mẹ vì con tốt. Mạc Tú Trân vẫn cho là vậy, Chu Dục Thân từ nhỏ đã ưu tú không thể tưởng tượng nổi, chưa bao giờ để bà phải lo lắng, ngay cả dung mạo cũng là nhờ gen tốt của bà và ông Chu truyền cho...

Lục Cận Thân cười rất ôn hòa: “Vâng, lần sau lại tìm cơ hội đến thăm hỏi hai bác.”

Mạc Tú Trân cười không khép miệng: “Được được.”

Ông Chu vừa tỉnh dậy còn hơi choáng váng, quan sát tình hình bên kia, một lúc sau mới kịp phản ứng, chỉ có điều... Bọn họ xem ông là người vô hình sao? Ông còn là bệnh nhân đang bị thương nữa! Lơ đẹp người khác như vậy cũng được sao?!

Ông Chu bị thương vô cùng uất hận, nhất là nhìn thấy bộ dạng con gái cứng vây quanh chăm sóc bạn trai, tình cha con như thế này đây! Hừ!

Đúng lúc này, Lục Cận Thân nhìn về phía ông Chu, anh là người thông minh, hiểu rõ người khó nhất trong nhà này là ba của bạn gái, anh cười khiêm tốn: “Bác trai mau khỏe, cháu là Lục Cận Thân, bạn trai của Ninh Ninh.”

Chu Ninh Ninh đỏ mặt, cô còn chưa nói được một câu, anh tự giới thiệu bản thân cũng được sao?

Ông Chu nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, nhìn thoáng qua con gái đang ngượng ngùng, sau đó gật đầu nhẹ: “Ngồi đi.”

Lục Cận Tâm ngồi xuống bên cạnh, thăm hỏi tình hình thân thể của ông.

Chu Nịnh Nịnh đứng sau lưng Lục Cận Tâm, giống như cô người hầu nhỏ, ông Chu không vừa mắt, hô một tiếng: “Nịnh Nịnh cũng ngồi xuống đi.”

“À à...” Cô ngồi xuống bên cạnh Lục Cận Tâm.

Trong suốt quá trình Chu Nịnh Nịnh đều tương đối im lặng, một là vì thẹn thùng, hai là... Giống như không có phần nói chuyện của cô...

Chẳng qua vì bọn họ tỏ vẻ rất hợp nhau, cô chỉ chớp mắt ngắm đông xem tây một chút.

Đại khái qua hơn nửa tiếng đồng hồ, ông Chu nói mệt, Lục Cận Tâm liền đứng dậy nói: “Bác nghỉ ngơi tốt nhé, hôm nào cháu đến nữa.”

Ông Chu gật đầu một cái, sau đó nhắm mắt lại.

Chu Nịnh Nịnh tiễn Lục Cận Tâm về, lắc cánh tay của anh đặc ý nói: “Ba mẹ em có vẻ rất thích anh đấy, đặc biệt là mẹ em, bà khen mắt em tốt.”

Thật sự là cô nhóc thiếu đầu óc, mẹ của cô đúng là rất thích anh, nhưng ba cô thì không.

Lục Cận Tâm xoa nhẹ tóc của cô: “Được rồi, em lên trước đi, ngày mai anh đến nữa.”

Chu Nịnh Nịnh đứng bên cạnh anh, đưa tay ôm anh một tý, “Được, vậy anh lái xe phải cẩn thận một chút.”

...

Chu Nịnh Nịnh trở lại phòng bệnh, nhìn thấy ông Chu vừa nói muốn ngủ lại ngồi dậy, cô đi tới: “Ba, sao ba không nghỉ ngơi đi.”

Mạc Tú Trân buông tay ra: “Ba con đang đào gốc bới rễ đấy, vừa rồi ông ấy không biết cách hỏi, bây giờ lại hỏi mẹ.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Khụ khụ, ông Chu ho khan vài tiếng: “Chỉ là ba quan tâm con thôi mà? Con gái yêu đương mà ba cũng không biết, đột nhiên dẫn bạn trai về ra mắt, cuối cùng ba cũng được giải thích rõ ràng rồi!”

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt, sau đó nở nụ cười hì hì: “Ba yên tâm, con không bị người nhà anh ấy lừa bán đâu, con rất thông minh mà.”

Hừ hừ, ông Chu thở hển hển hai cái: “Thông minh cái quỷ, Lục Cận Tâm này vừa nhìn đã biết là công tử nhà giàu, điều kiện gia đình chênh lệch hơn sơ với chúng ta, ngộ nhờ về sau bị khi dễ phải biết làm sao?”

Chu Nịnh Nịnh cúi đầu, thoát nhìn bộ dạng hết sức ủy khuất: “Ba, ba cảm thấy con không xứng với anh ấy sao?”

Ô ô, thật là khổ sở... Bị ba ghét rồi!

Sao ông có thể nghĩ như vậy! Thỏ trắng nhà ông đáng yêu đệ nhất thiên hạ đó! Phải là ai đó không xứng với con gái ông mới đúng chứ? Ông Chu như muốn phát điên, cổ họng bị nghẹn lại, thỏ trắng nhà ông phản bác lại cũng có lý, ông không biết đáp trả thế nào...

Ông Chu nhìn con gái cúi đầu tỏ ra ủy khuất, lập tức cảm thấy mình đã nói sai, ho khan vài tiếng, bổ sung: “Ba cảm thấy là... Cận ấy không xứng với con.”

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, chớp mắt: “Nhưng mà con biết trong bọn đàn ông, anh ấy thuộc dạng tốt nhất rồi...”

Mạc Tú Trân vội vàng ở bên cạnh phụ hoạ: “Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng cảm thấy Nịnh Nịnh tìm bạn trai rất tốt, điều kiện hoàn hảo như con trai của chúng ta vậy.”

Vừa nhắc tới Chu Dục Thân, ông Chu liền buồn rầu: “Bà còn không biết lấy nó làm gương, kết hôn với tiểu thư nhà giàu làm gì, cuối cùng chưa đến một năm đã ly dị, đây là hậu quả của chênh lệch gia thế, ví dụ sống sờ sờ đang bày ra đó. Huống chi con gái vẫn còn nhỏ, bà nói tôi có thể không lo sao?”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy ấm áp tận đáy lòng, cô đương nhiên biết rõ ông Chu lo lắng chuyện gì, lúc trước anh trai muốn kết hôn với chị Manh Manh, ông không đồng ý lắm, kết quả đúng là bọn họ đã ly hôn.

Mạc Tú Trân không chịu được bộ dạng bướng bỉnh của ông Chu, khí thế lập tức tăng lên, “Nghe ông nói hay lắm sao, con gái yêu đương thì cứ chúc phúc cho nó đi, tuổi nó cũng không còn nhỏ, tự mình biết phán đoán đúng sai, hơn nữa ông cũng thấy bạn trai nó đấy, rõ ràng là người trẻ tuổi được giáo dục rất tốt, lớn lên có đủ các đức tính quý, biết lão già như ông nhập viện đã lập tức đến thăm, quan tâm ông đến như vậy, lúc trước ông làm được sao.”

Đồng chí Chu: “...” Lập tức không phản đối nữa...

Chu Nịnh Nịnh yên lặng tặng ngón tay cái cho mẹ đại nhân, quản chồng có kỹ thuật!

Cô thân mật gối đầu cho ông Chu yên tâm, cười nói: “Ba, ba không thể ghét người giàu có được, điều này là không đúng.”

Hừ hừ, hai mẹ con liên hợp lại đối phó ông già đang bị bệnh, đồng chí Chu mặt kiêu ngạo: “Tôi ghét người giàu khi nào.”

Vừa lúc này, cánh cửa được đẩy ra.

Chu Dục Thân cả người khoác áo trắng bước vào, đi theo phía sau... Là Phó Mạnh Mạnh.

Trong lúc nhất thời, vài người trừng to mắt.

Phó Mạnh Mạnh có chút lúng túng, gọi một tiếng: “Ba mẹ.”

Ly hôn rồi còn có thể gọi ba mẹ sao? Chu Nịnh Nịnh hơi ngậy ngấn cả người.

Trước kia Mạc Tú Trân rất thích người con dâu này, nghe con trai đòi ly hôn còn mắng anh, nhất quyết không cho.

Kể từ sau khi bọn họ ly hôn, bà chưa từng gặp lại Phó Mạnh Mạnh, bây giờ là chuyện gì đây?

Chu Dục Thân nhìn ông Chu đã ngả lưng, nhạt giọng nói: “Con và Mạnh Mạnh tái hôn.”

Sao?!!!

Chu Nịnh Nịnh hai mắt sáng ra, phấn chấn kêu lên: “Thật sao? Vậy thì tốt quá!!”

Đây là chuyện tốt, Mạc Tú Trân sững sờ trong chốc lát, khi đã kịp phản ứng mới tiến tới nắm tay Phó Mạnh Mạnh, “Hoan nghênh trở lại nhà chúng ta.”

Phó Mạnh Mạnh có chút hổ thẹn nói: “Ba mẹ, trước kia con đã làm sai nhiều việc, mong mọi người tha thứ.”

Chu Dục Thân đưa tay kéo vai của cô, đẩy gọng kính trên sống mũi, đáy mắt hiện ra nét vui vẻ: “Manh Manh đã mang thai rồi, vừa đúng sáu tuần, hôm nay đến làm kiểm tra.”

Chao ôi! Mạc Tú Trân lập tức cười không khép được miệng: “Lần này nhà chúng ta kiểm lời rồi, không chỉ có con dâu trở về, còn mang theo cháu trai trở lại.”

Chu Nịnh Nịnh sớm đã rất hưng phấn: “Nếu là vậy, sang năm em phải làm cô rồi!”

Phó Manh Manh then thùng gật gật đầu: “Phải...”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đúng là song hỉ lâm môn, anh trai và chị dâu tái hôn, lại còn dẫn về một đứa cháu nhỏ, Chu Nịnh Nịnh vui vẻ cười không ngừng, Mạc Tú Trân kéo tay Phó Mạnh Mạnh hỏi này hỏi nọ, cô cũng lẻo đẹo bên cạnh để góp vui.

Ông Chu đáng thương vốn trưng ra bộ mặt thối vì bị mọi người ngó lơ một lần nữa, nhưng sau khi nghe bọn họ nói con dâu đã mang thai lại muốn ngồi dậy ngay, sắc mặt rõ ràng hòa nhã hơn rất nhiều.

Vùng bụng bị thương đương nhiên cử động không dễ dàng, cả vợ và con gái lại không đếm xỉa đến mình, Chu Dục Thân liền tiến đến dìu ông, để một tấm gối sau lưng cho ông ngồi.

Ông Chu nhìn anh một cái, nói sâu xa: “Hôn nhân là chuyện cả đời, ly hôn đúng là giày vò lẫn nhau một cách vớ vẩn, nếu đã muốn tái hôn lại còn có con rồi thì sau này phải đối xử với nhau thật tốt.”

Chu Dục Thân gật đầu: “Vâng.” Anh cũng không muốn tiếp tục bị giày vò nên mới làm cho cô mang thai.

Mạc Tú Trân kéo Phó Mạnh Mạnh hỏi: “Khi nào thì hai đứa làm thủ tục?”

Phó Mạnh Mạnh cảm thấy hơi ngượng ngùng vì tái hôn lại không báo trước cho trưởng bối, thật ra cũng không thể trách cô được. Sáng hôm qua vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã ngây ngốc đưa que thử thai hiện rõ hai vạch

cho Chu Dục Thân xem, ăn điểm tâm xong liền bị anh kéo đến cục dân chính làm thủ tục tái hôn.

Chu Dục Thân thay cô trả lời: “Hôm qua đã làm rồi ạ.”

Mạc Tú Trân cười: “Vậy là tốt rồi, đợi ba con xuất viện, chúng ta sẽ chọn chỗ tốt mời bạn bè đến ăn bữa cơm.”

Phó Mạnh Mạnh nhu thuận gật đầu: “Vâng ạ.”

Móng vuốt của Chu Nịnh Nịnh giơ đến bụng Phó Mạnh Mạnh, biểu cảm rất trang trọng, anh trai đã 31 tuổi rồi, nhiều bạn học đồng trang lứa cũng đã lên chức ba, bây giờ anh ấy đã được thoả ước nguyện rồi.

Cô quay sang nháy mắt với ông Chu: “Chúc mừng ông Chu đã trở thành ông nội.”

Ông Chu lầm bầm hừ một tiếng.

Chu Nịnh Nịnh cau mũi, đúng là một ông lão bướng bỉnh, rõ ràng trong lòng rất vui nhưng lại kiên quyết không thể hiện ra ngoài, đúng là một người kiêu ngạo!

Nhưng bạn trai cô cũng là một người kiêu ngạo đấy thôi? Đối đầu với ông lão kiêu ngạo... Không biết nam thần kiêu ngạo sẽ như thế nào?

Nhất định là thất bại thảm hại!

Ông Chu phải nằm viện mấy ngày nay nên Chu Nịnh Nịnh đi học cũng bữa đực bữa cái, ngày nào Lục Cận Thân cũng giảng bài lại cho cô.

Có câu nói: “Mẹ vợ càng nhìn con rể càng thấy hài lòng.” Cũng có câu nói: “Ba vợ càng nhìn con rể càng không vừa mắt”, rõ ràng dùng để chỉ ông Chu. Tại sao ư? Bởi vì Lục Cận Thân vừa đến, Mạc Tú Trân liền vui vẻ

hào hứng, ông chỉ hơi nhăn mặt bà đã thấy ông quá khắt khe, nhìn ông bằng ánh mắt khinh khỉnh.

Hơn nữa, mỗi lần Chu Nịnh Nịnh đến cùng Lục Cận Thâm, cô thấy ông Chu lại trưng ra bộ mặt kiêu ngạo. Vì cho rằng ông vẫn không đồng ý để hai người họ hẹn hò, cô liền nghĩ cách khiến ông Chu nhận ra bạn trai cô ưu tú như thế nào, chỉ không ngờ đã khen ngợi anh quá mức cần thiết, dù tất cả đều là sự thật.

Kết quả là phản tác dụng, bởi vì ông cảm thấy chiếc áo bông nhỏ của mình sắp bị người khác cướp đi.

Sau đó, Lục Cận Thâm bất đắc dĩ véo má cô, nói: “Lúc ở trước mặt ba, em không thể tỏ ra rất... Mê anh. Bây giờ ông ấy vẫn chưa chấp nhận anh, em thể hiện mình yêu anh đến mức không thể tự kiềm chế như vậy, tuy rằng anh rất vui nhưng ba em sẽ cho rằng chiếc áo bông nhỏ của ông ấy đã bị anh cướp mất rồi.”

Mê anh... Yêu anh đến mức không thể tự kiềm chế...

Chu Nịnh Nịnh khó hiểu nhìn anh, cô không tin anh có thể nói ra những câu tự kỷ như vậy, nhưng ngẫm lại thấy cũng có lý, cô ôm lấy thắt lưng anh, nũng nịu: “Biết rồi...”

Ông Chu nằm một tuần đã đòi xuất viện, đúng vào ca trực của Chu Dục Thâm, Lục Cận Thâm đến đón ông về thay.

Lục Cận Thâm trực tiếp lái xe vào trong, ông Chu thấy anh không cần hỏi đường đã chạy ngay đến dưới lầu, có vẻ rất quen thuộc với nơi này! Chắc hẳn đã đến rất nhiều lần rồi! Ông cố ý hỏi: “Cậu đến nhiều lần rồi à?”

Lục Cận Thâm cười, cẩn thận trả lời: “Hai ngày trước lúc đưa bác gái về, con đã nhớ đường đi.”

Tên nhóc này đang khoe khoang chỉ số thông minh và trí nhớ tốt của mình à? Ông Chu khẽ hừ.

Chu Nịnh Nịnh đang ngồi cạnh ông Chu, bây giờ cô đã sáng suốt hơn rất nhiều, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nghe bọn họ đấu đá với nhau.

Dù không cần cô hỗ trợ nhưng lần nào Lục Cận Thâm cũng có thể đối phó với ông Chu.

Lục Cận Thâm giúp họ mang đồ lên nhà, tình cờ gặp chú Vương nhà bên cạnh đang mở cửa, Chu Nịnh Nịnh ngọt ngào lên tiếng: “Chú Vương.”

Chú Vương có nghe Mạc Tú Trân kể chuyện Nịnh Nịnh hẹn hò, nhưng dù đã đến thăm ông Chu mấy lần cũng chưa từng gặp chàng trai ấy. Ông nhìn Lục Cận Thâm đang đứng cạnh bọn họ, nở nụ cười: “Đây là bạn trai của Nịnh Nịnh à?”

Chu Nịnh Nịnh xấu hổ gật đầu, Lục Cận Thâm khiêm tốn chào hỏi, chú Vương liền khen: “Nịnh Nịnh thật biết nhìn người, bạn trai rất tuấn tú nha.” Lại quay sang nói với ông Chu, “Ông thật có phúc, con trai con gái đều ở bên cạnh.”

Chu Nịnh Nịnh nghe thấy giọng chú Vương tràn ngập ước ao, trong lòng cảm thấy chua xót.

Đây là lần thứ hai Lục Cận Thâm đến nhà Chu Nịnh Nịnh, lần trước là sang bắt thỏ lúc nửa đêm.

Mạc Tú Trân đưa quyển album lúc nhỏ của Chu Nịnh Nịnh cho Lục Cận Thâm xem, cô chụp rất nhiều ảnh nên có quyển nào cũng dày cộm, Chu Nịnh Nịnh lén ghé vào tai anh nói: “Đa số đều do ba em chụp, sở thích của ông là mua máy ảnh đó.”

Anh cười cười, chuẩn bị lật ra xem, đột nhiên ông Chu lại giật lấy quyển album trên tay anh.

Lục Cận Thâm: “...”

Ông Chu không thèm nhìn anh, cẩn thận sắp xếp lại một chút, khoảng mười giây sau mới đưa cho anh quyển album khác, nói: “Cậu bắt đầu xem từ quyển này đi.”

Lục Cận Thâm hơi sừng sốt rồi lập tức nở nụ cười: “Vâng, cảm ơn ạ.”

Ông Chu nghe hai chữ “cảm ơn” phát ra từ miệng Lục Cận Thâm cảm thấy không tự nhiên bèn quay sang chỗ khác, lầm bầm: “Tôi chỉ muốn cho cậu xem từ đầu, để cậu biết tôi nuôi nó lớn đến bây giờ không dễ dàng gì!”

Tấm lòng ba mẹ nào cũng như nhau, ai cũng cưng chiều con mình, đặc biệt là con gái, lúc nào cũng lo lắng bạn trai sau này không thể đối tốt với cô như họ.

Mắt Chu Nịnh Nịnh hơi cay cay, bình thường ông Chu sẽ không nói những lời xúc động như vậy, lúc vui vẻ chỉ biết hừ hừ, lúc không vui cũng chỉ hừ hừ. Cô giả vờ không hiểu hàm ý sâu xa của ông Chu, ôm cánh tay ông làm nũng: “Ba cực khổ rồi, nuôi con lớn đúng là không dễ dàng, sau này con nhất định sẽ hiếu kính với ba!”

Vẻ mặt vui sướng của ông Chu: Hừ hừ.

Lục Cận Thâm cảm thấy hơi xúc động, hiển nhiên anh hiểu được ý của ông Chu, anh nói: “Vâng, sau này con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Lục Cận Thâm không phải người thích cam đoan trắng trợn trước mặt bề trên hoặc hứa hẹn dài dòng. Từ trước đến nay anh đều là người lời ít ý nhiều, chuyên đánh vào trọng tâm, vậy nên những gì anh nói ra đều rất đê khiến người khác tin tưởng.

Ông Chu nhìn anh một cái, không nói gì nữa.

Giọng Mạc Tú Trân từ trong bếp vọng ra: “Ông Chu, vào làm việc đi.”

Sắp đến trưa rồi, Mạc Tú Trân đang chuẩn bị nấu cơm, lần đầu tiên con rể đến nhà chắc chắn phải làm món sớ trường rồi, nhưng món sớ trường của bà không có ông Chu giúp đỡ thì không thành công.

Ông Chu đứng lên liếc sang phía Lục Cận Tâm, giọng điệu như lơ đãng: “Ở lại dùng bữa đi.”

Lục Cận Tâm cười cười: “Vâng.”

Đợi sau khi ông Chu vào bếp, Chu Nịnh Nịnh mới ngẩng đầu nhìn Lục Cận Tâm, mở to mắt cong môi cười với anh, bộ dạng hơi ngốc nghếch. Lục Cận Tâm xoa xoa đầu cô, cúi đầu xem album.

Chu Nịnh Nịnh khều tay anh không vui: “Ba em đồng ý rồi, sao anh không tỏ ra vui mừng một chút hả?”

Lục Cận Tâm cúi đầu nói một câu bên tai cô, mặt Chu Nịnh Nịnh đỏ lên trong phút chốc, thật lưu manh!

Im lặng rồi, cuối cùng Lục Cận Tâm cũng có thể xem album, thật ra anh rất muốn biết dáng vẻ của cô lúc bé có giống như anh tưởng tượng hay không.

Mỗi lần ông Chu bỏ ảnh vào đây đều rất có tâm tư, tấm nào cũng được sắp theo thứ tự thời gian, vậy nên Lục Cận Tâm vừa mở album đã nhìn thấy bức ảnh đầu tiên của cô, là lúc Chu Nịnh Nịnh vừa đầy tháng. Ảnh chụp đã lâu nên hơi cũ kĩ, dù vậy vẫn thấy rõ ràng một đứa bé trắng trẻo non nớt, đôi mắt vừa to tròn vừa đen láy, toàn thân trơn nhẵn, chỉ mặc một cái quần nhỏ viền hoa.

Lục Cận Tâm nhin không được nở nụ cười, Chu Nịnh Nịnh vội vàng rướn người lật sang trang khác, “Không được nhìn, không được nhìn.”

Lục Cận Tâm im lặng, sau đó nói: “Anh nhìn còn ít sao?”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lật sang trang sau, Chu Nịnh Nịnh lên 1 tuổi bắt đầu mọc tóc, dài dưới vành tai một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, đôi mắt to vẫn đen láy như cũ, đáy lòng Lục Cận Tâm trở nên mềm mại, đưa tay sờ sờ đầu cô.

Chu Nịnh Nịnh rất thích anh sờ đầu cô như thế, giống như thỏ trắng cầu xin chủ nhân nựng nịu chẳng hạn, nhưng cô lại không cần cầu.

Lục Cận Tâm càng xem càng thấy thú vị, đúng là từ nhỏ đến lớn cô chỉ có một kiểu tóc, tóc đen nhánh, hai ba tuổi thì thắt thành một bím, bốn năm tuổi lại thắt hai bím, hai bím tóc nho nhỏ dựng thẳng ngang tai.

Chu Nịnh Nịnh thấy khoe miệng anh vẫn cong, không nhin được hỏi: “Buồn cười lắm sao?”

Anh cười nhẹ một tiếng: “Lúc nhỏ em rất đáng yêu.”

Cái đuôi nhỏ của Chu Nịnh Nịnh lập tức vênh lên, kéo tay áo anh: “Thật sao?”

Anh rất thật thà, sau đó thấp giọng yêu cầu: “Sau này sinh con gái cho anh, lớn lên nó sẽ giống em.” Lớn lên đáng yêu giống cô, có quả đầu tròn đáng yêu và đôi mắt đen láy lúc nhỏ...

Bây giờ nói chuyện sinh con có phải hơi sớm hay không? Chu Nịnh Nịnh trừng to mắt, hỏi: “Anh thích con gái à? Lỡ như sinh con trai thì sao?” Suy cho cùng, sinh trai hay gái đều không phải do mình quyết định.

Lục Cận Thâm: “Ừ.”

Chu Nịnh Nịnh bĩu môi, tên này không biết nói những câu làm vui lòng người như “Sinh trai hay gái anh đều thích, chỉ cần do em sinh là được rồi” sao, cô nói: “Nhưng em thích con trai.”

Lúc cô nói câu này có chút hờn dỗi nên âm lượng hơi lớn, vừa dứt lời, chợt nghe “cạch” một tiếng, là tiếng đĩa nện vào mặt bàn, thật xui xẻo, vừa đúng lúc ông Chu mang đĩa thức ăn ra liền nghe được những lời này.

Cả hai cùng ngẩng đầu, khuôn mặt kiêu ngạo của ông Chu lại xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ, cuối cùng rơi vào Lục Cận Thâm.

Đến sinh con cũng bàn luôn! Rau cải nhà ông... Rau cải nhà ông...

Thật bế tắc...

Lục Cận Thâm luôn trầm ổn bình tĩnh lại bị ánh mắt “u oán” của ông Chu khiến bản thân hơi chột dạ.

Lúc này, trong đầu Chu Nịnh Nịnh đột nhiên lóe sáng, cười tủm tỉm nói: “Ba, bọn con đang tranh luận xem em bé của anh hai và chị dâu là trai hay gái thì tốt, con nói thích chị dâu sinh con trai.”

Lục Cận Thâm xoa trán, ông Chu rõ ràng không tin... Hừ hừ!

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Trên bàn cơm, Mạc Tú Trân khó hiểu nhìn thoáng qua ông Chu, mặt nhăn nhó như vậy là sao? Lại phát bệnh rồi à? Nhắc chân đá ông một cái, bày bộ mặt đó cho ai xem vậy?

Ông Chu nhìn bà một cái, lại nhìn sang Lục Cận Thâm, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo như trước.

Chu Nịnh Ninh bứt rứt trong lòng nhưng vẫn tỏ ra vẻ thong dong, gấp cho ông Chu một miếng gan, cười nói: “Ba, ăn nhiều gan lợn một chút đi, bổ máu đó.”

Một lát sau, Lục Cận Thâm cũng gấp cho ông một miếng gan, ông Chu nhìn anh chăm chăm: Có giỏi gọi một tiếng ba thử xem.

Lục Cận Thâm chỉ cười, tiện thể lại gấp cho ông những món ăn khác, rành mạch nói: “Bác trai, sao bác không dùng bữa, còn suy nghĩ gì vậy?”

Ông Chu suyt chút học máu, cảm giác như mình đang dẫm đá vào một cục bông vậy.

Mạc Tú Trân nhìn cái bát đầy thức ăn của ông, giục: “Ăn đi, ngồi chờ người ra đây làm gì?”

Ông Chu: “...”

Ăn cơm xong, Lục Cận Thâm muốn phụ rửa bát nhưng bị Mạc Tú Trân ngăn lại: “Đừng động vào, để bác làm là được rồi, nhìn con thế này

làm sao rửa bát được.”

Chu Nịnh Nịnh nói: “Mẹ, để anh ấy làm đi, anh ấy rửa bát giỏi lắm.”
Lần nào ăn cơm cũng do anh rửa đó.

Lúc này Mạc Tú Trân cũng ngẩn người, đôi mắt đầy ẩn ý nhìn con gái, mặt Chu Nịnh Nịnh đỏ lên, ho vài cái... Hình như cô đã nói sai gì rồi?

May là ông Chu đang đi vệ sinh...

Lục Cận Thâm thấy Mạc Tú Trân nhìn mình chăm chăm, anh mím môi, nói rất trịnh trọng: “Đợi Nịnh Nịnh tốt nghiệp, bọn con sẽ kết hôn.”

Mạc Tú Trân lập tức nở nụ cười, bà rất thỏa mãn với đáp án này, nhưng lại nói: “Các con phải vun đắp tình cảm thật tốt trước đã, kết hôn không phải chuyện nhỏ, đợi ba mẹ hai bên gặp mặt rồi nói.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Hình như về chuyện kết hôn này, chưa ai hỏi đến người có liên quan trực tiếp là cô thì phải?

Thú thật, cô không muốn kết hôn sớm như vậy, tốt nghiệp xong chỉ mới 21 tuổi, chuyện kết hôn có vẻ hơi xa vời đối với lứa tuổi đó.

Cô căn môi nhìn Lục Cận Thâm, vừa hay Lục Cận Thâm cũng nhìn về phía cô, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh rất dịu dàng.

Lúc này, ông Chu đi ra, nhìn lướt qua mọi người, thấy bầu không khí hơi quái dị.

Càng nhìn Lục Cận Thâm càng thấy rắc rối, bèn ho khan vài tiếng: “Nịnh Nịnh, không phải em nói muốn đi dạo phố với Tiểu Mông à?”

Đúng là vậy, anh trai và chị dâu tái hôn, tối mai sẽ mở một bữa tiệc nhỏ ở nhà hàng, cô muốn tặng bọn họ một món quà nên hẹn Tặng Tiểu Mông 2h chiều cùng đi chọn, bây giờ đã hơn 1h, cũng sắp đến lúc đi rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, sau đó nói: “Ba, vậy ba nghỉ ngơi cho tốt đi, mệt thì ngủ trưa một chút, bọn con đi trước.”

Ông Chu vẫy tay đuổi người: “Đi đi đi đi, tối nay nhớ về sớm một chút.”

Chu Nịnh Nịnh cười nói: “Con biết rồi.”

Ông Chu nghiêm túc dặn dò: “Không quá 10 giờ đêm.”

Vẻ mặt Chu Nịnh Nịnh khó xử: “Vâng...”

Hai người vừa xuống lầu, Chu Nịnh Nịnh hỏi Lục Cận Thâm: “Hình như ba em không thích anh lắm, làm sao bây giờ?”

Lục Cận Thâm cười cười xoa đầu cô, giọng điệu rất nghiêm túc: “Không sao đâu, chỉ giới suy bụng ta ra bụng người, nếu sau này anh có con gái thì thế nào cũng sẽ như vậy.”

Chu Nịnh Nịnh tưởng tượng mấy chục năm sau, Lục Cận Thâm biến thành một ông lão kiêu ngạo khó tính như ông Chu...

“Ha ha ha ha ha ha!!!!”

Thật ngại quá, cô không nhịn được nên bật cười ha hả.

Lục Cận Thâm: “...”

Ông Chu ở trên lầu nghe được tiếng cười của con gái, vội vàng lên sân thượng nhìn xuống.

Lúc này, vẻ mặt Lục Cận Thâm bất đắc dĩ ôm lấy Chu Nịnh Nịnh đang cười đến run rẩy không ngừng, vỗ vỗ sau lưng giúp cô dễ thở, anh thật sự không biết cô cười vì cái gì.

Chỉ là, cô vui vẻ là được rồi, anh rất thích nhìn cô cười.

Ông Chu vẫn đứng trên sân thượng cho đến lúc Lục Cận Thâm lái xe đi khỏi, một lát sau mới quay về phòng khách, trong miệng hừ một câu: “Thằng nhóc đáng ghét.”

Nhưng anh có thể khiến con gái ông vui vẻ như thế, ông cũng sẽ cố gắng mà chấp nhận anh.

...

Chu Nịnh Nịnh đến sớm hơn Tăng Tiểu Mông, Lục Cận Thâm ở lại đợi cùng cô một lúc, Chu Nịnh Nịnh biết buổi chiều anh còn có việc, nói: “Anh lo giải quyết công việc trước đi, em sang quán KFC bên kia ngồi đợi là được rồi.”

Lục Cận Thâm sờ sờ đầu cô, cười: “Đến tối anh sẽ đón em.”

Tăng Tiểu Mông đến muộn nửa tiếng, lúc cô đến Chu Nịnh Nịnh đã xong bữa chiều ở KFC, cô căn môi: “Xin lỗi, tớ lại đến muộn.”

Chu Nịnh Nịnh chịu mãi thành quen, khoác tay: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Hai người đi vào cửa hàng, Chu Nịnh Nịnh còn chưa biết nên mua cái, cô đẩy đẩy cánh tay Tăng Tiểu Mông: “Cậu nghĩ xem mua gì thì được?”

Tăng Tiểu Mông suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Hay là mua một bịch tã lót đi, chị dâu cậu đang mang thai đúng không? Đợi mấy tháng sau có thể dùng được rồi.”

Tã lót...

Vẻ mặt Chu Nịnh Nịnh không còn gì để nói, nhìn Tăng Tiểu Mông: “Đến lúc cậu mang thai tớ nhất định sẽ tặng tã lót.”

Tằng Tiểu Mông nói lý: “Vậy còn thứ gì nữa chứ, tặng quà nên chú trọng lợi ích thực tế, chị dâu cậu cũng mang thai rồi, muốn mua quà thì phải mua thứ mà em bé có thể sử dụng, để tránh sau này bọn họ lại phải chi tiền.”

Hình như cũng có khá có lý, Chu Nịnh Nịnh gật đầu, sau đó nhìn cô từ trên xuống dưới nói: “Đúng là lạ, từ bao giờ mà cậu biết cách đối nhân xử thế như vậy hả?”

Tằng Tiểu Mông liếc cô, kéo cô đến khu đồ dùng trẻ em, “Cái này gọi là biết vận dụng trí óc, không phải biết đối nhân xử thế.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Có rất nhiều thứ dùng cho em bé, món nào cũng khéo léo đáng yêu, hai người đột nhiên tìm ra thú vui mới, vừa xem vừa nghe người bán hàng giới thiệu. Họ chưa từng nghiên cứu đến những thứ này nên có rất nhiều thắc mắc, tất cả đều hỏi người bán hàng.

Nhân viên bán hàng còn rất trẻ, có vẻ chưa từng sinh con, chỉ là được đào tạo kỹ càng nên tính năng của sản phẩm đều trả lời rất trôi chảy, nhưng... Đôi khi vấn đề hai người họ đưa ra cũng vượt ngoài dự đoán...

Tằng Tiểu Mông: “Tôi có thể ngồi thử chiếc xe đồ chơi kia được không?”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Nhân viên bán hàng: “...”

“Ha ha ha ha ha ha!” Một tràng cười vui vẻ từ phía sau truyền đến.

Ba người đồng thời quay đầu lại, Chu Nịnh Nịnh mở to mắt nhìn người đẹp cao gầy trước mặt, người đẹp này nhìn quen quen... Có điều

người đẹp kia cười quá cường điệu... Cô nhận không ra!

Tằng Tiểu Mông hơi bực bội nhìn người đẹp trước mắt, nghĩ bụng cô gái này thật bất lịch sự, cười lớn tiếng ở nơi công cộng như vậy là có ý gì? Chẳng phải người qua đường nghe thấy chuyện khôi hài cũng chỉ lén cười thầm thôi sao?

Mạnh Nhiên cười đủ rồi, đáy mắt còn chứa ý cười nhẹ nhàng nhìn về phía Chu Nịnh Nịnh, “Chu Nịnh Nịnh, tôi còn nhớ rõ tên cô.”

Nghe cô ta nói xong, đáy lòng Chu Nịnh Nịnh lập tức sáng tỏ...

Cô vừa mới nhớ ra, đây là... Bạn gái cũ của Tô Gia Trạch...

Len lén nhìn sắc mặt không thể nào vui vẻ của Tăng Tiểu Mông, Chu Nịnh Nịnh: “Khụ khụ, Mạnh Nhiên, chào cô.”

Tăng Tiểu Mông thấy hai người họ quen biết, nhưng rõ ràng không thân, cô gật đầu với Mạnh Nhiên: “Xin chào.”

Ý cười trên mặt Mạnh Nhiên không giảm, nhìn Tăng Tiểu Mông nói: “Tôi từng gặp cô rồi.”

Tăng Tiểu Mông ngờ vực: “Khi nào?”

Mạnh Nhiên: “Vài hôm trước, ở Thụy Hòa.”

Thụy Hòa là một câu lạc bộ giao lưu, mấy hôm trước Tô Gia Trạch hùng hổ dẫn cô đến đó, giới thiệu thêm vài người bạn.

Đáy lòng Tăng Tiểu Mông lập tức trở nên nhạy cảm, đánh giá Mạnh Nhiên một chút, hỏi: “Cô biết Tô Gia Trạch à?” Đó là câu lạc bộ cao cấp, người có thể vào được đó không có tiền thì cũng có thế, thông thường sẽ không chú ý đến người khác, trừ phi cô ta quen biết Tô Gia Trạch mới chú ý đến người bên cạnh anh ta.

Mạnh Nhiên nháy mắt với Chu Nịnh Nịnh, Chu Nịnh Nịnh lo lắng nhìn cô, chắc cô ấy sẽ không nói “Tôi là bạn gái cũ của Tô Gia Trạch” đâu nhỉ?

Để đề phòng Mạnh Nhiên thật sự nói như vậy, Chu Nịnh Nịnh vội vàng lảng sang chuyện khác: “Mạnh Nhiên, cô cũng đang chọn quà cho bạn bè đúng không?”

Mạnh Nhiên giương mắt nhìn Chu Nịnh Nịnh, cười nói: “Tôi đột nhiên cảm thấy trẻ con rất đáng yêu nên mới đi mua sắm chút đồ.”

“Đột nhiên cảm thấy” thế này cũng thật lạ, Chu Nịnh Nịnh cười gượng vài tiếng, “Vậy cô cứ từ từ chọn, chúng tôi đến chỗ khác xem.”

Vội vã kéo Tăng Tiểu Mông đi, chỉ sợ lát nữa Tăng Tiểu Mông không nhìn được liều mạng muốn đánh người, nhìn dáng vẻ bình tĩnh thành thực của Mạnh Nhiên, Tiểu Mông non nớt chắc chắn không phải đối thủ!

Đâu ngờ cô nhân viên kia đột nhiên hô lớn: “Cô ơi, vừa rồi cô muốn thử độ kiên cố của chiếc xe đồ chơi kia à? Cô yên tâm, cửa hàng chúng tôi nằm trong nhóm đầu của cả nước, chất lượng tuyệt đối không thành vấn đề.”

Sắc mặt Chu Nịnh Nịnh suy sụp, bà chị à, bây giờ không phải lúc nói chuyện này...

Tăng Tiểu Mông đột nhiên dừng lại, nhìn thoáng qua Mạnh Nhiên đang cười, nói: “Cô là bạn gái cũ của Tô Gia Trạch đúng không?”

Mạnh Nhiên cười ha ha vài tiếng, phóng khoáng thừa nhận: “Chỉ là quá khứ mà thôi, cô không cần nhìn tôi thù hằn như vậy, tôi không thích ăn lại món cũ, huống chi...”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tăng Tiểu Mông vang lên, thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, cô đột nhiên cười xinh đẹp, ấn nút trả lời: “A lô, anh yêu, có chuyện gì vậy?”

Tô Gia Trạch ở bên kia điện thoại lập tức nổi da gà, sau đó nhìn lại màn hình, chắc chắn là không gọi nhầm, sao hôm nay đột nhiên cô lại... Dịu dàng như thế...

Dịu dàng đến độ làm tâm trạng anh hoảng loạn, đứng ngồi không yên!

“Sao, sao vậy? Bây giờ em đang ở đâu?” Anh do dự mà nhẹ nhàng hỏi cô.

Tăng Tiểu Mông: “À, anh nói tối nay muốn đưa em đi ăn đúng không? Được, em muốn ăn món Pháp.”

Tô Gia Trạch: “Không phải tối qua em vừa nói hôm nay sẽ không quan tâm đến anh hay sao?”

Tăng Tiểu Mông: “Cứ như vậy đi, tạm biệt!”

Điện thoại đột nhiên ngắt máy, truyền đến tiếng “tút tut tut”, Tô Gia Trạch ngây ngẩn cả người, cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra, biểu hiện của anh gần đây rất bình thường mà!

Mạnh Nhiên vẫn đang đứng tại chỗ, vừa xem đồ dùng trẻ em vừa nghe Tăng Tiểu Mông nói chuyện điện thoại, khóe miệng vẫn lộ ý cười, cô bé này thật đáng yêu.

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Gặp được bạn gái cũ của ai đó, Tăng Tiểu Mông đột nhiên mất hết hứng thú, kéo Chu Nịnh Nịnh bỏ đi.

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy cái xe đẩy kia rất đẹp, nhưng cũng rất mắc! Lúc trước Lục Cận Thâm đã nói rồi, muốn cô dùng thẻ của anh, tiện thể giúp anh mua một món quà tặng cho anh trai cô.

Từ khi anh đưa thẻ cho cô, cô chỉ mới dùng một hai lần, đều là mua đồ cho anh, lúc này cô vừa nói với Tăng Tiểu Mông cô sẽ dùng thẻ của bạn trai, Tăng Tiểu Mông liền khen cô có tiền đồ, sau đó kéo cô đến các cửa hàng cao cấp, mọi thứ trong đó đương nhiên là rất tốt, có điều giá cả cũng cực kỳ “dễ nhìn”!

Chu Nịnh Nịnh bị Tăng Tiểu Mông kéo đi, hơi tiếc nuối quay đầu lại liếc nhìn chiếc xe đồ chơi kia, nhưng lại thấy bên cạnh Mạnh Nhiên xuất hiện một người đàn ông cao lớn khôi ngô, cử chỉ thân mật, vừa nhìn liền biết là một đôi tình nhân.

Cô nói với Tăng Tiểu Mông: “Này, cậu không nên tức giận, Mạnh Nhiên có bạn trai rồi, hoặc có thể đã kết hôn luôn rồi...Cậu nhìn đi, bọn họ đang chọn đồ cho em bé, nói không chừng cô ấy đang mang thai đó, cậu đừng tự tìm giấm chua mà ăn chứ...”

Qua một thời gian dài, cách nhìn của Chu Nịnh Nịnh đối với Tô Gia Trạch cũng khác, mỗi lần thấy dáng vẻ anh bị Tăng Tiểu Mông chinh đốn cô liền cảm thấy buồn cười.

Tằng Tiểu Mông nhìn lướt ra phía sau, quả nhiên thấy bên cạnh Mạnh Nhiên có thêm một người đàn ông, hướng nhìn của cô trùng hợp với ánh mắt Mạnh Nhiên, rõ ràng cô ta đang làm mặt quỷ với cô...

Tằng Tiểu Mông: "...” Bạn gái cũ của Tô Gia Trạch đều có đức hạnh thế này sao?

Trong cửa hàng đồ dùng trẻ em, bạn trai Mạnh Nhiên, Mặc Thần nghi hoặc nhìn cô bỗng nhiên làm mặt quỷ, thấp giọng hỏi: “Sao thế?” Theo hướng cô nhìn, chỉ thấy bóng lưng của hai cô gái trẻ.

Mạnh Nhiên sờ sờ bụng, nói: “Không có gì, cục cưng muốn em làm mặt quỷ.”

Mặc Thần dờ khóc dờ cười, cục cưng mới hơn một tháng có thể cảm ứng thông linh được sao?

Đưa tay néo néo khuôn mặt cô, Mạnh Nhiên nghĩ thầm, nếu để anh biết vừa nãy cô làm mặt quỷ với bạn gái hiện tại của bạn trai cũ, chẳng phải đang trực tiếp xin giáo huấn sao?

Tằng Tiểu Mông và Chu Nịnh Nịnh còn chưa đi xa, Tô Gia Trạch lại gọi đến, Tăng Tiểu Mông thấy màn hình di động nhấp nháy ba chữ “Tô lưu manh”, khuôn mặt nhỏ nhắn trong chốc lát trầm xuống.

Chu Nịnh Nịnh vốn cho rằng cô sẽ trực tiếp ngắt điện thoại, không ngờ cô lại bắt máy...

“Anh yêu, lại làm sao vậy?” Bốn chữ sau gần như được phun ra.

Tô Gia Trạch gật gật đầu, tư duy liền sáng tỏ, anh đã nói mà... Tiểu Mông không thể dụ dàng với anh được, dụ dàng như vậy chắc chắn đang tức giận, nhưng cô giận cái gì anh lại hoàn toàn không biết!

“Mông nữ vương, kẻ hèn này lại làm sai chuyện gì vậy?” Hiện tại tình cảm của hai người vẫn chưa ổn định, Tô Gia Trạch ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Tằng Tiểu Mông ha hả một tiếng: “Không có gì, chỉ là tình cờ gặp được bạn gái cũ của anh...”

Tô Gia Trạch lập tức đổ mồ hôi, suýt chút nữa hỏi luôn một lèo: “Bạn gái cũ đó tên gì? Cô ta nói gì với em?”, may là phanh lại đúng lúc, vẫn chưa kịp thốt ra điều gì đã nghe cô nói: “Đúng rồi, cô ta muốn hẹn em cùng chơi mạt chược, anh nói xem bạn gái cũ của anh nhiều đến vậy, có thể mở được bao nhiêu bàn đây? Khung cảnh chắc chắn là cực kỳ hoành tráng!”

Quả nhiên đang tức giận... Sai, hẳn là đang ghen mới đúng...

Tô Gia Trạch đưa tay xoa trán, vừa vui vừa buồn, lập tức giải thích: “Nữ vương đại nhân, có trời đất chứng giám, bây giờ ngoài em ra anh hoàn toàn không dây dưa với ai khác, anh đã xoá hết số điện thoại và tin nhắn rồi, em có thể kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Tằng Tiểu Mông “hừ” một tiếng, tâm trạng tốt lên một chút.

Chu Nịnh Nịnh bị bỏ rơi hơn hai mươi phút, chứng kiến quá trình sắc mặt Tiểu Mông ngày càng khá lên, quả nhiên phụ nữ rất dễ bị lừa gạt.

Bọn họ nói chuyện xong cũng đã sắp 5h, nhưng quà cáp vẫn chưa mua!

“Mông nữ vương, tâm trạng của cậu tốt lên chưa? Chúng ta mua sắm tiếp đi!” Chu Nịnh Nịnh không thèm phân bua đã kéo cô quay lại cửa hàng lúc này.

Ngoài dự đoán, Mạnh Nhiên vẫn còn ở đó, bọn họ đang xem chiếc xe mà cô và Tiểu Mông vừa xem lúc này.

Mạnh Nhiên trông thấy các cô, nở nụ cười nói: “Chiếc xe đẩy này không tệ.” Nói xong liền sờ sờ bụng mình.

Ánh mắt Chu Nịnh Nịnh bất giác hạ xuống bụng cô, chớp mắt, sau đó nhìn sang người đàn ông bên cạnh Mạnh Nhiên, Mạnh Nhiên cười rộ lên: “Đây là chồng tôi.”

Chu Nịnh Nịnh không theo kịp tốc độ của cô ấy, mới được mấy tháng, chồng con đều có rồi... Tăng Tiểu Mông cũng hơi mơ màng, không nói gì...

Cuối cùng, Mạnh Nhiên và Chu Nịnh Nịnh cùng mua mẫu xe đẩy đó.

...

Tiệc rượu ngày hôm sau, gia đình bạn bè tổng cộng có mười bàn, ngoại trừ chuyện Chu Dục Thân tái hôn với Phó Mạnh Mạnh và có cả em bé, người được quan tâm nhiều nhất là Lục Cận Thâm, một người đàn ông cao lớn tuấn tú như vậy vừa đi ngang đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Chu Nịnh Nịnh cả mặt đều đỏ ửng, đúng là rất khâm phục... Sức tấn công của “ba cô sáu dì”...

Hào quang của anh trai đều bị cô và Lục Cận Thâm chiếm mất một nửa, nhưng may là... Anh và chị dâu không ngại chút nào.

Tiệc rượu hôm nay không chỉ là tiệc tái hôn của Chu Dục Thân và Phó Mạnh Mạnh, còn là lễ ra mắt của bạn trai Nịnh Nịnh với các trưởng bối, tất cả bạn bè thân thích, ba cô sáu dì bảy ông chú, dù có đến hay không đều biết bạn trai của Nịnh Nịnh vừa cao ráo, vừa giàu có, lại đẹp trai, chuẩn “cao, phú, soái”.

Cả quá trình Lục Cận Thâm đối đáp rất thoải mái tự nhiên, dần dần Chu Nịnh Nịnh cũng không xấu hổ nữa, cô của Chu Nịnh Nịnh hỏi: “Có thật là tốt nghiệp xong sẽ kết hôn luôn không?”

Những chuyện kết hôn này Chu Nịnh Nịnh không biết trả lời thế nào, tốt nghiệp xong cô mới chỉ 21 tuổi thôi, không định sẽ kết hôn nhanh như vậy, Lục Cận Thâm bèn trả lời câu hỏi này: “Xem ý của Nịnh Nịnh thôi ạ.”
Chừa cho cô chút mặt mũi.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Chu Nịnh Nịnh kéo Lục Cận Thâm chạy thoát thân, gió hơi lớn, Lục Cận Thâm đưa cô lên xe.

Vừa lên xe, Chu Nịnh Nịnh liền xoay người bám vào cánh tay anh làm nũng: “Làm sao bây giờ? Hầu như mọi người thân quyến trong nhà, bạn bè của ba mẹ, bạn bè của anh trai và chị dâu... Đều gặp mặt anh rồi, anh nhất định phải lấy em, nếu không em sẽ rất mất mặt đó...”

Lục Cận Thâm chớp mắt, sao cô có thể có những suy nghĩ kỳ quái như vậy? Nhìn anh giống loại người sẽ vứt bỏ cô lắm sao? Đưa tay xoa đầu cô, cúi xuống mặt đối mặt, thấp giọng nói: “Nịnh Nịnh, đợi em tốt nghiệp xong chúng ta kết hôn luôn đi.”

Anh nói rất nghiêm túc, âm thanh như sóng vỗ vừa dịu dàng vừa xao động, lòng Chu Nịnh Nịnh cũng khe khẽ nhộn nhạo theo, cô cắn môi nhìn anh, đôi mắt bị lửa nóng ở tận đáy mắt anh thiêu đốt.

Dù sao thì Chu Nịnh Nịnh cũng giống như những cô gái trẻ tuổi khác, yêu là yêu, cô có thể dành hết 100% trái tim của mình, cô hưởng thụ những ngọt ngào và đau xót lúc yêu đương, cô chắc chắn bản thân rất yêu người đàn ông này, cũng từng tưởng tượng cảnh cô bước vào lễ đường cùng anh không ít lần, ao ước về cuộc sống sau hôn nhân...

Nhưng, có câu nói “Hôn nhân là một phần của tình yêu”, cô vẫn còn rất trẻ, cho dù tốt nghiệp cũng chỉ mới 21 tuổi, cô cảm thấy tình cảm của hai

người bây giờ rất tốt, tình yêu là kẹo ngọt, hôn nhân là... Là gì thì cô không biết, nhưng trong suy nghĩ của cô, kết hôn và yêu đương chắc chắn có rất nhiều khác biệt.

“Hai năm sau đó hẵng kết hôn có được không?” Cô nhỏ giọng nói, không đợi anh trả lời, bỗng nhiên bĩu môi quay đầu hừ một tiếng, “Dù sao kết hôn cũng không đơn giản vậy đâu, anh còn phải cầu hôn đấy!”

Lục Cận Thâm đã sáng tỏ, anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô, cười nhẹ: “Ừ, chắc chắn phải cầu hôn rồi.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy yên lòng, vừa nãy cô mới nghĩ ra, mình còn rất trẻ, nhưng anh... Sang năm đã ba mươi tuổi rồi, cô có nên lo lắng cho anh một chút hay không? Ừm...

...

Mùa thu nhanh chóng đi qua, mùa đông lạnh giá đang đến, tuyết đầu mùa năm nay đến rất muộn, toàn thành phố B đều hanh khô, mỗi lần ra ngoài hẹn hò Chu Nịnh Nịnh đều phải bọc mình thật dày, khăn quàng cổ, áo lông, mũ trùm, bao tay...

Tối ngày 22 tháng 12, sau khi Chu Nịnh Nịnh ăn tối cùng Lục Cận Thâm xong, hai người chậm rãi đi dạo trên phố, gió bắc vù vù thổi bên tai, sượt qua lạnh như băng, Chu Nịnh Nịnh giấu kín nửa khuôn mặt trong khăn quàng cổ, chỉ lộ ra đôi mắt to đen láy.

Lục Cận Thâm nắm tay cô để trong túi áo khoác của anh, đi được một lúc, anh đột nhiên dừng bước.

“Tuyết rơi rồi, Nịnh Nịnh.”

“Ồ?!” Chu Nịnh Nịnh vội vàng ngẩng mặt lên, quả nhiên thấy trong bầu trời đêm, từng điểm trắng muốt nhẹ nhàng phiêu lượn, sau đó cô nghĩ,

có phải do anh cao, nên mới thấy tuyết trước cô.

“Không biết tuyết có rơi nhiều hơn không nữa...” Nếu rơi nhiều hơn, vậy đến Giáng sinh có thể thấy khắp nơi đều trắng xóa, rất lãng mạn, lúc đó cô có thể cùng anh đắp người tuyết dưới khu nhà.

Lục Cận Thâm nắm tay cô đi sang bên kia, nói: “Ngày mai ngày kia vẫn sẽ rơi.”

Chu Nịnh Nịnh đưa tay đón hoa tuyết rơi trong không trung, hỏi anh: “Sao anh biết ngày mai tuyết sẽ rơi?”

Lục Cận Thâm cất điện thoại vào túi, “Dự báo thời tiết nói.”

“Vậy thì tốt quá! Ngày mai anh đi đắp người tuyết với em được không?” Ngày mai là thứ sáu, Giáng sinh năm nay vừa đúng vào cuối tuần, tuần trước cô đã giày vò ông Chu hết nửa ngày, ông vồ về đầu cô, hừ một câu “Con gái lớn không thể giữ được”, ngầm đồng ý cho cô cuối tuần này... Khụ khụ, thực hiện hành vi “sai trái” là ngủ lại nhà bạn trai!

Đắp người tuyết sao? Lục Cận Thâm hơi nhíu mày, nhiệt độ ngày mai ngày kia xuống dưới 0 độ cơ mà?

“Được không được không? Mỗi năm tuyết rơi em đều em đều đi đắp người tuyết, lúc nhỏ ba hay đắp cho em người tuyết lớn nhất, lớn hơn cả những nhà khác trong khu!” Chu Nịnh Nịnh lắc lắc cánh tay anh.

“Được rồi.”

Chu Nịnh Nịnh cười đến mức hai mắt cong như trăng khuyết, cô biết, chỉ cần cô thích, anh nhất định sẽ đồng ý.

Tuyết càng rơi càng nhiều, mặt đất nháy mắt tràn đầy những đóm trắng, Chu Nịnh Nịnh vui vẻ chạy quanh Lục Cận Thâm vài vòng.

Lục Cận Tâm kéo cô lại, mỉm cười: “Được rồi, đưa em về trường thôi.”

NAM THẦN KÊU NGẠO

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tối hôm sau, vừa ăn cơm tối xong, Chu Nịnh Nịnh đã muốn xuống lầu đắp người tuyết ngay, nhưng Lục Cận Tâm vẫn đang rửa bát trong bếp nên cô đành đợi anh một lúc. Háo hức quá!

Tối qua tuyết rơi suốt đêm, mặt đất đã đóng một lớp dày trắng muốt, dưới lầu đã xuất hiện vài người tuyết, còn có vài người chơi ném tuyết, tiếng cười vui vẻ của trẻ con lọt vào tai làm tâm trạng của cô hào hứng theo.

Lục Cận Tâm rửa bát xong chưa? Cô muốn xuống dưới quá đi!

Mấy đứa nhóc kia sắp chiếm sạch tuyết rồi, bây giờ nhìn xuống, mặt tuyết gồ ghề đã không còn chỗ trống nữa kìa...

"Lịch bịch" chạy vào phòng bếp, cô đứng trước cửa quan sát, hỏi thúc anh: "Xong chưa? Nhanh lên nhanh lên!"

Lục Cận Tâm dở khóc dở cười, đắp người tuyết thôi mà cũng hưng phấn thế sao?

"Đợi anh hai phút!"

"Được rồi, nhanh lên nha." Chu Nịnh Nịnh lại giục lần nữa, thẳng người tựa vào cửa đợi anh.

Hai phút sau, Lục Cận Tâm lau khô tay, đi đến cười nói: "Đi thôi."

Chu Nịnh Nịnh cười híp mắt kéo tay anh, vui sướng nói: "Nhanh lên, chúng ta phải đả người tuyết lớn nhất mới được."

Sau khi xuống lầu, Lục Cận Thâm nắm tay cô, đi ra phía xa bên phải khu nhà. Chu Nịnh Nịnh đột nhiên khom lưng vo một nắm tuyết ném lên người Lục Cận Thâm, sau đó cười ha ha.

Lục Cận Thâm cười một tiếng: "Thì ra em thích chơi tuyết như vậy."

Hàm ý trong câu nói này rất sâu xa nha, Chu Nịnh Nịnh chỉ cười mà không nói, mím môi nhìn anh, lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Bên phải khu nhà có rất nhiều cây, đèn đường lại mờ nên người đến chơi cũng thưa thớt, người lớn đương nhiên sẽ không dẫn trẻ con đến bên này, Chu Nịnh Nịnh "oa" lên một tiếng, "Ở đây tốt quá, không có ai cả."

"Chúng ta bắt đầu..." Cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên bị kéo vào một vòng tay ấm áp rộng lớn, chưa kịp đỏ mặt đã bị anh đè ngã vào đống tuyết mềm mại dưới đất, cô sợ hãi kêu lên một tiếng...

Vẫn chưa hết, Chu Nịnh Nịnh làm sao ngờ được, Lục Cận Thâm ôm lấy cô lăn mấy vòng trong tuyết, đầu cô bị anh giấu trong lồng ngực, áo khoác che khuất khuôn mặt, bàn tay thon dài đẹp mắt đặt dưới gáy cô, tay còn lại ôm ngang thắt lưng, cứ như vậy mà lăn dài trên dải tuyết trắng xoá, sạch sẽ tinh khiết.

Không biết do sợ hãi hay hưng phấn mà Chu Nịnh Nịnh cứ liên tục hét lên, hoặc có thể là ban đầu hơi sợ, sau đó dần dần biến thành hưng phấn.

Cuối cùng cũng đến lúc dừng lại, anh để cô nằm trên người mình, mặt Chu Nịnh Nịnh đỏ hồng, thở hỗn hển ra luồng khói trắng, hai tay đặt trên ngực anh, bĩu môi liếc, "Anh thật xấu xa!"

Trừ lúc còn bé tự vui mình trong tuyết, hơn hai mươi năm nay cô chưa từng bị người khác ôm mình lăn vòng, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, nhưng không biết vì sao, cô bỗng nhiên cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhìn thoáng xung quanh, có vẻ như không ai chú ý đến hai người, cô yên tâm ghé vào lòng anh, nâng mắt nhìn tóc anh dính đầy hoa tuyết trắng muốt, trên mặt, trên trán, ngay cả chóp mũi cũng có, nhưng đường nét vẫn rất rõ ràng, thon dài, đôi mắt tĩnh mịch nhưng sáng như sao, đang dịu dàng nhìn cô.

Tim Chu Nịnh Nịnh lại đập thành thịch, bị anh nhìn như vậy hơi xấu hổ đó. Cứ tưởng anh sẽ hôn mình, nhưng đợi một lúc vẫn không có gì xảy ra, cô hơi thất vọng bỏ khỏi người anh.

Lục Cận Thâm vươn một cánh tay ra làm gối đầu cho cô, hai người nằm cạnh nhau trên mặt tuyết.

Chu Nịnh Nịnh lấy điện thoại trong túi ra, cười nói: "Chúng ta chụp một tấm hình đi."

Cô nhanh chóng chỉnh điện thoại xong, nhưng lập tức phát hiện ra tay mình... Quá ngắn. Vậy là nhét ngay điện thoại vào tay anh, "Anh chụp đi..."

Bình thường Lục Cận Thâm rất ít khi chụp ảnh, còn Chu Nịnh Nịnh lại chụp lên anh khá nhiều. Trong điện thoại có rất nhiều ảnh của anh, nhưng số lần nhìn vào ống kính lại không nhiều, thỉnh thoảng cô có kéo anh chụp chung, chỉ lúc đó anh mới chịu phối hợp một chút.

Lần này, Lục Cận Thâm không nói gì, chỉ giơ điện thoại cô lên nhắm ống kính vào hai người, Chu Nịnh Nịnh chủ động nhích sát vào lòng anh, "tách" một tiếng, ảnh chụp rất đẹp.

"Chụp vài tấm nữa nhé..."

"Ừ."

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm kéo Chu Nịnh Nịnh đứng dậy, cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Em vừa nghĩ sao anh không hôn em..."

Lúc anh ôm cô trong tuyết, cô rất hy vọng anh sẽ hôn cô, khoảnh khắc ấy rất thích hợp để hôn. Đêm tuyết lãng mạn như thế, tâm trí con người cũng mong đợi những điều tốt đẹp đến với mình.

Nhưng anh lại không làm vậy.

Lúc chụp ảnh đột nhiên lại hôn, cú đánh bất ngờ như thế, cô cảm thấy tim đập nhanh hơn nhiều, cô nghĩ cô sẽ mãi mãi nhớ kỹ buổi tối hôm nay.

Cách đó không xa, Tô Gia Trạch thấy được tất cả, bất thành linh đưa tay ôm lấy Tăng Tiểu Mông đang đứng bên cạnh.

Tăng Tiểu Mông biết ngay tên lưu manh này muốn làm gì, dùng khuỷu tay ra sức đánh anh, cảnh cáo: "Đừng giở trò lưu manh."

Tô Gia Trạch cười vài tiếng: "Em biết anh muốn làm gì à? Thế sao không phối hợp với anh một chút?"

Tăng Tiểu Mông không để ý đến anh, bỗng chốc chạy đi kêu một tiếng: "Chu Nịnh Nịnh!"

Chu Nịnh Nịnh kinh ngạc, vội vã quay đầu lại, quả nhiên thấy Tăng Tiểu Mông và Tô Gia Trạch, như vậy toàn bộ khung cảnh cô và Lục Cận Thâm lăn vòng rồi hôn nhau trong tuyết vừa nãy... Bị thấy hết rồi sao?

Hu hu, mất mặt quá... Bị bạn thân thấy rồi...

Cô nhắc đôi giày dính đầy tuyết đá Lục Cận Thâm một cái, lầm bầm nói: "Tất cả đều tại anh."

Lục Cận Thâm đưa mắt nhìn Tăng Tiểu Mông đang đến gần, còn có Tô Gia Trạch theo phía sau, cười nhẹ nói: "Không sao đâu."

Sau khi Tô Gia Trạch đến, anh ta ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhấn mạnh nói: "Sao hai người dính đầy tuyết thế? Bị ngã à?"

Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc mắt qua, mặc kệ.

Chu Nịnh Nịnh vội vã chuyển đề tài: "Bọn em đắp người tuyết, đắp người tuyết..."

"Được." Tăng Tiểu Mông cười híp mắt, xuống đây không phải vì muốn đắp người tuyết sao?

Thế nên bốn người cùng nhau đắp một bé tuyết còn cao hơn cả Chu Nịnh Nịnh.

Chu Nịnh Nịnh và Tăng Tiểu Mông vô cùng vui sướng, hai cô một trái một phải vây quanh người tuyết chụp hình.

Hai người chụp ảnh rất vui vẻ, hoàn toàn không quan tâm đến Lục Cận Thâm và Tô Gia Trạch.

Tô Gia Trạch quan sát một lúc, bỗng dưng nở nụ cười: "Chẳng lẽ hai người họ đắp người tuyết chỉ để chụp ảnh thôi sao?"

Lục Cận Thâm cong khóe môi, "Có thể lắm." Đôi mắt rơi thẳng đến khuôn mặt đang cười tươi rói của Chu Nịnh Nịnh, không quan trọng vì lý do gì, chỉ cần một việc rất đơn giản, cô vui vẻ là được rồi.

Chơi phủ phê, ai về nhà người nấy.

Lục Cận Thâm ôm vai Chu Nịnh Nịnh, Tô Gia Trạch về nhà một mình, Tăng Tiểu Mông cười tủm tỉm nói với bọn họ: "Tạm biệt."

Tô Gia Trạch: Anh không muốn tạm biệt chút nào!

Hệ thống sưởi trong nhà vẫn chưa tắt, vừa mở cửa đã thấy ấm áp, đồng hồ vừa điểm 12 giờ, hai người đứng trong bóng tối cởi đôi giày dính đầy tuyết và bùn đất, Chu Nịnh Nịnh thay xong dép lê, bỗng nhiên nhón chân hôn lên cằm Lục Cận Tâm, "Nam thần, đêm trước Giáng sinh vui vẻ, có phải chúng ta nên trang trí cây thông rồi không?"

Đúng vậy, Lục Cận Tâm mua cho cô một cây thông Noel, rất lớn và rất đẹp, còn mua thêm rất nhiều đồ trang trí, để ngoài ban công cạnh phòng khách.

Lục Cận Tâm vỗ vỗ đầu cô, "Tắm trước đã, chơi lâu như thế sẽ bị cảm đấy."

Chu Nịnh Nịnh mím môi: "Được rồi..."

Nhưng tắm xong rồi, Chu Nịnh Nịnh cũng không thể hoàn thành ý nguyện trang trí cây thông của mình.

Bởi vì đối với Lục Cận Tâm mà nói, có chuyện khác còn thú vị hơn trang trí cây thông.

Hôm sau, việc đầu tiên sau khi Chu Nịnh Nịnh thức giấc là chạy lên sân thượng tầng trên, cô muốn xem người tuyết khổng lồ của bọn họ có còn hay không.

Lục Cận Tâm đang nấu bữa sáng trong bếp, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại nhìn, thấy cô mặc áo ngủ "lịch bạch" chạy ra ngoài, anh hỏi: "Em lên đây làm gì vậy?"

"Em muốn xem người tuyết có bị đám nhóc phá hay không." Cô không hề quay đầu lại.

Lục Cận Thâm nhíu mày, quay về phòng cầm một chiếc áo lông rồi bước nhanh lên lầu.

Tuyết đã ngừng, Chu Nịnh Nịnh run rẩy đứng trên sân thượng nhìn xuống dưới, người tuyết đã bị trận tuyết đêm qua phủ lên nên cũng lớn hơn một chút, nhưng đường nét đã không còn rõ ràng như đêm qua.

Có mấy đứa nhóc đang vây quanh người tuyết của cô chơi đùa gì đó, nhưng không ai phá đến nó.

Chu Nịnh Nịnh yên tâm, đang định quay lại, bỗng cảm thấy cơ thể trở nên ấm áp, cô quay lại nhìn Lục Cận Thâm đang cau mày, thè lưỡi, nhỏ giọng biện bạch: "Em chỉ muốn liếc qua một chút thôi, đang chuẩn bị về đây."

Anh đưa tay sờ vào khuôn mặt bị gió lùa đến lạnh buốt của cô, "Về ăn sáng đi."

Chu Nịnh Nịnh thở ra một làn khói trắng, nhỏ giọng xin xỏ: "Em có được về ổ chăn ngủ một lúc nữa không?"

"Ăn sáng xong rồi ngủ tiếp." Giọng điệu không thương lượng.

"Nhưng... Tối hôm qua người ta mệt muốn chết rồi..."

"..."

Vào đúng ngày Giáng sinh, Chu Nịnh Nịnh và Lục Cận Thâm từ bên ngoài trở về đã thấy trong phòng khách có thêm một chiếc đàn piano!

Cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ chạy đến xem thử, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua phím đàn, một chuỗi âm thanh lập tức vang lên.

"Quà Giáng sinh cho em sao?" Chu Nịnh Nịnh nghiêng đầu nhìn Lục Cận Thâm, mái tóc mềm mại rủ nhẹ xuống theo động tác của cô, khóe môi

dính một sợi tóc, cô cũng không thèm lấy ra, chỉ cười ngây ngô nhìn anh.

Lục Cận Thâm nâng cằm cô lên, đứng dưới đèn pha lê trông vô cùng đẹp mắt, đưa tay kéo sợi tóc ra khỏi khoe miệng cô, thấp giọng hỏi: "Thích không?"

"Thích." Cô vươn tay ôm lấy anh, dán vào lòng anh, nhưng cô thích anh hơn, thích anh nhất.

Chu Nịnh Nịnh có thể cảm thấy từ khi anh gặp ba mẹ cô, anh đối xử với cô cũng tốt hơn trước rất nhiều. Nói vậy không phải trách anh trước đây đối xử tệ bạc với cô, nhưng cảm giác được "nâng như trứng, hứng như hoa" ngày càng trở dậy mạnh mẽ.

Ít nhất, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơn trước đây.

Chu Nịnh Nịnh ngồi trước đàn piano, đánh một bản "Giáng sinh vui vẻ", sau đó lại chơi vài bài mình thích, bao gồm cả bài "Vui vẻ gõ cửa" trước đây đã đàn cho anh nghe.

Lục Cận Thâm ngồi trên ghế sofa, đôi mắt không rời mái tóc nhẹ nhàng lay động của cô, nghe cô đọc tấu cho riêng anh.

Vừa hết Giáng sinh là đến Tết nguyên đán, tiếp theo là nghỉ giữa hai học kỳ, cuối cùng là nghỉ đông.

Kỳ nghỉ đông cuối cùng của đời học sinh, ông Chu đưa vợ và con gái đi Hawaii, đến trước đêm ba mươi (1) mới về.

(1) Dịp Tết nguyên đán của Trung Quốc thường kéo dài từ ngày 8 tháng Chạp (Âm lịch) đến ngày 15 tháng Giêng (Âm lịch) nên thường sẽ trùng vào kỳ nghỉ đông của học sinh nước này.

Lục Cận Thâm ra sân bay đón, đã hai tuần không gặp nhau rồi, anh rất nhớ cô.

Chu Ninh Ninh từ sân bay đi ra, từ xa đã thấy Lục Cận Thâm, ai bảo anh cao ráo như vậy, còn đẹp trai thế nữa? Ở chỗ đông đúc nào cũng thấy được.

Cô kéo vali xuyên qua đoàn người chạy đến bên anh.

Lục Cận Thâm cười mở rộng hai tay, Chu Ninh Ninh nhào vào lòng anh, nhỏ giọng nói một câu: "Em nhớ anh."

Anh sờ sờ đầu cô.

Vài giây sau, Chu Ninh Ninh ngẩng đầu từ trong lòng anh, ông Chu và Mạc Tú Trân đã đi đến bên cạnh.

"Con bé này... Có bạn trai là quên cả ba." Ông Chu cảm thán một câu.

"Đâu có! Con vừa đi chơi cùng ba cơ mà." Chu Ninh Ninh đưa hành lý cho Lục Cận Thâm, đi sang khoác tay ông Chu.

"Hai bác, để con đưa mọi người về nghỉ ngơi." Lục Cận Thâm cầm lấy đồ trên tay bọn họ.

Ngồi máy bay lâu như vậy rất mệt mỏi, vừa nãy vì Chu Ninh Ninh nhìn thấy Lục Cận Thâm nên mới hưng phấn như thế, bây giờ đã uể oải trở lại, giọng nói yếu ớt: "Được đó, mệt muốn chết rồi..."

Mạc Tú Trân cũng gật đầu: "Sau này tôi không sang ngoại quốc nữa, phong cảnh trong nước cũng rất đẹp mà, chẳng biết lão già này bị động kinh hay sao, đột nhiên lại muốn ra nước ngoài chơi."

Ông Chu hừ một tiếng: "Không phải trước đây Chu Ninh Ninh nói muốn đi sao? Phải tranh thủ kỳ nghỉ đông này để đưa con bé đi, nói không

chừng sau này chúng ta không được đưa nó đi nữa đâu."

Lục Cận Thâm hiểu ra hàm ý trong lời nói của ông, cười cười: "Sau này con và Ninh Ninh sẽ đưa hai người đi chơi."

Chu Ninh Ninh nhìn lướt qua Lục Cận Thâm, hơi hơi cảm động, anh nói là sau này, là tương lai, anh không chỉ thề thốt với cô, còn hứa hẹn với cả người nhà cô nữa.

Cô cười với anh, sau đó ôm ông ba khó tính của mình, kèm theo giọng dụ dỗ trẻ con, nói: "Đúng vậy, đợi con tốt nghiệp xong rồi đi làm kiếm tiền, con sẽ đưa ba mẹ đi chơi khắp nơi."

Ông Chu cảm động sắp rơi nước mắt, con gái trưởng thành sẽ hiểu thuận với ông, khóe mắt hơi nóng lên, ông đẩy đẩy Chu Ninh Ninh, làm ra vẻ ghét bỏ: "Đi đi, qua mà ôm bạn trai của con kìa."

Chu Ninh Ninh không chịu nghe: "Anh ấy xách hành lý hộ chúng ta rồi, con không ôm được."

Mạc Tú Trân cười lắc đầu, hai cha con nhà này thật là...

Sau khi về đến nhà, ông Chu và Mạc Tú Trân liền vào phòng nghỉ ngơi, Chu Ninh Ninh đợi trong phòng một hồi, sau đó ôm quà của Lục Cận Thâm đi xuống.

Xe của Lục Cận Thâm vẫn đỗ dưới nhà, chưa hề di chuyển.

Chu Ninh Ninh cười, mở cửa xe: "Sao anh biết em sẽ xuống?"

Lục Cận Thâm véo véo mặt cô, cười nói: "Trước khi lên lầu không phải em đã nháy mắt với anh sao? Anh nghĩ rằng đó là ám chỉ."

Được rồi, đáp án này khiến Chu Ninh Ninh rất hài lòng, chỉ cần cô nháy mắt vài cái, anh đã biết cô đang nghĩ gì.

Anh khởi động xe: "Về nhà anh đi."

Cô nhìn anh cười cong khóe miệng, híp mắt gật đầu: "Ừm..."

Xe đã khởi động, nhưng không di chuyển, đến phanh cũng chưa thả ra, Chu Nịnh Nịnh khó hiểu hỏi: "Sao không đi thế?"

Lục Cận Thâm nghiêng người, Chu Nịnh Nịnh nháy mắt, lại nháy mắt, sau khi nháy mắt lần thứ ba, cuối cùng anh cũng hôn cô...

Máy bay hạ cánh lúc 9 giờ sáng, bây giờ về nhà anh đã là 12 giờ trưa.

Lục Cận Thâm đã kêu đồ ăn bên ngoài, hai người đang ngồi trên bàn ăn bữa trưa.

Sau khi Chu Nịnh Nịnh gặp lại bạn trai, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, liên tục kể những chuyện thú vị xảy ra khi đi chơi, cuối cùng, cô nói cho anh nghe một chuyện: "Đúng rồi, ở đó em thấy người ta cầu hôn, có đến hai đôi tình nhân, trong đó có một người thành công, người còn lại thì thất bại."

Lục Cận Thâm dừng tay một chút, lại nghe cô tiếp tục kể: "Người cầu hôn thất bại có vẻ rất đáng thương, khung cảnh lúc đó rất hoành tráng, có rất nhiều người vây quanh, tất cả đều vỗ tay ủng hộ cô gái đồng ý, nhưng không ngờ cô ấy lại từ chối. Cảnh tượng bắt đầu đầy long trọng vui vẻ, nhưng lại kết thúc trong yên ắng."

Cô đứng quan sát toàn bộ sự việc, còn nhớ rõ biểu cảm cứng ngắt đau xót trên mặt người đàn ông đó, anh ta nói đưa cô ấy tới đó chỉ để cầu hôn thôi, đã lên kế hoạch nửa năm rồi, cô thật không hiểu tại sao cô gái kia lại từ chối lời cầu hôn ấy.

Chuyện này cô hỏi Lục Cận Thâm.

Lục Cận Thâm trả lời cho cô: "Đó là tình cảm của họ, người ngoài không thể đoán định."

Chu Nịnh Nịnh sững sốt, ý của anh là, tình cảm như người uống nước, lạnh hay nóng thì tự biết.

Giống như cảm giác của cô với anh, bây giờ cô chắc chắn mình rất yêu anh, tương lai cũng muốn ở cạnh người đàn ông này. Nhưng lần trước anh nói muốn kết hôn không hiểu sao cô hơi lo lắng, thật ra cô cũng mơ hồ đoán được tâm tư của chính mình. Cô không dám đường đường chính chính đối mặt với một quyết định trọng đại của đời người. Thế nhưng hiện giờ, nếu như anh đề nghị, cô sẽ không hề do dự nói câu "Em đồng ý".

Còn chuyện gì có thể khiến cô do dự hay sao?

Không có.

Sau khi ăn trưa, Lục Cận Thâm ôm Chu Nịnh Nịnh ngủ trưa, ôm nhau ngủ rất trong sáng, bởi vì ăn cơm xong Chu Nịnh Nịnh còn làm nhảm rất lâu nên bây giờ rất buồn ngủ.

Cô ngủ rất say, hơi thở kéo dài đều đặn, nửa khuôn mặt dán trong lòng anh, tay chân bám lấy người anh, tư thế rất thân mật khăng khít, Lục Cận Thâm thật ra không ngủ được, nhắm mắt một lát lại mở mắt nhìn cô, trong lòng cảm thấy mềm mại.

Tấm rèm cửa che kín bên ngoài, ánh sáng trong phòng ngủ rất mờ, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt nhẵn bóng trắng nõn của cô, có lẽ do ngứa, cô cau mày đánh vào tay anh, mơ mơ màng màng lầm bầm: "Đừng nghịch, lưu manh..."

Lục Cận Thâm dở khóc dở cười, thật ra anh rất muốn "nghịch", thế nhưng đành phải đợi một lúc thôi.

...

Kỳ nghỉ Tết nguyên đán luôn rất bận rộn, vừa thăm nom hết họ hàng thân thích của cô, kỳ nghỉ của Lục Cận Thâm cũng kết thúc, mừng tám tháng giêng bắt đầu đi làm.

Kỳ nghỉ của Chu Nịnh Nịnh còn những hai tuần.

Hôm nay, cô đến công ty Lục Cận Thâm đợi anh hết việc, ngồi trên ghế sofa lên Weibo, lướt theo dõi trên blog của cô vẫn đang tăng, mỗi ngày mở lên đều có rất nhiều bình luận mới, nhiều lời khen, còn có thư nhắn tin.

Nguyên nhân chính là vì cô vẫn đều đặn đăng chương mới của "Nam thần kiêu ngạo", càng đăng càng hot, càng ngày càng nổi tiếng...

Có rất nhiều tin nhắn, cô chỉ để ý đến những tin quan trọng.

Nhất là lúc nghỉ đông, vừa đi nước ngoài chơi vừa chuẩn bị đón Tết nguyên đán, thỉnh thoảng cô mới lướt Weibo một chút, chỉ xem sơ qua bình luận, không mở hộp thư ra kiểm tra.

Bây giờ vừa mở ra xem, cô phát hiện thư mới nhất là của "Nữ hán tử giỏi phát hiện tình yêu" thường hay để lại bình luận cho cô, thế nhưng sau này lại đổi tên là "Cô bé trong sáng đáng yêu giỏi phát hiện tình yêu".

Nhìn nội dung thư, Chu Nịnh Nịnh hơi choáng váng.

"Nịnh Nịnh, thấy thư thì nhớ hồi âm đấy... Tôi kêu gào cô từ năm ngoái đến năm nay rồi... Cô không xuất hiện tôi sẽ chết đó..."

"A a a, tôi thấy cô online rồi! Trả lời thư đi! Ân nhân!"

Chu Nịnh Nịnh trả lời: "..."

Chuyện này là sao?

Bên kia nhanh chóng hồi âm: "Cuối cùng cô cũng lên rồi! Tôi đợi cô lâu lắm rồi đấy!"

Chu Nịnh Nịnh: "Ngày mai tôi sẽ đăng tiếp." Cô nghĩ chắc là giục cô mau đăng chương mới thôi, hóa ra mọi người cuồng nhiệt như vậy, cô có nên kiêu ngạo một chút không?

"Không phải không phải, tốt nhất đừng đăng đi!" Lúc sau còn thêm mấy cái icon muốn khóc.

"Tại sao lại không đăng..." Chẳng lẽ không phải giục đăng chương mới sao? Chu Nịnh Nịnh thật sự không hiểu.

Vài phút sau, Chu Nịnh Nịnh đã hoàn toàn sáng tỏ, nữ hán tử đi trật đường ray đó... Thì ra là biên tập viên của nhà xuất bản L?! Ấn nút ở Weibo của cô lâu như vậy là để tìm bản thảo mới...

Cô vội vàng xem vài thư còn thừa khác, bất ngờ phát hiện không chỉ có một nhà xuất bản tìm đến cửa, còn có rất nhiều phòng xuất bản truyện tranh khác, lướt qua loa một lát, cô thật sự không tiêu hóa nổi.

Cảm giác này, có lẽ giống như một bước lên mây, tại sao bỗng nhiên có nhiều vận may như thế...

Trước đây cô đã gửi thử bản thảo, cũng hỏi thăm rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị trả lại, người chủ động tìm đến đương nhiên càng hiếm, dù sao cô cũng chỉ là một học sinh, người vẽ tranh có kinh nghiệm hơn cô còn cả khối.

Trong dịp Tết nguyên đán, rất nhiều họ hàng hỏi cô, tốt nghiệp rồi thì định làm gì? Cô cũng đang tự hỏi về vấn đề này, sau khi học kỳ mới bắt đầu, rất nhiều người đã đi nộp sơ yếu lý lịch, phỏng vấn, mở đầu cuộc sống cầu danh.

Cô cũng không ngoại lệ.

Hôm qua Lục Cận Thâm còn hỏi cô: "Có cần anh giúp không?"

Chu Nịnh Nịnh tỏ vẻ: "Không cần không cần, em là người có năng lực, anh phải tin tưởng, em có thể tự lực cánh sinh."

Hôm nay đã có tin mừng đến.

Chu Nịnh Nịnh phấn khởi đến mức suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, nhưng nhớ ra đang trong phòng làm việc của anh, không thể gây tiếng động lớn, cuối cùng ôm điện thoại lăn lộn trên sofa, đúng là tốt quá!

Một lát sau cô mới phản ứng lại, phải hồi âm ngay, vội vã ngồi dậy ngay ngắn, nghiêm túc xem xét điều kiện của họ, nhà xuất bản L này vừa hay ở thành phố B, hơn nữa còn thường xuyên tạo điều kiện cho tác giả trẻ phát triển, hai năm gần đây đã cho ra rất nhiều tác phẩm bán chạy.

"Nịnh Nịnh, tôi biết bộ manhua (2) này đang rất hot, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn ký hợp đồng, tôi theo dõi cô rất lâu rồi và vô cùng thích nét riêng trong tác phẩm của cô, tôi cảm thấy nét vẽ của cô rất mới mẻ, lại có phong cách đặc biệt, nếu như cô đồng ý ký kết với chúng tôi, tin tôi đi, chúng ta sẽ hợp tác rất vui vẻ, ký không? Ký không? Ký không? (Chuyện quan trọng phải nói ba lần) Vậy cô ký không? Mau nói cho tôi biết nha!" – Cô bé trong sáng yêu Nịnh Nịnh.

(2) Manhua: Truyện tranh Trung Quốc, tương tự như manga của Nhật Bản.

Trời... Đã đổi tên để thuyết phục cô rồi, Chu Nịnh Nịnh làm sao có thể từ chối? Cô cười híp mắt trả lời: "Xét thấy cô đã thổ lộ với tôi như vậy, tôi quyết định... Đồng ý!"

Sau khi gửi xong phản hồi, cô không kiềm chế được mà bật cười ra tiếng, hôm nay là một ngày vô cùng vui vẻ!

Lục Cận Thâm thật ra đã chú ý tới sự thay đổi bất ngờ của bạn gái, từ lúc cô bắt đầu lăn lộn trên sofa.

Thấy cô vẫn cười khúc khích liên tục, cuối cùng anh cũng buông công việc trên tay xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh cô.

Chu Ninh Ninh vẫn còn đang nhắn tin, hoàn toàn không chú ý đến việc bên cạnh có thêm một người, tiếp tục che miệng cười, biên tập viên này thật đáng yêu!

Đến khi chỗ bên cạnh đột nhiên lồm xuong, cô mới ngẩng đầu, khoe môi vẫn còn nhếch lên nụ cười thật lớn, cô che miệng, ồm ồm hỏi: "Ây, xin lỗi, em làm ồn đến anh à?"

Lục Cận Thâm mỉm cười lắc đầu, sờ sờ tóc cô, "Có chuyện gì vui vậy?"

Chu Ninh Ninh đang lo không có ai chia sẻ, bây giờ Lục Cận Thâm chủ động hỏi, cô lập tức cười hì hì ngã lệch đầu sang vai anh, âm thanh nhẹ nhàng: "Có một nhà xuất bản tìm đến, muốn hợp tác với em, ừm... Là dài hạn, nói cách khác em đã tìm được việc làm rồi." Sau đó líu ríu thêm một tràng dài, một khi cô đã hưng phấn sẽ nói nhảm mãi không thôi.

Hơn mười phút sau, Lục Cận Thâm mỉm cười, khen một câu: "Em rất giỏi."

Chu Ninh Ninh: "Hì hì hì hì..."

Hơn mười ngày nghỉ tiếp theo, Chu Ninh Ninh đã có việc để làm, cô hẹn gặp mặt với biên tập viên "Cô bé trong sáng đáng yêu giỏi phát hiện tình yêu", ở "Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh" đối diện công ty Lục Cận

Thậm lúc 10 giờ sáng, thời gian và địa điểm đều do biên tập tinh nghịch ước định.

Chu Nịnh Nịnh đợi ở đó trước nửa tiếng đồng hồ, giờ này trong quán rất ít người, trừ Chu Nịnh Nịnh chỉ có một bàn khác có người, cô nhìn chăm chăm ra cửa, đợi cô biên tập dáng cao 1m65, mặc áo lông trắng, tóc đen thẳng đi đến.

Về phần tại sao không gửi ảnh cho cô, hoàn toàn là vì biên tập tinh nghịch nói: "Phải giữ một chút cảm giác thần bí, như vậy mới thân thiết." Khiến tâm trạng của cô bây giờ có cảm giác rất thân cận, tuy cô chưa bao giờ tiếp xúc với người ta...

Chỉ mới đợi khoảng mười phút, cánh cửa kính đã bị đẩy ra, Chu Nịnh Nịnh vẫy vẫy tay: "Bên này!"

Lục Thương Thương cười tủm tỉm đi đến, ngồi xuống trước mặt cô, hai người cười híp mắt, lại hơi xấu hổ chỉ biết nhìn nhau cười, Lục Thương Thương lấy danh thiếp ra, "Tôi thật sự là biên tập, không thể giả được."

Chu Nịnh Nịnh có hơi bất ngờ, bởi vì trông cô ấy còn rất trẻ, cô không nhận được hỏi vấn đề đầu tiên: "Năm nay cô bao nhiêu tuổi?"

Lục Thương Thương nâng mày, đôi mắt hạnh xinh đẹp lấp lánh, "24 tuổi."

Tuổi tác xấp xỉ, sở thích giống nhau, hai người rất dễ kết thân, trò chuyện đến hơn 12 giờ trưa, mãi đến khi Lục Cận Tâm gọi điện.

Chu Nịnh Nịnh từ chối lời mời ăn trưa cùng Lục Cận Tâm, lựa chọn đi ăn lẩu với Lục Thương Thương.

"Nam thần của cô có phải rất thất bại không? Chúng ta vừa gặp lần đầu tiên cô đã chọn tôi rồi, tôi đánh bại anh ta rất dễ dàng nha... Hình như

tôi cảm thấy chưa ra tay đã thắng rồi đó?" Lục Thương Thương xấu xa hỏi.

"Ha ha ha, mặc kệ anh ấy đi, chúng ta đi ăn lẩu trước đã, tôi đói quá rồi..." Chu Nịnh Nịnh cười rất vui vẻ.

"Đi thôi!"

...

Học kỳ cuối cùng cũng có nhiều người đã tìm được việc như Chu Nịnh Nịnh, đang yên tâm đợi lễ tốt nghiệp, bốn người trong phòng cô đều có việc làm cả rồi.

Mạnh Nghiên thử hỏi Chu Nịnh Nịnh: "Tốt nghiệp xong cậu định làm ở đâu?"

Chu Nịnh Nịnh cũng không giấu giếm, ăn ngay nói thật, bởi vì chuyện này không có gì phải giấu giếm cả.

"Tốt như vậy sao..." Giọng điệu của Mạnh Nghiên bắt đầu có thêm một chút hàm ý sâu xa, vốn nghĩ rằng công việc của mình là tốt nhất rồi, không ngờ...

"Vận khí của cậu đúng là tốt."

"Ừ, đúng thế." Chu Nịnh Nịnh thản nhiên trả lời.

Mạnh Nghiên tự cảm thấy mất mặt, cầm túi bỏ đi hèn hò.

Lâm Tiểu Nhiên sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm ở công ty của gia đình, mạnh dạn đổi nghề.

Về phần Trịnh Thiến Thiến, cô đã bàn bạc với bạn trai, cùng nhau quay về thành phố A.

Chu Nịnh Nịnh rất luyện tiếc Trịnh Thiến Thiến, hỏi: "Hay là rủ bạn trai cậu cùng ở lại thành phố B đi?"

Trịnh Thiến Thiến lắc đầu, cười nói: "Sau này mình có thể thường xuyên lên đây chơi, cậu cũng có thể về đó thăm mình."

Lúc tốt nghiệp ai cũng sẽ nói như vậy, thế nhưng hai thành phố cách nhau một quãng đường dài, thường xuyên qua lại không phải chuyện dễ dàng gì, dù sao công việc tương lai bẽ bộn, lấy đâu ra nhiều thời gian rảnh.

Chu Nịnh Nịnh hơi đau lòng, nhưng cuối cùng chỉ biết vươn tay ôm chặt Trịnh Thiến Thiến.

Năm tháng thắm thoát qua đi, thời gian vui vẻ hòa lẫn một chút ưu thương lặng lẽ bỏ đi mất, cuối cùng cũng đến ngày tốt nghiệp.

Chu Nịnh Nịnh cùng các bạn học khác khoác áo cử nhân lên người, đi khắp ngõ ngách trong trường để chụp ảnh kỷ niệm. Tốt nghiệp có nghĩa là chia ly, là một chuyện nửa vui nửa buồn. Lúc chưa tốt nghiệp thì hy vọng có thể nhanh chóng tốt nghiệp, đến khi thật sự tốt nghiệp lại ước gì thời gian có thể trôi chậm lại một chút, thanh xuân trôi qua lâu một chút, chỉ một chút thôi, đã đủ lắm rồi.

Chụp được một lát, Chu Nịnh Nịnh nhận được điện thoại của Lục Cận Tâm, cô nói cho anh biết chỗ cô đang đứng

Anh nhanh chóng tìm được.

Trong đoàn người chỉ mặc đúng một kiểu trang phục, việc tìm ai đó là không hề dễ dàng, hướng chỉ là tầng tầng lớp lớp, người nọ che mất người kia, Chu Nịnh Nịnh đứng trong đám đông đã trông thấy hình dáng thon dài cao lớn của Lục Cận Tâm bình tĩnh đi đến, mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, khuôn mặt tuấn tú lịch sự tao nhã, đưa mắt nhìn bốn phía tìm kiếm hình bóng cô.

Chu Nịnh Nịnh nhìn ngậy ngốc vài giây, mãi đến khi Trịnh Thiến Thiến nhắc cô: "Nam thần của cậu đến kìa, thấy chưa?"

Đương nhiên là thấy rồi, Chu Nịnh Nịnh hồi phục tinh thần, đứng tại chỗ nhảy lên, giơ tay vẫy vẫy, "Ở đây! Ở đây!"

Loáng thoáng nghe được một giọng nói quen thuộc, Lục Cận Thâm di chuyển tầm nhìn, thấy dáng người nhỏ xinh trong đám đông đang giơ tay nhảy nhảy, thoát ẩn thoát hiện.

Anh cười cười, đi sang hướng cô.

Sau khi đến gần, Chu Nịnh Nịnh mới nhìn thấy tay anh đang cầm một cái máy ảnh SLR, hơi nghi ngờ hỏi: "Anh mua khi nào vậy?"

Lục Cận Thâm: "Mấy tháng trước."

"Sao em không biết?" Chu Nịnh Nịnh nghĩ bạn trai giấu giếm mình là một chuyện lớn, lại còn giấu lâu như vậy, thế mà cô lại không hề phát hiện!

Lúc Lục Cận Thâm mua máy ảnh chính là khi thấy ảnh chụp hồi bé của Chu Nịnh Nịnh, cũng do lời nói hôm đó của ông Chu.

"Anh biết dùng không?" Nghe nói lúc trước đồng chí Chu cũng từng học dùng máy ảnh SLR, nghiên cứu mãi mới có thể chụp được một tấm ảnh đẹp.

Lục Cận Thâm gật đầu, anh đã dành chút thời gian nghiên cứu qua rồi.

Chu Nịnh Nịnh cười tủm tỉm: "Anh đến làm thợ chụp ảnh cho em à?"

Lục Cận Thâm cười nhưng không nói, tối hôm qua là ai nói với anh, muốn hôm nay phải chụp thật nhiều ảnh?

Lục Cận Tâm vừa xuất hiện liền hấp dẫn đông đảo ánh mắt, mọi người vốn đang chụp ảnh, nói chuyện phiếm đều đồng loạt nhìn sang bên này.

Chu Nịnh Nịnh hơi ngượng ngùng, nhưng cũng không trốn tránh, suy nghĩ một chút lại ngẩng đầu lên cười, "Vậy anh giúp bọn em chụp ảnh được không?"

"Được." Anh mang máy ảnh tới không phải để chụp ảnh cho cô sao?

Vốn đang có bảy, tám người đang tụ tập bên này, sau khi Lục Cận Tâm đến, số lượng nữ sinh càng ngày càng nhiều, đại đa số là bạn cùng lớp của Chu Nịnh Nịnh, đương nhiên cũng có mấy người ở lớp khác.

Dù sao... Ảnh của bạn trai cô đã từng xuất hiện trên diễn đàn trường rất lâu rồi, vài người chắc cũng có chút ấn tượng, có thể vẫn còn lưu mấy tấm ảnh đó...

Chu Nịnh Nịnh suy nghĩ một lúc, quyết định đi chụp ảnh ở vườn cây đối diện thư viện, có người trêu chọc nói: "Chỗ đó là thánh địa của tình nhân mà, Nịnh Nịnh, cậu cũng từng hẹn hò với bạn trai ở đó sao?" Lục Cận Tâm vừa nhìn đã biết là tình anh trong xã hội, theo kiểu tổng giám đốc bá đạo, chỗ hai người hẹn hò chắc chắn sẽ không ở trong vườn trường.

Đi qua thôi mà... Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt nói dối: "Không có... Chỉ là phong cảnh bên đó rất đẹp, cây nhiều..."

Lục Cận Tâm cười cười: "Nếu em thích thì đi thôi."

Chúng bạn học: Quả nhiên là kiểu tổng giám đốc bá đạo... Khi nào mới có một tổng giám đốc bá đạo như thế yêu mình đây?

"A, ở phía trước có người đang cầu hôn kìa!"

"Đúng rồi... Hình như là Tô Kỳ, đi xem mau!"

Tô Kỳ là ai? Là nhân vật phong vân đã tốt nghiệp từ hai năm trước, bây giờ cũng thường xuyên thấy anh ta trong mấy show diễn thời trang, là một người mẫu, sao đột nhiên lại xuất hiện trong trường, còn đang cầu hôn nữa...

Ai không hiểu kỳ cho được? Nếu như không phải có Lục Cận Thâm ở bên cạnh, chắc chắn Chu Nịnh Nịnh cũng đi xem náo nhiệt rồi, dù sao tướng mạo của Tô Kỳ cũng là tiêu chuẩn nam thần đấy....

Không biết nam thần cầu hôn sẽ thế nào...

Bởi vì sự xuất hiện của Tô Kỳ, bên cạnh Chu Nịnh Nịnh và Lục Cận Thâm không còn một ai, tất cả mọi người đều chạy đi xem cầu hôn rồi.

Lục Cận Thâm thấy dáng vẻ ló đầu hiếu kỳ của Chu Nịnh Nịnh, gõ lên trán cô một cái, nói: "Đừng nhìn nữa, đi thôi, anh chụp ảnh cho em." Đang lúc sần trống, anh có thể chụp cho cô mấy tấm ảnh.

Chu Nịnh Nịnh lại nhìn vài cái, sau đó hơi tiếc nuối quay đầu lại, "Được rồi..."

Lục Cận Thâm giúp cô chỉnh lại tóc, Chu Nịnh Nịnh nhân cơ hội hỏi: "Em mặc áo này đẹp không?"

"Ừ, đẹp lắm." Anh nói.

"Em cũng thấy thế." Chu Nịnh Nịnh cười híp mắt.

Hai người đi về phía con đường nhỏ khác đối diện thư viện, loáng thoáng nghe được tiếng hoan hô và vỗ tay.

Chu Nịnh Nịnh hỏi: "Anh đoán xem có phải cầu hôn thành công rồi không?"

Lục Cận Thâm nhìn sang ai đó vẫn còn quan tâm đến hiện trường cầu hôn bên kia, anh hỏi ngược lại cô: "Em thích xem người khác cầu hôn à?" Hay là cô đang cũng mong đợi gì đó?

"Không phải đâu, đó là nam thần trước đây của trường em, em chỉ hiếu kỳ không biết anh ta cầu hôn ai?" Chu Nịnh Nịnh cười tủm tỉm nói. Mặc áo cử nhân rộng thùng thình di chuyển trên con đường nhỏ, cô muốn tìm người chụp cho cô và Lục Cận Thâm một tấm.

"Bạn ơi, phiền bạn chụp giúp mình và bạn trai một tấm được không?" Cô kéo một bạn học Giáp đi ngang qua hỏi.

"Được..."

"Cám ơn nhé!"

Sau khi bạn học Giáp giúp hai người chụp hình xong, Chu Nịnh Nịnh bỗng nhiên đỏ mặt kéo tay áo Lục Cận Thâm, nhỏ giọng yêu cầu: "Anh bỗng em lên được không?"

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, lại nhìn sơ qua những người thừa thốt đang đi tới, không hề do dự đã vươn tay bỗng cô lên.

Bạn học qua đường Giáp làm hết phận sự, nắm bắt hình ảnh này, chụp liền năm tấm...

"Cám ơn, cám ơn!" Sau khi thấy ảnh chụp, Chu Nịnh Nịnh vô cùng vui vẻ, cô đã kéo được một bạn học rất biết chụp ảnh.

"Không có gì, do mình thấy bạn trai cậu rất đẹp trai mà thôi..." Bạn học Giáp cười nói.

Chu Nịnh Nịnh: "Vây cũng cám ơn." Cám ơn đã khen bạn trai cô đẹp trai!

Lúc này, Thiến Thiến và Lâm Tiểu Nhiên đã xem xong màn cầu hôn, thấy sự tò mò trong mắt của Chu Nịnh Nịnh, không hề keo kiệt kể cho cô nghe.

Sau khi nghe xong, Chu Nịnh Nịnh cảm thán một câu: "Vậy chẳng phải cô ấy một tay cầm bằng tốt nghiệp một tay cầm giấy chứng nhận kết hôn sao?"

Lâm Tiểu Nhiên chớp mắt nhìn cô: "Cậu cũng có thể đấy."

Chu Nịnh Nịnh: "Hi hi... Cậu cũng có thể, Thiến Thiến cũng có thể."

Vốn chỉ là một lời đùa, thế nhưng bạn học Thiến Thiến lại trả lời: "Mình không chỉ có thể, mình đã thật sự một tay cầm bằng tốt nghiệp một tay cầm giấy chứng nhận kết hôn luôn rồi."

"Hả? Cậu nói thật hay giả thế?" Chu Nịnh Nịnh cùng Lâm Tiểu Nhiên trằm miệng một lời, đồng loạt hét lên.

"Thật... Còn thật hơn trên châu đó." Bạn học Thiến Thiến rất nghiêm túc trả lời, sau đó mỉm cười, "Thật mà, hai tháng sau các cậu phải đi uống rượu mừng đấy."

Chuyện này, chuyện này, quá bất ngờ đó! Chu Nịnh Nịnh nhìn chăm chăm một lúc, Thiến Thiến bị cách nhìn của cô khiến cho hoảng sợ, ghé vào tai cô nói một câu, sau đó toàn thân cô ngừng hoạt động.

Lâm Tiểu Nhiên: "Các cậu thì thầm cái gì vậy, mình cũng muốn nghe!"

Bạn học Thiến Thiến giả vờ thần bí nói: "Đến lúc đó cậu sẽ biết, bây giờ phải giữ bí mật."

Lâm Tiểu Nhiên: "A a a a, đáng ghét! Cố ý thì thầm trước mặt mình rồi không cho mình biết!"

Sau khi Chu Nịnh Nịnh lấy lại tinh thần, cũng la to: "A a a! Thiến Thiến! Cậu, cậu..."

"Suyt..." Trịnh Thiến Thiến đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo cô nhỏ tiếng lại.

Phụng tử thành hôn (3)!

(3) Mang thai trước khi kết hôn.

Trời ạ! Bạn học Thiến Thiến mang thai rồi...

Sau khi ngồi lên xe Lục Cận Thâm, Chu Nịnh Nịnh vất vả lắm mới tiêu hóa được tin tức này, sau đó hỏi: "Hôm đó anh đến thành phố A với em được không?"

Lục Cận Thâm mỉm cười, "Nếu em muốn thì anh sẽ đi."

Chu Nịnh Nịnh không chút do dự: "Muốn!"

Một lúc sau, Chu Nịnh Nịnh phát hiện xe hình như đang sang đường cao tốc bên kia, hỏi: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Tâm trạng Lục Cận Thâm rất tốt, "Em đoán đi!"

"Đến... Duyệt Dục Sơn Dã?" Nơi hẹn hò đầu tiên của hai người sao?

"Ừ." Lục Cận Thâm gật đầu một cái.

"A, vậy tại sao anh không nói trước với em? Đêm nay chúng ta ở đâu? Em còn chưa thay đồ nữa..." Cô oán trách anh.

"Sao em biết anh không mang theo?" Lục Cận Thâm vừa lái xe vừa trấn an bạn gái.

Vậy là mang theo rồi, Chu Nịnh Nịnh yên tâm, khen bạn trai một câu: "Anh càng ngày càng chu đáo hơn đấy."

Lục Cận Thâm mỉm cười, trong mắt có gió xuân không thể diễn đạt thành lời.

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn, xe vẫn đang chạy trên đường cao tốc, Chu Nịnh Nịnh nhìn phong cảnh thấp thoáng ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Bỗng nhiên cô hiểu ra, vì sao hôm nay anh lại muốn đưa cô đến đây.

Lần đầu tiên bọn họ đến nơi này đã chính thức hẹn hò, khi rời đi màn đêm cũng vừa buông xuống, bầu trời xám đậm bao phủ lấy khu nhà nghỉ toạ lạc giữa sườn núi, như lúc này đây, trời đêm mờ ảo giữa đỉnh núi, tỏa ánh sáng trong trẻo như hắt từ nơi sâu thẳm nhất, như một tòa thành uy nghi nấp giữa khu rừng trong câu chuyện cổ tích, đẹp đẽ như một bức tranh sơn thủy.

Lúc đó cô đã thốt lên một câu: "Thực là muốn nghỉ lại một đêm, giống như đang ngủ trong rừng vậy, em chắc chắn cảm giác sẽ rất tuyệt vời."

Nhưng sau đó bọn họ chưa từng trở lại.

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy, những nơi chứa đầy kỷ niệm đẹp như vậy, không cần phải đến thường xuyên, thỉnh thoảng ghé thăm một lần, cảm giác sẽ càng đẹp hơn.

Đến khu nghỉ mát đã hơn tám giờ tối, ở đây còn khá đông người, nhưng hiển nhiên, Lục Cận Thâm đã sắp xếp ổn thỏa rồi, đến đây vừa đúng lúc bọn họ có thể ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong, Lục Cận Thâm nắm tay Chu Nịnh Nịnh đi trên con đường nhỏ rải đầy đá, đèn đường vàng nhạt chiếu dài bóng hình hai người, hôm nay Chu Nịnh Nịnh mang một đôi giày búp bê, không khổ sở như lần đầu tiên, cô đi cạnh anh rất thoải mái.

Tâm trạng lần này cũng rất khác, lần trước vừa thấp thỏm vừa mong đợi khiến người ta đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào và giày vò.

Hôm nay chỉ hơn ở chỗ đáy lòng đã nhẹ nhàng hơn, cô rất may mắn vì đã gặp đúng người.

"Nịnh Nịnh, hai ngày đến anh sẽ xin nghỉ phép, hưởng thụ kỳ nghỉ cuối tuần của hai người." Giọng anh trong trẻo rất êm tai.

Chu Nịnh Nịnh quay người lại, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao phải nghỉ ngơi?"

Anh đi bên cạnh ôm lấy cô, cười nhẹ nói: "Đưa bạn gái anh đi du lịch tốt nghiệp."

Chu Nịnh Nịnh nhìn bóng đen phản chiếu dưới đất, một cao một thấp, thân mật mà ôm nhau, sau đó ngẩng đầu lên cười với anh: "Cám ơn." Cám ơn anh đã thực hiện tất cả ước hẹn với em.

Ngoại truyện

1.

Năm thứ hai sau khi Chu Nịnh Nịnh tốt nghiệp đã gả cho Lục Cận Thâm, hai người cũng chính thức bắt đầu sinh hoạt vợ chồng.

Một ngày đẹp trời, ánh nắng mặt trời ấm áp, Lục Cận Thâm hỏi Chu Nịnh Nịnh, lúc này đã trở thành Lục phu nhân: "Kết hôn và hẹn hò có gì

khác nhau không?" Trước đây cô luôn lo lắng về vấn đề này, vậy nên anh cũng đặc biệt để ý đến nó.

Chu Nịnh Nịnh đang ngồi trong phòng vẽ tranh cách Lục Cận Thâm không xa, Lục Cận Thâm ngồi trên ghế sofa chăm chú nhìn cô.

Ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu xuống đất, long lanh tuyệt đẹp, cô xoay đầu lại nhìn anh cười: "Hình như không khác lắm, chỉ là mỗi khi trời tối đều phải ở bên cạnh anh."

Ánh nắng mặt trời rất rực rỡ, nhưng vẫn thua xa nụ cười của cô, đáp án này khiến Lục Cận Thâm rất hài lòng, cười nói: "Vậy là tốt rồi."

Chu Nịnh Nịnh cúi đầu lén lút cong cong khóe miệng, thật ra cô nghĩ người ta nói rất đúng, nếu hẹn hò có cảm giác như đang ngậm đường, vậy kết hôn sẽ giống đấm mình trong lọ mật ong, nhưng cô không nói cho anh nghe, đề phòng anh lại kiêu ngạo! E hèm!

Đôi mắt to tròn đảo lòng vòng, đi đến gần anh rồi trực tiếp ngồi lên đùi anh, vòng lấy cổ của anh cười tùm tùm hỏi: "Hi hi... Hôm tổ chức hôn lễ, em nghe thấy bạn học cũ của anh nói anh là trâu già khoái gặm cỏ non, còn nói em nhỏ tuổi nhưng rất đáng yêu hiểu chuyện, anh có tự hào không? Hay anh có cảm giác ư việt gì không?"

Rõ ràng cô đang đòi khen ngợi đây mà... Lục Cận Thâm cười cười nhìn đôi mắt gian xảo của cô, sau đó ho hai tiếng: "Không hề tự hào hay ư việt gì cả."

"Sao..." Chu Nịnh Nịnh chẹp miệng, rất thất vọng, suy sụp cúi mặt xuống, bắt đầu nhào vào người anh... Anh anh anh anh... Mới kết hôn thôi mà! Anh đã bắt đầu chê bai cô rồi!

Lục Cận Thâm giữ chặt lấy cô, đôi môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, nói: "Nếu cảm thấy tự hào và ư việt sẽ giống một phép so sánh. Nhưng

từ trước đến giờ anh chưa từng so sánh em với người phụ nữ khác.”

Chu Nịnh Nịnh nháy mắt, giả vờ nghe không hiểu, trong lòng lại đang nở hoa, anh đang ám chỉ trong lòng anh chỉ có cô, sẽ không bao giờ so sánh cô với ai khác. Cho dù người khác có xuất hiện cũng không liên quan đến anh. Cho dù cô phạm sai lầm gì, cũng đều do anh cả đấy.

2.

Về vấn đề nội trợ, trước khi kết hôn Chu Nịnh Nịnh ra vẻ mình muốn gánh vác công việc này, giúp đỡ anh một chút. Trước đây khi yêu đương, thỉnh thoảng cô cũng ở lại nhà anh, nhưng chưa bước vào trạng thái ở chung, thông thường là Lục Cận Tâm nấu cơm, cô sẽ phụ giúp, sau khi ăn cơm tối xong, người rửa chén vẫn là Lục Cận Tâm, vấn đề vệ sinh nhà cửa thì mỗi tuần đều có một bác gái ở công ty giúp việc đến quét dọn đúng giờ.

Sau khi kết hôn Chu Nịnh Nịnh cảm thấy chuyện lau nhà quét dọn nhỏ nhặt này, tự mình có thể làm được... Lục Cận Tâm đã xung phong nấu cơm rửa chén rồi, lại còn bắt anh lau chùi sàn nhà sao, anh nhàn nhạt lờm cô: "Anh cảm thấy việc này không cần thiết, rất lãng phí thời gian."

Chu Nịnh Nịnh quan sát căn hộ này một lượt, phòng trên phòng dưới cộng lại chừng 300 mét vuông, quả thật là một công trình lớn, rất kiên quyết nói: "Sau này em phụ trách lau sàn nhà!"

Lục Cận Tâm chống mắt nhìn cô: "Em chắc chứ? Anh không muốn em quét dọn phòng ốc đến mệt lả, rồi sau đó lạnh nhạt với anh."

Lạnh nhạt với anh... Chu Nịnh Nịnh nháy mắt hiểu được ám chỉ của người nào đó, đỏ mặt quay đầu không nhìn anh nữa, "Hừ, không đâu, em có vũ khí bí mật đấy."

Hai ngày sau, trong nhà đã có người máy quét rác, người máy lau nhà,... Hoàn toàn tự động.

Lục Cận Thâm nhìn hai thành viên mới đang ra sức làm việc trên sàn nhà, nhàn nhạt liếc nhìn bà Lục, ý cô như vậy là chia sẻ việc nội trợ?

Chu Nịnh Nịnh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, vui sướng nhìn hai thành viên mới. Trước kia khi cô còn ở cùng ba mẹ đã rất tò mò về thứ này, từng có ý định mua một cái về để trong nhà, nhưng ba mẹ cô lại khẳng định bản thân làm tốt hơn nhiều so với máy móc, hơn nữa còn có thể rèn luyện thân thể, cô cũng đành chịu.

Bây giờ cô đã có nhà riêng, thích mua thứ gì thì mua thứ đó, thích vứt món nào thì vứt món đó. Hôm nào đó cô cao hứng lên, nói không chừng còn có thể đổi sofa bằng da thành ghế vải bố, hoặc đổi rèm cửa xám xịt sang một màu ấm áp hơn đấy, hì hì, dù sao đây cũng là nhà của cô.

Vài ngày sau, lúc hai người đang nằm trên ghế sofa xem tivi, Chu Nịnh Nịnh đột nhiên hỏi: "Anh có cảm thấy tạp âm của người máy hơi lớn không?"

Lục Cận Thâm ho khan vài tiếng, gõ đầu cô một cái: "Bây giờ em mới phát hiện sao?"

Anh anh anh anh... Bây giờ cô mới phát hiện đó!

3.

Năm thứ ba sau khi kết hôn, Chu Nịnh Nịnh đã 27 tuổi, vẫn chưa có ý định sinh con, nhưng người lớn hai nhà lại rất sốt ruột. Một lần cả nhà ăn chung, mẹ chồng nắm tay Chu Nịnh Nịnh nói bóng gió: "Nịnh Nịnh à, hai con đã kết hôn được ba năm rồi, yêu đương cũng đủ lâu rồi, có phải nên cân nhắc... Thêm thành viên mới hay không?"

"Mẹ, có phải mẹ đọc được suy nghĩ của bọn con không." Chu Nịnh Nịnh đang hồ hởi gặm xương sườn.

Lục Cận Thâm nhàn nhạt lườm vợ mình, nhớ đến việc cô yêu cầu anh hơn một tháng trước.

Phùng Anh mừng rỡ cười tủm tỉm: "Các con có tính đến là tốt rồi, là tốt rồi..."

"Vâng, đến lúc đó sẽ mang đến cho mẹ xem." Chu Nịnh Nịnh cũng cười tủm tỉm.

Phùng Anh hơi mờ mịt, sinh cháu đương nhiên phải dẫn đến cho bà nội xem rồi! Bà muốn xem từ lúc vẫn còn trong bụng kia kìa! Bà muốn chăm con dâu cho trắng trẻo mập mạp, sinh ra một đứa cháu trắng trẻo mập mạp, à không, tốt nhất là sinh cháu gái... Bà đã có ba đứa cháu, con cả và con thứ đều sinh con trai rồi...

Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, vợ và mẹ anh nói chuyện không ăn nhập gì với nhau cả. Thành viên mới mà vợ anh muốn có thêm là một con chó Samoyed (1), đó là giống chó to, anh không đồng ý, vợ anh đã giày vò anh cả tháng nay rồi.

(1) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết và tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói.

Nếu như còn muốn có con... Quả thật không thể nuôi được.

Buổi tối, sau khi Lục Cận Thâm "lăn lộn" với Chu Nịnh Nịnh mấy lần, anh ôm cô thấp giọng hỏi: "Nịnh Nịnh, khi nào em mới sinh con cho anh?" Giọng nói vẫn còn mang theo dực vọng chưa tan hết, khàn khàn, gọi cảm, chọc gheo.

Chu Nịnh Nịnh mơ màng trả lời: "Sinh à, hai năm nữa rồi sinh... Em rất hẹp hòi, em sợ có em bé rồi anh sẽ không thương em nữa... Lỡ như tranh giành tình cảm với nhau thì biết làm sao.."

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, buồn cười nói: "Con là con, em là em, làm sao anh sẽ bớt yêu em được?"

Chu Nịnh Nịnh tỉnh táo vài phần, chọc vào ngực trái của anh, lẩm bẩm: "Trái tim chỉ có bấy nhiêu còn phải chia một nửa ra cho em bé, không đúng... Nói không chừng là hơn một nửa, nếu như sinh con gái, đó sẽ là tình nhân kiếp trước của anh, phối hợp với gen tốt của anh nhất định lớn lên sẽ xinh đẹp hơn em..." Thật ra không phải cô không muốn sinh con cho anh, chỉ là cô vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng. Lục Cận Thâm cưng chiều đến làm hư cô rồi.

Lục Cận Thâm thở dài, bế cô lên, để cả người cô nằm sấp lên mình, Chu Nịnh Nịnh tưởng anh muốn làm thêm lần nữa, vội vàng bò xuống, sợ hãi nhìn anh: "Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay động chân!"

Lục Cận Thâm: "..."

Từ lúc Lục Cận Thâm và Chu Nịnh Nịnh nói đến việc sinh con, Chu Nịnh Nịnh cũng hơi nghi ngờ, lúc thì nghĩ có lẽ anh nói đúng, nếu thật sự không sinh... Qua hai năm nữa anh đã là cụ già rồi mới có con... Khụ khụ khụ... Một lát sau lại nghĩ để một hai năm nữa, 28, 29 tuổi sinh con cũng chẳng muộn.

Nhưng khi cô 28, 29 tuổi, Lục Cận Thâm đã 33, 34 tuổi rồi...

Hừ hừ hừ thật rắc rối quá đi, mang thai sẽ không thể nuôi chó, con Tát Ma nhà Lục Thương Thương thật sự rất thông minh đáng yêu, hàng ngày cô ấy đều quay video và chụp ảnh với nó, còn thường xuyên giả giọng nói trước mặt cô: "Nịnh Nịnh, dì mau nuôi bé trai đi, ghép đôi với nhà cháu."

Chu Nịnh Nịnh rất nghi ngờ, Lục Cận Thâm không muốn cô nuôi chó nên mới nói muốn sinh con, chứ rõ ràng hai năm trước chưa hề nhắc đến chuyện này mà!

Buổi tối... Cô ngồi trên tấm thảm trong phòng, kéo ngăn tủ "đồ chuyên môn" của Lục Cận Thâm ra, cầm mấy cái "gói" nhỏ, đưa vào ánh đèn bàn để nhìn.

Lục Cận Thâm đi vào phòng ngủ thấy cảnh tượng như vậy... Trong mắt anh, rất kỳ dị, "Em... Đang làm gì vậy?"

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt đóng ngăn tủ lại, hừ hừ: "Em đang xem anh có lén đâm lỗ hay không."

Lục Cận Thâm: "... " Anh là loại người như vậy sao?

Lau khô tóc, tiện tay ném khăn mặt lên ghế sofa, đi lại ôm cô ném lên chiếc giường lớn, cả người đè lên: "Đêm nay không cần đến mấy thứ đó nữa."

Chu Nịnh Nịnh chớp chớp mắt, đỏ mặt, không cần đâu, dù sao "em gái" của cô cũng vừa hết, sang đến thời kỳ an toàn rồi...

5.

Bốn tháng sau, Chu Nịnh Nịnh mang thai.

Cô còn tưởng sẽ không được nuôi chó, Lục Cận Thâm đã đồng ý với cô, đợi cục cưng lớn hơn một chút sẽ cho cô nuôi.

Chu Nịnh Nịnh nghi ngờ nhìn anh: "Anh chắc chứ? Đến lúc đó lại nói có em bé rồi, không thích hợp nuôi chó thì biết làm sao?"

Lục Cận Thâm im lặng một lát: "Đúng vậy, không thì đợi con vào nhà trẻ rồi sẽ cho em nuôi."

Chu Nịnh Nịnh: "... " Cô biết ngay mà!

6.

Ngày dự sinh của Chu Nịnh Nịnh là vào đầu đông, tuyết đầu mùa rơi rất nhiều, Lục Cận Thâm vừa họp xong đã gặp ùn tắc giao thông, lúc đến bệnh viện Chu Nịnh Nịnh đã vào phòng sinh rồi.

Vội vàng xin vào cùng, thay quần áo vào phòng sinh.

Chu Nịnh Nịnh đã đau đến mức không biết làm gì, thậm chí mong mọi chuyện mau kết thúc, bàn tay đang nắm chặt lấy tấm chăn đột nhiên được một bầu không khí ấm áp bao lấy, ngẩng đầu nhìn thấy anh. Trong mắt anh đong đầy sự căng thẳng và vẻ đau lòng, cảm giác rung động chưa từng có chạm vào trái tim cô, bỗng nhiên cảm thấy đau một chút cũng đáng...

Lục Cận Thâm có thể cảm nhận được những đau đớn của cô, bám lấy bàn tay anh đến mức trắng bệch, đầy mồ hôi, hai má vốn trắng nõn hồng hào giờ đây tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, bên khóe có dòng nước mắt chảy xuống...

Nhìn cô đau đến như vậy, trong lòng anh rất khó chịu, vươn tay lau nước mắt cho cô, cúi người hôn lên trán cô, khàn khàn nói: "Chúng ta sinh một đứa thôi, sau này anh sẽ không để em chịu đau đớn nữa."

Chu Nịnh Nịnh thật sự muốn khóc, cô cũng chỉ muốn sinh một đứa thôi, làm mẹ thật quá vĩ đại... Sinh con thật sự rất đau!

Giây vò một lát, cuối cùng em bé cũng chui ra, Chu Nịnh Nịnh chỉ còn lại chút sức lực, yếu ớt nói: "Anh bỗng cục cứng đi cắt cuống rốn đi..."

Lục Cận Thâm áp trán lên trán cô, thấp giọng nói: "Vợ à, em vất vả rồi, sau này anh sẽ chăm sóc mẹ con em thật tốt."

Ừ, Chu Nịnh Nịnh đã sinh cho anh một cô tình nhân nhỏ bé của kiếp trước.

The End

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bất Ngờ Gặp Nhau

Chương 2: Tôi Cầu Xin Anh

Chương 3: Bị Ghét Bỏ

Chương 4: Chờ Điện Thoại

Chương 5: Gặp Lại

Chương 6: Uất Úc

Chương 7: Thụ Sủng Nhược Kinh

Chương 8: Một Chút Ấm Áp

Chương 9

Chương 10: Thương Thức Cảnh Đêm

Chương 11: Dụng Cụ Tán Gái

Chương 12: Đừng Hiểu Lầm

Chương 13: Bữa Ăn Tối

Chương 14: Bài Ca Anh Hùng

Chương 15: Hành Động Vô Lễ

Chương 16: Mất Ngủ

Chương 17: Lại Xoa Đầu Cô

Chương 18: Làm Tóc

Chương 19: Chỉ Riêng Hai Người

Chương 20: Thật Là Thật Thà

Chương 21: Anh Thích Hình Dáng Em... Anh Thích Hình Dáng Em...

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)